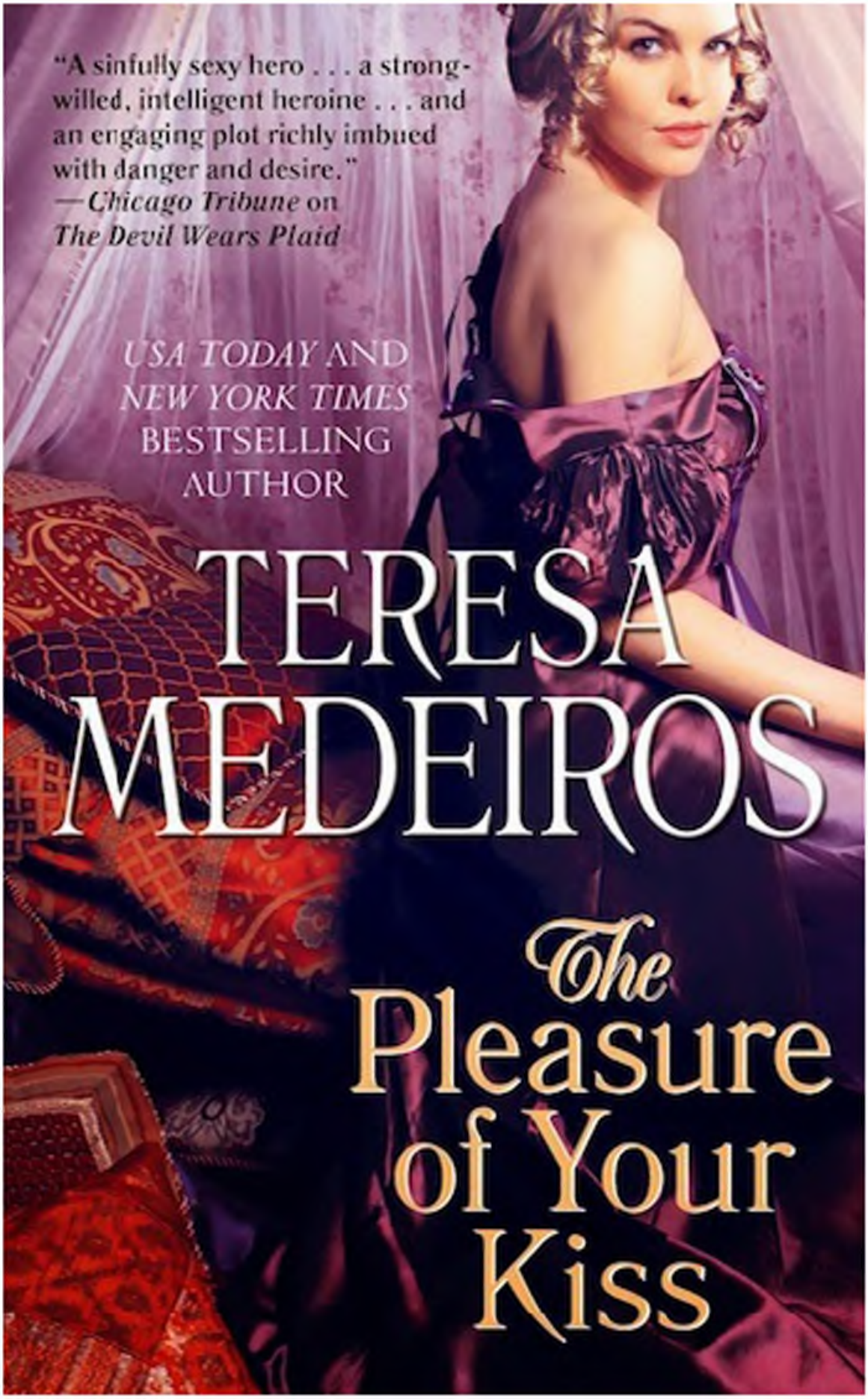
"A sinfully sexy hero . . . a strong-willed, intelligent heroine . . . and an engaging plot richly imbued with danger and desire."
—*Chicago Tribune* on *The Devil Wears Plaid*
USA TODAY AND *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR
TERESA MEDEIROS
The Pleasure of Your Kiss

COLECȚIA

Iubiri de poveste

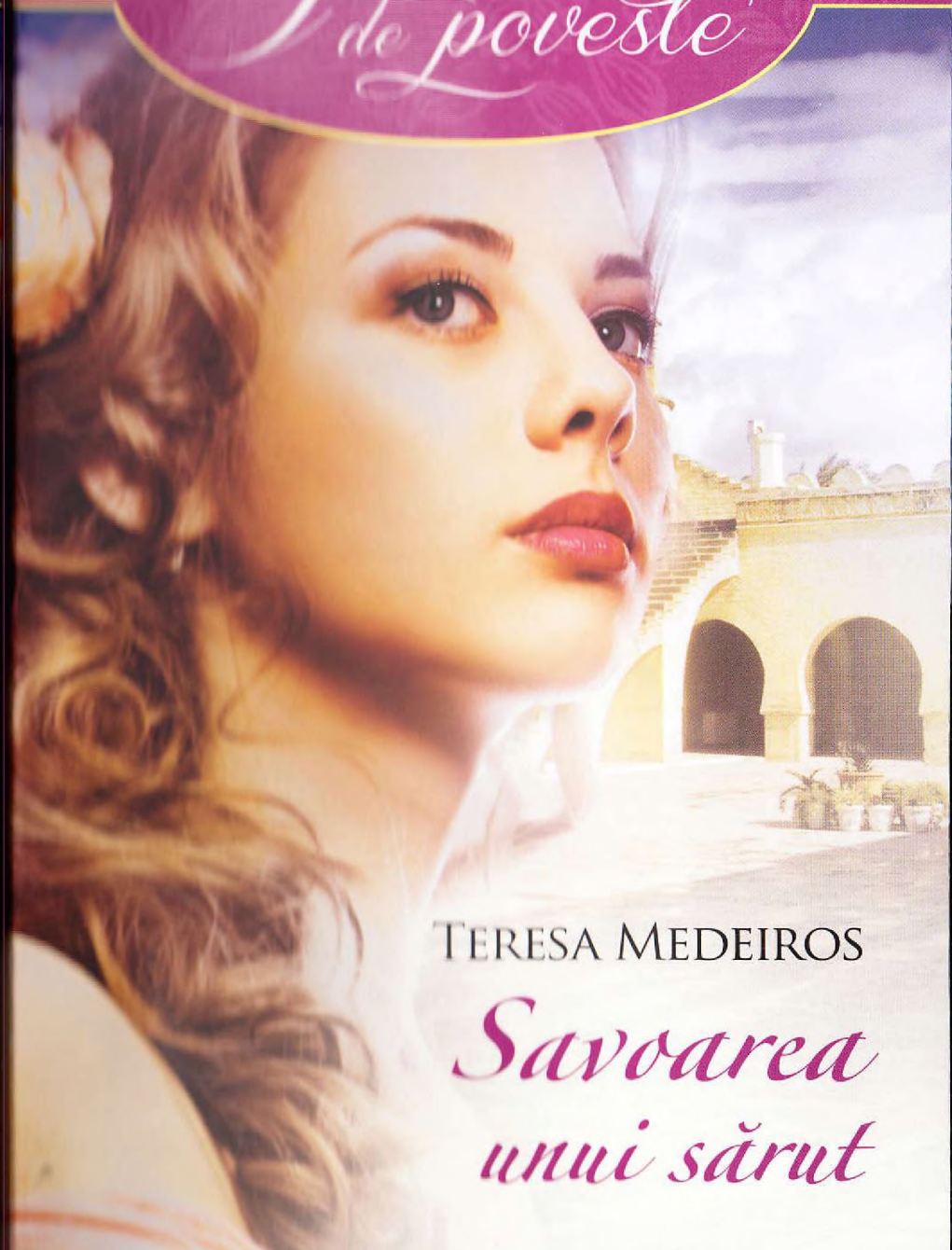

TERESA MEDEIROS

Savoarea unui sărut

TERESA MEDEIROS

Savoarea unui sărut

Alma

Un erou păcătos... o eroină încăpățânată și visuri pentru care merită să plătești orice preț

Legendarul aventurier Ashton Burke a cutreierat lumea vreme de zece ani, în încercarea de a-și uita prima iubire, pe care ambiția și mândria l-au determinat să o lase în urmă în Anglia. Viața lipsită de responsabilități îi este însă dată peste cap atunci când fratele lui îl convinge să-i recupereze logodnica răpită de pirați și vândută pentru haremul unui sultan. Prea târziu, Ashton află că aceasta nu este nimeni alta decât Clarinda Cardew, aceeași superbă tânără care îi răpise inima în tinerețe.

Ultimul lucru pe care și-l dorește Clarinda este să fie prizoniera într-un palat al plăcerilor senzuale alături de bărbatul venit să o salveze – și care este tocmai cel ale cărui sărutări inexistabile îmi îi bântuie nopțile. Deși Ashton jură că singurul lui scop este să-și îndeplinească promisiunea făcută propriului frate, Clarinda realizează rapid că, dacă se lasă salvată de el, inima i-ar putea fi pusă într-un pericol mult mai mare decât acela de a deveni soția sultanului.

Într-o călătorie plină de aventuri care îi poartă de la intrigile din palatul unui sultan către sălile de bal strălucitoare din Londra, Ashton și Clarinda își relau dansul seducției, descoperind că plăcerea cea mai ispititoare dintre toate poate fi însăși dragostea.

Teresa Medeiros este una dintre cele mai bune scriitoare de *historical romance*, cu apariții constante pe listele de bestselleruri ale *The New York Times*, *Publishers Weekly* și *USA Today*. Cărțile ei, traduse în 17 limbi, au fost vândute în peste 10 milioane de exemplare și au fost nominalizate pentru premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai multe pe:
www.litera.ro

Alma®

Capitolul 1

1834

– Ah, Clarinda! Ai văzut ultima ediție din *Snitch?* Am luat un exemplar de la docuri înainte să pornim pe apă și are un articol absolut savuros despre Căpitanul Sir Ashton Burke!

Clarinda Cardew își simți degetele încordându-se involuntar și înfigându-se în cotorul de piele al cărții pe care o citea. În ciuda căldurii plăcute cu care briza mării îi dezmierda obrajii, își simțea fața înghețându-i în forma măștii de dezinteres calculat pe care o purta de fiecare dată când era menționat Acel Nume. Nu-i trebuia o oglindă ca să știe cât de eficientă era. Avusese la dispoziție nouă ani lungi ca s-o perfecționeze.

– Chiar așa? murmură fără a-și ridica ochii de pe pagină.

Din păcate, Poppy era prea captivată de subiectul ei ca să observe lipsa evidentă de încurajare din partea Clarindei. Potrivindu-și ochelarii cu rame metalice subțiri așezați pe vârful nasului, Poppy se aplecă în față în șezlongul ei.

– Conform articolului, este fluent în peste cincisprezece limbi, printre care franceză, italiană, latină, arabă și sanscrită, și a petrecut cea mai mare parte din ultimii zece ani călătorind dintr-un colț al globului în altul.

– Drept vorbind, interveni Clarinda pe un ton sec, globurile nu au colțuri. Sunt rotunde.

Poppy continuă neabătută:

– „După ce și-a condus regimentul din armata Companiei Indiilor de Est către o victorie zdrobitoare în războiul anglo-birmanez, regele i-a acordat rangul de cavaler. Având în vedere priceperea sa feroce în lupta corp la corp, oamenii de sub comanda lui i-au dat numele de Sir Sălbaticul."

– Mult mai intimidant decât Sir Politicosul Infailibil.

Simțindu-se destul de sălbatică ea însăși, Clarinda dădu pagina cărții și privi în gol cuvintele, care ar fi putut tot atât de bine să fie scrise în sanscrită sau în orice altă limbă străveche.

– „Zvonurile spun că, în timp ce se afla în India, a salvat o frumoasă prințesă hindusă din mâinile banditilor care o răpiseră din palatul ei. Când tatăl ei i-a oferit drept recompensă mâna fetei și o avere în aur și bijuterii, Burke i-a adus la cunoștință că se mulțumește cu un sigur sărut."

– Tatăl ei trebuie să fi sărutat formidabil, răspunse Clarinda, ridicându-și cartea ca să-și ascundă fața cu totul.

Poppy își mută cu greu privirea absorbită din *Snitch* cât să-i arunce Clarindei o uitătură exasperată.

– Nu de la tatăl ei, prostuțo. De la prințesă. Conform articolului, isprăvile romantice ale căpitanului Burke sunt aproape la fel de legendare ca și cele militare. Spune aici că după ce a cerut să fie lăsat la vatră, Burke a fost angajat de Asociația Africană să conducă o expediție adânc în interiorul continentului. Înțelegerea lui cu asociația s-a sfârșit acum trei ani, când s-a întors din Africa cu o mulțime de însemnări consistente despre obiceiurile carnale ale triburilor primitive pe care le-a descoperit acolo. Chiar și cei mai sofisticați oameni de știință au fost scandalizați de atenția acordată detaliilor prezentate în dezvăluirile sale. Unii dintre ei chiar au îndrăznit să sugereze că ar fi participat personal la acele ritualuri!

Clarinda tresări când chicoteala scandalizată a lui Poppy amenință să îi spargă timpanele. Imaginea unui bărbat care se prelinge în brațele lucioase ale unei frumuseți cu piele de abanos în timp ce flăcările saltă în jurul lor și tobele băștinașe bat într-un ritm irezistibil îi făcu tâmplele să pulseze. Îi trecu prin minte să arunce ziarul de scandal peste bord. Sau poate chiar pe Poppy.

În mod normal, Penelope Montmorency, cunoscută sub numele de Poppy atât Clarindei, cât și fostelor ei colege de clasă de la Seminarul pentru Tinere Lady al domnișoarei Bedelia Throckmorton, era o prietenă cât se poate de agreabilă. Chiar dacă îi plăceau exagerat de mult bârfele din lumea bună și brioșele și avea tendința de a se exprima ca și cum fiecare propoziție se termina cu un semn de exclamare, era în același timp bună

la suflet și loială, în silueta ei scundă și durdulie neexistând nici o urmă de răutate autentică.

Poppy se mulțumea de obicei să îi citească din paginile sacre ale *Ladies' Fashionable Repository*[1]. Dar Clarinda bănuia că penele decorative, păsările împăiate și mănunchiurile de panglici pe care franțuzoaicele le purtau la borurile bonetelor lor în acea vară nu se comparau nici pe departe cu isprăvile legendare – romantice ori de altă natură – ale neînfricatului Căpitan Sir Ashton Burke.

Legănarea ușoară a punții vasului sub scaunele lor nu mai era liniștitoare pentru nervii Clarindei. Deși călătoria cu vaporul nu-i crease nici măcar o umbră de disconfort, acum simțea că suferă de rău de mare. Sperând să scape de acea senzație, își puse deoparte cartea, se ridică de pe șezlong și se îndreptă către prora. Marea și cerul se întindeau cât vedea cu ochii, și nu exista nici un loc unde s-ar fi putut duce ca să scape de fascinația lui Poppy pentru subiectul articolului.

– „De când a întrerupt relațiile cu Compania Indiilor de Est și cu Asociația Africană", citi prietena ei, „aura de mister care îl înconjoară pe Burke nu a făcut decât să crească. Unii presupun că acum își petrece timpul achiziționând comori arheologice neprețuite sau că anumite guverne străine chiar l-au angajat ca spion."

Clarinda se forță să caște.

– Nu este prea bun la asta dacă toată lumea bănuiește că e spion.

– Articolul include chiar și un portret schițat. Poppy începu să foșnească vesel fila, întorcând-o pe toate părțile, studiind-o din fiecare unghi posibil înainte să anunțe cu mare convingere: Mă tem că artistul l-a măgulit. Nici un bărbat nu poate fi atât de chipeș, așa-i?

Clarinda strânse balustrada vasului, abia stăpânindu-se să nu se întoarcă și să înșface ziarul din mâinile lui Poppy. Nu avea nevoie de o schiță ca să-și amintească de irisul de culoarea

[1] Publicație adresată femeilor, cuprinzând ghicitori, puzzle-uri, șarade, rebusuri și alte astfel de surse de divertisment. Publicată între 1809 și 1829, și-a continuat ulterior existența timp de mai multe decenii, însă sub alte denumiri. (n.red.)

chihlimbarului al ochilor lui, încadrat de negru și presărat cu scânteieri ca ale celui mai pur aur, o gropiță zglobie crestată pe un obraz neted, buze frumos sculptate care mereu păreau a fi gata să se curbeze într-un zâmbet amăgitor înainte să se înmoaie ca să fure un sărut... ori o inimă fără apărare. Poate că Michelangelo sau Rafael ar fi putut să redea cu fidelitate acele detalii, dar în câteva linii neglijente de condei era imposibil de surprins vitalitatea irezistibilă a unui astfel de bărbat.

– O fi fost el plecat din Anglia mulți ani, dar ați crescut pe moșii învecinate, nu-i așa? întrebă Poppy. Cu siguranță l-ai putut zări, măcar în trecere.

– Au trecut mulți ani de când nu l-am mai văzut, și pe atunci era încă un băiețandru. Amintirile mele s-au cam încețoșat, minți Clarinda. Dar parcă îmi amintesc vag un nas lung și coroiat, o pereche de picioare subțiri și crăcănate și dinți ieșiți în afară ca ai unui castor.

Clarinda își dădu seama într-o clipă că de fapt tocmai îl descrisese pe cel mai nepopular profesor de dans din perioada petrecută la seminarul domnișoarei Throckmorton. Bietul domn Tudbury avusese și obiceiul nefericit de a le împroșca cu salivă ori de câte ori le ordona să execute o piruetă sau un *battement glissé*[1].

Poppy oftă gânditoare.

– Mă întreb unde ar fi putut să dispară căpitanul de data aceasta. Crezi că a plecat ca să salveze alte prințese?

Trădată de tresărirea perfidă de dor pe care i-o trezise în suflet starea visătoare a prietenei sale, Clarinda se întoarse să dea ochii cu ea.

– Serios, Poppy! Nu e cazul să ne agităm atâta pentru bărbatul ăsta ca și când încă am fi două școlărițe prostuțe! Este doar un aventurier lacom care își câștigă existența jefuind morminte și vânzându-și sabia celui care oferă mai mult. Presa n-are decât să îl ridice în slăvi, dar asta nu-l face un erou. Clarinda potoli scânteia butoiului cu pulbere ce era temperamentul ei cu o pufnitură indiferentă. Majoritatea bărbaților care se înconjoară de zvonuri și de insinuări procedează astfel fiindcă nu au nimic cu adevărat

[1] Exercițiu de balet pentru creșterea mobilității și a forței picioarelor (n.red.)

valoros de ascuns. Ei înşişi răspândesc aceste poveşti false ca să-şi mascheze propriile... *lipsuri*.

– Lipsuri? Ochii albaştri-violet ai lui Poppy se măriră în spatele lentilelor groase ale ochelarilor. Doar nu vrei să insinuezi că... Mănunchiurile spiralate de bucle cu nuanţe de culoarea caisei adunate pe tâmplele ei dansau ca urechile unui prepelicar în timp ce îşi lipi peste gură mâna durdulie ca să îşi înăbuşe chicoteala uimită. Vai, Clarinda, ce răutăcioasă eşti! Trebuie să înveţi să-ţi stăpâneşti limba aia ascuţită. La urma urmei, vei fi soţia unui conte în mai puţin de două săptămâni!

Cuvintele dojenitoare ale lui Poppy îi reamintiră Clarindei exact ce – şi cine – o aştepta la capătul călătoriei lor pe apele agitate ale Atlanticului de Nord. Nu prea avea nevoie să îi pomenească din nou Poppy că era invidiată de fiecare tânără debutantă entuziastă şi de fiecare mamă uneltitoare ale cărei speranţe fuseseră năruite de recentul anunţ al logodnei ei. Reuşise cumva să îl prindă în mreje pe cel mai vânat burlac al Angliei – şi unul dintre fiii săi cei mai iubiţi – la destul de înaintata vârstă de douăzeci şi şase de ani.

Logodnicul ei era un om minunat – chipeş, amabil, inteligent şi nobil cu numele şi caracterul. Era tot ceea ce şi-ar fi putut dori o femeie.

Ceea ce nu explica durerea profundă din inima Clarindei pe când se întorcea către mare ca să scape de privirea plină de tachinare a lui Poppy. Sau dorinţa disperată de a-şi smulge pălăria cu boruri largi, de a-şi scoate pieptenele de sidef şi a lăsa vântul să se joace cu pletele ei lungi de culoarea grâului.

Soarele sclipea pe creasta valurilor îndepărtate, strălucirea lui necruţătoare înţepându-i ochii.

– Când voi fi contesă, spuse ea cu decisă voioşie, nu va mai trebui să-mi îndulcesc vorbele. În schimb, o să aştept de la toţi cei din jurul meu să o facă.

– Începând cu mine, presupun. Poppy azvârli ziarul de scandal şi se ridică de pe scaun ca să i se alăture lângă balustradă. Aş fi crezut că ai fi mai interesată de aventurile căpitanului Burke, mai ales din moment ce îţi va fi....

– Hai să vorbim despre altceva, vrei? o întrerupse Clarinda înainte ca Poppy să poată rosti grozăvenia şi să-i vină să se arunce

peste bord. Ca de exemplu, cum vei fi tu subiectul admirației generale a regimentului de îndată ce ajungem în Birmania.

– Chiar crezi asta? Pometii plini ai lui Poppy se îmbujorară de plăcere. Îmi plac așa de mult soldații! Întotdeauna am socotit că o uniformă poate să-l facă și pe cel mai șters dintre bărbați să arate ca un prinț și ca un erou!

– O să te convingi tu. Ofițeri tineri și chipeși se vor lupta cu pumnii și se vor provoca unii pe alții la duel, totul pentru privilegiul de a sta la rând ca să se înscrie în carnetul tău de dans.

Clarinda își dorea din toată inima ca lucrurile să decurgă întocmai. Chiar dacă asta presupunea ca noul ei soț să le ordone oamenilor din serviciul său să facă asta sub amenințarea cu trimiterea la curtea marțială... sau cu execuția.

– Dar dacă zvonurile despre... – Poppy aruncă o privire agitată peste umăr, iar vocea îi coborî în șoaptă, de parcă ar fi fost pândite din spatele butoaielor de stejar fixate de peretele despărțitor al vasului de o femeie bătrână și bârfitoare – *indiscreția* mea au ajuns prin poștă la urechile unora dintre soțiile ofițerilor?

Era una dintre ironiile de neînțeles ale vieții, și anume că o ființă timidă și bine-crescută ca Poppy ajunsese în mod naiv amestecată în țițele scandalului sezonului. Unul care lăsase cu gura căscată și dăduse frâu liber clevetirilor de la Londra până la Surrey și care pur și simplu îi distrusese ultima speranță de a se alege cu un soț înainte de a fi clasată drept fată bătrână.

Chiar și Clarinda rămăsese mută de uimire când auzise prima dată că Poppy fusese prinsă într-o situație mai mult decât compromițătoare cu un anume tânăr din Berwickshire. Respinsese povestea fierbinte socotind-o balivernă, până când aflase că fuseseră mai mult de o duzină de martori la incident. Neputând să îndure gândul că Poppy era condamnată pentru un păcat pe care nu îl comisese, își împachetase imediat o valiză și plecase în grabă ca să-și salveze prietena, așa cum o făcuse de atâtea ori la Seminar, când fetele mai bogate și mai drăguțe își băteau joc de corsetele care nu i se potriveau sau de ochelarii ei groși sau când o strigau Piggy în loc de Poppy.

Poppy, unica fiică a unui moșier modest de la țară, fusese întotdeauna recunoscătoare până peste cap pentru protecția oferită de Clarinda, iar aceasta din urmă îi era la fel de îndatorată

pentru prietenia neclintită. Tatăl Clarindei fusese dornic să îi ofere o educație de primă clasă, dar primul lucru pe care ea îl învățase în instituția condusă de domnișoara Throckmorton fusese că banii nu puteau să cumpere stima acelora care se considerau superioare prin naștere. Atunci când acele „lady" în devenire descoperiseră că părintele ei își câștigase averea făcând comerț, își înălțaseră nasul aristocrat și îi luaseră în derâdere descendența... sau mai bine zis lipsa ei, în cazul de față. Arătându-le la rându-i desconsiderare și prefăcându-se că vorbele crude și disprețul lor meschin nu o afectau în mod serios, reușise în cele din urmă să le câștige respectul și ajunsese una dintre cele mai populare fete din școală.

Dar nu uitase niciodată că Poppy fusese prima și cea mai onestă prietenă a ei sau că la început se apropiaseră una de alta fiindcă nici una dintre ele nu se integrase.

Clarinda spera că avanpostul din Birmania va fi plin de ofițeri singuri care tânjeau după companie feminină. Femeile de viță nobilă vor fi puține, iar indiscrețiile din trecut vor fi mai degrabă iertate și uitate decât scoase în față cu răutate și desfătare.

În felul său, presupunea că amândouă fugeau de Anglia și de amintirile de acolo, atât de cele frumoase, cât și de cele urâte.

– Orice ofițer – sau gentleman – care nu va respinge o astfel de bârfă ca fiind fără temei nu merită nici să lustruiască cizmele domnișoarei Penelope Montmorency, își asigură ea prietena, și cu atât mai puțin să-i ceară mâna.

Zâmbetul lui Poppy reapăru, făcând să-i apară gropițe în obraji.

– Sper doar să găsesc un bărbat măcar pe jumătate la fel de pasionat și de devotat ca al tău. Mi se pare nemaipomenit de romantic faptul că a aranjat o călătorie pentru tine pe unul dintre vasele pe care le deține în așa fel încât tu să străbați jumătate de lume ca să-i devii mireasă.

Pasionat nu fusese niciodată un cuvânt cu care l-ar fi descris pe logodnicul ei. Neîndoielnic, îi făcuse curte multă vreme, dar cererea lui în căsătorie constase într-o listă detaliată a tuturor motivelor pentru care ei doi s-ar potrivi, nu o declarație înflăcărată de dragoste. Totuși, statornicia caracterului acestuia o convinsese în final că el nu o va părăsi ca să urmărească un vis prostesc.

Ridicarea ei din umeri arăta o lipsă de griji pe care nu o resimțea.

– Contele este și devotat, și pragmatic. Funcția lui din Companie implică responsabilități enorme. Nu pot aștepta din partea lui să își abandoneze treburile și să revină la Londra pentru ceva atât de neînsemnat precum o nuntă. Își strecură mâna pe după brațul lui Poppy și își întoarse fața către vânt, savurându-i promisiunea de libertate, chiar dacă era doar o iluzie. Nici nu știu cum să-ți spun ce bine mă simt pentru că ești aici, cu mine, în această călătorie. Propun să lăsăm deoparte neliniștile legate de trecut și de viitor și să începem să ne bucurăm de fiecare clipă a voiajului. E foarte probabil ca aceasta să fie ultima noastră mare aventură înainte să ne așezăm la casele noastre, după care vom avea niște vieți plictisitor de onorabile.

Însă vorbele ei fură contrazise în chiar secunda următoare, când un tunet răsună din cerul albastru și senin. Ea și Poppy abia avură timp să își întoarcă privirile uluite către bolta fără nori înainte ca un obiect să aterizeze cu mare zgomot drept în fața navei, împroșcând enorm de multă apă, care le udă pe amândouă până la piele cu un jet rece și sărat.

– Ce mama naibii...? bombăni Clarinda, mulțumită că încă nu renunțase la înjurături în pregătirea pentru noul rol pe care urma să îl aibă în viață.

Înainte să apuce să se șteargă la ochi, o altă bubuitură, însoțită de un trosnet asurzitor, se auzi din spatele lor. Se întoarseră exact la timp ca să vadă falnicul catarg principal al vasului cum se răstoarnă ca un copac doborât, cu trunchiul puternic despicat de greutatea fatală a unei ghiulele. Clarinda era vag conștientă că unghiile lui Poppy erau înfipte în pielea delicată a antebrațului ei, dar tot ce putea face era să observe cu groază neputincioasă cum ceea ce păreau să fie pogoane de vele coborau umflate, îngropând puntea sub un înveliș de pânză.

Fură nevoite să se desprindă una de alta și să se agațe de balustrada din spatele lor, fiindcă vaporul se înclina spre stânga, avântul fiindu-i tăiat odată cu pierderea catargului. Glasuri răgușite le asaltară urechile, dominate de vaietele stridente ale unui biet suflet aflat în durere crâncenă. Marinarii dădură năvală din toate direcțiile, de la un cap la celălalt al punții, unii aducând găleți

cu apă, alții îngenunchind ca să stingă cu mâinile goale vela gabier ce ardea mocnit.

În timp ce vasul începuse să se aplece într-o mișcare circulară care-ți întorcea stomacul pe dos, schilodit eficient de acea explozie ucigătoare, un tânăr locotenent veni în goană către ele dinspre dunetă.

– Vă rog, doamnelor, trebuie să coborâți sub covertă imediat! Suntem atacați!

– Atacați? repetă Clarinda, cuvintele lui disperate nefăcând altceva decât să-i adâncească confuzia.

Din câte știa, nu mai rămăsese nimeni care să-i ia cu asalt. De la înfrângerea finală a flotei lui Napoleon, majoritatea dușmanilor Angliei fuseseră puși pe fugă și cuceriți, trecuți fie prin foc și sabie, fie prin diverse tratate. Nimeni nu îndrăznise să pună la îndoială supremația Angliei pe mare timp de aproape douăzeci de ani.

Matelotul se opri în fața lor și își scoase repede bicornul, amintindu-și de bunele maniere chiar și într-un astfel de moment de grea încercare.

– Mă tem că sunt pirați, domnișoară. Mărul lui Adam îi juca în gât în timp ce încerca curajos să-și înghită propria spaimă. Corsari.

Lui Poppy i se tăie respirația. Era îndeajuns să se pronunțe în șoaptă acel cuvânt pentru ca groaza să se strecoare și în sufletul celor mai bravi. Părinții îl folosiseră ca să astâmpere generații de copii neascultători, murmurându-le în urechiușe că pirați de seamă vor veni și îi vor înhăța din pat în puterea nopții dacă nu își spuneau rugăciunile înainte de culcare sau nu mâncau tot din farfurie.

Corsarii fuseseră mereu faimoși pentru obiceiul de a colinda apele Mării Mediteraneene și de a jefui corăbiile. Erau în stare să atace orice corabie care le ieșea în cale pentru pradă, chiar dacă nu era la fel de valoroasă ca femeile pe care le puteau captura și vinde în barbarele piețe de sclavi din Africa de Nord și din Arabia.

Iar acelea erau cele norocoase.

– Nu înțeleg. Clarinda își încleștă dinții care se puseseră pe neașteptate pe clănțănit. Credeam că au fost supuși de francezi când au pus stăpânire pe Alger.

– Într-adevăr, o mare parte din ei s-a predat atunci. Dar asta i-a făcut pe cei care au refuzat să se supună să fie capabili de orice și nemiloși. Locotenentul aruncă o privire către haosul din ce în ce mai mare din spatele lui. Vă rog, domnișoară, nu avem prea mult timp să vă adăpostim pe amândouă în siguranță. Vocea i se schimbă total, semn care îi trăda tinerețea și frica de a cădea el însuși pradă panicii. Dacă se urcă la bord...

Nu fu nevoie să își termine fraza. Nici Clarinda nu avu inima să îi sublinieze că, în cazul în care corsarii ar fi reușit să urce pe vapor, nu ar fi existat nici un loc pentru ea și pentru Poppy – ori pentru celelalte femei de acolo, inclusiv soția căpitanului și servitoarele lor – unde s-ar fi putut ascunde ca să scape din ghearele piraților.

Își strânse degetele în jurul mâinii tremurânde a lui Poppy, schițând un zâmbet de încurajare din dramul de curaj șovăielnic pe care îl mai avea.

– Hai, draga mea. Se pare că suntem pe cale să pornim într-o aventură mai mare decât prevăzusem.

Locotenentul își scoase pistolul și o luă înapoi de-a curmezișul vasului, făcându-le semn să îl urmeze. Fugiră după el, ținându-se de mână ca două fetițe înspăimântate. Erau la jumătatea drumului către coridorul îngust care urma să le ducă în siguranța fragilă a calei, când Clarinda se opri, poticnindu-se.

După ce îi aruncă lui Poppy o privire spășită, își eliberă mâna smucind-o și alergă mâncând pământul înapoi spre cealaltă parte a punții.

– Clarinda! țipă Poppy îngrozită. Ce faci?

– Demonstrez că sunt o prostuță sentimentală, mormăi Clarinda în barbă.

Ziarul de scandal încă zăcea lângă scaun, unde Poppy îl aruncase neglijent. Pe când înșfăca pagina pe care era desenat portretul căpitanului Burke, o salvă de împușcături izbucni de undeva de pe corabie, urmată de zăngănitul răsunător al săbiilor în luptă. Se răsuci și goni înapoi către prietena ei, o trase cu putere pe Poppy, care era cu sufletul la gură, într-o cursă extenuantă, pentru a recupera distanța pe care o pierduseră. Nu-și dorea să sufere și altcineva din cauza nebuniei ei. Locotenentul tocmai smulsese cu forță trapa și le făcea scos din minți cu mâna, arătând către

deschiderea întunecată a coridorului. Aproape că ajunseseră la el, când expresia feței lui suferi o transformare înfricoșătoare.

Gura i se crispă. Îi aruncă o privire năucită Clarindei, ca și cum cineva făcuse o glumă pe seama lui, pe care nu o pricepuse încă.

Apoi se uită lung spre pieptul lui.

În acel moment Clarinda văzu vârful spadei argintii străpungându-l acolo, chiar în mijloc.

Poppy scăpă un țipăt care îți îngheța sângele în vine. În timp ce bărbatul se apleca în față, Clarinda porni spre el, încercând instinctiv să-i amortizeze căderea. Dar cum se îndrepta către acesta, cineva smulse aceeași lamă lungă și curbată din spatele lui și o flutură în direcția lor. Ofițerul se prăbuși pe punte într-o baltă de sânge, lăsându-le fără apărare pe amândouă, să înfrunte șase oameni înarmați cu pistoale și iatagane. Turbanele și veșmintele cu falduri erau deja stropite cu sânge, din care doar o mică parte era cel propriu.

Cu respirația întretăiată de gâfâieli de spaimă, Clarinda dădu să se îndepărteze de ei, târând-o după ea pe Poppy, care era ca paralizată. Îi aruncă o ultimă privire tânărului locotenent fără de noroc, dar după sângele care i se prelingea din colțul gurii și ceața care deja punea stăpânire pe ochii lui, era clar că nu îl mai putea ajuta nimeni. Așa, mort, părea și mai tânăr decât fusese în viață. Regretul cumplit al Clarindei că nu îi fusese măcar îngăduit să îi legene capul în poală când era pe moarte se făcu una cu o dorință înverșunată de apărare și de supraviețuire.

Împingându-și prietena în spatele său, își întinse mâna către borul pălăriei și desprinse repede singura armă la îndemână. Repezi către bărbații care avansau acul de pălărie cu perlă în capăt.

–Lăsați-ne în pace, tâlhari mizerabili! Sau vă trec prin el, vă jur!

Poate că oamenii nu îi înțeleseseră cuvintele, dar expresia ucigătoare din ochii ei era dincolo de orice îndoială. Uriașul masiv care ținea strâns iataganul însângerat își mută privirea de la tăișul lung și curbat al propriei arme către acul subțire încleștat în mâna încordată la maximum. Fața lui măslinie se desfăcu într-un rânjet, descoperind câțiva dinți de un alb orbitor și unul de aur sclipitor, aflat exact în mijloc. Își dădu capul pe spate, cu un răget

de râs. Ceilalți i se alăturară imediat, semn clar că gluma era pe socoteala Clarindei.

Când bărbatul vorbi, vocea lui fu un bubuit energic, dar engleza lui suna ca a ei.

– Ar fi păcat să dăm o gaură într-o ființă cu un asemenea spirit. Vom scoate bani frumoși pe ea la piață. Se uită de sus în jos la ea, iar licărirea evaluatoare din căutătura lui o făcu să se simtă ca și cum deja ar fi stat goală și tremurând la licitația unui vânzător de sclavi. Sunt mulți pe lumea asta care ar plăti o avere doar ca s-o îmblânzească.

În acea clipă, o pală de vânt îi smulse pălăria Clarindei. Părul îi alunecă din piepteni pe umeri într-o revărsare de mătase de culoarea spicelor de grâu.

Corsarii exclamară admirativ în cor. Unul dintre ei, cu fața ca a unei nevăstuici subnutrite și cu doi dinți din față sparți și înnegriți chiar întinse o mână ca și cum ar fi vrut să-i atingă părul, ochii i se împăienjeniră, iar maxilarul i se mișcă pofticios. Înainte ca vârfurile degetelor lui, acoperite cu o crustă de murdărie, să îi mângâie vreo șuviță, ea înfipse acul de pălărie adânc în pernița moale dintre degetul mare și cel arătător.

Scoțând un țipăt de durere, piratul își retrase mâna rănită ca și cum ar fi vrut să o lovească cu dosul palmei. Uriașul îi trase o banală palmă, lăsându-l lat pe punte, cu tot atât de mult efort cât i-ar fi trebuit unui om normal ca să strivească un țânțar.

– Ține-ți labele jegoase acasă, mârâi el. Nu vreau urme pe marfă.

Umbra de zâmbet pe care îl schiță spre Clarinda era și mai înspăimântătoare decât mormăitul lui. Lipsită de arma modestă, dădu din nou să se îndepărteze de el, cu Poppy agățându-se de spatele ei ca o lipitoare.

Sughițul de plâns din pieptul prietenei ei reflecta propria disperare crescândă.

– Ah, dacă ar fi aici Căpitanul Sir Ashton Burke! se tângui Poppy. Pur și simplu știu că un astfel de bărbat ne-ar salva!

În timp ce semicercul piraților avansa către ele, cu fețele lor tuciurii încă scânteind de la sudoarea bătăliei și cu ochii întunecați strălucind într-un amestec de poftă trupească și de sânge, o rafală și mai violentă smulse portretul căpitanului Burke din degetele

amorțite ale Clarindei. Schița zbură peste balustrada vasului, purtată pe aripile vântului.

–Asta-i problema cu eroii, Poppy, spuse ea cu îndârjire. Nu este niciodată vreunul prin preajmă când ai nevoie de el.

Capitolul 2

Nu merită să mori pentru nici o femeie.

Crezul acesta îl ținuse în viață pe Ashton Burke timp de mai bine de nouă ani. Îl motivase să se ferească de vârfurile ascuțite a nenumărate baionete pe când lupta pentru oamenii și țara lui în timpul musoanelor orbitoare din Birmania. Îi întărise pașii în vreme ce își croia cu maceta drum prin junglele Indiei, unde aerul era așa de greu și de gros încât se înfășura în jurul pieptului unui om ca un piton care ar vrea să îi stoarcă ultima suflare din plămâni. Îl susținuse în șa ore nesfârșite atunci când călărea dintr-un capăt în altul al dunelor biciuitoare ale deșerturilor din Africa de Nord, urmărit de triburi de beduini războinici care-i cereau cu mânie sângele și toate antichitățile pe care le scăpase din ghearele lor lacome.

Nu merită să mori pentru nici o femeie.

Din nefericire, plutonul de execuție din fața lui avea alte păreri. Ca și soțul mânios care-i ordonase moartea.

Aruncă o privire în jos, la țevile celor douăsprezece muschete încărcate, și fu năpădit de amintirea unui păr negru ca pana corbului, ce se revărsa în cascade peste pielea cu parfum de iasomie și smirnă, a unor ochi negri ispititori mărginiți de kohl[1], care le accentua farmecul exotic, și a unor buze pline, de culoarea scorțișoarei, dar cu gust de miere și de rodii coapte.

Poate că și plutonul, și bărbatul aveau dreptate. Pesemne că merita să mori pentru anumite femei.

[1] Sulfură de antimoniu, folosită de orientali pentru a sublinia strălucirea ochilor și a îi feri de oftalmii (n.tr.)

Dar, în mod bizar, când veniră să-l lege la ochi, apărându-l astfel de soarele nemilos al deşertului, nu ochii exotici sau buzele de scorţişoară îi veniră în minte. În schimb, zări ochi verzi asemenea trifoiului de primăvară şi o buză de sus roz care era aproape la fel de generoasă ca şi cea de jos – catifelarea ei încântătoare tentând orice bărbat să se aplece şi să o muşte uşor.

Pe când inspira de bună seamă una dintre ultimele guri de aer, nu mireasma seducătoare de iasomie şi de smirnă îi umplea plămânii, ci o urmă ademenitoare de mărgăritar, la fel de curată şi de delicată ca bobocii de floare cuibăriţi în cea din urmă ninsoare de iarnă. Era mirosul tuturor lucrurilor la care încetase să mai tânjească din momentul exilului pe care şi-l autoimpusese. Era parfumul Angliei, al căminului lui... *al ei.*

Petrecuse aproape zece ani silindu-se să şi-o scoată din cap, dar părea că ea îl pândise tot timpul, presimţind clipa în care va fi lipsit de orice apărare.

Un zâmbet zeflemitor îi curbă buzele, făcându-i pe călăii săi să mormăie nervos între ei în timp ce aşteptau ordinul de tragere. I se dusese evident vestea reputaţiei câştigate prin evadări îndrăzneţe. Nu era chiar prima oară când înfrunta moartea. La naiba, nu era nici măcar întâia dată când avea în faţă un pluton de execuţie.

Ceea ce ei nu ştiau era că zâmbetul său nu îi lua în derâdere pe ei, ci propria persoană. Probabil că era cât se poate de normal ca ea să îl bântuie în ceasul morţii. Destul de curând el va fi cel care o va bântui pe ea. Ar fi blestemat – ceea ce era foarte probabil, luând în calcul numărul îngrijorător de mare de porunci divine pe care le încălcase doar în ultimele două săptămâni – dacă s-ar duce la locul lui de odihnă veşnică fără să-i facă o ultimă vizită.

Aproape că se vedea topindu-se din lumina lunii ca să capete forma unui abur neclar deasupra patului ei. Îşi închipuia mătasea aurie a părului ei desfăcut revărsându-se peste pernă, uşoara ridicare a sânilor sub corsajul unei cămăşi de noapte ridicol de imaculată. Ar înveli-o, aplecându-se ca să-i fure un ultim sărut de pe buzele întredeschise pe când i-ar umple toate locurile deşarte cu aroma lui. S-ar trezi dimineaţa, mistuită de dor, dar

neamintindu-şi nimic altceva decât visul despre un bărbat care o iubise cândva nu numai cu trupul, dar şi cu sufletul.

O comandă guturală urmată de sunetul a douăsprezece muschete armate la unison îl trezi din visare.

Nu prea avea şanse să i se ofere o ultimă ţigară şi nici şansa de a se împăca cu Creatorul lui. Avea să moară aici, în Maroc – un venetic într-o ţară străină, fără să aibă pe cineva să-l jelească, să verse lacrimi peste trupul său însângerat. Când se va afla în Anglia despre moartea-i ruşinoasă, după cum inevitabil se va întâmpla, nu se îndoia că părinţii lui vor ofta dezamăgiţi, în timp ce fratele lui mai mare va duce povara scandalului cu obişnuita-i reţinere stoică. Capul sus şi toate alea!

Dar ea?

Şi-ar exprima uimirea şi condoleanţele politicoase, după care ar suspina încet în batistă când ar crede că nu o vede nimeni? S-ar deştepta noaptea tremurând cu părere de rău pentru toate prilejurile pierdute, momentele irosite şi nopţile pe care nu şi le-au petrecut împreună?

Pufni zgomotos. Mai degrabă ar ţopăi veselă pe mormântul lui decât să verse o singură lacrimă pentru el.

Îşi îndreptă umerii şi îşi semeţi capul, îmbărbătându-se pentru ce avea să urmeze. Ştiuse mereu adânc undeva în inima lui că într-o zi va muri ca un ticălos, nu ca un erou. Dar cel puţin va muri cu satisfacţia că ea nu va afla niciodată că numele ei a fost ultimul cuvânt de pe buzele sale.

Tobele începură să bată un ritm regulat, vestind apropierea sfârşitului.

Îşi închise strâns ochii ascunşi de bandană. Până şi în beznă ea era acolo, bucurându-se pe ascuns de necazul lui, cu zâmbet răutăcios şi ochi verzi jucăuşi.

Îşi ţinu răsuflarea, aşteptând să audă comanda care să pună capăt vieţii desfrânate pe care o dusese.

În schimb auzi voci ridicate, o încăierare scurtă, dar brutală şi ceea ce părea să fie un întreg regiment de recruţi năvălind în curtea unde tocmai urma să fie împuşcat.

Se încordă. Erau cuvinte strigate, cele mai multe solicitând întreruperea acţiunii într-o arabă furioasă pe care o înţelegea prea bine, iar câteva într-o limbă pe care nu o mai auzise de mult timp.

O limbă teoretic imposibil de întâlnit fix aici, în locul cel mai nepotrivit dintre toate: engleza literară. Simțind că nu mai era în centrul atenției, începu să se ocupe de frânghiile care-i legau mâinile la spate. Pe măsură ce vuietul înfruntării se întețea, îl încercă scânteia unui sentiment pe care îl abandonase cu mult înainte de acest moment.

Speranța.

Araba guturală izbucni într-o sudalmă mârâită înainte să piară în engleza bine accentuată a unui soț mânios:

– Și cine sunteți voi de vă permiteți să intrați cu bocancii în casa mea și să mă dezonorați într-un chip așa de rușinos?

Răspunzând în sfârșit eforturilor sale disperate de a se elibera, funiile îi căzură de pe încheieturi. Chiar când era cât pe-aci să-și scoată legătura de la ochi, auzi o voce pe care ar fi recunoscut-o oriunde. Era exact la fel de hotărâtă ca atunci când îi poruncise să își predea corăbiile de luptă de jucărie, altfel riscând să-i fie scufundate în vană.

Ash smulse bandana care îi acoperea vederea, uimit să privească lung în ochii reci și cenușii care-i erau tot atât de familiari ca și propriii ochi de culoarea chihlimbarului.

Cuvintele scurte ale salvatorului său căzură ca niște bucăți de gheață în arșița marocană:

– Eu. Sunt. Fratele. Lui.

– Lordul Dravenwood te va primi acum.

– De-asta îmi și era teamă, murmură Ash în timp ce se ridica din locul unde se tolănise, pe o grămadă de saci de nisip, ca să-l urmeze pe tânărul caporal cu obraji ciupiți. Nu aveai cum să-ți dai seama dacă ținuta lui rigid de formală se datora instrucției militare sau dezaprobării. Ash bănuia că a doua variantă.

De cum se lăsă în jos ca să intre prin deschiderea cortului spațios, scăpând astfel de razele nemiloase ale soarelui deșertului, abia se stăpâni să nu scape un fluierat apreciativ. Pentru fratele său fusese o nimica toată să creeze o oază de cultură engleză impecabil păstrată în inima sălbatică a pustiului marocan, chiar lângă Marrakech. Dacă n-ar fi fost pereții văluriți din pânză și stratul subțire de nisip care acoperea toate suprafețele, era ca și cum Ash

se plimba prin camera de lucru aranjată cu eleganță într-o casă oarecare din Londra.

Un covor turcesc aducea o pată caldă de verde smarald și roșu granat în interiorul cortului. Covorul fusese cu siguranță împachetat și transportat tocmai din Anglia, chiar dacă un altul identic ar fi putut cu ușurință să fie achiziționat dintr-un bazar local pentru doar câteva lire. Un set de porțelan, cristal și argint decora o masă pătrată acoperită cu o pânză albă. Exista până și un cărucior pe care trona un serviciu de ceai Worcester cu margini aurii, pentru ca fratele său și comandații lui de frunte să se poată răsfăța cu unul dintre cele mai civilizate ritualuri englezești – ceaiul de după-amiază.

Capătul rulat al unui șezlong grecesc se zărea în spatele unui paravan lăcuit, în colț. Raftul de mahon de lângă el susținea un rând de cărți legate în piele aranjate perfect. La asta, Ash nu-și putu masca pufnetul. Precis le aranjase și în ordine alfabetică. Încă din copilărie, fratele lui preferase tomurile voluminoase, care povesteau în amănunt bătălii militare obscure și meditațiile filosofilor eleni, iar el, în schimb, fusese încântat de cutezanța nesăbuită demonstrată prin fapte vitejești de eroii care prindeau viață din imaginația fertilă a unor scriitori precum Sir Walter Scott și Daniel Defoe. Asta dacă nu studia vreo carte cu gravuri necuviincioase furișată în casă de unul dintre valeții mai îndrăzneți ai tatălui său.

Pe peretele vestic al cortului, atârna de o frânghie subțire un peisaj pastoral într-o ramă aurită. Ash clipi către tablou, recunoscând stilul romantic al lui John Constable. Era aproape sigur că este original.

Își clătină capul confuz, întrebându-se câte căruțe, cai și cămile îi trebuiseră ca să poată cuprinde alaiul personal al fratelui său. Ash se mândrise mereu că poate călători cu un bagaj mic. Învățase pe pielea lui cum să-și facă o ieșire rapidă, având doar cămașa de pe el. Și uneori nici pe aia.

Fratele lui preferase întotdeauna confortul familiar al căminului său. Din păcate, fiind desemnat unul dintre directorii generali ai bine-cunoscutului comitet de conducere al Companiei Indiilor de Est, fusese nevoit să călătorească în unele dintre cele mai necivilizate locuri de pe glob. Odată ce va fi numit în lăudata

funcție de președinte, după cum se va întâmpla fără tăgadă, având în vedere rapiditatea evoluției carierei sale politice, își va putea conduce majoritatea afacerilor fără a mai părăsi salonul comod din Dryden Hall, proprietatea din Surrey.

Fratele lui se simțea ca acasă aici, așezat în spatele biroului din lemn de tec și scrijelind însemnări într-un registru cu coperte de piele. În timp ce Ash înaintă spre el, penița de aur continuă să scârțâie pe hârtie. Nu își ridică privirea, nici măcar atunci când Ash se opri direct în fața lui.

Simți o licărire veche, dar foarte familiară, de iritare. Abilitatea fratelui său de a se concentra la treaba pe care o avea de făcut era aproape legendară. Asta nu făcu decât să-i reamintească faptul că fusese o vreme când nu se mulțumea doar cu orice fărâmă de atenție pe care Max binevoia să i-o arunce.

Se aplecă și își lipi ambele palme pe birou, apoi spuse tărăgănat:

– Salut, Max.

Tocul îngheță în mijlocul cuvântului, lăsând o pată urâtă de cerneală pe pagină. Lui Max nu-i va plăcea asta, gândi el, într-un acces de satisfacție răutăcioasă. Fratele său nu tolerase niciodată imperfecțiunea. Mai ales în ce privea propria persoană.

Max își ridică încet capul pentru a-i arunca lui Ash acea privire glacială care ar fi fost urmată de o ploaie de pumni dacă ar mai fi fost încă băiețandri.

– Știi că niciodată nu mi-a plăcut porecla asta.

Mințea. Tatăl lor fusese cel căruia îi displăcuse la culme să se adreseze unii altora altfel decât cu prenumele oficiale. Întotdeauna insistase că Max și Ash erau nume obișnuite, mult mai potrivite pentru ștrengarii de pe stradă sau pentru coșari decât pentru fiii unui duce.

Ash se îndreptă de spate, știind că zâmbetul lui disprețuitor nu ar face altceva decât să-l înfurie și mai tare pe fratele său.

– Ai prefera să-ți spun Lord Dravenwood?

– Îmi poți spune pe nume – Maximillian.

Max închise registrul cu un plesnet și puse tocul înapoi în călimară.

Nu mai stătuseră față în față de aproape zece ani. Probabil că alți frați ar fi dat mâna, s-ar fi bătut pe umeri sau chiar s-ar

fi îmbrățișat din tot sufletul. Ei se mulțumiră doar să se studieze reciproc din cap până în picioare îndelung și în tăcere.

În ciuda înstrăinării îndelungate, Ash fu luat prin surprindere de schimbările pe care le vedea la fratele său. Max era mai mare cu doar optsprezece luni, dar părul său negru de la tâmple era deja străbătut de fire argintii. Greutatea responsabilității îi întipărise brazde adânci în jurul gurii și linii fine la colțul ochiului. Ash putea să desluşească din privirea acelor ochi că Max nu era încântat în mod deosebit de ce vedea.

Pe când aştepta somarea fratele său, se îmbăiase şi se îmbrăcase în hainele curate ce îi fuseseră date. Din moment ce ei doi erau singurii din tabăra improvizată cu umeri largi şi peste 1,80 metri înălțime, presupuse că hainele îi aparțineau lui Max. Asta ar fi putut să explice aversiunea uşoară pe care o simțise când le pusese pe el. Purtase destul îmbrăcămintea rămasă de la fratele lui pe vremea când erau copii.

Modificase veşmintele ca să i se potrivească, dăduse deoparte gulerul scrobit şi lăsase cămaşa albă de batist deschisă la gât. Refuzase să îşi închidă nasturii acoperiți cu stofă ai vestonului şi de vestă nici nu voise s-audă. Îşi mângâie mâhnit obrazul proaspăt bărbierit. Îi cam lipsea barba tăiată foarte scurt pe care o purta de obicei. Îi proteja chipul de abraziunea aspră produsă de nisipul bătut de vânt, dar îi şi oferea o deghizare în situațiile în care pierderea în mulțime făcea diferența între viață şi moarte. Bine măcar că Max nu avusese timp să trimită un frizer care să-i tundă coama zburlită de culoarea caramelului ce îi cădea pe umeri.

– Ia loc, îi spuse Max tăios, arătând cu capul către scaunul pliant aşezat într-un unghi atent calculat față de birou.

Desigur, el stătea într-un fotoliu impozant de piele, care probabil costase la fel de mult ca şi greutatea lui. Ash se lăsă cu atenție pe scaunul din pânză şi lemn care scârțâia, sperând să nu cedeze sub greutatea lui şi să cadă lat la podea.

Îşi întinse picioarele lungi în față şi îşi pescui un trabuc turcesc subțire din buzunar. Îl obținuse fermecând un tânăr locotenent în timp ce aştepta să fie poftit de Max. Scăpără un chibrit pe talpa cizmei şi apoi îi lipi flacăra de capătul țigaretei. Se aprinsese cu un sfârâit, trimițând un nor de fum aromat în aer.

Grimasa fină de dezgust a lui Max era de neconfundat.

– Întotdeauna am considerat că trabucurile și coniacul nu-și au locul decât după cină și atunci în salon.

Ash trase adânc din țigară, abia abținându-și impulsul copilăresc de a sufla un rotocol de fum în nasul fratelui său.

– Nu văd nici un salon oficial de primire și nici n-am anticipat o invitație la masa de seară. Dacă însă îmi oferi un coniac, nu te voi refuza.

Fără să spună un cuvânt, Max se ridică și se îndreptă către sticla grea de cristal care se afla pe masă. Turnă cu exactitate trei degete din lichidul de culoarea chihlimbarului într-un pahar special scund și i-l dădu lui Ash, după care reveni la scaunul lui.

Acesta dădu pe gât o înghițitură din coniacul scump, desfătându-se cu senzația de arsură delicată, apoi coborî paharul, oftând satisfăcut.

– Îți sunt veșnic recunoscător. Indiferent de defectele tale, în materie de băuturi ai un gust ireproșabil.

Max se așeză din nou și îl pironi cu o privire dojenitoare.

– Mă așteptam să-mi mulțumești pentru ceva un pic mai însemnat. De exemplu, pentru că ți-am salvat pielea...

Ezitarea aproape imperceptibilă a lui Max se datora faptului că ajunsese în punctul în care tatăl lor obișnuia să folosească expresia „de nimic". În ciuda nuanței ca smoala a părului său, Max fusese întotdeauna băiatul de aur, plin de succes, fiul care nu putea da greș, în timp ce Ash nu era în stare să facă nimic bun. Din clipa în care se născuseră, părintele lor lăsase să se înțeleagă faptul că Max era moștenitorul, iar Ash, piesa de rezervă. Și, pe deasupra, o rezervă destul de jalnică. Din clipa în care realizase că îi va fi imposibil să fie pe placul tatălui, Ash încetase să mai încerce.

Ridică din umeri.

– Tocmai ți-am oferit recunoștința mea veșnică. N-am ce altceva să-ți dau în afara hainelor de pe mine. Și sunt mai mult decât convins că sunt deja ale tale.

Max clătină din cap dezgustat.

– Presupun că n-ar fi trebuit să mă surprindă că ultimele tale complicații neplăcute se datorează unei femei.

– Nu așa se întâmplă mereu?

Rezemându-şi o cizmă de celălalt genunchi, Ash îi aruncă fratelui său un zâmbet indolent.

– N-ai vrea să-mi explici totuşi ce te-a apucat să o seduci pe soţia unui şef de trib puternic – şi deosebit de iute la mânie – într-o parte a lumii unde chiar şi cea mai mică insultă percepută poate fi plătită cu capul? Mai ales dacă este ataşat unui trup de englez.

– Pe *una* dintre soţii, îl corectă blând Ash. Şi ce-l apucă de obicei pe un bărbat să seducă o femeie? O privire piezişă de sub o pereche de gene mătăsoase? Buze moi făcute să fie sărutate? O mişcare insinuantă din şold? Mă îndoiesc că până şi un om cu legendara ta tărie morală ar fi imun la astfel de ispite.

Ash nu dorea să-şi bată gura de pomană explicându-i că Fatima era cea care venise la el. După o întâlnire întâmplătoare în piaţă, îi ciocănise sfios în uşa locuinţei închiriate. Îşi dăduse la o parte mătasea fină care îi acoperea sânii pârguiţi nu ca să îl ademenească cu goliciunea ei, ci ca să-i arate vânătăile proaspete lăsate de pumnii soţului. Judecând după cicatricile estompate, vânătăile acelea erau doar cele mai recente dintr-un lung şir de insulte aduse cărnii sale perfecte. Şi nici să îl lămurească că prima lui intenţie când le atinsese tandru cu buzele nu fusese ca să-i ofere plăcere, ci ca să i aline durerea. Sau că după ce ea îl cuprinsese în braţe şi îi răsturnase pe amândoi în patul lui, el fusese cel care îşi venise în fire şi o îndepărtase uşor din îmbrăţişare. Fatima petrecuse o noapte odihnitoare în aşternutul lui, iar el o noapte albă pe podeaua tare şi plină de praf, blestemându-se ca un fraier.

N-avea nici un rost să-i spună lui Max ceva din toate acestea. Ştia că nu l-ar fi crezut niciodată. La naiba, de-abia îi venea lui să creadă aşa ceva.

– De parcă încornorarea unui bărbat n-ar fi fost suficient de jignitoare, spuse Max, trebuia să mai pui şi sare pe rană trimiţând-o pe un vapor şi ajutând-o să fugă. Toate astea făceau parte din planul tău nesăbuit? Să te întâlneşti cu ea în următorul port şi vă ascundeţi într-un han ca vai de lume până când te vei plictisi de ea şi vei pleca în urmărirea unei alte frumuseţi sau comori ce ţi-a făcut cu ochiul?

De fapt, Ash nu plănuise să o revadă pe Fatima. Înainte ca vasul ei să pornească, îi îndesase o pungă în mână, plină cu atât de mult aur încât nu mai avea nevoie să stea la mila nici unui bărbat,

nici măcar a lui. Dacă nu s-ar fi întâmplat să fie văzuți de cineva din cercul lui Mustafa chiar în momentul în care ea îl săruta drept mulțumire înainte să se îmbarce, el ar fi luat următorul vapor care l-ar fi dus oriunde în lume în afara Marocului și n-ar mai fi ajuns să stea în fața unui pluton de execuție în curtea lui Mustafa.

Roti paharul cu restul de coniac, după care îl dădu scurt pe gât.

– Sunt surprins că nu i-ai lăsat pur și simplu pe oamenii lui Mustafa să mă împuște.

– Să nu crezi că n-am fost tentat, spuse Max nemilos. Este posibil să și fi făcut asta dacă n-aș fi avut eu însumi o misiune pentru tine.

Ash se întinse ca să pună paharul gol pe birou.

– Poate că nu ești la curent cu noutățile. Am renunțat la funcție. Nu mai lucrez pentru Companie. Sau pentru tine. Mi-am irosit câțiva ani din tinerețe în slujba regelui, a țării și a Companiei. Acum nu mai lucrez decât pentru mine.

– Sunt foarte la curent cu acțiunile tale mercantile. Cum sunt, de altfel, și părinții noștri. Ziarele din Londra sunt pline de tot felul de bârfe care se știe că l-au adus pe tatăl nostru în pragul unor crize de apoplexie peste heringii lui afumați și ouăle fierte moale.

– Acum încerci doar să te dai bine pe lângă mine.

O urmă de zâmbet trecu repede peste buzele lui Max și pentru o clipă au fost aceiași frați care complotaseră sub pătură să arunce o biată broască în căldarea în care tatăl lor se pregătea să se scalde. În ciuda eforturilor acestuia să bage râcă între ei, cu laudele exagerate la adresa lui Max și critica permanentă la adresa lui Ash, odinioară, ei fuseseră prieteni la cataramă.

Toate acestea se schimbaseră după ce Ash se întorsese de la Eton și descoperise că fratele pe care-l adora dispăruse, fiind înlocuit de un om la fel de rece și plin de dispreț ca și părintele lor. Durerea și consternarea lui luaseră, încet-încet, amploare, transformându-se mai întâi în furie, apoi în indiferență. De vreme ce Max refuzase să mai aibă încredere în el, Ash nu putuse decât să presupună că acestuia nu îi mai păsa de fratele lui mai mic, a cărui lavalieră atârna mereu strâmb și de la care te puteai aștepta

oricând să scape o remarcă sarcastică exact în cel mai nepotrivit moment al unei conversații.

Chiar și acum, amuzamentul lui Max la zeflemeaua lui Ash a fost scurt. Ca și cum ar fi căutat cu ardoare să le găsească o ocupație mâinilor, începu să îndrepte un vraf de hârtii deja perfect aliniate.

– Această chestiune o privește pe logodnica mea. Acum trei luni era escortată spre Birmania, unde urma să ne căsătorim, când corabia a fost atacată, iar ea împreună cu însoțitoarea ei au fost răpite. Nemaiputând să țină ritmul cu preocuparea doar aparent plină de importanță, mâinile i se potoliră. Își ridică privirea pentru a o întâlni pe cea insistentă a lui Ash, moment în care își trădă în sfârșit profunzimea disperării: De corsari.

Ash nu putu să mascheze tresărirea de compătimire. Amândoi știau că oricărei femei atât de ghinioniste încât să cadă în mâinile acelor barbari îi era mai bine moartă.

– Au trimis vreo cerere de răscumpărare? întrebă el. Sunt mult mai multe șanse ca pirații să nu pângărească marfa dacă bănuiesc că s-ar putea obține un câștig frumos dacă ar înapoia-o proprietarului de drept.

Max scutură din cap.

– Până acum n-am primit absolut nimic, dar am făcut cercetări. Potrivit unei surse de încredere, a fost ... – își întoarse privirea și înghiți în gol, fiind evident că îi era greu să rostească următoarele cuvinte – ... vândută. Unui sultan puternic din provincia El Jadida.

Pentru prima oară, Ash înțelese de ce fratele lui își înălțase tabăra în acest deșert uitat de Dumnezeu. El Jadida era pe coastă, la mai puțin de trei zile de mers călare din locul în care stăteau ei.

– Ai o armată la dispoziția ta. De ce ar trebui să mă intereseze pe mine?

– Pentru că tu cunoști obiceiurile de pe aici, știi istoria, limba, dar nu ești legat cu nimic de nici o înțelegere sau politică. Responsabilitățile mele ca director al Companiei m-au pus într-o situație ciudată. Nu-mi pot permite să pun în pericol toate lucrurile pe care ne-am străduit atâta să le facem în această regiune atacând palatul unui sultan. Pe cuvânt, nu pot nici măcar să-i trimit un bilet acestui sultan fără să dau naștere la resentimente

pretutindeni, îndreptate nu numai împotriva Companiei, dar până și spre Anglia.

– Ah! Ăsta-i Max pe care îl știu! Mai îngrijorat pentru viitorul lui decât pentru cel al miresei!

– Viitorul meu este și viitorul ei! Crezi că-mi face plăcere să stau cu brațele încrucișate în timp ce ea este supusă la Dumnezeu știe ce înjosiri în mâinile acelor barbari? Dar știu că dacă există vreo speranță să-i dăruiesc viața pe care o merită, mai ales după această întâmplare, îmi va trebui fiecare dram din influența pe care mi-am câștigat-o în ani de muncă stăruitoare și sacrificiu. Nu-mi pot permite să irosesc totul într-o clipă de disperare pripită când există o soluție mult mai viabilă, care stă chiar în fața mea.

În timp ce Max se străduia să se stăpânească, Ash trase lung din trabuc, meditând la situația inedită de a fi considerat o soluție și nu o problemă. Ieșise din lumea fratelui său cu mult timp în urmă, cu mai nimic în afara propriei mândrii intacte, și nu avea nici o intenție să intre din nou în ea. În ciuda afirmațiilor lui Max, erau alți oameni mult mai potriviți pentru o astfel de misiune. Bărbați onorabili, care ar considera un privilegiu ocazia de a-și risca viețile pentru a câștiga bunăvoința mult râvnită a contelui de Dravenwood.

– Cât? întrebă Ash cu răceală.

Dacă Max era surprins că după ce tocmai oprise un pluton de execuție să-i zboare creierii i se cereau bani, asta nu se văzu.

– Spune cât vrei.

Ash ridică uimit o sprânceană. Cumpătarea lui Max, nepunând la socoteală momentele în care era vorba de propriul confort, era legendară. Modul în care se ocupase de averea pe cale de dispariție a familiei îi salvase pe toți de la ruină. Ascensiunea lui rapidă în ierarhia Companiei Indiilor de Est permiseseră numelui Burke și titlurilor care-i urmau să înflorească, asta în timp ce alții egali lor în societate fuseseră forțați să facă lucruri de neconceput ca să supraviețuiască, cum ar fi să vândă moșiile familiilor sau să se căsătorească cu moștenitoare americane arogante care nu aveau nici o picătură de sânge albastru în vene.

Ash se prefăcu că reflectează asupra cuvintelor lui Max pentru o clipă, iar apoi rosti o sumă atât de ridicol de exorbitantă, încât fratele său să nu mai aibă altă soluție decât să-l refuze.

– S-a făcut, spuse Max, trăgând un carnet de cecuri către el și înmuind încă o dată penița în călimară. Și asta-i doar jumătate. Voi dubla suma cerută îndată ce treaba este finalizată pe placul meu.

Ash rămase cu gura căscată. Trabucul aprins îi rămase atârnat destul de riscant pe marginea buzei, amenințând să-i cadă din clipă în clipă în poală. Ideea în sine că fratele lui punea o femeie înaintea câștigurilor lui prețioase era de neconceput.

Max semnă cecul cu scrisul lui neciteț obișnuit, apoi îl împinse pe suprafața lucioasă a biroului către Ash. Cel din urmă îl luă și pipăi pergamentul scump, minunându-se de zerourile interminabile.

– N-ar fi mai ieftin pur și simplu să uiți de femeia asta și să-ți găsești altă mireasă?

Max izbi cu pumnul în masă, luându-l prin surprindere. Nu era în firea fratelui său să-și trădeze pasiunile. În cea mai mare parte a vieții lor de adulți, Ash suspectase că acesta nici nu avea așa ceva. Dar acum fumul rece și gri din ochii lui Max se evaporase, lăsând să se vadă tăciunii mocniți de dedesubt.

– Nu există femeie care să se compare cu ea! Spiritul, bunătatea, curajul, pasiunea ei pentru viață depășesc orice atracție fără temei prețuită de societate. Ea este mai mult decât o simplă mireasă, atât în ochii, cât și în inima mea!

Tunetul din vocea lui păli, iar declarația lui înflăcărată rămase suspendată ciudat în aer.

– Deci..., vorbi Ash tărăgănat, spune-mi cine este acest model de virtute feminină pe care o voi salva din ghearele maleficului sultan?

Max rămase înțepenit, plecându-și privirea spre birou.

– Domnișoara Clarinda Cardew.

Fără să rostească un cuvânt, Ash azvârli cecul înapoi pe masă și se îndreptă cu pași mari spre ieșirea din cort.

Îl auzi pe Max năpustindu-se în spatele lui.

– Te rog, Ash, spuse cu vocea joasă, am nevoie de tine.

Ash se opri din mers, auzind în acea rugăminte un ecou al fratelui care fusese odată cel mai fidel aliat al său.

Nu visase vreodată că această zi va veni. Nu îndrăznise niciodată să spere că fratele său cel mândru şi independent îi va mai face din nou asemenea mărturisiri.

Max continuă să îşi expună cu tărie punctul de vedere:

– Ştiu că nu ai avut vreo slăbiciune deosebită faţă de această tânără, dar sunt sigur că nu vei fi atât de lipsit de inimă încât să o abandonezi unei sorţi atât de crude.

Ash îşi închise ochii pentru un moment, după care se întoarse şi îl privi drept în faţă.

– Slăbiciune? Vorbeşti despre aceeaşi domnişoară Clarinda Cardew care locuia pe moşia tatălui ei, învecinată cu a noastră? Aceeaşi Clarinda Cardew care şi-a dedicat întreaga ei tinereţe ca să-mi facă viaţa un adevărat coşmar? Fiindcă nu mi-ar face deloc plăcere să întinez reputaţia unei alte sărmane tinere cu veninul şi ranchiuna meritate doar de acea... acea.. *creatură!*

Max se scufundă iar în scaun şi oftă resemnat.

– Este una şi aceeaşi.

– Ei, ce uşurare! exclamă Ash şi izbucni într-un râs aspru, fals. Pentru că, preţ de o secundă, n-am crezut în ruptul capului că este vorba de aceeaşi Clarinda Cardew care se ţinea scai de mine încă de când era destul de mare ca să sară gardul dintre proprietăţile noastre. Aceeaşi Clarinda Cardew care mi-a uns interiorul mănuşilor şi ciorapilor cu cremă de pantofi, mi-a lăsat o creangă de oţetar otrăvitor în pat şi s-a furişat în grajdul nostru ca să-mi slăbească legăturile şeii cu doar câteva minute înainte de a trebui să prezint o demonstraţie importantă de călărie înaintea tatei şi a câtorva dintre cei mai influenţi prieteni ai săi.

Max clătină din cap cu tristeţe.

– Nu neg că a fost o pacoste când eram copii. Mai ales cu tine.

Ash simţi cum faţa i se împietreşte şi mai tare. Fratele lui nu ştia cealaltă jumătate a poveştii. Aparent ea nu-i spusese niciodată că scânteia de animozitate dintre ei se aprinsese în cele din urmă, transformându-se în ceva atât de inflamabil încât ameninţa să îi mistuie pe amândoi.

Max continuă:

– Tatăl ei este cel care ar trebui să răspundă pentru exuberanța ei din copilărie. Omul a avut mereu mai mulți bani decât rațiune. Ba avea doar opt ani când mama ei a murit, și el a fost cel care i-a permis să-și facă de cap, taman când ar fi avut nevoie de o mână fermă, dar blândă de femeie care să o îndrume.

– Ba îi lipsea să fie întinsă peste genunchiul cuiva care să-i lipească de câteva ori partea lată a vătraiului peste fundulețul ăla impertinent. Ash își închise ochii repede, fiindcă o imagine ispititoare a acelui fund îi trecu pentru o secundă prin gând. Iar acum vrei să încerci să mă convingi că zgâtia aia netrebnică de fată s-a transformat cumva într-o domnișoară stilată numai bună să fie soția contelui de Dravenwood... și viitoare ducesă?

Și de data aceasta, lui Max îi fu greu să se uite în ochii lui Ash.

– Cred că pot spune cu mâna pe inimă că nu mai este fetița pe care o știai.

Fusese de acord să se mărite cu fratele lui, așadar se osândise la o viață de respectabilitate austeră, deci Ash nu-l putea contrazice în chestiunea aceasta. Începu să se plimbe încoace și încolo prin cort, ca și cum mișcarea aceasta coordonată i-ar mai fi putut domoli întru câtva tulburarea care creștea în mintea și în sufletul lui.

– Am auzit că era pe cale să se căsătorească cu individul acela, Dewey, acum câțiva ani. N-ar fi trebuit să se fi măritat deja și să se mute la casa ei, înconjurată de propriii copii strengari?

Pe fruntea fratelui său se așternu o umbră.

– Din păcate, vicontele Darby a pierit înaintea nunții, într-un accident de călărie. A fost o lovitură groaznică pentru toți cei care îl cunoșteau. Darby a fost un tip cât se poate de onorabil.

– Probabil că s-a aruncat cu calul de pe o stâncă pentru a nu sfârși încătușat de ea, mormăi Ash.

Privirea de gheață a lui Max îl făcu să se oprească brusc.

– Asta-i o afirmație destul de insensibilă, nu crezi? Chiar și pentru tine. Trebuie să-ți reamintesc că vorbim de viitoarea mea soție?

Ash îi zâmbi de sus cu impertinență intenționată.

– Și ce-ai de gând să faci? Să mă provoci la duel pentru că am jignit-o?

Ash era sigur că în acel moment exact asta și-ar fi dorit Max să facă. Amândoi știau însă că Ash era un trăgător impecabil, care ar putea pune la pământ de la o depărtare de o sută de pași un rinocer care gonește. În schimb, Max alese o armă destinată să-l înduioșeze și mai mult pe Ash.

– Ești singurul om pe care îl știu cu mintea și cu forța necesare să ducă la bun sfârșit această misiune. O vreau salvată, nu omorâtă. Dacă trimit acolo un regiment cu muschete care scuipă foc, primul lucru pe care-l vor face temnicerii este să-i taie gâtul. Vrei să mă ajuți să o eliberez?

Ash se întoarse cu spatele la birou, trecându-și o mână prin părul deja răvășit. Încerca încrâncenat să nu și-o imagineze pe Clarinda la mila unui sultan desfrânat cu o fire sadică și apetit pentru blonde minunate cu ochi verzi. Ținând cont de îndărătnicia ei de a-și îndulci limba aceea micuță și ascuțită în fața unui bărbat, era un miracol dacă drăguțul ei căpșor nu zăcea deja înfipt într-o țeapă într-o curte bătută de soare.

Când Ash, cu privirea furioasă și fața împietrită într-o expresie necruțătoare, se răsuci către fratele său, puțini cunoscuți de-ai lui l-ar fi recunoscut pe aventurierul fără de griji pe care îl știau.

– Te-ai gândit bine la toate consecințele acestei sarcini pe care vrei să mi-o pui în cârcă? Chiar dac-aș reuși să o recuperez pe Clar... pe domnișoara Cardew, va fi socotită drept un bun deteriorat. Ar putea fi la fel de neprihănită, dar cine o să mai creadă așa ceva după ce și-a petrecut ultimele câteva luni într-un loc pe care înalta societate îl consideră cam de nivelul unui bordel? Nici măcar reputația ta bine cunoscută sau poziția ta în Companie nu o vor proteja de clevetirile și șoaptele veninoase ale bârfitorilor de profesie. Dacă vei insista să o iei de nevastă, vei fi de râsul întregii Londre. Chiar și isprăvile mele vor păli prin comparație.

Max se ridică de pe scaun și merse până în fața peisajului pictat de Constable, suspendat de tavanul cortului. Pentru prima oară, Ash realiză cât de mult semăna cu regiunea rurală din împrejurimile lui Dryden Hall. Pierduse șirul dăților când o văzuse pe Clarinda fugind cât o țineau picioarele dintr-o parte în alta a unei pajiști exact la fel, cu fața-i murdară acoperită de un rânjet răutăcios, cu cosițele-i blonde fluturându-i pe spate.

– Voi înfrunta lumea la momentul potrivit, spuse Max într-un final. Tu adu-o acasă, la mine.

– Of, Doamne, şopti Ash pe când cuvintele fratelui său îi dădură inimii lui deja zdruncinate încă o lovitură. O iubeşti cu adevărat, aşa-i?

Când Max se întoarse cu faţa spre el, cu ochii lipsiţi de apărare, aşa cum Ash îi văzuse cândva, nu mai fu nevoie de cuvinte.

Ash scutură din cap.

– Atunci Dumnezeu să te aibă în pază.

Simţind greutatea inevitabilă a privirii fratelui său asupra lui, Ash recuperă cecul de pe masă şi îi dădu drumul în buzunar. Era aproape de deschizătura cortului când realiză că discuţia lor nu era încă încheiată. Îi aruncă lui Max o privire peste umăr.

– Eşti unul dintre cei mai vânaţi burlaci din întreaga Anglie. De ce ea, dintre toate femeile pe care le-ai fi putut iubi?

De vreme ce aceeaşi întrebare nu îi dăduse nici lui pace timp de aproape zece ani, Ash nu fu surprins că fratele lui nu avea un răspuns.

Capitolul 3

– Ce mama naibii face ţăcănitul ăla? bombăni Ash în timp ce se ghemui în spatele stâncii şi duse luneta de alamă la ochi ca să-l vadă mai bine pe bărbatul pe care avea de gând să îl răpească.

Îl supraveghea de aproape tei sferturi de ceas pe Zin al-Farouk, sultanul actual al oraşului El Jadida, care îşi gonea armăsarul în toate direcţiile pe drumul din vale, ca şi cum ar fi fost urmărit de vreun duşman doar de el văzut.

– Nu mai bine te duci până acolo ca să-l întrebi personal, căpitane? sugeră însoţitorul lui Ash şi-şi pocni o altă boabă de struguri în gură, după care sorbi hulpav şi zgomotos din plosca pe care o ţinea în mână.

Ash luă luneta de la ochi cât să-i arunce o privire piezişă lui Luca. Prietenul şi adeseori tovarăşul lui de arme stătea tolănit în spatele stâncii alături de Ash, ca şi cum n-ar fi avut nimic

altceva mai bun de făcut decât să-şi petreacă dimineaţa într-o baie de raze trimise de soarele necruţător marocan. Rezultat al uniunii fugitive, dar pasionale, dintre un conte italian şi o frumoasă ţigancă, Luca era de o frumuseţe angelică, întrecută doar de talentul său înnăscut pentru indolenţă. Efortul aproape neglijabil de a călări până pe faleză, de unde puteau vedea clar drumul deşertic care trecea prin vale, părea că îl secase complet de puţina energie de care dispunea. Dacă în scurt timp nu aveau să treacă la acţiune, probabil că urma să se facă covrig în spatele stâncii ca să tragă un pui de somn.

Ash se întinse să smulgă plosca din mâna prietenului său şi constată exasperat că era aproape goală.

– Eu te-am angajat să mă ajuţi să-l răpesc pe sultan, nu să bei toate proviziile până-n prânz.

– Angajarea presupune promisiunea unei plăţi pentru serviciile mele, replică tărăgănat Luca. Până acum nu m-a gâdilat în palmă nici măcar o liră de aur.

Ash băgă plosca în tolba îngustă de piele pe care o petrecuse peste piept, evitând privirea atotcunoscătoare a prietenului lui.

– O să te plătesc de îndată ce vom ajunge la o bancă de Doamne-ajută de unde să pot încasa un cec. Ţi-am zis doar că finanţele mele au avut mult de suferit în ultimul timp.

– Oare suferinţa asta pecuniară are de-a face cu nişte ochi mari căprui, cu un păr lung brunet şi cu o pereche nemaipomenită de...

– Linişte! se răţoi Ash şi îşi reîndreptă luneta spre drumul pe care sultanul îşi gonea armăsarul spre capătul îndepărtat al văii, de unde se întorcea în mare viteză înapoi, fiece lovitură de copită a calului aruncând în urmă vârtejuri aurii de nisip. Iar a-nceput.

De data asta, Luca chiar se obosi să se uite pe deasupra bolovanului din dreptul lui. Cu genele lui lungi şi ochii de culoarea abanosului, veşmintele largi şi albe şi chica de păr cârlionţat, ca funinginea, lăsată liberă în bătaia vântului pe sub eşarfa arăbească kaffiyeh înfăşurată pe pielea măslinie, Luca ar fi putut fi foarte uşor luat drept un marocan get-beget.

Pentru că lui Ash i-ar fi fost foarte greu, dacă nu imposibil, să îşi mascheze ochii aurii şi părul deschis la culoare, preferase să-şi ia nişte pantaloni de călărie din piele de bivol, o cămaşă din batist

ivoriu şi o mantie largă cu care să se piardă în peisajul nesfârşit alcătuit doar din nisip şi soare. În timp ce îşi studie din nou prada prin lunetă, îşi atinse din greşeală maxilarul şi se bucură să îşi simtă barba ţepoasă mângâindu-i palma. Bine măcar că nu se mai simţea ca un miel tuns.

– De ce o călări omul ăsta fără garda sa personală? murmură el. Mai-mai că implora să fie prins într-o ambuscadă.

Chiar şi singur, sultanul părea a fi un oponent formidabil. Mantia lui roşie ca focul flutura peste crupele armăsarului masiv, negru, care semăna mai degrabă cu un dragon decât cu un cal obişnuit. Ash nu s-ar fi mirat să vadă bestia scoţând flăcări pe nări. Bărbatul stătea în şaua împodobită cu argint pe margini cu prestanţa unui împărat din vechime, deşi era îmbrăcat doar cu nişte pantaloni cu o croială lejeră şi cu o vestă neagră deschisă pe sub mantie. Muşchii bine definiţi de pe pieptul lui lat şi de pe braţe se vedeau cu claritate în timp ce plesnea din hăţuri pentru ca armăsarul să mărească pasul.

Privirea lui Ash alunecă de pe braţe la palmele puternice în jurul cărora încolăcise hăţurile de piele. În minte începu să-i salte imaginea unor mâini bronzate în contrast cu o piele albă ca neaua, ocazie cu care soarele galben deveni brusc de culoarea sângelui.

Vocea lui Luca răsună parcă de undeva de departe.

– Te simţi bine, şefu'? Arăţi aşa, un pic cam... dus cu pluta.

– Nu fi caraghios. E din cauza căldurii. Îşi scoase pălăria cu boruri late şi îşi şterse fruntea, simţind privirea îngrijorată a lui Luca aţintită asupra lui. Amândoi ştiau că Ash nu era genul de englez care să sufere vreodată din pricina soarelui, spre deosebire de mulţi alţii care se perindau prin această zonă. Îşi turti la loc pălăria pe cap. Dacă gândurile continuau să-i plutească în derivă în direcţii atât de periculoase, nici nu va mai apuca să-l răpească pe sultan, ci i-ar înfige un pistol drept între ochi.

– Şi mai exact ce anume trebuie să facem cu fecioara aceasta impecabilă după ce-o salvăm? îl întrebă Luca.

– Dacă totul merge pe roate, replică Ash cu seriozitate, rugându-se în gând să se întâmple aşa, atunci nu va mai trebui să dăm niciodată ochii cu ea. Pur şi simplu îl răpim pe sultan, apoi trimitem un bilet de răscumpărare la fortăreaţa lui, în care zicem că suntem dispuşi să îl dăm la schimb pentru... pentru fată.

Planul său ar fi fost considerat barbar în Anglia, dar Ash cunoştea suficient de bine regiunea cât să ştie că avea să fie respectat atât de sultan, cât şi de curtea sa. Genul acesta de răpiri şi negocieri se întâmplau de multe ori între potentaţi şi conducătorii tribali care se războiau în permanenţă pentru supremaţie în această zonă.

– De îndată ce ne vor accepta cererea, o să le comunicăm locul de livrare, adică undeva unde fratele meu o va aştepta nerăbdător cu braţele deschise.

Până în momentul în care rosti cu voce tare aceste cuvinte şi îşi auzi durerea din glas, Ash fusese capabil să pretindă că Max era doar un client care îl angajase să salveze o necunoscută. Acum însă putea vedea cu ochii minţii mâinile fratelui său mângâind pielea catifelată şi mătăsoasă a Clarindei, îi vedea buzele dezmierdându-i obrazul şi murmurându-i toate acele cuvinte pe care el, Ash, fusese prea mândru – sau prea neghiob – să i le spună.

Soarele păli din nou, iar trecutul începu să îi sclipească precum un miraj în faţa ochilor. Deodată, nu se mai ghemuia în spatele unei stânci în arşiţa deşertului, ci stătea sub crengile bogate ale unui stejar bătrân, pe pajiştea cenuşie unde-şi luase adio de la Clarinda. Când aflase că urma să plece, Clarinda îşi aruncase o pelerină peste cămaşa de noapte şi se strecurase pe furiş din casa tatălui ei pentru a-i ieşi în cale. Venise în fugă prin iarba umedă de la rouă, desculţă şi cu părul ei blond curgându-i pe spate ca unui copil. Se oprise brusc în faţa lui, ochii ei mari şi întunecaţi de acuzaţii, după care îi trântise întrebarea care îl bântuise din momentul în care se hotărâse să plece.

– Cum mă poţi părăsi?

Rămăsese acolo cu mâna pe căpăstrul calului, transformându-se în stană de piatră în faţa reproşului plin de amărăciune din ochii ei.

– Ştii foarte bine de ce plec. Pentru că nu-ţi pot oferi nimic.

– E o minciună! strigase ea. Îmi poţi oferi totul. Tot ce mi-am dorit vreodată!

El clătinase neputincios din cap.

– Strămoşii mei au tocat mărunt averea familiei timp de multe generaţii. N-am nici o leţcaie pe numele meu. Şi, pentru că sunt al doilea născut, nu-ţi pot oferi nici măcar un titlu nobiliar.

– Nici eu nu am nici măcar un strop de sânge nobil în vene. Zău, sunt la fel de comună ca și Millie, lăptăreasa satului!

Deși știa că o să regrete gestul pentru tot restul zilelor – și nopților –, nu se putuse abține să nu întindă mâna să îi mângâie șuvițele strălucitoare de păr și să se minuneze de moliciunea lor.

– Tu n-ai nimic comun. Palma lui alunecase de-a lungul rotunjimii obrazului, iar buricul degetului mare se oprise periculos de aproape de buzele ei. Mă voi întoarce la tine de îndată ce voi strânge avere. Jur.

Ei îi scăpase un hohot înecat.

– Chiar nu înțelegi? Nu trebuie să faci nici o avere. Am eu una deja! Investițiile tatei în transporturi maritime m-au făcut una dintre cele mai bogate moștenitoare din toată Anglia.

– Un motiv în plus pentru ca tatăl tău să-ți caute un partener și mai potrivit către care să-ți îndrepți afecțiunea și cu care să te măriți, dacă eu, unul, nu pot dovedi că te merit.

Bărbia ei micuță și încăpățânată se semețise într-o poziție pe care o recunoștea prea bine.

– Dacă tata nu ne dă binecuvântarea lui, atunci o să fugim. Tu ai împlinit deja douăzeci și unu de ani, iar eu voi face optsprezece luna viitoare – deja sunt destul de matură ca să pot decide cu cine vreau să mă căsătoresc. Putem fugi la Londra sau la Paris să trăim într-o mansardă. Zău, la nevoie aș putea munci ca și călcătoreasă!

– Știi măcar să calci?

Fruntea ei netedă se strânsese într-o încruntătură.

– Nu, dar dacă pot cânta *Fantasia* lui Bach în A minor la clavicord și pot conjuga verbe în latină la prima persoană singular a indicativului perfect, sunt sigură că pot învăța și așa ceva. O să mâncăm în fiecare seară pâine cu brânză și vom citi Byron și Molière la lumina lumânării. Vocea ei se asprise brusc, dezvăluind un fragment ispititor din femeia care avea să devină în curând, femeia care ea credea că este deja. Iar după ce ultima lumânare se va stinge, putem face dragoste nebună și plină de pasiune până în zori.

Pe parcursul declarației pătimașe, îl apucase strâns de braț și se ridicase pe vârfuri până când buzele ei parfumate ajunseseră foarte aproape de ale lui. Petalele lor ușor întredeschise erau atât

de tentante, atât de răscolitoare, încât îi venise să facă dragoste nebună și pasională chiar în acel moment cu ea. Dacă ar fi cedat însă tentației, dacă ar fi așternut-o în iarba umedă și ar fi posedat-o printre faldurile bogate ale mantiei ei cu bordură de hermină, știa că nu și-ar mai fi putut găsi forța de a se mai desprinde din îmbrățișarea ei. Și-ar fi petrecut toată viața disprețuindu-se pentru că fusese un ticălos egoist care îi distrusese viața.

O prinsese de umeri, iar în privirea ei apăruse o sclipire de speranță. Cuvintele pe care le rostise apoi îi domoliră însă entuziasmul.

– În cât timp crezi că vei ajunge să mă urăști? Pentru că te-am dus departe – făcuse un semn spre grădinile minunat îngrijite ale proprietății tatălui ei, către coloanele grațioase și hornurile conacului de inspirație grecească care se ițea în depărtare în spatele ei pe deasupra culmii dealului – de toate astea?

Îi prinsese mâna și își lipise buzele fierbinți de ea.

– Nu te-aș putea urî niciodată. Te voi adora de-a pururi!

Își retrăsese cu blândețe palma din strânsoarea ei, o mai luase de umeri o dată, de data asta pentru a menține cu strășnicie distanța dintre ei.

– Mă tem că oricum este prea târziu. M-am înrolat deja în armata Companiei Indiilor de Est. În acest moment, titlurile familiei Burke nu valorează mai mult decât hârtia pe care sunt tipărite, dar încă au puterea de a-mi face rost de un post de ofițer. Mă voi îmbarca din Greenwich spre Bombay la primele ceasuri ale dimineții. Dacă nu vrei să fiu considerat dezertor și spânzurat pentru asta, ai face bine să-mi dai drumul să plec.

Clarinda încremenise de parcă ar fi fulgerat-o, amuțind pentru prima dată de când se cunoșteau.

Ash se forțase să tragă hățurile calului, să se întoarcă cu spatele și să plece de lângă ea.

Nu o văzuse niciodată vărsând vreo lacrimă pentru nimic în lume, nici măcar când avea nouă ani, iar el doisprezece și căzuse de pe ponei în timp ce încercase să îl urmărească și să sară la fel ca el peste un obstacol dificil. Murmurând în barbă o înjurătură pe care n-ar fi trebuit să o știe, o luase în brațe și o purtase pe tot drumul de întoarcere către casa tatălui ei. Clarinda își mușcase buza de jos până îi dăduse sângele, dar mai mult de câteva

scâncete nu scosese. El fusese cel care avusese ochii în lacrimi în momentul în care aiuritul de tată al ei ordonase celor doi valeți să se aşeze pe ea ca doctorul să îi poată pune la loc oasele rupte de la mână.

Atunci însă plânsese cu adevărat – cu suspine mari şi sughiţuri care îl făcuseră pe Ash să simtă că îi smulge cineva inima din piept. În momentul în care îi auzise pentru ultima oară vocea în urma lui, aceasta fusese plină nu de ecouri de tristeţe, ci de furie.

– Dacă pleci acum, Ashton Burke, nu te mai deranja să te întorci! Nu te voi mai vrea! O să-ţi iau averea aia preţioasă şi o s-o arunc monedă cu monedă drept în faţa aia vanitoasă şi nesuferită!

Ash ezitase şi fusese tentat să se întoarcă la ea ca să încerce să o trezească cumva la realitate. Sau cel puţin să o sărute cu aceeaşi indiferenţă de care ea începuse deja să dea dovadă. Îşi îndreptase umerii şi se silise să îşi continue drumul.

– Şi să ştii că nici n-o să te aştept. O să mă mărit cu primul bărbat care mă va vrea, îi mai promisese ea. Zău aşa, poate o să mă mărit chiar cu preotul local, poate cu fierarul din sat sau poate chiar cu un american, adăugase ea cu îndârjire sporită, nepregetând nici o clipă să arunce cu cele mai îngrozitoare ameninţări. Sau poate o să mă mărit cu tânărul şi robustul viconte care mi-a făcut ochi dulci săptămâna trecută, când am fost invitată la serata organizată de Marjorie Drummond.

– Dewey Darby este un tip extrem de şters şi de plicticos şi o ştii foarte bine, îi aruncase Ash peste umăr. O să mori de plictiseală în mai puţin de o săptămână.

Când văzuse că el n-avea de gând să încetinească, vocea ei izbucnise într-un nou suspin.

– Sper să n-apuci să ieşi din port şi să ţi se scufunde vasul! Sper să fii capturat de piraţi şi să te oblige să devii cameristul celui mai gras sodomist care a navigat vreodată pe întinsul mării! Sper să te îmbolnăveşti de holeră în India sau chiar de sifilis şi mădularul să ţi se usuce şi să-ţi cadă!

Ash continuă să înainteze, realizând că în orice alt moment ar fi auzit-o urându-i asemenea destine deosebite s-ar fi prăpădit de râs amândoi.

– Sau poate n-o să mă mai mărit deloc, mai strigă ea în urma lui după ce pufnise arogant, semn că se hotărâse să-şi schimbe tactica. Dacă nu-l pot avea pe singurul bărbat pe care îl doresc, atunci de ce să mă mulţumesc cu unul singur? Ce leac mai bun există pentru inima mea rănită decât să mă dedic plăcerii?

Ash se oprise brusc şi îşi mijise ochii.

Oftase cu un asemenea elan dramatic, încât nu fusese nevoit să se întoarcă ca să ştie că îşi dusese dosul palmei la fruntea de culoarea fildeşului. Îşi aduse aminte destul de târziu că, pe când era doar o copilă, una dintre îndeletnicirile ei preferate era să pună în scenă diferite piese de teatru, spre încântarea manifestată prin aplauze a părinţilor ei. Şi atunci se pricepuse de minune să mimeze, iar el avusese de tras de multe ori de pe urma performanţelor ei izbutite.

– Poate că mă voi supune acestui destin tragic al meu şi voi deveni una dintre cele mai experimentate curtezane din Londra. Inima mea va fi pustiită, dar nu şi patul meu. Bărbaţii vor sta la coadă pe stradă şi se vor duela până la moarte pentru a se putea bucura de desfătările carnale pe care eu...

Ash dăduse drumul hăţurilor, se întorsese brusc pe călcâie şi o pornise glonţ către ea. Venea atât de pornit încât Clarinda făcuse câţiva paşi împleticiţi în spate şi ochii din ce în ce mai mari.

– Ce-ce-ce faci? îl chestionase ea, întrebarea terminându-se într-o onomatopee ascuţită.

– Îţi dau un motiv să mă aştepţi, replicase el înverşunat, apoi o trăsese în braţele lui şi îşi plimbase limba prin gura ei într-un sărut care lăsase puţine semne de întrebare cu privire la primul şi singurul bărbat care va gusta din plăcerile ei carnale.

Călcâiul ei se prinsese în bordura de hermină a mantiei, nici unul neputând evita căderea în faldurile ei primitoare.

Acela era momentul pe care Ash îl regreta cel mai mult. Dacă ar fi putut să plece atunci de lângă ea, dacă nu s-ar fi întors direct în braţele ei, ar fi fost posibil să catalogheze obsesia pentru ea drept simplă amorezare – slăbiciunea unui tânăr pentru un chip drăguţ. Dar acel moment – şi cele care urmaseră – făcuseră ca sentimentele lui pentru ea să nu mai poată fi alungate ori negate.

– Căpitane? Ashton? Ash?

Ash fu smuls din reveria începătoșată a dimineții înapoi sub soarele torid, unde constată că tovarășul lui de drum îl privea din ce în ce mai alarmat.

– Cred că nu-ți prieşte căldura, zise Luca şi îşi întinse mâna ca să verifice dacă nu cumva fruntea îi ardea de temperatură. Mă tem să nu ți se fi inflamat creierul.

Ash ştia că suferea de un alt fel de febră. Dar şi că nu mai avea dreptul să lâncezească asupra acelei amintiri. Chiar dacă îl durea foarte tare, Clarinda era acum a fratelui său. Îi promisese că i-o va aduce înapoi şi exact asta avea de făcut. Cu ceva noroc, Max urma să nu afle niciodată ce se petrecuse între Ash şi viitoarea lui soție în acea dimineață pe pajişte.

Îi dădu nervos peste mână lui Luca.

– Există un singur leac pentru suferința mea. Hai să terminăm treaba şi să plecăm naibii odată din țara asta uitată de Dumnezeu.

Tocmai se ridica să se ducă după cai, când Luca îl apucă de mânecă şi îl trase înapoi.

– Ia uite!

Urmărind privirea lui Luca, Ash îndreptă luneta spre faleza cealaltă. Cinci călăreți îmbrăcați cu mantii negre fluturânde tocmai îşi făcuseră apariția de undeva din deşert. Bărbații îl urmăreau pe sultanul care galopa prin vale cu răbdarea unui stol de vulturi.

Ash trase o înjurătură.

– Se pare că nu suntem singurii care vor să aibă azi o discuție privată cu sultanul.

Îndreptă luneta înapoi spre pradă. Cu toți mușchii lui şi cu lama curbată a paloşului care lucea în soare prins la brâu, sultanul nu putea face față unui grup de cinci bărbați înarmați.

– Şi acum ce facem? şopti Luca.

– Păi ce să zic, nu prea cred că-l putem lăsa pe individul ăsta să fie ucis cu sânge-rece, ce părere ai? Dacă moare, este posibil să pierdem pentru totdeauna urma logodnicei fratelui meu.

La fel cum era deja pierdută pentru el.

Se încruntă la fel de tare ca în ziua aceea îndepărtată de pe pajişte, când Clarinda reuşise să îl împingă un pas prea departe.

Deoarece luptase sub comanda lui şi alături de el în bună parte din aceşti zece ani, Luca ştia cu precizie ce însemna acea privire.

Luca oftă.

– Bănuiesc că n-are nici un rost să mai subliniez că ei sunt cinci şi noi doar doi.

– Şi ce-ai vrea să fac? Să le zic să se întoarcă la cine i-o fi trimis şi să mai aducă doi oameni ca să avem şanse egale?

Bombănind ceva în italiană, printre care se evidenţiară cuvintele *folle* şi *insano,* Luca scoase un pumnal din teaca prinsă la brâu şi-l prinse între dinţi, pregătindu-se de luptă.

Când asasinii în mantii negre îşi luară avânt la vale pentru a-l prinde în ambuscadă pe sultan, ultimul lucru la care se aşteptaseră fu să vadă alţi doi călăreţi gonind ca fulgerul de pe creasta din faţa lor. Preţ de o clipă totul se transformă în haos, punctat de focuri de armă, zăngănit de metal şi un mormăit gutural în momentul în care unul dintre pumnalele ucigaşe ale lui Luca îşi întâlni lesne ţinta.

În timp ce bărbatul se prăbuşea la pământ, unul dintre însoţitori îşi cârmi armăsarul în direcţia opusă şi porni cu disperare în mare viteză spre deşert. Un tip slăbănog cu faţa ciupită şi dinţi înnegriţi se încăieră cu Luca, iar ceilalţi doi descălecară şi se repeziră spre sultan, hotărâţi să-şi ducă planul la bun sfârşit. Cei trei bărbaţi se prăbuşiră în nisip, prinşi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Sultanul se împotrivi cu străşnicie, dar nu putea ţine piept unora care erau decişi să-l ucidă. Cel mai solid dintre ei îl pironise la pământ şi se pregătea să-i reteze gâtul cu lama unui pumnal înspăimântător, moment în care se auziră două focuri de armă trase aproape simultan. Amândoi atacatorii se prăbuşiră ca nişte marionete ale căror sfori fuseseră tăiate. Sultanul îşi scutură capul să se dezmeticească şi se ridică cu chiu cu vai pe coate, când îl zări pe Ash stând la picioarele lui, cu bocancii bine depărtaţi şi înfipţi în nisip şi ochii mijiţi extrem de ameninţător şi cu câte un pistol fumegând în fiecare mână.

Chipul frumos al sultanului răbufni într-un rânjet, iar barba scurtă şi neagră se despică pentru a scoate la iveală o gură cu dinţi de un alb sclipitor.

– Straşnică lovitură! exclamă el, într-o engleză mai cizelată şi mai precisă chiar şi decât a lui Ash.

Ash se chiorî la el. Deşi eşarfa kaffiyeh îi atârna strâmb, buza de jos i se umflase, iar unul din pomeţii lui proeminenţi se învineţea văzând cu ochii, parcă avea ceva ciudat de familiar. Ash ar fi putut jura că a mai văzut undeva rânjetul acela victorios şi sclipirea din ochii aceia ca obsidianul.

Dând plin de dezgust la o parte mâna neînsufleţită a unuia dintre atacatori, bărbatul se ridică în picioare şi-şi scutură de nisip pantalonii largi şi negri. Atunci realiză Ash că îl mai văzuse în aceeaşi ipostază, în timp ce se ridica de pe lespezile curţii de la Eton după ce colegii mai mari îi trăseseră o mamă de bătaie.

Ash rămase cu gura căscată de uimire.

– Frankie?

Sultanul îşi ridică brusc capul, iar ochii i se umplură de nelinişte, după care se uită de jur împrejur şi îşi lipi degetul de buze, de parcă deşertul ar fi mustit de curioşi care trag cu urechea, nu doar de asasini.

– Frankie nu există aici. Printre oamenii mei sunt cunoscut doar ca Farouk. Chiar dacă acum vorbesc în limba pe care le-am ordonat să o înveţe, la curtea mea mai sunt încă unii care nu sunt de acord cu decizia tatălui meu de a mă trimite în Anglia pentru a-mi desăvârşi educaţia printre păgâni.

Pe vremea când mergea la Eton, Frankie/Farouk nu era bărbatul plin de muşchi şi lat în spate de acum, ci un băiat rotofei şi ochelarist, care ar fi putut fi mai degrabă prins când se furişa la bucătărie să şterpelească nişte pastramă, nu la grajduri. Cu pielea sa măslinie şi accentul puternic arăbesc, era o ţintă uşoară pentru oricine ar fi fost în căutarea unei firi mai slabe pe care să o chinuiască. Ash îşi arcui o sprânceană când zări pachetul impresionant de muşchi care se contura pe sub vesta neagră de mătase. Elevii mai mari n-ar mai fi îndrăznit să-l sâcâie acum.

Înaintă spre Ash pentru a-i strânge călduros mâna.

– Şi mie mi s-a părut că ai un chip cunoscut. Eşti Burke cel Tânăr, nu-i aşa? Mi-l amintesc pe fratele tău de la şcoală.

– Da, murmură Ash, trăgându-şi cu discreţie mâna din strânsoarea lui Farouk. Majoritatea şi-l amintesc.

Lui Ash îi veni să schițeze un zâmbet pentru că tocmai își amintise cu exactitate de ce rânjetul lui Farouk i se părea atât de victorios.

Din spatele lor răsună o voce sugrumată. Se întoarseră și îl văzură pe Luca, rostogolindu-se prin nisip, prins într-o luptă pe viață și pe moarte cu adversarul lui vânjos.

– Îmi cer scuze că vă întrerup... reuniunea... emoționantă, reuși el să îngaime în timp ce se străduia să desprindă mâinile soioase care îl strângeau de gât. Dacă nu sunteți... prea ocupați... mi-ar prinde bine... o... Atacatorul său îl strânse și mai tare, drept pentru care ultimul cuvânt i se opri în gât.

Ash își ridică pistolul, dar Farouk îl opri cu un „Dă-mi voie" politicos, după care se grăbi să-i tragă un bocanc în cap bărbatului, cu mai mult entuziasm decât ar fi fost necesar. Bărbatul se prăbuși în nisip, cu ochii dați peste cap. Luca se ridică, își masă gâtul și îi aruncă lui Ash o privire dezaprobatoare.

Farouk își puse mâinile în șold și se uită spre bărbatul care zăcea inconștient.

– Garda mea se va ocupa de corcitura asta. Buzele lui pline se curbară într-un zâmbet care nu prevestea nimic bun, confirmându-i încă o dată lui Ash faptul că nu era deloc un oponent cu care ar vrea cineva să se pună. Poate vor reuși să-și pună în aplicare farmecele ca să-l convingă să-l dea în vileag pe ticălosul care i-a trimis pe el și pe șacalii lui de amici să mă atace chiar lângă fortăreața mea.

În timp ce Luca se clătina pe picioare, încă masându-și gâtul, Farouk se întoarse din nou spre Ash.

– Te afli foarte departe de Anglia, Burke cel Tânăr. Ce te aduce aici într-un moment atât de potrivit?

Înainte ca Ash să poată trage de timp sau măcar sufletul pentru a încropi o explicație oarecare cât de cât verosimilă, Farouk îi făcu semn să tacă.

– Iartă-mi impolitețea. Vom discuta despre preocuparea ta mai târziu. În situațiile acestea prefer să mă încred în voința lui Allah. Nu se va rezolva nimic dacă îi voi pune la îndoială înțelepciunea în momentul în care te-a trimis aici să-i desăvârșești munca. În această zi mi-ai redat viața. Acum trebuie să-mi permiți să-ți

ofer ceva în schimb. Sper din tot sufletul ca voi doi să-mi acceptați invitația în casa-mi umilă ca oaspeți de onoare.

– Suntem onorați să acceptăm o asemenea invitație binevoitoare, spuse Ash lin, sperând că plecăciunea sa formală va reuși să îi mascheze frenezia gândurilor.

Nici nu îndrăznise să spere că practic îi va pica în poală o asemenea oportunitate. Dacă se putea infiltra împreună cu Luca în palatul lui Farouk, atunci aveau șansa să găsească o modalitate de a o salva pe Clarinda fără să mai fie nevoie să se complice cu răpirea sultanului.

Luca apăru lângă el.

– Dar credeam că o să... Se chirci de durere când Ash îi trase un cot în stern pentru a-l informa că și-au schimbat planul.

– Excelent! Farouk îi trase o palmă prietenească lui Luca pe spate, care aproape îl dărâmă. Începând de azi, nu vom mai fi străini, nici măcar prieteni, ci frați! Acum ne vom îndrepta către fortăreața mea unde veți beneficia de ospitalitatea mea și de toate avantajele care pot decurge din ea.

Farouk se duse să-și recupereze calul care fugise în timpul atacului, iar Ash își trase pălăria mai pe frunte ca să-i ascundă parțial ochii. De un singur avantaj pe care i-l putea oferi sultanul era interesat cu adevărat.

Casa *umilă* a sultanului nu era nici o fortăreață sălbatică și nici un amestec pestriț de corturi, ci un palat veritabil amplasat într-o dumbravă de palmieri și acoperit de minarete grațioase. Pereții erau construiți din blocuri masive de piatră, coapte într-o nuanță aurie de razele soarelui. Acoperișul era încoronat de dale de teracotă în culoarea ruginii lustruite. În spatele acestei imagini, unduindu-se ca un miraj petrecut undeva la distanță, se întindeau apele de cobalt ale Atlanticului.

Intrară în curtea exterioară, iar Luca îi aruncă lui Ash o privire circumspectă. Farouk își petrecuse tot drumul arătându-le frumusețile naturale ale pământului lui natal și le desfătase urechile cu povești din bogata și violenta sa istorie. Nu avuseseră nici măcar ocazia unui avertisment șoptit. Luca trebuia să se încreadă în Ash că știe ce face.

Ash nu avea altceva de făcut decât să spere că încrederea prietenului său nu va fi în van.

De undeva apărură doi străjeri ca munții, la busturile goale, îmbrăcați în șalvari și turbane ornate cu bijuterii, care îi ajutară să descalece. Luca le înmână hățurile cu o reținere evidentă. Știa, la fel ca și Ash, că nu își predau doar caii, ci și libertatea. Fără un animal înșeuat – cămilă sau cal –, nimeni nu poate supraviețui în condițiile extreme din deșert mai mult de o după-amiază.

Farouk insistase să tragă în urma armăsarului său calul captiv, pe care încă zăcea întinsă silueta inertă a bărbatului. Descălecă și îi dădu omului un brânci zdravăn, drept pentru care acesta căzu grămadă pe lespezile de piatră. Rosti apoi o comandă în arabă, iar de undeva se materializară alte două gărzi, care îl târâră între ei, ignorându-i gemetele jalnice.

Privirea pe care i-o aruncă Ash lui Luca în acel moment era cât se poate de clară. Era imperios necesar să se comporte cu mare grijă în acest loc pentru a nu risca să înfunde temnița sultanului, unde gărzile lui personale aveau să-i facă să-și mărturisească intențiile cu care veniseră și cele mai adânci și întunecate secrete.

Parcurseseră deja jumătate de curte, când un bărbat bărbos de vârstă medie, chel cu excepția unor șuvițe răzlețe cărunte care îi acopereau și înconjurau creștetul, veni în mare grabă spre ei, cu poalele mantiei foșnind la fiece pas și cu un torent constant de cuvinte arăbești care i se revărsau pe buze. Ash luă masca unui om cu adevărat curios, pretinzând că nu înțelege o iotă din ce vorbea bărbatul.

– În engleză, unchiule Tarik, îi ordonă Farouk, făcând semn cu capul către Luca și Ash. Este o lipsă de respect față de musafirii noștri.

Omul le aruncă o ocheadă suspicioasă, apoi își întoarse din nou privirea îngrijorată către chipul nepotului său.

– Gărzile mi-au spus că ai fost atacat de bandiți. Este adevărat, fiul meu? Ești nevătămat?

– Mă tem că nu erau niște bandiți obișnuiți, replică Farouk, ridicând două degete cu care își atinse cu băgare de seamă vânătaia care-i prindea formă pe obraz, ci asasini.

Tarik îi mai fulgeră pe Ash și Luca cu încă o privire, de data aceasta vădit ostilă.

– Și cine sunt străinii pe care i-ai adus acasă? Alți asasini?

Farouk își aruncă capul pe spate într-un râs zgomotos.

– Mai degrabă îngeri trimiși de Allah. Dacă nu interveneau la timp, acum sângele meu ar fi curs în deșert, și nu sângele dușmanilor mei.

– Oh, răspunse Tarik înțepat, arătându-se și mai surprins de această informație. Păi în acest caz le ofer recunoștința mea umilă pentru că mi-au salvat nepotul de propria lui vitejie nesăbuită. Nu ți-am spus că este extrem de periculos să ieși să călărești în afara acestor ziduri fără nici un apărător?

Farouk își aruncă unul din brațele masive pe umerii unchiului și îl strânse cu afecțiune.

– Poți să mă blamezi că am și eu nevoie de câteva ore neprețuite de singurătate? Între bombănelile și mustrările tale care mă fac să mă simt de parcă încă aș fi un țânc în pantaloni scurți și cicăleala de care am parte de la soțiile mele, cum aș putea să mai fac să-mi aud gândurile?

Soții.

Oare Clarinda se număra și ea printre aceste soții? se întrebă Ash, iar palmele i se strânseră automat în pumni. Cu greu și-o putea imagina pe fata îndrăzneață și încăpățânată pe care o cunoscuse declarându-se mulțumită să împartă afecțiunea unui bărbat cu o altă femeie, cu atât mai puțin cu mai multe. Era la fel de puțin probabil ca un bărbat să tânjească la favorurile altei femei când o avea pe ea.

– Veniți, prieteni, spuse Farouk, abandonându-și unchiul pentru a-i lua pe amândoi de umeri. Nu v-am invitat aici ca să vă las în curte ca pe doi ogari flămânzi. Vom mânca. Vom bea. Apoi vom sărbători încă o noapte prețioasă în care suntem vii în brațele unei femei frumoase!

Luca ciuli imediat urechile, dar înainte ca Ash să priceapă pe deplin spusele lui Farouk, erau deja conduși prin curte, în afara privirii dezaprobatoare a unchiului, de puternica voință a gazdei lor.

Două uși duble și masive incrustrate cu bronz lucios, garnisite cu imagini sculptate ale unor lei gemeni, se deschiseră brusc spre o curte interioară parfumată cu arome îmbătătoare de iasomie cățărătoare și tămâie. Un amestec de groază și anticipare încolți cu repeziciune în sângele lui Ash. Reușise aproape zece ani să fugă de trecutul lui, iar acum părea că acesta avea să se răzbune pe el cu vârf și îndesat.

Ce-avea să facă Clarinda în momentul în care îl recunoștea și își dădea seama că a venit să o ducă acasă? Dar dacă avea să i se arunce în brațe, suspinând plină de recunoștință și ușurare, ar fi avut el tăria să se abțină să nu o îmbrățișeze și să o tragă în adăpostul oferit de trupul său? Să își îngroape buzele în părul ei, să îi respire adânc parfumul proaspăt și pur de mărgăritar care încă îl bântuia ori de câte ori avea o altă femeie în brațe? Iar dacă ea nu-și putea tempera reacția în momentul acestei revederi inopinate, cu siguranță riscau să fie toți uciși. Singura scăpare era să găsească momentul potrivit să mituiască vreun servitor mai lacom ca să îi transmită un mesaj în harem, prin care să o atenționeze să se prefacă indiferentă atunci când se vor trezi față în față. Trebuia să găsească o cale să o avertizeze măcar.

Poarta din celălalt capăt al curții se deschise. Într-adevăr, timpul – și norocul lui Ash – păreau că se isprăviseră.

Clarinda Cardew stătea acolo, încadrată de pragul aurit precum o ilustrație color obraznică desprinsă direct din *Turcul desfrânat*[1]. Ash constată cu stupoare că nu era nici pe departe la fel de drăguță cum și-o aducea aminte.

Era frumoasă.

Exceptând cei doi piepteni incrustați cu pietre scumpe care îi scoteau în evidență pometii eleganți, părul îi era desfăcut și îi curgea pe spate în valuri lucitoare de spice. O linie subțire de kohl îi accentua trăsăturile de pisică ale ochilor verzi ca trifoiul. Era învesmântată în straturi diafane de mătăsuri multicolore, concepute special pentru a atâța un bărbat, căruia îi ofereau indicii

[1] *The Lustful Turk or Laviscious Scenes from a Harem* este un roman epistolar erotic previctorian, publicat pentru prima dată de John Benjamin Brookes în anul 1828. În 1857 a fost declarat ca obscen. (n.tr.)

apetisante despre comorile ascunse sub ele ori de câte ori făcea cel mai mic gest sau ofta.

Probabil că Ash scoase vreun sunet gutural, căci Luca își rotise brusc capul spre el și ochii se măriseră alarmați. Din fericire, Farouk nu remarcă ieșirea lui Ash. Privirea sultanului străbătuse curtea, la fel de subjugat de prezența senzuală feminină care apăruse în pragul ușii.

„Oh, Dumnezeule", îi trecu lui Ash prin minte când privirea i se intersectă cu cea a Clarindei. Din cauza ei aveau să-și piardă cu toții capetele. Se adânci și mai tare în ochii ei, iar toate locurile pârjolite din inima lui reveniră la viață și decise că era un preț ce merita plătit.

Privirea ei exprima totul. Tot ce lipsise din viața lui în ultimii nouă ani – dorul, tandrețea, pasiunea, dorința pentru ceva mai mult decât satisfacerea pasiunii trecătoare care are loc între doi străini.

Pe când Clarinda porni cu delicatețe, el făcu un pas spre ea fără ca măcar să-și dea seama.

Trecu chiar pe lângă el și se aruncă în brațele deschise ale lui Farouk, exclamând voioasă:

– Oh, Farouk, dragul meu, este adevărat? Era cât pe-aci să fii ucis?

Ash încremeni șocat când îl văzu pe Farouk că începe să hohotească cu putere în timp ce o ridică pe Clarinda de la pământ și o rotește în jur.

– Să nu-ți fie frică! Săbiile ticăloșilor nu mi-au putut găsi inima, căci am lăsat-o aici la păstrare, în mâinile delicate ale floricelei mele englezești.

Farouk o lăsă încet pe pământ, iar ea se întoarse în brațele lui cu fața spre Ash. Cu palma răsfirată posesiv pe pieptul lat și gol al lui Farouk, Clarinda își ridică bărbia într-un unghi trufaș, zâmbetul îi păli, iar un văl cu sclipiri de gheață îi înăspri privirea.

– Că veni vorba de ticăloși, Maiestatea Ta, ce naiba caută *el* aici?

Capitolul 4

Pentru ea venise, se gândi Clarinda, iar inima-i trădătoare tresăltă plină de speranță în momentul în care întâlni pentru prima dată în aproape zece ani privirea lui Ashton Burke.

În orele acelea întunecate care trecuseră după ce o lăsase în urmă pentru a-şi urmări visurile, imaginația ei plină de ură îi oferise ore întregi de încântare construind nenumărate scenarii prin care ar fi ajuns din nou față în față.

Într-unul dintre ele, se făcea că tocmai cobora dintr-o trăsură aurită trasă de şase cai albi ca neaua când îi zărea chipul tras în şanțul din fața casei tatălui ei, situată în Mayfair. Îi acorda un zâmbet compătimitor, după care scotea un bănuț din poşetă şi i-l arunca pe jos, iar apoi păşea voioasă peste silueta lui înfăşurată în zdrențe şi intra în casă. (Dacă ar fi fost într-o stare şi mai machiavelică, atunci afară ar fi trebuit neapărat să ningă, iar ea l-ar fi călcat din greşeală pe degetele de la mâini când trecea peste el.)

În alt scenariu tocmai accepta o invitație la dans când se trezea față în față cu el într-unul dintre saloanele pompoase ale Londrei. El o privea plin de dor, iar ea îl măsura în treacăt, parcă pentru a-şi aduce aminte de unde îl cunoaşte.

„Oh, da! Ştiu de unde te ştiu, spunea ea într-un final, în timp ce îl lovea uşor pe braț cu evantaiul. Nu eşti cumva băiatul acela oribil care se ținea ca un cățeluş după mine când eram mică?" Apoi se întorcea să-şi ofere brațul următorului partener, iar el rămânea suspinând neajutorat după ea, în timp ce inima i se prăvălea din piept şi se sfărâma în mii de cioburi pe podeaua de sub picioarele lui.

În scenariul preferat, era chemată de urgență la spital pentru a-i onora cererea de a o mai vedea o ultimă dată înainte de a-şi da obştescul sfârşit provocat de ravagiile îngrozitoare ale sifilisului. Apărea lângă patul lui înveşmântată toată în alb, iar lumina opaițului îi înconjura ca o aură chipul şi părul. Îi ținea cu blândețe mâna – bineînțeles, fără să-şi dea jos mănuşile la fel de albe – în timp ce el îi mărturisea cât de tare regretă tot şi o implora

să îl ierte. Exact în momentul în care își trăgea ultima suflare, se apleca peste el și îi șoptea tandru în ureche:

„Transmite-i diavolului cele mai calde urări din partea mea, căpitane Burke."

Fantaziile acestea răzbunătoare fuseseră produsul inimii zdrobite a unei tinere, care cu greu ar mai fi putut izvorî din mintea femeii mature în care se transformase Clarinda. O femeie care petrecuse mulți ani stăpânindu-și cele mai neînsemnate emoții.

Fapt care nu explica tresărirea răutăcioasă de satisfacție pe care o resimțise când se văzuse față în față cu Ashton Burke, fiind cuibărită în brațele musculoase ale unui sultan marocan devastator de chipeș și îmbrăcată doar cu câteva voaluri ademenitoare. Nici măcar imaginația ei bogată nu fusese în stare să născocească un scenariu atât de improbabil – sau delicios.

Privirile lor rămaseră înlănțuite, iar ochii cu sclipiri aurii atât de familiari ai lui Ash se mijiră la adăpostul oferit de borul pălăriei, fără a trăda nici o umbră de regret sau de dor. Din contră, mai degrabă părea gata să păşească peste trupul ei în timp ce își dădea sufletul într-o mocirlă împuțită. Sau să o ignore cu desăvârșire într-o sală de bal ticsită cu spectatori care priveau tâmp toată scena.

Clarinda fu nevoită să clipească de multe ori pentru a risipi imaginea băiatului frumos pe care și-l amintea din tinerețe. Străinul istovit care stătea acum în fața ei era un bărbat în toată puterea cuvântului. Un bărbat care părea că se simte mai bine într-o cârciumă de joasă speță decât într-un salon elegant. Vântul, nisipul și timpul îi cizelaseră toate trăsăturile tinerești și vulnerabile, transformându-l într-o persoană uscățivă și dură și infinit mai periculoasă decât băiatul care plecase din viața ei în urmă cu mulți ani. Pielea lui tăbăcită de soare era plină de nisip, care se agățaseră ca o pulbere de aur în barba nerasă ce îi umbrea maxilarul și buza de sus. Clarinda încercase să o convingă pe Poppy că ilustratorul ziarului de scandal îl măgulise, dar, de fapt, așa cum se și temuse în sinea ei, acesta nu putuse nici pe departe să îl redea întocmai. Cicatricea subțire și oblică, nouă pentru ea, dar destul de veche pentru el, tulbura perfecțiunea bărbiei puternice care nu era nici prea ascuțită, nici prea pătrățoasă. Șaua nasului

nu mai era perfect aliniată, ci deviată spre dreapta, atât de fin însă încât schimbarea putea fi remarcată doar de cineva care petrecuse ore bune reținând cu afecțiune fiecare milimetru al trăsăturilor lui, atât cu vârful degetelor, cât și în memorie. Șanțurile care îi brăzdau colțurile gurii se adânciseră, ceea ce o făcu să se întrebe dacă gropița lui dispăruse pentru totdeauna, pierdută pe un câmp de luptă, undeva între Anglia și Maroc. În mod ciudat, defectele proaspăt căpătate aduceau un plus de atractivitate aspectului său neșlefuit. Acesta era chipul unui bărbat care își trăise viața din plin și luptase din greu. Din acest motiv, mai mult ca oricare altul, își dorea cu ardoare să-și lipească cu tandrețe gura de cicatricea de sub bărbie, pentru ca buzele să-i memoreze și această nouă trăsătură. Trase adânc aer în piept, sperând că își va calma vuietul din urechi și palpitațiile înnebunitoare ale pulsului pe care le resimțea în gât. Nu avea nici un motiv să se lase pradă unor astfel de gânduri scandaloase când era deja promisă unui alt bărbat. Mai ales când acel bărbat era întâmplător chiar fratele lui.

Îi fu aproape imposibil să strecoare nuanța perfectă de dispreț în voce, căci se chinuia să-i mascheze tremurul.

– Că veni vorba de ticăloși, Maiestatea Ta, ce naiba caută *el* aici?

– Îl cunoști pe acest bărbat?

Clarinda nu îndrăzni să-și încline capul pe spate ca să tragă cu coada ochiului spre Farouk în acea clipă, dar îi percepu perfect nota de gelozie din voce.

– Am auzit *de* el. La fel ca toate femeile din Anglia care au măcar o vagă cunoștință despre ce se scrie în cele mai toride ziare de scandal.

Mușchii încordați ca granitul ai lui Farouk se relaxară sub mâna ei în timp ce din piept îi urcă un chicot năvalnic:

– Ah, Burke cel Tânăr, văd că reputația te precede!

– Așa mi s-a dus vestea, răspunse Ash calm. Deși te asigur că faptele mele au fost cu mult exagerate de oameni care au parte de prea puține aventuri în viață și prea mult timp – și cerneală – la dispoziție. Doar creaturile cele mai insipide și stupide ar da crezare relatărilor lor.

Deși tonul lui fusese intenționat plăcut, Clarinda se încruntă.

Nu mai apucă să-i dea replica, pentru că Farouk îi sări în apărare, în continuare foarte amuzat:

– Te asigură că drăgălaşul căpşor al acestei creaturi este plin de gânduri înţelepte. În detrimentul meu şi al oricărui bărbat care ar cuteza să se lanseze într-o competiţie cu ea, mă tem. O trase cu faţa spre el şi se încruntă atât de fioros la ea încât celor mai mulţi bărbaţi le-ar fi tremurat picioarele de frică. Dacă n-ar fi aşa cum e, ar sta încuiată chiar acum în harem şi nu s-ar mai fâţâi prin palat ca un fluturaş neascultător.

– Când femeile au început să şuşotească despre cele întâmplate, am vrut să mă asigur că eşti teafăr, aşa că l-am linguşit pe Solomon până mi-a dat drumul puţin. Perfect conştientă de privirea insistentă a lui Ash asupra ei, Clarinda îi aruncă o privire îngrijorată lui Farouk pe sub genele lungi şi mătăsoase. Nu eşti supărat pe mine, nu? Deloc n-aş vrea să te fi mâhnit cumva.

Încruntătura lui Farouk se transformă într-un rânjet idolatrizator.

– Ai înţeles acum? îl întrebă pe Ash pe deasupra capului ei. Femeia asta poate vrăji până şi un eunuc să-i facă pe plac. Ce şanse poate avea un bărbat cu sânge iute să-i reziste?

– Sunt convins că ar fi o adevărată provocare, murmură Ash, deşi din expresia lui sceptică se putea deduce că el n-ar fi întâmpinat mari dificultăţi.

Farouk îşi întinse palma masivă şi caldă pe spatele Clarindei, împingând-o împotriva voinţei ei mai aproape de Ash.

– Îmi face o deosebită plăcere să ţi-o prezint pe Clarinda Cardew. Este...

Se întrerupse brusc, de parcă cunştinţele impecabile de limbă engleză s-ar fi şters brusc cu buretele. Era doar în imaginaţia Clarindei sau Ash îţi ţinea respiraţia?

– Oaspetele meu, îşi termină Farouk propoziţia, cu o nuanţă destul de pronunţată de regret.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, domnişoară Cardew, răspunse Ash, luându-şi pălăria ponosită cu boruri largi de pe cap, care ar fi făcut un bărbat mai puţin impunător să arate ca un săpător de puţuri. Acelaşi soare care îi rumenise fiece milimetru de piele expusă în tonalităţi calde de miere îi împletise şuviţe răzleţe de aur prin părul de culoarea caramelului.

Clarinda sperase ca Ash să se limiteze la gestul netulburător de a face o plecăciune în fața ei, dar în afară de asta îi luă mâna și o apropie de gură. Căldura umedă a buzelor lui întredeschise pe pielea ei scoase la iveală o mulțime de amintiri. Ar fi fost mai bine ca multe dintre ele să rămână îngropate.

În ochii lui adânci și cafenii apăru scânteia bine cunoscută de drac împielițat în momentul în care privirile li se intersectară deasupra mâinilor unite.

– Sau ați prefera să mă adresez cu „floricica englezească"?

Clarinda vru să-și smulgă mâna din încleștarea lui, dar el o ținu cu fermitate și nu vru să-i dea drumul.

– „Domnișoara Cardew" e suficient, sir. Și vă asigur că plăcerea este de partea mea.

– Eu îmi aduc aminte altceva, murmură Ash ca pentru sine, atât de încet încât timbrul vocii lui fu descifrat doar de urechile ei.

De data asta nu se mai opuse când ea își smulse mâna și se duse din nou lângă Farouk.

– Văd că încă aveți capul bine ataşat de gât, de unde trag concluzia că nu ați făcut parte din banda de ucigași care a încercat să îl atace pe sultan, domnule... Burke cel Puțin, dacă nu mă-nșel?

Sclipirea batjocoritoare din ochii lui Ash se transformă în ceva mult mai periculos. Ea clipi cu inocență spre el.

– Îi datorez viața acestui om, declară Farouk cu vocea lui răsunătoare de bariton. Dacă acest Burke n-ar fi avut inima îndrăzneață a unui tigru, capul meu ar fi putrezit acum în deșert.

Cineva își drese gâtul destul de sonor. Clarinda își dădu seama pentru prima dată că Ash nu venise singur. Fusese atât de uimită de apariția lui miraculoasă încât îl confundase pe bărbatul de lângă el, îmbrăcat în roba albă largă și cu kaffiyeh-ul tradițional, cu unul dintre servitorii lui Farouk. Ochii întunecați și fluizi ai străinului urmăriseră fiecare nuanță a schimbului de replici dintre ei cu o fascinație nemascată.

– Aș fi nedrept să nu-i mulțumesc în aceeași măsură și omului lui Burke, se corectă Farouk, căpătând un zâmbet plin de sine din partea tovarășului lui Ash. A fost suficient de inteligent să își ofere beregata unuia dintre răufăcători, în timp ce stăpânul său se ocupa de restul.

Surâsul încrezător dispăru, dar reapăru pe buzele lui Ash.

– Dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul Luca D'Arcangelo, interveni Ash imediat. Prietenul și camaradul meu de arme, cu care am luptat cot la cot în nici nu mai știu câte bătălii.

Luca arăta ca un amant înnăscut cu buzele lui pline și senzuale și ochii alunecoși.

– Încântat de cunoștință, *cara mia*, îi spuse el Clarindei. Sunt sigur că o floricică modestă nu vă descrie nici pe departe frumusețea. Eu aș fi mai tentat să vă compar farmecele cu cele ale unei flori exotice mai rare, poate cu un nufăr de noapte, al cărui parfum este bine-cunoscut pentru capacitatea sa de a-l seduce până și pe cel mai de neclintit dintre bărbați, făcându-l să-și abandoneze complet rațiunea și să îmbrățișeze nebunia unei dorințe de neoprit.

Luca o porni din loc, hotărât să-i sărute mâna Clarindei, sau poate chiar gura, dar Ash îl prinse de poalele robei și îl trase înapoi. La țanc, de vreme ce din pieptul zdravăn al lui Farouk începuseră să iasă niște sunete care semănau izbitor de tare cu un mârâit.

– Te rog să-l ierți pe prietenul meu, spuse Ash și își încleștă dinții într-un zâmbet împăciuitor, în timp ce tovarășul lui îi aruncă o privire îmbufnată. A învățat engleza mai mult din *Aventurile desfrânate ale lui Buxom Bess*.

– Foarte frumos din partea dumitale că i-ai împrumutat-o! replică Clarinda cu suavitate.

Mârâitul lui Farouk se mai diminuă.

– Deși nu cred că voi putea să mă revanșez vreodată pentru serviciul pe care mi l-au făcut, Burke cel Tânăr și domnul D'Arcangelo se vor bucura de ospitalitatea mea atât cât vor dori. Deja le-am promis că în această seară îi voi tenta cu toate delicatesele pe care le am la dispoziție la cină.

De data asta privirea pe care i-o aruncă Ash nu mai fu deloc întâmplătoare. Dansă pe pielea Clarindei precum o flacără vie.

– Ești foarte norocos că domnul căpitan dorește să beneficieze de ospitalitatea ta drept recompensă pentru fapta lui nobilă, spuse ea pentru a ascunde efectele acelei priviri asupra ei. Am auzit că de obicei preferă să fie plătit în sărutări.

– În acest moment aș prefera să fac o baie fierbinte pentru mă curăța de nisip, spuse Ash.

– Sunt convins că se poate aranja, zise Clarinda, dorindu-și să nu și-l fi închipuit pe Ash scufundându-se într-un hârdău aburind, înconjurat de un grup de tinere sclave chicotind.

– Urmată de un pui de somn înainte de cină? sugeră Luca cu speranță în glas, iar privirea pofticioasă îi fu înlocuită de un căscat.

Clarinda tocmai începuse să creadă că dezastrul fusese preîntâmpinat – sau măcar amânat – când în curte apăru în mare trombă Poppy, cu un vârtej colorat de voaluri umflate în spatele ei. Nu reușise niciodată să poarte cu eleganță veșmintele voluminoase, așa că părea întotdeauna prinsă pe nepregătite în mijlocul unei furtuni.

Era atât de concentrată să nu se împiedice de poale, încât nu era deloc atentă la ce era chiar în fața ei.

– Oh, Clarinda, una dintre femei tocmai mi-a spus că niște nemernici păcătoși l-au atacat pe sultan! Cine ar îndrăzni să facă una ca asta? Nu știu că este cel mai puternic, cel mai influent, cel mai nobil, cel mai curajos...

Declamația cu sufletul la gură a listei aparent inepuizabile de calități luminoase ale sultanului se întrerupse brusc când se poticni cu toată viteza în el. Farouk o echilibră cu o mână, apoi o împinse ușor până la o distanță sigură între ei.

– Oh, aici erați! exclamă ea, făcând ochii mari spre el. Rochia ei exotică era în contradicție directă cu ochelarii cu ramă de sârmă de pe vârful nasului și cu fardul de obraz roz care îi acoperea pomeții rotunzi. Sunt așa de fericită să vă văd! Adică... Sunt atât de fericită să vă văd nevătămat, se corectă ea în timp ce se înroși chiar mai tare, după care își aranjă fustele și execută o reverență stângace. I-am auzit pe doi eunuci discutând despre atac și m-am gândit la ce era mai rău, mi-mi-milord... și stăpâne, adăugă ea cu curaj, clipind des.

Clarinda se crispă. Dacă așa spera Poppy să-și ascundă pasiunea pe care o făcuse pentru chipeșul sultan, atunci nu se descurca deloc bine.

Farouk își dădu ochii peste cap, fără să încerce măcar să-și ascundă un oftat de lungă suferință. Șarmul lui natural îl părăsea de fiecare dată când Poppy se afla prin apropiere.

– După cum ți-am mai spus de nenumărate ori, domnișoară Montmorency, eu sunt Maiestatea Ta, nu stăpânul tău. Se pare, domnilor, că a mai evadat cineva din haremul meu, îi informă el pe Ash și Luca. Dați-mi voie să v-o prezint pe domnișoara Montmorency. Dânsa este... însoțitoarea domnișoarei Cardew.

– Și prietena mea cea mai bună, adăuga Clarinda credincioasă în timp ce Poppy făcea o nouă plecăciune, de data asta în direcția nou-veniților.

Poppy îngheță în mijlocul reverenței când îl recunoscu pe Ash, iar ochii ei deveniră enormi în spatele lentilelor groase ale ochelarilor.

– Oh! Ia te uită! Știu cine ești! Ești Ashton Burke, legendarul aventurier! Zău așa, arăți exact ca în schița din *Snitch* de acum câteva luni! Îi aruncă Clarindei o privire încurcată. Parcă ziceai că are un nas lung și coroiat, că-i crăcănat și că are dinți de castor?

Clarinda se încordă când îl zări pe Ash că ridică mirat o sprânceană în direcția ei.

– Cred că nu m-ai auzit tu bine, dragă, spuse ea. Sau poate l-am confundat eu cu altcineva cunoscut.

– Oh, nu, sunt absolut sigură că te-am auzit bine, insistă cu sinceritate Poppy. Am probleme mari de logică, dar o memorie grozavă când vine vorba de conversații. Îmi aduc cu exactitate aminte conversația noastră pentru că a avut loc cu doar câteva minute înainte ca piratii aceia urâcioși să ne atace vasul. Ai mai zis și că bărbații precum căpitanul Burke se învăluie în zvonuri și aluzii pentru că de fapt nu au nimic interesant de ascuns. Că ei singuri împrăștie aceste zvonuri despre ei pentru a-și compensa scurtimea neajunsul...

Clarinda îi acoperi gura cu mâna și se întrebă de ce nu făcuse asta din clipa în care Poppy intrase valvârtej în curte. Luca pufni, iar ochii negri ai lui Farouk sclipiră fără nici o jenă amuzați.

Temându-se să se uite spre Ash, Clarinda își luă cu delicatețe mâna de pe gura lui Poppy.

– Eu nu-mi aduc aminte de discuția asta. Poate că mintea ta a fost ușor zăpăcită din cauza șocului atacului.

Poppy o făcu să regrete din plin că-i lăsase gura slobodă în momentul în care se puse iar pe vorbit.

– De ce ești aici, căpitane Burke? Ai venit să ne salvezi și pe noi la fel cum ai salvat-o pe frumoasa prințesă hindusă?

– Nu fi caraghioasă, Poppy, izbucni Clarinda în râs în încercarea de a-și masca îngrijorarea. Să ne salveze de ce? Din brațele luxului? Să fim răsfățate mai ceva ca mult iubiții cățeluși ai prințesei Adelaide? Știi la fel de bine ca mine că sultanul ne-a salvat din piața aceea îngrozitoare de sclavi. Îi datorăm recunoștința și loialitatea... și, desigur, viețile.

Pentru a-și sublinia declarația se întoarse în cercul protector format de brațele lui Farouk și îl bătu cu afecțiune pe piept. El își petrecu o mână în jurul taliei ei și îi zâmbi, iar dinții lui albi străluciră cu putere în contrast cu pielea măslinie.

– Floricica mea englezească își alege cu înțelepciune cuvintele. Deși zâmbetul îi rămase la fel de radios, ochii i se mijiră când se întoarse să îl privească pe Ash. Nu cred că un bărbat cu reputația căpitanului Burke a supraviețuit până acum încercând să fure o femeie care aparține unui alt bărbat.

Chiar dacă prima dată îi aparținuse acestuia din urmă.

Acest gând răsună cu o claritate cutremurătoare în inima Clarindei. Într-o clipă se afla din nou pe pajiștea încețoșată, învăluită încă o dată în irezistibila căldură a îmbrățișării lui Ash și cufundându-se în faldurile mantiei ei.

De parcă i-ar fi putut citi gândurile, Farouk își încordă strânsoarea în jurul taliei ei.

– Încercarea de răpire a unei femei în aceste circumstanțe ar putea costa nu doar inima unui bărbat, ci și capul lui. În ciuda tonului jovial, nu încăpea nici o îndoială de avertismentul tăios al cuvintelor lui.

La fel cum și plecăciunea făcută de Ash pentru a-i răspunde avu o grație batjocoritoare.

– Înseamnă că suntem amândoi norocoși că încă nu am pus ochii pe o femeie pentru care să fiu dispus să-mi sacrific inima – sau capul.

Capitolul 5

– Nu-i aşa că lucrurile au luat o întorsătură extraordinară? remarcă Poppy în timp ce o urma pe Clarinda pe coridorul slab luminat care ducea spre uşile haremului. Să fie apariţia căpitanului Burke la palatul sultanului doar o pură întâmplare? Zău, când îi discutam faptele vitejeşti pe vas înainte ca barbarii aceia să ne răpească, cine s-ar fi gândit că este posibilă o asemenea coincidenţă?

– Nimeni, Poppy, replică Clarinda, apoi bombăni în continuare doar pentru ea, cel puţin nimeni în afară de tine.

Forţată să grăbească pasul pentru a ţine ritmul cu Clarinda, Poppy continuă să sporovăiască întruna despre întâmplări excentrice şi despre capriciile sorţii, până când la un moment dat vârful papucului ei călcă cu hotărâre pe poalele fustelor Clarindei. Clarinda fu trasă în spate şi se opri brusc. Ultima brumă de răbdare îi pieri şi se întoarse pe călcâie spre Poppy, smulgând simultan tivul de sub încălţările ei.

– Poppy, te rog! E de ajuns că trebuie să defilez în faţa lumii întregi în straiele astea caraghioase. Aş prefera să nu fiu nevoită să mărşăluiesc tot drumul înapoi spre harem la fel de dezbrăcată ca în ziua în care m-am născut!

Zâmbetul blajin al lui Poppy se veşteji; buza de jos începu să-i tremure într-un fel pe care Clarinda îl cunoştea mult prea bine. Oftă şi imediat o mustră conştiinţa.

– Îmi pare rău, draga mea, spuse ea şi-şi lipi două degete de tâmpla care îi pulsa. N-am vrut să mă răstesc la tine. Doar că sosirea acestor musafiri neaşteptaţi mi-a întins nervii la maximum.

În acelaşi timp, nu-şi dorea decât o clipă de răgaz în care să-şi pună în ordine gândurile prinse într-o vâltoare înnebunitoare. Îi luase aproape două ore să scape din compania voioasă a lui Farouk, după ce acesta ordonase unor servitori să îi escorteze pe musafirii lor în camerele private. Farouk ţinuse morţiş să-i povestească aventura de dimineaţă şi îi detaliase absolut orice amănunt al eliberării sale din mâinile atacatorilor, iar ea se chinuise să facă ochii mari de fiecare dată şi să exclame „Incredibil!", „Chiar aşa

a făcut?" la fiecare scenă relevantă, deşi nu putea vizualiza altceva în afară de Ash dând năvală de pe o dună cu hăţurile calului între dinţi şi câte un pistol fumegând în fiecare mână.

După ce reuşise într-un final să se scuze, pretextând o durere de cap reală de altfel, imediat Poppy se năpustise asupra ei.

Nu avea nici un drept să o ocărască pe Poppy pentru naivitate, când şi inima ei se zbătea cu sălbăticie între şoc şi speranţă. Desigur că visase că va fi salvată din locul acesta. Logodnicul ei era un om influent. Era greu de crezut că Maximilian ar fi ridicat din umeri când aflase că fusese atacată şi răpită, ca şi cum ar fi fost doar o investiţie ratată făcută la Bursă.

Pe măsură însă ce săptămânile se scurseseră fără ca palatul să fie răscolit de un regiment trimis de el, speranţele i se diminuaseră. Când închidea ochii noaptea pe divan şi pica într-un somn agitat, nu mai vedea chipul drag al lui Max cu fruntea lui proeminentă şi bărbia fermă, ci chipul altui bărbat – un bărbat pe care se străduise din răsputeri să şi-l şteargă din memorie şi din inimă.

Răsărise din deşert ca un vis după toţi aceşti ani, iar Clarindei îi venea să se ciupească tare ca să se convingă că era trează cu adevărat. Bănuia că într-un colţ îndărătnic al inimii ei nu încetase niciodată să creadă că într-o zi se va întoarce la ea. Întotdeauna continuase să spere că promisiunile pe care i le făcuse după ce se căzuseră în mantia ei nu fuseseră doar nişte vorbe goale meşteşugite anume să seducă o fată prostuţă şi inocentă care ar fi făcut orice să-l convingă să rămână.

Acum nu mai era o fată prostuţă, şi colţul acela din inima ei fusese înconjurat de mult cu ziduri din cioburi ascuţite ale acestor promisiuni încălcate. În acea dimineaţă şi în zilele negre care îi urmaseră îşi pierduse mult mai mult decât inocenţa. Dacă era după ea, Ash nu avea să ştie niciodată cât de mult o costase plecarea lui. Cel puţin atunci ar putea să-şi salveze mândria.

Oricât de greu i-ar fi fost femeii care devenise să creadă că Ash venise aici din proprie iniţiativă, îi era aproape imposibil să creadă că Maximilian fusese cel care îl trimisese. Spre deosebire de fratele lui, Max paria doar când şansele erau de partea lui şi de data asta ar fi trebuit să ştie mai bine ca oricine altcineva că dacă

le dădea din nou prilejul să fie împreună era o aruncătură extrem de riscantă de zaruri – mai ales pentru Max.

Clarinda o prinse pe Poppy de încheietură ca s-o tragă mai aproape, apoi aruncă o privire neliniștită în jurul lor, așteptându-se întru câtva să îl vadă pe Tarik, unchiul lui Farouk, sau pe unul dintre numeroșii spioni ai lui pândind din spatele unei tapiserii multicolore sau al unei urne neprețuite. Palatul străvechi era ticsit de uși-capcană și de pasaje secrete. Era un fapt cunoscut că Tarik nu avea deloc încredere în musafirii englezi ai nepotului lui, iar în acest palat pereții chiar aveau urechi.

Își coborî vocea:

– După cum ai presupus și tu, este aproape imposibil ca sosirea căpitanului Burke să fie doar un accident fericit al sorții.

– Aha! exclamă Poppy într-o șoaptă atât de zgomotoasă încât ar fi putut fi auzită și de o cămilă surdă. A venit să ne salveze, nu-i așa? Știam eu! Își netezi nervos părul și își umezi buzele cu vârful limbii. Dacă reușește, crezi că se va aștepta să primească un sărut drept recompensă de la una din noi? Sau poate de la amândouă?

– Aș fi mai mult decât fericită să-ți las onoarea asta ție, o asigură Clarinda, deși în minte avea imaginea unui Ash mult mai tânăr care-și întindea capul ca să-și atingă cu gingășie buzele de buzele ei. Scutură din cap să o alunge. Dar până voi avea șansa de a afla exact ce plan are căpitanul, este imperativ să continuăm să ne comportăm ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Dacă vom isca suspiciuni sultanului sau gărzii lui, atunci viețile noastre ar putea fi periclitate.

– Dar Farouk nu ar ridica niciodată mâna asupra ta, preciză Poppy cu un oftat visător. Te adoră.

– Mă adoră în acest moment. Te asigur însă că afecțiunea pe care o manifestă bărbații este cu mult mai nestatornică decât ți-ai putea imagina. Crede-mă... știu ce zic. Dacă află că am un logodnic și că exact în acest moment fratele logodnicului meu se află sub acoperișul lui, nu vrei să afli ce-ar fi în stare să facă. Nu trebuie să bănuiască deloc că ne gândim să fugim cu căpitanul Burke decât după ce o să fim cât mai departe de acest loc.

Poppy dădu din cap că a înțeles.

– Nu te teme. Întotdeauna am fost apreciată pentru discreția mea.

Poppy mimă că își încuie buzele și aruncă o cheie imaginară peste umăr, iar Clarinda își aduse aminte de un moment similar de pe vremea când erau la domnișoara Throckmorton și avusese încredere în ea să-i spună că avusese primul ei eveniment lunar. A doua zi după-amiază, toate fetele de la seminar se prefăceau că își freacă mâinile și repetă la nesfârșit replica din Macbeth, „Piei, pată blestemată!" ori de câte ori Clarinda intra într-o sală.

Nu era vorba că Poppy ar fi fost rău intenționată. Avea doar tendința de a ciripi primul gând care i se rostogolea pe limbă, chiar dacă nu era dreptul ei să-l comunice.

– La fel de bine aș putea să-mi tai singură capul și să-l înmânez sultanului, bombăni Clarinda în timp ce își strânse fustele și continuă să meargă pe coridor.

– Ce-o să se întâmple cu el după ce plecăm? se tângui Poppy, luându-se după ea. Nu ți-e teamă că o să se simtă singur?

– Singur? Ești nebună? Bărbatul ăsta are pe puțin douăsprezece soții și de două ori mai multe concubine.

– Nu trebuie să fii singur ca să te simți singur. Poppy vorbise parcă din proprie experiență. Dar dacă îi frângi inima?

– Te asigur că nu există absolut nici un risc să se întâmple așa ceva. O fi îndrăgostit de mine, dar nu mă iubește cu adevărat. Sunt doar o jucărie sclipitoare nouă, de adăugat la colecția lui.

Chiar când rosti aceste cuvinte, Clarinda se întrebă dacă era posibil să aibă încredere în propria-i judecată în chestiuni ce priveau inima. Fusese o vreme când ar fi putut jura că Ash o iubește mai mult decât își iubește viața. Că nu o va părăsi niciodată și că ar sfărâma porțile iadului să o aducă înapoi dacă ar fi fost despărțiți.

Ușile înalte și sculptate erau flancate de doi eunuci falnici care păzeau haremul de lumea exterioară și își țineau brațele masive încrucișate pe piepturile fără păr. Clarinda îi știa aproape pe toți după nume, dar se atașase în mod special de Solomon, cu ochii lui înțelepți și negri și zâmbetul trist. Deși gigantul etiopian avea în mod cert puterea de a sfărâma craniul unui om între palme, era la fel de blând ca o doică când venea vorba să le supravegheze pe femeile care îi fuseseră încredințate în grijă. Le deschise ușa

și o salută pe Clarinda din priviri, capul lui uns bine cu ulei lucind precum lemnul de mahon lustruit. Niciodată nu îl auzise scoțând vreun cuvânt, drept pentru care presupusese întotdeauna că este mut.

Clarinda se întreba uneori dacă fusese întotdeauna sclav și eunuc. Oare avusese cândva o soție a lui? O familie? O voce?

De cum intrară în harem, urechile le fură asaltate de un chicot strident. Clarinda o apucă pe Poppy de mână și o trase aproape de peretele celălalt, sperând să rămână neobservate de cele două femei care stăteau cuibărite în alcovul înconjurat de perdele situat în imediata apropiere a ușii. Le putea zări siluetele în spatele unui văl transparent de mătase mov străbătut de fire de aur.

– Și? L-ai văzut pe englezul misterios care i-a salvat viața stăpânului nostru? întrebă una din ele.

– Nu l-am văzut, răspunse cealaltă. Dar Serafina l-a văzut cu coada ochiului când se întorcea din pivnița cu condimente. După cum știi, majoritatea englezilor sunt albicioși și molâi și arată de parcă orice rafală deșertică i-ar dărâma. Dar Serafina se jură că asta este altfel. E chipeș. Și puternic. Și dur.

Prima femeie își făcu palma căuș la urechea celeilalte și îi șopti ceva care le făcu pe amândouă să izbucnească într-un râs desfrânat.

– Serafina susține că are ochii aurii ai tigrului și se mișcă cu grația și puterea unui leu, oftă prima. Speram că eu voi fi cea chemată să îl însoțesc la baie, dar Solomon le-a trimis pe Zenobia și Salome. S-au întors repede și ziceau că le-a gonit de acolo pentru că voia să se spele singur. Îți poți imagina așa ceva? Un bărbat care să se spele singur? Sunt convinsă că prostuțele alea l-au nemulțumit cumva.

Clarinda închise scurt ochii, simțind un val trădător de ușurare revărsându-i-se prin vene. Deoarece nu mai avea nici un drept asupra lui Ash, probabil că reacția se datora nostalgiei. Femeile începură să discute în amănunt ce-ar fi făcut ele ca să-l satisfacă pe englezul chipeș cu ochi aurii în baie, iar ea o trase pe Poppy prin alcov, fericită pentru prima dată că încălțările lor erau confecționate din doar câteva petice multicolore de pânză.

Trecură pe sub arcada grațioasă de la capătul coridorului și intrară în sala principală a haremului, unde nările Clarindei fură

invadate de un nor înecăcios de tămâie şi de mirosurile suprapuse a zeci de femei date cu ulei şi parfum peste tot.

Sultanul făcuse paradă cu bogăţia lui în fiecare detaliu ales cu grijă în camera octogonală spaţioasă. Acoperişul în formă de dom fusese decorat cu flori de aur veritabil, iar pe fiecare porţiune a tavanului fuseseră pictate fresce, multe dintre ele reprezentând scene erotice. Jumătatea superioară a pereţilor consta în broderie din lemn de tec, ce contribuia la crearea unei senzaţii combinate de aerisire şi împovărare, ca şi cum ai fi fost captiv într-o colivie supradimensionată. Coloane graţioase, sculptate în marmură scumpă pe care se aflau aşezate basoreliefuri cu frunze de papirus, erau presărate prin toată încăperea. Podeaua era acoperită cu mozaicuri din dale în nuanţe tari ale tuturor culorilor curcubeului. Opulenţa acestei camere ar fi pus în umbră până şi cea mai extravagantă sală de bal din Londra. Pentru Farouk însă era doar un decor în care îşi aranjase cele mai preţioase bijuterii – femei frumoase care se odihneau pe perne şi sofale în toată camera, aşezate în diferite poziţii, mai mult sau mai puţin dezbrăcate.

De obicei, în orele de început ale după-amiezii femeile din harem aţipeau, iar eunuci şi sclave tinere ventilau aerul înăbuşitor cu ajutorul unor evantaie uriaşe ornate cu pietre preţioase şi pene de păun. În această după-amiază însă, liniştea le fusese tulburată de un freamăt generalizat care bântuia printre ele şi le lăsa cu ochii măriţi de uimire în timp ce îşi şopteau la ureche ultimele noutăţi. Pentru că nu aveau prea multe de făcut în orele de lâncezeală în afară de bârfă şi intrigi meschine mai mult imaginate, Clarinda nu se mira prea tare că sosirea oaspeţilor exotici ai lui Farouk stârnise o asemenea agitaţie printre ele.

Într-o oarecare măsură, viaţa de la harem nu se deosebea de viaţa la seminarul domnişoarei Throckmorton. Doar că aici, în loc să primească învăţături legate de dans şi brodat, femeile erau învăţate cele mai eficiente tehnici de aşezare a bijuteriilor în coafurile cu împletituri complicate şi cum să satisfacă toate fanteziile sexuale ale unui bărbat.

La prima vedere, puteai crede că femeile sultanului se bucurau de un grad extraordinar de libertate în comparaţie cu corespondentele lor din Anglia. Se trezeau la orice oră pofteau şi li se îndeplinea orice cerinţă de către sclavi devotaţi. Nu le cerea nimeni

să se lege în corsete rigide sau să-şi chinuie picioarele în pantofi care le bat la degete, ci purtau robe largi sau nişte şalvari, veşminte ce se asemănau mai mult cu pantalonii.

Nu îşi pierdeau deloc timpul cu îndeletniciri cuminţi, dar plicticoase precum brodatul, exersarea gamelor la pian, compunerea de răspunsuri pentru teancuri interminabile de corespondenţă sau învăţând cum să toarne ireproşabil o ceaşcă de ceai. În schimb, puteau să-şi petreacă dimineţile scăldându-se în razele soarelui în grădina interioară a haremului şi să-şi petreacă după-amiaza ghemuite cu un volum de poezii sau lăsându-şi muşchii la frământat în mâinile capabile ale vreunui eunuc. Nu era greu de înţeles cum de reuşiseră toate să înveţe engleză la porunca lui Farouk. Având atâta timp la dispoziţie, Clarinda ar fi putut stăpâni la perfecţie mai multe limbi.

Poate că le invidia stilul de viaţă indolent, dar de îndată ce uşile haremului erau încuiate, era cât se poate de evident că libertatea lor era doar o iluzie. Oricât de răsfăţate şi răzgâiate ar fi fost, de fapt erau la fel de captive capriciilor sultanului ca şi sclavii care îl serveau.

Unele dintre femeile lui Farouk îi erau soţii, altele concubine. Indiferent de situaţia lor socială, toate aveau un singur scop. Existau doar pentru a-l servi pe sultan. Pentru a-i înţelege nevoile şi pentru a i le satisface. Pentru a-i oferi confort – fie carnal, fie pur şi simplu lăsându-l să-şi ţină capul în poala lor şi mângâindu-l pe frunte până îşi descărca toate îngrijorările urechilor lor înţelegătoare. Deşi încercase cu disperare să găsească o cale de scăpare înainte de apariţia spectaculoasă a lui Ash în curte, Clarinda începuse să se teamă că era doar o chestiune de timp înainte de a şi prelua locul printre celelalte. Avea apoi să-şi piardă şi puţina libertate de care beneficiase ca musafiră a lui Farouk şi să fie blestemată să-şi petreacă tot restul vieţii izbindu-se cu frenezie de barele acestei colivii poleite cu aur.

Se întrebase chiar şi cât avea să mai dureze până avea să devină la fel ca celelalte. Să sfârşească prin a trăi pentru speranţa că ea va fi cea chemată în patul sultanului într-o noapte măcar pentru a mai alunga din monotonia care îi strivea sufletul în zilele lungi şi apatice.

În afară de faptul că uşile erau încuiate şi că erau păzite de nişte eunuci impozanţi, mai era ceva care lipsea din harem – nu existau copii. Nici un picioruş nu fugea pe dalele de gresie, nu răsunau nicăieri sub acoperişul boltit chicote senine de râs. Dacă i-ar fi dăruit un fiu sau o fiică lui Farouk, copilul i-ar fi fost smuls din braţe de la naştere, dat unei doici şi dus într-o altă aripă a palatului să fie crescut de nişte străini.

Clarinda simţi că trăsăturile i s-au încordat într-o expresie pe care putea cu greu să o recunoască. Nu ar fi acceptat niciodată să i se întâmple aşa ceva. Ar fi escaladat zidurile palatului şi ar fi mărşăluit desculţă prin nisipul pârjolitor al deşertului înainte de a lăsa pe cineva să-i ia copilul din braţe.

În timp ce ea şi Poppy traversară agale camera, câteva femei le aruncară priviri furişe pe sub gene. Altele se holbau făţiş, fără să se mai deranjeze să-şi ascundă resentimentele care mocneau în ochii lor puşi în evidenţă de kohl.

Clarinda ştia că disprețuiau totul la ea, mai ales pielea ei palidă, ochii verzi şi părul lung şi blond, o sursă constantă atât pentru disprețul lor, cât şi de invidie. Cu cosiţele lor brunete şi bogate, ochii migdalaţi şi formele generoase, majoritatea erau mai frumoase decât ar fi sperat ea vreodată să fie. Dar ele se născuseră ştiind ceea ce ea aflase doar în cele câteva luni de când fusese răpită.

Bărbaţii nu tânjesc după frumos. Ei tânjesc după nou.

În afară de aspectul ei tipic englezesc, o urau pentru libertatea de care dispunea de a veni şi a pleca ori de câte ori voia, pentru că nu i se comanda nimic şi nici nu era convocată nicăieri, pentru că putea colinda coridoarele palatului fără o gardă personală şi fără un voal care să o ferească de ochii iscoditori ai bărbaţilor. Privilegiul acesta, mai presus decât oricare altul, demonstra că are un loc special în inima stăpânului lor.

Şi astfel câştigase veşnica lor duşmănie.

Clarinda supravieţuise ranchiunei lor în ultimele trei luni spunându-şi că, în alte circumstanţe, mult mai puţin acerbe, s-ar fi putut împrieteni cu unele dintre ele. Astfel, acum avea puterea de a-şi ţine capul drept când traversa camera, pretinzând, la fel cum făcuse şi în primele zile petrecute la domnişoara Throckmorton, că zeflemelele şi înţepăturile lor nu o deranjau.

I-ar fi reuşit trucul dacă o femeie nu s-ar fi descolăcit de pe un otoman mov cu graţia lunecoasă a unei pisici sălbatice şi nu ar fi apărut direct în calea lor. Clarinda fu obligată să se oprească, cu Poppy înghesuită în spatele ei, cu siguranţă o reminiscenţă a numeroaselor dăţi când Clarinda o protejase de cele care o necăjeau la seminar. Clarinda o evaluă cu o privire rece pe femeie. Era Yasmin cea cu ochii migdalaţi, care îşi luase rolul de adversar şi torţionar-şef al Clarindei.

Conform puţinelor bârfe pe care Poppy reuşise să le adune printre picături de la celelalte femei, Yasmin fusese pe cale să devină una dintre cele mai onorate soţii ale sultanului, când se aflase că nu era deloc inocenta care se pretindea. Ţinând cont de mândria şi de posesivitatea bărbaţilor marocani, fusese norocoasă că scăpase vie. Unii şuşoteau că *talentele* ei vaste în dormitor fuseseră cele care îl convinseseră pe Farouk să îi cruţe viaţa şi s-o păstreze în continuare drept concubină după ce îi descoperise minciuna.

Cu buzele ei pline, de culoarea prunelor, părul negru ca noaptea ce îi ajungea până la talie şi ochii negri jucăuşi, era într-adevăr una dintre cele mai uimitoare femei din harem. Nasul ei era doar un pic prea mare pentru chipul în formă de inimă, dar asta conferea o nuanţă şi mai exotică frumuseţii sale. Curbele ei apetisante erau acoperite cu doar câteva fâşii de mătase transparentă, care atrăgeau imediat atenţia masculină asupra cercurilor întunecate ale areolelor şi asupra umbrei de la intersecţia coapselor ei.

Din ziua în care Clarinda şi Poppy apăruseră în harem, Yasmin îşi arătase deschis disprețul faţă de ele. Clarinda suspecta că doar respectul – şi frica – pentru stăpânul mult iubit o împiedicase să îi otrăvească vinul sau să-i strecoare între coaste un pumnal cu mânerul incrustat cu pietre preţioase în timp ce dormea. La domnişoara Throckmorton măcar purta doar grija vorbelor usturătoare şi a bârfelor pline de venin.

Femeia îşi proţăpi mâinile în şoldurile simetrice şi îşi ridică bărbia şi mai sus, aruncându-i simultan Clarindei nişte priviri pline de dezgust. Surorile ei din harem se ridicară şi se apropiară, precum rechinii care simt miros de sânge proaspăt în apă.

– Am auzit că unul dintre ai voştri a sosit la palat, zise Yasmin.

– Serios? replică Clarinda pe un ton agreabil, nevrând să-i ofere satisfacţia de a-i confirma sau infirma ceva ce ştia deja că-i adevărat.

– Discutam motivele pentru care un englez bine făcut ar apărea la uşa noastră. Am ajuns la concluzia că probabil s-a săturat să se culce cu prinţese englezoaice osoase şi reci şi că ar vrea să guste din plăcerile oferite de o femeie adevărată în pat. Yasmin aruncă o privire peste umărul ei, ca să se asigure că atenţia avidă a audienţei ei nu a scăzut. Sau de mai multe femei.

Femeile din spatele ei se prăbuşiră pe divane în chicote de râs, iar buzele lui Yasmin se curbară într-un zâmbet triumfător.

Clarinda rămase impasibilă.

– Spre deosebire de bărbaţii marocani, englezilor nu le trebuie mai multe femei care să le satisfacă dorinţele. Una singură le ajunge. Atâta timp cât este femeia potrivită.

Deşi vocea ei apăsătoare se auzea foarte clar în toată încăperea, Yasmin se apropie şi mai mult, ca şi cum ar fi vrut să-i împărtăşească un secret.

– Dacă Solomon m-ar fi trimis pe mine în camera de baie a englezului, atunci nu m-ar fi alungat. I-aş fi dovedit că sunt femeia potrivită, care îi poate satisface toate dorinţele.

Clarinda învăţase mult mai mult decât să-şi împodobească părul cu bijuterii în ultimele trei luni, iar când imaginea acestei femei în genunchi în faţa lui Ash îi fulgeră prin minte cu o claritate şocantă, se văzu nevoită să-şi strângă pumnul pentru a nu o plesni pe Yasmin peste faţa aceea arogantă.

Aplecându-se foarte aproape de Yasmin, Clarinda îşi coborî vocea până la nivelul unei şoapte destinată doar urechilor lui Yasmin.

– Dacă ai fi în stare să satisfaci toate dorinţele unui bărbat, atunci n-ai mai fi concubina lui Farouk, ci soţia lui, nu-i aşa?

Clarinda era singura suficient de aproape încât să vadă străfulgerarea de durere din ochii negri ai lui Yasmin. Simţi un junghi şovăielnic de remuşcare. Probabil că era dublă exasperarea de a fi nevoită să trăieşti ca ceva doar uşor superior unui sclav atunci când e limpede că te-ai născut să fii regină.

Știind în mod instinctiv că cea mai mică urmă de simpatie ar fi interpretată ca slăbiciune și exploatată ulterior, își urni picioarele, ocolind-o elegant pe Yasmin și îndreptându-se în direcția opusă a camerei.

Deși ea nu-și putea permite luxul de a se uita în spate pentru a-și savura victoria, Poppy nu se simți constrânsă de asemenea restricții.

– Ce naiba i-ai spus acelei creaturi urâcioase? Pare mai hotărâtă ca niciodată să te omoare în somn.

Clarinda clătină din cap și avu grijă să îi răspundă pe un ton senin:

– I-am spus că englezul misterios – și dorințele lui – nu mă privesc absolut deloc.

Clarinda se plimba nervoasă prin alcovul drapat care-i servea drept dormitor în timp ce aștepta să fie chemată pentru a i se alătura sultanului la cină. Deoarece era încă tratată ca oaspete de onoare al lui Farouk, nu i se cerea să doarmă în sala principală cu celelalte femei, ci i se oferise acest refugiu aflat în turnul de la capătul unor scări înguste de piatră. Poppy dormea într-un alcov și mai mic, aflat chiar într-unul dintre pereții sălii.

Alcovul Clarindei conținea în mare o sofa luxoasă pe care tronau o mulțime de perne mai mari și mai mici cu desene în nuanțe pământii vibrante, dar cel puțin era doar al ei. Iar noaptea, mai mult ca în alte clipe, era recunoscătoare pentru intimitatea de care se bucura aici, chiar dacă privilegiul acesta reprezenta încă un motiv de ură din partea soțiilor și concubinelor lui Farouk.

Femeile mai în vârstă care le serveau pe ocupantele haremului, dintre care multe fuseseră odată concubine dragi ale tatălui lui Farouk, veniseră și plecaseră deja, luându-și loțiunile și poțiunile cu ele. Deși n-ar fi putut fi niciodată acuzate că își neglijează îndatoririle, parcă în seara aceasta se ocupaseră cu și mai mare sârguință de aspectul ei. Cu siguranță fuseseră informate că trebuia să fie aranjată nu doar pentru sultan, ci și pentru oaspeții lui străini.

Clarinda pierduse deja numărul dăților în care îi trecuseră periile și pieptenii prin păr, până când acesta strălucea ca inul tors

sub lumina fumurie a opaițului. Într-adevăr, să fii în centrul unei asemenea atenții concentrate asupra persoanei tale era fără doar și poate seducător, mai ales când această desfătare era dedicată în întregime plăcerilor cărnii. I-ar fi fost extrem de simplu să-și închidă ochii și să se predea senzațiilor date de mișcările lungi, lunecoase ale periei și pieptănului, să se lase cu totul acaparată de ele ca și cum fiecare milimetru al trupului ei ar fi fost trezit la viață după un somn adânc și lung.

După ce îi îngrijiseră părul, își despachetaseră colecția zdrăngănitoare de flacoane, vase și sticle și le utilizaseră conținutul pentru a-i pudra obrajii cu pulbere de aur adevărat, a-i ruja conturul în formă de inimă al buzei de sus și pentru a-i desena o linie delicată cu kohl în jurul ochilor. Una dintre femei scosese dopul unui flacon costisitor de smirnă și o tamponase pe după urechi și în scobitura de la gât cu parfum de mosc. I-ar fi aplicat parfumul și în zone mult mai intime dacă Clarinda nu le-ar fi prins de mâini și uşuit afară din alcov, ignorându-le bombănelile ofensatoare și protestele bolborosite în arabă.

Ar face bine să nu uite că nu pentru plăcerea ei prestaseră femeile acele operațiuni, ci pentru a o face cât mai atrăgătoare în ochii bărbaților.

În orice altă seară, răsfățul lor i s-ar fi părut Clarindei o metodă plăcută de distragere, dar în noaptea aceasta nervii îi erau atât de încordați încât se temea că va începe să țipe dacă mai trebuia să îndure atingerea vreunei perechi de mâini. Fără nici un avertisment, mintea îi zbură la imaginea provocatoare a unor mâini care îi mângâiau pielea, bronzate pe partea exterioară și acoperite de puțin păr țepos cafeniu, a căror atingere numai impersonală nu fusese.

Blestemându-și imaginația destrăbălată, mai dădu un tur de alcov, iar verdele-smarald și albastrul-păun a ceea ce marocanii considerau a fi o fustă fremătară în jurul gleznelor ei. În Anglia, ar fi fost prinsă în strânsoarea corsetului și descurajată să se gândească prea mult la carnea dornică de dedesubt. Aici era încurajată nu numai să se gândească la ea, dar și ținută permanent într-o stare de trezie a nevoilor și dorințelor. Ca femeie care se străduise să-și țină sub control aceste dorințe aproape un deceniu, Clarinda începea să se teamă că ea însăși reprezenta

un pericol mai mare pentru propria persoană decât ar fi putut reprezenta vreodată Farouk.

Mătasea diafană a fustelor ei era atât de delicată, încât părea țesută din pânze de păianjen și raze de lună. Singurul lucru care o făcea să nu arate complet indecent era modul în care își înfășurase materialul transparent de mai multe ori în jurul celor mai delicate zone. Acest efort neînsemnat făcea imposibil de spus dacă cineva trăgea cu ochiul la ceva la care n-ar fi trebuit să tragă cu ochiul sau cădea pradă unei umbre înșelătoare aruncate de lumina lămpii.

Chinul acut al Clarindei cauzat de faptul că umbla în ceva ce englezii ar fi considerat a fi cele mai decadente izmene începuse să mai pălească după primele săptămâni petrecute în acest loc. În comparație cu vestimentația obișnuită – sau cu lipsa ei – cu care Yasmin defila prin harem, straiele Clarindei păreau cu siguranță virginale.

În seara aceasta însă, privirea lui Ash avea să fie cea care va încerca să îi penetreze straturile fluturânde de mătase, ochii lui de ambră îi vor mângâia rotunjimile ivorii ale sânilor dezvăluiți de bluza cu decolteu adânc. Își duse mâna la gât, gândul făcând-o să se înroșească și să tremure de parcă ar fi fost doborâtă de un fel de febră exotică de deșert pentru care nu exista leac.

În ciuda afecțiunii ei îndelungate pentru Max, nu se mai simțise ca acum de pe când avea șaptesprezece ani. Voise ca Ash să se întoarcă și să se uite la ea, să o *vadă*, pentru atât de mult timp încât acum, când în sfârșit o făcuse, o afectase total. Era zăpăcită de victorie și îmbătată de putere.

Încă își amintea efectul încântător pe care chiar și cea mai delicată atingere a ei îl avea asupra lui. Cum îi ardeau ochii de poftă și cum vocea i se înăsprea de pasiune. Cum o ținuse atât de aproape încât îi simțise umflătura groasă de dorință vrând să dea năvală din pantaloni, lipindu-se cu putere de ea. Își savurase puterea pe care o exercita asupra lui în acele momente, precum un călăreț își savurează controlul asupra unui armăsar pursânge. Până în dimineața în care își descoperise această putere totul fusese doar o iluzie și își dorise să-și piardă controlul la fel de tare cum își dorise și el.

Își aranjă nervoasă decolteul, întrebându-se ce rochie ar fi ales din garderoba ei generoasă din Anglia pentru un moment atât de important. Mătasea roz cu mâneci încrețite, cu fusta cu volane și gulerul de dantelă căzut pe umeri? Sau poate taftaua de culoarea bronzului care i se potrivea perfect cu ochii verzi? Ținând cont de cât de haotic îi bătea inima în piept, ar fi fost înțelept să aleagă ceva care să o acopere cu decență din cap până în picioare – niște flanel cenușiu sau poate ceva împrumutat de la cea mai apropiată mănăstire.

Scânteia care apăruse în ochii lui Ash când o zărise prima dată existase cu adevărat, dar aproape că putea să jure că fusese dușmănie, nu dorință. Oare acum se plimba agitat prin dormitorul lui și se gândea la ce era mai rău despre ea? Era convins că ea se abandonase de bunăvoie acestei vieți? Că se predase în brațele lui Farouk și că își petrecea nopțile lungi și toride împărțind același divan cu sultanul?

Se încruntă, tulburată de direcția în care îi zburaseră gândurile. De ce să-i pese ce credea Ashton Burke sau oricare alt bărbat despre ea? Făcuse ce fusese necesar pentru a supraviețui, iar Ash putea deduce orice dorea.

Sesizând o prezență în spatele ei, se întoarse și zări umbra lui Solomon întunecând ușa boltită. Eunucul își înclină capul lucios spre coridor, sugerându-i că fusese chemată de sultan.

Clarinda își dorise ca Poppy să îi fie alături în această noapte pentru a o îmbărbăta, dar dintr-un motiv de neînțeles, prietena ei îl făcea pe Farouk la fel de iritabil ca o pisică. Își îndreptă umerii și se strădui din răsputeri să-și calmeze nervii tulburați. Nu era nici o diferență față de ocaziile în care găzduia una dintre seratele tatălui ei, nu? Nu jucase ea deja acest rol de o grămadă de ori de-a lungul anilor cu un succes răsunător?

Își încropi un zâmbet strălucitor pe buze și își strecură brațul pe după cel al lui Solomon, mulțumindu-i încă o dată pentru prezența constantă.

– Să mergem, bunule domn. Nu vrem să-i lăsăm pe sultan și pe invitații lui să ne aștepte.

În timp ce Ash aștepta apariția Clarindei, gustă cu precauție și cu măsură din vinul condimentat oferit de gazdă. Amestecul

bogat de cuișoare și struguri roșii fermentați era mult mai tare decât băuturile servite în majoritatea saloanelor englezești. Având în vedere că Farouk nu consuma deloc alcool, Ash nu avea de gând să lase tăria să îi amețească simțurile. Dacă spera să o fure pe Clarinda de sub nasul omului, atunci trebuia să își păstreze luciditatea.

Cu toate acestea, se părea că Luca își pierduse deja mințile după ce dăduse peste cap prima dușcă.

– Vino aici, *belleza!* strigă el, deja cu obrajii îmbujorați și privirea încețoșată, în timp ce o trase pe una dintre dansatoare de talie și o proțăpi în poala lui.

Fata începu să chicotească, iar el îi vărsă niște vin în depresiunea dintre sânii ei ampli, după care încercă să tragă cu ochiul sub bucata de voal străveziu dintre nas și buze. Când ea își aplecă ușor capul ca să-și frece nasul de gâtul lui, Luca îi aruncă lui Ash un surâs încântat care îi spunea că nu l-ar deranja să rămână pentru totdeauna aici.

Poznele lui Luca atraseră o încruntătură disprețuitoare din partea unchiului lui Farouk, Tarik. Se părea că omul nu era nici acum de acord cu faptul că nepotul său își pusese casa la dispoziția păgânilor occidentali. Deși Ash bănuia că nu ar fi o mișcare prea diplomatică, nu se putu abține să nu își ridice pocalul incrustat spre el și să mimeze un toast batjocoritor. Încruntătura lui Tarik deveni de-a dreptul feroce și își întoarse special privirea de la Ash spre bărbatul cu nas acvilin care stătea lângă el.

Aparent orb la dramele minore care se petreceau în jurul lui, Farouk stătea vizavi de Ash cu un zâmbet larg dominând chipul lui arătos și bătea din palme în ritmul tobei, flautului și lirei.

Ash se lăsă într-un cot pe grămada de perne de sub el. Orice observator neatent ar fi putut să jure că trupul lui nu trăda absolut nici un dram de tensiune. Subterfugiul acesta și-l dezvoltase în ani de practică și experiență. Chiar și când zâmbi leneș către una dintre dansatoare, ochii lui cercetau cu băgare de seamă încăperea în căutarea unei amenințări potențiale și a unei eventuale căi de scăpare.

După ce o văzuse pe Clarinda cuibărindu-se atât de tihnit în brațele lui Farouk, Ash nu mai era la fel de sigur că aceasta voia să fie salvată. În anii petrecuți în serviciul Companiei

în Birmania, observase că până și spiritele celor mai puternici și rezistenți bărbați se sfărâmaseră în captivitate. Aceștia îndura-seră torturi și cele mai indescriptibile încercări, iar într-un final sfârșiseră ca sclavi lingușitori ai dușmanului pe care odinioară îl disprețuiseră.

Clarinda era una dintre cele mai încăpățânate și strălucitoare spirite pe care le întâlnise vreodată, dar el nu avea de unde să știe ce anume avusese de îndurat în mâinile lui Farouk sau ale corsarilor care o răpiseră.

Când acceptase banii lui Max, își promisese că misiunea aceasta va fi ca oricare alta. Gândul că Clarinda avusese de suferit în mâinile brutale ale oricărui bărbat îl făcea să vrea să o ia în brațe și să o ducă undeva unde nimeni nu avea să-i mai facă rău vreodată, asta, desigur, după ce i-ar fi nimicit pe toți cei responsabili. Dar nu pentru asta îl angajase fratele lui, își aminti el cu hotărâre. Max îl angajase să i-o aducă înapoi, iar Max era cel care o aștepta cu brațele deschise să o ajute tandru să-și vindece sufletul. Sarcina lui Ash se limita la scoaterea ei din această închisoare-palat, și exact asta avea de gând să facă – cu sau fără cooperarea ei.

Banchetul se ținea la ultimul etaj al unuia dintre turnurile pătrate care încoronau fiecare colț al palatului. În loc să fie țintuiți pe scaune în jurul unei mese, sultanul împreună cu cei doisprezece invitați, toți bărbați, se odihneau în cuiburi de pluș alcătuite din perne cu ciucuri și perne uriașe învelite în satin în nuanțe strălucitoare de smarald, safir și corai. În fața lor erau banchete lungi și joase cu mâncare, aranjate într-un dreptunghi care lăsa spațiu suficient pentru dansatoarele care foloseau zona liberă din mijloc ca pe o scenă improvizată.

Fiecare perete al camerei spațioase era flancat de ferestre mari. Jaluzelele din lemn fuseseră deschise pentru ca toată lumea să se poată bucura de briza răcoritoare încărcată de miros de iasomie de noapte, ce se amesteca cu aromele apetisante provenite de la platouri și din castroanele aduse de o paradă nesfârșită de servitori.

Farouk se ținea de cuvânt și depunea toate eforturile pentru a-și tenta musafirii de la palat cu toate specialitățile exotice pe care le avea la dispoziție. Băncile erau ticsite cu mormane

de struguri în pârg şi platouri cu smochine proaspete şi curmale uscate glazurate cu zahăr. Castroane de lut pline ochi cu tocăniţă de miel şi berbec înotând într-o mare aurie de ulei de măsline stăteau lângă grămezi înalte de cuşcuş condimentat abundent cu curcumă şi chimion şi lipii aburinde de *khobz* – pâinicile turtite şi rotunde pe care marocanii le folosesc în loc de furculiţă sau de lingură.

Dintre toate delicatesele etalate în această seară, nici una nu era mai exotică sau mai tentantă decât frumuseţile cu ochi negri care se unduiau şi se răsuceau pe ritmurile vioaie ale flautului şi pe bătăile tumultoase ale tobelor. Ash îşi duse absent cupa la buze şi studie balansul sinuos al şoldurilor uneia dintre dansatoare, hipnotizat împotriva voinţei de mişcările sugestive. Fusta dansatoarei – dacă putea fi numită aşa – stătea într-un echilibru precar pe conturul graţios al şoldurilor, dând impresia că orice mişcare greşită o va face să cadă pe podea. Materialul avea o crăpătură lungă prin care erau expuse pe rând picioarele lungi şi bronzate ori de câte ori se răsucea. În jurul taliei ei micuţe avea un şirag subţire de rubine, iar cea mai mare piatră preţioasă stătea prinsă în adâncitura ademenitoare a buricului. Topul mulat nu îi acoperea decât formele coapte ale sânilor. Şi aceştia puteau să se reverse oricând în afară, fiind parcă veşnic în aşteptarea unei atingeri întâmplătoare a unei mâini bărbăteşti care să îi elibereze complet din captivitate.

Ash mai luă o gură de vin, gândindu-se ironic că majoritatea englezilor nu văd atâta carne goală în toată căsnicia. Femeia se apropie în paşi de dans de el, până ajunse la o distanţă care i-ar fi permis să o atingă. Nasul şi gura îi erau acoperite de voal, dar invitaţia din ochii ei arzători şi negri era de netăgăduit, ca şi mişcările ritmice ale şoldurilor.

Îndrăzneala ei îl ajută să îşi reamintească de faptul că rătăcea într-o lume în care privilegiile masculine erau şi mai măreţe decât în cea pe care o lăsase în urmă când părăsise Anglia acum mulţi ani. Aici cuvântul bărbatului era lege la propriu, iar femeile erau considerate un fel de jucărioare drăguţe de care bărbatul se putea folosi şi pe care apoi le putea arunca în momentul în care găsea o plăcere şi mai apetisantă.

Din nefericire pentru el, această plăcere şi mai ispititoare apăru în pragul uşii chiar când dansatoarea îşi înlănţuise o mână în părul lui şi se aplecase să-şi apropie buzele ascunse după voal de gura lui care avea o puternică aromă de vin.

Flautul atinse note înalte. Tobele începură să bată într-un crescendo tumultuos, după care se opriră brusc, iar vocea cristalină a Clarindei răsună cu claritatea unui clopoţel în toată încăperea.

– Măi să fie, căpitane Burke! Îmi pare atât de bine să văd că profiţi la maximum de ospitalitatea binevoitoare a sultanului!

Capitolul 6

Clarinda stătea în uşa turnului, nu ca o prizonieră, ci ca o regină tânără şi trufaşă, perfect capabilă să guverneze inimile tuturor bărbaţilor din încăpere, dacă nu chiar regatul. Era îmbrăcată cu o bluză cu aplicaţii de mărgele sclipitoare şi fuste care curgeau în nuanţe vii de smarald şi safir. Veşmintele ei erau mult mai modeste decât făşiile de mătase purtate de dansatoare, dar, într-un fel, aerul ei mistic era sporit de iluzia unui teritoriu nedescoperit.

Părul îi fusese lăsat liber pe umeri, iar singura podoabă cu care şi-l garnisise era o diademă discretă de aur aşezată pe frunte. Un smarald în formă de lacrimă într-o nuanţă mai închisă decât a ochilor atârna între cei doi sâni gingaşi de un lanţ de aur gros cât degetul ei mic. Pielea îi sclipea ca şi cum ar fi fost masată de un număr impresionant de mâini al căror singur scop fusese să-i sporească strălucirea. Lui Ash i se păru extraordinar de simplu să-şi imagineze mâinile alunecând pe pielea satinată, pe care s-o mângâie cu ulei de smirnă sau de lemn de santal centimetru cu centimetru.

Se foi, mulţumindu-i în gând lui Farouk că fusese suficient de binevoitor încât să le pună la dispoziţie lui şi lui Luca robe tradiţionale pentru această seară. Dacă ar fi fost îmbrăcat cu pantalonii strâmţi de călărie cu care venise, i-ar fi fost imposibil să ascundă efectul pe care Clarinda i-l provocase de o manieră

în care nici una dintre dansatoarele anonime n-ar fi sperat vreodată să reușească.

Sesizând devierea bruscă de atenție, fata care tocmai se pregătea să-i danseze în poală se încordă, resentimentele ei emanând din fiecare trăsătură. Se întoarse cu spatele la el, iar Ash fu sigur că pe sub vălul care-i ascundea gura era foarte îmbufnată.

Aparent, căzuse din grațiile mai multor femei din încăpere. În ciuda dulcelui din zâmbetul Clarindei, în ochi i se putea citi o sclipire ucigașă pe care Ash o recunoscu imediat.

– Sper, domnilor, că mă veți scuza. N-am avut nici o intenție de-a vă întrerupe activitățile înainte ca acestea să aibă un final – clipi cu inocență spre el – fericit.

Farouk bătu în perna cu ciucuri de lângă el, rânjetul lui idolatrizator confirmând faptul că ar fi mai mult decât dornic să-i îndeplinească orice dorință – inclusiv să îi ofere capul lui Ash pe o tavă, dacă asta și-ar fi dorit.

– Buze dulci și minunate ca ale tale nu trebuie să se scuze, drăguța mea. Nu când tot ce-și dorește inima mea este să sărbătorească strălucirea frumuseții tale.

Ash trebui să se forțeze din toate puterile ca să nu-și dea ochii peste cap. Limba diavolului este mai bogată în argint decât visteria lui.

Farouk bătu scurt din palme pentru a-i lăsa să plece pe muzicieni și pe dansatoare. Aceștia defilară încet afară din cameră, iar Luca rămase demoralizat, căutându-și consolarea într-o altă cupă cu vin.

Clarinda porni spre Farouk, iar Ash fu cât pe-aci să se ridice în picioare, uitând că asemenea gesturi de curtoazie nu se practică față de femei în aceste locuri. Se văzu obligat să o salute cu o plecăciune scurtă din cap, pe care ea o ignoră.

Se cufundă între perne lângă Farouk și-și strânse picioarele frumoase sub ea precum o pisicuță agilă. Doar atunci remarcă Ash manșeta groasă de perle care îi înconjura glezna subțire. Fără îndoială, un alt cadou neprețuit din partea sultanului, dar unul care simboliza clar dorința lui de posesie. Ar fi putut la fel de bine să îi pună un colier la gât pe care să și-l atașeze cu un lanț de fier.

Ash înfipse un cuțit cu mâner de fildeș într-o bucată de pară stropită cu miere și îl duse la buze. Încă se străduia să facă tot

ce era posibil să nu se gândească la scenariul în care Clarinda era obligată să împartă patul cu sultanul. Dacă se gândea la asta, risca să plonjeze peste castronul de stafide care pluteau pe un nor de frișcă în fața lui și să-și înjunghie gazda direct în gât.

– Așadar, Burke, zise sultanul în timp ce tocmai se servea cu o smochină coaptă cu o mână, iar cu cealaltă mângâia absent ceafa Clarindei, ați călătorit o distanță mare ca să ajungeți pe meleagurile noastre. Cred că a sosit clipa să ne spuneți ce vă aduce în minunatul nostru regat.

Înainte ca Ash să poată răspunde, Clarinda luă o boabă de strugure și și-o băgă în gură, cu o privire poznașă.

– Maiestatea Ta, ai face bine să-ți păzești cu strășnicie comorile. Din ce-am auzit, căpitanul Burke e un hoț notoriu.

Ash mîji ochii spre ea și se întrebă ce strategie era aceasta de a arunca în mod deliberat suspiciuni asupra lor. Își dădu apoi seama că dacă Farouk credea că erau în căutarea aurului și argintului cu care să-și burdușească buzunarele, atunci nu i-ar mai fi bănuit că de fapt ar vâna o altfel de comoară.

Fată deșteaptă.

– N-o să neg acum că sunt cunoscut că mă ocup, printre altele, de antichități, mărturisi el.

– Mai bine zis de antichitățile altora, adăugă Clarinda, iar el se întrebă din nou dacă chiar încerca să-l ajute sau voia să fie luat pe sus din încăpere de gărzile lui Farouk și aruncat în temniță.

– În trecut am fost angajat să mă ocup de... hmm... procurarea unor obiecte de preț, spuse Ash. Dar nu e ca și cum le-am luat pe furiș în toiul nopții, ci mai debrabă le-am înapoiat stăpânilor lor de drept.

Farouk își propti un cot pe genunchi și se aplecă în față, intrigat la culme.

– Despre ce fel de obiecte vorbim?

Ash ridică din umeri.

– Artefacte. Idoli străvechi. Pietre prețioase rare. Când am aflat că această regiune este bogată în astfel de obiecte, m-am gândit că n-ar fi rău să exploatez ocazia.

– Din experiența mea, spuse Farouk, o comoară valorează exact cât este dispus cineva să plătească pentru ea.

– Exact, îi dădu Ash dreptate. Acesta este motivul pentru care mi-am ales cu mare grijă afacerile. Dacă cineva este prea lacom, costul acțiunilor sale ar putea foarte ușor depăși orice recompensă pe care speră să o obțină. În pofida rațiunii, Ash își permise să arunce o privire fugară spre Clarinda. Rareori se întâmplă ca un om să dea peste o comoară atât de valoroasă încât să fie de neprețuit.

– Dacă cineva este atât de nesăbuit încât să piardă o asemenea comoară, probabil că nu a meritat-o niciodată, zise Farouk.

Privind cum degetele bronzate ale bărbatului pun stăpânire pe curba delicată a claviculei Clarindei, Ash își luă degetele de pe mânerul cuțitului, după care împinse ușor arma deoparte.

– Mă tem că ai dreptate.

Clarinda îi aruncă lui Ash o privire cochetă, apoi se trase de sub mângâierile posesive ale lui Farouk sub pretextul că se întinde după un castron cu curmale.

– În cazul în care căpitanul Burke aici de față nu și-a găsit această comoară misterioasă pe care o caută, Maiestatea Ta, atunci ar fi mai bine să-ți ții toate cuferele sub cheie.

– Dacă Burke nu ar fi fost atât de îndrăzneț și curajos, nu aș mai fi fost aici în această seară, declară Farouk, gesticulând mărinimos din mâini. Dacă dorește ceva ce este al meu, n-are decât să-mi ceară și acel lucru va fi al lui!

Nevrând să se uite spre Clarinda de frică să nu-și trădeze cea mai periculoasă dorință, Ash ridică pocalul.

– În această seară nu-mi doresc decât vin bun, mâncăruri alese și o companie pe măsură.

– Da, da! se auzi aprobarea lui Luca, ce ținea cupa întinsă pentru ca o servitoare să o umple din nou.

Vizibil satisfăcut de răspunsul lui Ash, Farouk ciocni cu Clarinda, după care bău cu nesaț din nectarul nefermentat de struguri.

Tarik, unchiul lui Farouk, se încrunta în continuare la Ash, iar fruntea îi era înnegurată de un nor de furtună.

– Și cât intenționezi tu și cu omul tău să profitați de generozitatea nepotului meu, căpitane Burke?

– Probabil că în jur de câteva zile, replică Ash exact în momentul în care se trezi și Luca să intervină cu voioșie:

– Oh, cel puțin două săptămâni. Poate și mai mult!

– Căpitanul Burke nu e faimos pentru statornicia sa, spuse Clarinda. Are picior de vagabond, suflet de pribeag și inimă de... Ezită, apoi încreți din nasul ei subțire. Mă rog, dacă e să mă iau după ziarele de scandal, nu cred că are inimă.

Ash se sprijini într-un cot și o studie cu îndrăzneală.

– Acum dacă tot am stabilit ce ne-a adus pe mine și pe tovarășul meu la El Jadida, domnișoară Cardew, mi-ar face o deosebită plăcere să aud împrejurările în care ați devenit onoratul – limba lui Ash învălui cu tandrețe cuvântul, insuflându-i o senzualitate necaracteristică – „oaspete" al sultanului.

Farouk își așeză o mână protectoare pe umărul Clarindei.

– Draga mea cea mai dragă, nu este nevoie să vorbești despre lucrurile astea dacă nu vrei.

Preocuparea delicată a sultanului îl făcu imediat pe Ash să-și regrete duritatea. Ar fi trebuit să știe că nu trebuia să o lase pe Clarinda să îl întărâte să facă sau să spună ceva pripit. O fi fost el disperat să afle ce anume avusese de pătimit de când fusese răpită, dar nu cu prețul mândriei ei.

Privirea ei se răci cu câteva grade, dar totuși îi alungă neliniștea.

– Căpitanul Burke nu poate fi învinovățit pentru curiozitatea lui. Când a venit în acest palat, sunt sigură că ultimul lucru la care se aștepta era să găsească două lady englezoaice care beneficiază de ospitalitatea unui sultan puternic.

Ridică o sprânceană batjocoritoare spre Ash. Amândoi știau cu exactitate ce se așteptase el să găsească aici.

– Se pare că ospitalitatea nepotului meu e la mare căutare pentru englezi zilele astea, interveni Tarik. Mă gândesc că dacă regele William ar veni să ne bată la ușă cu toată armata în spatele lui, i-ai deschide porțile și l-ai invita să-ți jefuiască visteria și să dea iama printre femeile tale.

– Hei! Nici nu mi-a trecut prin cap să dau iama peste fata aceea! protestă Luca. Sunt foarte sigur că ea era la un pas să dea iama peste mine.

– Unchiule, ajunge, tună Farouk. Nu suntem niște barbari și nu voi tolera ca musafirii mei să fie tratați cu lipsă de respect.

Tarik se ridică în picioare, negru la față.

– Dacă tatăl tău ar fi fost în viață, ar fi pus să fii biciuit pentru că ai îndrăznit să-mi vorbești pe un asemenea ton nerespectuos!

Ca și cum ar fi așteptat o asemenea oportunitate, bărbatul ieși ca o furtună din încăpere cu mantiile plesnind în spatele său și cu prietenul cu nas acvilin în urmă. Ceilalți participanți la cină observară plecarea intempestivă cu un interes oarecare, după care dădură din umeri și reveniră la mâncare și conversații. După câte se părea, nu era prima ieșire nervoasă a lui Tarik. Farouk clătină din cap oftând.

– Nu vă faceți griji pentru unchiul meu. Picioarele lui sunt încă înfipte în nisipurile trecutului în loc să stea întoarse spre viitor. Își reîndreptă atenția către Clarinda ca și cum incidentul neplăcut nu ar fi avut loc. Continuă, draga mea.

Clarinda își drese cu stângăcie vocea înainte de a începe să vorbească:

– Păi... eu și domnișoara Montmorency călătoream către India pentru a participa la nunta... unui prieten drag, când vasul nostru a fost acostat de către corsari. Câțiva membri ai echipajului au fost doborâți în lupta care a urmat, dar noi am fost luate în captivitate și ascunse în cala unei corăbii a piraților câteva zile, timp în care ne-am îndreptat spre coastă. Ni s-a spus încă de la început că aveau de gând să ne vândă persoanei care va licita cel mai mult la târgul de sclavi din Alger. Servitoarele noastre și soția căpitanului nu au fost la fel de norocoase.

Paradoxal, lipsa completă de pasiune din vocea ei îi spunea lui Ash că acele biete femei avuseseră un destin extrem de nefericit. O soartă pe care ar fi putut și ea să o împărtășească dacă lăcomia piraților n-ar fi fost mai mare decât tendința spre desfrâu. Luca arăta aproape la fel de oripilat pe cât se simțea Ash.

– De îndată ce-am ajuns în Alger, continuă ea, ne-au târât în lanțuri la piața de sclavi subterană. Ne-au dezbrăcat de rochii și ne-au lăsat doar în lenjerie.

Deși chipul îi rămase la fel de inexpresiv ca al ei, Ash simțea că pieptul i se inflamase atât de tare de angoasă și de furie încât de abia mai putea respira. Încă de când era doar o fetiță, Clarinda fusese trufașă. Cu greu și-o putea închipui în lanțuri și îi era și mai greu să pătrundă profunzimile stărilor de umilință la care fusese supusă în mâinile stăpânilor de sclavi care îi rupseseră

hainele și o expuseseră aproape goală sub ochii lascivi a zeci de bărbați pofticioși.

Dar totuși stătea acolo, bând vin ca și cum s-ar fi uitat la o piesă de teatru dintr-o lojă îmbrăcată în catifea de la Teatrul Regal și o lăsa să retrăiască degradarea acelor clipe ca un nenorocit ce era.

– Te rog, domnișoară Cardew... zise el morocănos și ridică o mână în speranța că o va face să tacă. Sultanul are dreptate. Nu are nici un rost să readuceți la suprafață aceste amintiri dureroase la cererea mea sau a oricui altcuiva.

Clarinda însă nu se dăduse niciodată în lături de la o provocare, iar Ash știa din sclipirea încăpățânată din ochii ei că era extrem de determinată să termine ce începuse el. Clarinda suferise. Acum era rândul lui să sufere.

Pe măsură ce ea vorbi în continuare, Ash putu să vadă cu ochii minții fiecare moment mizerabil al încercării grele depănându-se ca un coșmar.

– Negustorul de sclavi m-a împins în prima tranșă. Când bărbații au început să strige că ar vrea să vadă mai mult din produsele lui, mi-a ordonat să-mi dau jos cămășuța – care oricum era mai mult o zdreanță în momentul acela – și să stau dezbrăcată în fața tuturor. L-am auzit cum le promitea unor bărbați care păreau mai avuți că pot să se apropie de marfă și să mă examineze mai amănunțit după ce m-am dezbrăcat. Când am refuzat, și-a ridicat biciul să mă lovească. Acela a fost momentul în care Farouk s-a desprins din mulțime, i-a smuls biciul din mână și l-a lovit cu el. Bărbatul s-a ghemuit la picioarele lui, iar Farouk m-a luat de pe bolțar și m-a învăluit cu mantia sa.

Ash închise pentru o clipă ochii, dorindu-și cu ardoare ca mâna *lui* să fi fost aceea care biciuise carnea de pe spinarea negustorului de sclavi și brațele *lui* să fi fost cele care o purtaseră pe Clarinda cea speriată. Ar fi dus-o departe de locul acela și i-ar fi sărutat cu tandrețe fiecare lacrimă de pe obraz, fiecare urmă pe care lanțurile o lăsaseră pe pielea ei delicată.

Când își deschise ochii, îl privi pe Farouk cu recunoștință autentică, deși șovăitoare.

– Domnișoara Cardew a fost cât se poate de norocoasă că ai fost în acea zi acolo și ai putut interveni.

Farouk își duse o mână la inimă.

– Prefer să mă gândesc că a fost voința milostivă a lui Allah, dar și norocul meu.

– Farouk a insistat să mă cumpere chiar atunci, pe loc, spuse Clarinda. Negustorul a încercat să-l convingă că ar trebui să îmi examineze mai întâi părul, dinții, toate celelalte... *calități*, dar Farouk a insistat că văzuse deja tot ce era de văzut.

– Chiar dacă părul îi atârna în jurul chipului în șuvițe murdare și hainele îi erau zdrențuite, nu exista nici o îndoială cu privire la calitatea ei. Farouk o mângâie cu tandrețe pe cap pe Clarinda. Ar fi trebuit s-o vezi cum l-a provocat pe nenorocitul de negustor. A fost magnifică!

Ash se uita la degetele lui Farouk care se pierdeau prin părul mătăsos al Clarindei și ar fi dat orice să fie el acela care o mângâia în acel moment, dar, din păcate, nu avea nici un drept.

– La început a vrut să mă cumpere doar pe mine, îi explică ea, dar, după ce-am stăruit pe lângă el, a fost de acord să o ia și pe Poppy.

– O decizie pe care am regretat-o de multe ori, mărturisi Farouk, drept pentru care Clarinda îl lovi ușor în glumă. Redeveni sobră și își întoarse privirea spre Ash. După cum poți observa, căpitane Burke, îi datorez sultanului mai mult decât recunoștința mea. Îi datorez viața.

Ash fu convins că era singurul din încăpere care o cunoștea suficient de bine ca să-i poată sesiza disperarea din privire. Până în acel moment, încercase să uite cât de mult timp petrecuseră odată comunicând doar din priviri. Și prin atingeri accidentale.

Nu anticipase o asemenea turnură complicată a situației. Smulgerea din brațele unui despot nemilos și rapace reprezenta o provocare destul de mare. Faptul că acum trebuia să o fure de la un om decent care avea sentimente sincere pentru ea era o chestiune mult mai spinoasă, care necesita un plan mult mai sofisticat. Partea bună era că fratele lui îl angajase atât pentru inteligență, cât și pentru mușchi.

– Să nu-ți bați căpșorul, gazela mea, o asigură Farouk. O să ai din plin ocazia de a-ți achita datoria după ce pregătirea ta va fi completă.

– Pregătirea? repetă Ash, simțind fiorii unei presimțiri negre pe șira spinării. Ce fel de pregătire?

Clarinda își înclină capul astfel încât chipul să-i fie acoperit pe jumătate de o perdea de păr mătăsos.

Farouk radie ca un tată mândru.

– Clarinda mea și-a petrecut ultimele luni sub îndrumarea unora dintre femeile care în trecut l-au servit pe tatăl meu în haremul lui.

– Îndrumare? Din ce în ce mai circumspect, Ash se uită spre Luca, care sorbea cuvintele lui Farouk ca și cum ar fi fost ultimele. Pot să întreb în ce domeniu?

Clarinda nu îl lăsă pe Farouk să răspundă, ci își înălță capul și îi aruncă lui Ash o privire impasibilă, după care spuse cu răceală:

– Al plăcerii, căpitane Burke. Cum să oferi plăcerea... și cum să o primești.

Capitolul 7

Deși lui Ash îi era frică și să clipească în acest moment, buzele atrăgătoare ale Clarindei avuseseră un impact năucitor asupra lui când pronunțase cuvântul plăcere. Privirea lui zăbovi asupra acestor buze, șocată de imagini grafice ale plăcerii pe care le-ar fi putut stârni în mintea și în trupul lui. În câteva secunde, temperatura din încăpere urcă de la plăcută la insuportabilă. Îl zări cu coada ochiului pe Luca care tocmai înhăța un șervet din mătase și își tampona fruntea asudată.

Deși depusese un efort herculean pentru a-și păstra sângele-rece, Ash se văzu totuși nevoit să-și dreagă vocea înainte de a putea vorbi.

– Și e un obicei des întâlnit în poporul tău? se interesă el, amânând puțin clipa în care îndrăzni să-și îndrepte privirea către Farouk. Toți oaspeții tăi de sex feminin au parte de un... instructaj atât de detaliat?

Farouk izbucni în râs.

– A trecut mult timp de când am fost împreună la Eton. Uitasem cât de pudici sunteți voi, englezii.

– Din ce-am citit în ziare, spuse Clarinda, căpitanul Burke nu se lasă ușor impresionat. În timpul călătoriilor sale în Africa, a studiat intensiv culturile indigene – ezită un moment destul de lung, iar ochii îi erau parcă și mai verzi ca de obicei – atât din punct de vedere al obiceiurilor tradiționale, cât și carnale.

– L-am ajutat și eu, să știți, îndrăzni Luca să intervină. Am simțit că este de datoria mea creștinească, fiind cel mai bun prieten al lui.

Ash îi aruncă o privire care îl avertiza că tot de datoria lui era și să-și țină pliscul ca să nu riște să fie străpuns în inimă cu o furculiță.

Farouk se aplecă înainte, atras sincer de subiect.

– Aici nu este Anglia. Aici nu ne sfiim să discutăm lucrurile care se întâmplă între un bărbat și o femeie, pe care le acceptăm ca fiind cele mai minunate daruri de la Allah. Ne simțim liberi să vorbim despre chestiuni care l-ar face și pe cel mai blazat dintre libertinii voștri să se isterizeze.

– Căpitanul Burke e un pic palid acum, nu? observă Clarinda, clipind cu inocență în momentul în care își înălță capul să îl studieze.

Farouk își strânse degetele peste palma ei.

– Contrar celor crezute de vestici despre noi, nu suntem barbari. Nu ne place să obligăm femeile să ni se supună. De fapt, a fost ideea Clarindei să fie instruită în arta dragostei. Când a ajuns aici în urmă cu trei luni, și-a exprimat dorința arzătoare de a învăța tot ce se poate despre cum se face fericit un bărbat.

– Poarte ar fi trebuit să-i aloci mai mult timp, zise calm Ash. Mai ales pentru a-și perfecționa o aptitudine atât de contrară firii ei.

Expresia batjocoritoare a Clarindei îngheță într-o privire feroce. Degetele mâinii libere i se strânseră în jurul piciorului cupei, iar Ash se întrebă dacă nu cumva avea de gând să-i arunce conținutul în față.

Farouk îi duse dosul palmei la buze și i-l sărută cu duioșie.

– Susține că nu vrea să mă dezamăgească când va veni în patul meu pentru prima dată.

Ash își mută brusc privirea de la mâna captivă a Clarindei, dezmierdată de buzele sultanului, la chipul ei, în timp ce un val de jubilare periculoasă îi inunda inima. La urma urmei, nu ajunsese prea târziu. Clarinda nu împărțise încă patul cu sultanul. Îi luă un moment să-și aducă aminte că fratele lui ar trebui să jubileze cu această ocazie, nu el.

– Foarte mărinimos din partea ei, murmură el.

– Nu sunt un om răbdător, spuse Farouk. Și după cum îți poți imagina, nu am dorit să aștept să gust din bunătățile promise de privirea ei. Ce bărbat în toate mințile ar putea s-aștepte? Dar cum puteam să o refuz când s-a oferit de bunăvoie – și cu nerăbdare – să-mi acorde mie prețul inocenței ei?

Ash încremeni, respirația înghețându-i în gât. Brusc, Clarinda era cea care se ferea să îi întâlnească privirea. Clarinda, care găsise ceva atât de interesant pe fundul pocalului cu vin că nu-și mai desprindea privirea de la el. Un observator întâmplător ar fi putut confunda roșeața din obrajii ei cu o banală sfială.

Ash îi studie chipul întors, curba grațioasă a obrazului și spuse încet:

– Înțeleg de ce un bărbat ar dori să facă orice sacrificiu pentru a câștiga un asemenea premiu.

Privirea ei se ridică și se intersectă cu a lui în timp ce Farouk încuviința din cap.

– Îndrumătoarele ei m-au asigurat că este o elevă capabilă și zeloasă și că în curând va fi pregătită să-mi primească atențiile și să-mi devină soție.

În timp ce Ash încă mai încerca să digere noua lovitură adăugată la toate celelalte pe care fusese forțat să le îndure în acea seară, Luca interveni și el cu o întrebare:

– Vrei să spui una dintre soții, nu? Voi nu aveți obiceiul să vă luați mai multe neveste și mai multe concubine?

– Este adevărat, dar Clarinda știe că va fi prima, atât în haremul meu, cât și în inima mea.

Pentru cât timp? se întrebă Ash cu cinism în timp ce Farouk îi mai aruncă o privire topită Clarindei. Până când Farouk va salva o altă frumusețe nubilă de la piața de sclavi?

– Și când se preconizează că va avea loc acest eveniment important?

– În mai puțin de două săptămâni, replică Farouk. Tot ideea Clarindei a fost să ne amânăm nunta până când va împlini douăzeci și unu de ani.

Ash sorbi cu nesaț o gură de vin direct în trahee. Imediat se înecă și explodă într-un acces de tuse, iar unul dintre servitori se grăbi să îl bată supus pe spate. Ash îi făcu semn servitorului să-l lase, sperând că Farouk va atribui lacrimile vesele din ochii lui efectelor vinului.

– Poate că tu și domnul D'Arcangelo vă puteți amâna plecarea până după nuntă, sugeră Farouk cu inima deschisă. Ne-ați face mie și miresei mele o mare onoare dacă vă veți alătura sărbătorii noastre.

Ash își ridică paharul într-un toast improvizat. Cuvintele îi erau adresate lui Farouk, dar privirea doar Clarindei.

– Îți onorezi umilii musafiri peste meritele lor, Maiestatea Ta. N-aș lipsi pentru nimic în lume.

Capitolul 8

Farouk se strecură în grădinile palatului său la scurt timp după răsărit, sperând să scape de ochii supraveghetori ai gărzilor sale. Se țineau în permanență după el, chiar și când se afla sechestrat în siguranță între zidurile palatului. După atacul din dimineața anterioară, nu mai avusese de ales și se văzuse nevoit să țină cont de sfatul unchiului său și să renunțe la luxul plimbării de dimineață. Când gonea în toate direcțiile prin deșert, cu nisipul înțepându-i ochii și vântul fierbinte biciuindu-i părul, măcar putea pretinde că era un om liber, un bărbat neconstrâns de secole de vărsări de sânge și de tradiție.

În ultima vreme, momentele acestea de libertate deveniseră din ce în ce mai rare și mai prețioase. Dacă nu erau femeile din haremul său care vociferau după atenția lui, atunci era Tarik, pistonându-l să cheltuie și mai mult aur pentru a-și întări mijloacele de apărare ale palatului, deja formidabile, sau pentru a-și dovedi supremația declarând război vreunui sultan sau trib rival.

Unchiul său asociase întotdeauna pacea cu laşitatea şi credea că orice războinic adevărat ar trebui să se ducă în mormânt cu sabia în mână şi un urlet de luptă pe buze.

Cea mai mare ruşine adusă unchiului său fusese când propriul lui frate – tatăl lui Farouk – căzuse secerat şi murise în mijlocul unui festin care sărbătorea armistiţiul dintre el şi unul dintre cei mai vechi inamici ai oraşului El Jadida. Nu avusese nici măcar decenţa să fie otrăvit. Întotdeauna se spusese în poporul lor că tatăl lui Farouk avea inima unui leu, dar că inima aceasta l-a trădat în final. Moartea sa neaşteptată avusese drept urmare convocarea urgentă a lui Farouk în Maroc pentru a prelua importantul statut de sultan după terminarea unui singur an la Cambridge.

Uneori Farouk se simţea la fel de prizonier între aceste ziduri ca şi sclavii care serviseră timp de generaţii în familia lui. Se simţea recunoscător că sosirea căpitanului Burke îi mai distrăsese atenţia şi spera din tot sufletul ca nunta şi noaptea nunţii cu Clarinda să-i mai aline din neliniştea aceasta teribilă care îi afectase fiecare mişcare în ultimele zile.

Merse pe aleea şerpuită din lespezi care ducea spre refugiul său preferat.

Micuţa grădină era aşezată pe o mică culme, iar panta abruptă de la celălalt capăt înlocuia necesitatea oricărui zid de apărare, lăsând liberă priveliştea neobstrucţionată a coastei neregulate. În zilele cu rafale, precum aceasta, mirosul sărat al mării era purtat pe aripile vântului, permiţând oricui să viseze la alte ţărmuri şi la altă viaţă pe care ar fi putut-o avea.

Un junghi ascuţit de dezamăgire puse stăpânire pe Farouk când ajunse la intrarea în grădină. Aparent, ar fi trebuit să se trezească mai devreme în dimineaţa aceasta frumoasă. Refugiul lui era deja ocupat de altcineva. În momente ca acestea se temea că a fost blestemat să aibă temperamentul unchiului său, pentru că, din senin, nu mai voia decât să spumege de furie şi să cearâ capul nefericitului intrus.

Când realiză cine era îşi schimbă radical planul, sperând să se poată furişa din grădină înainte de a fi văzut.

– Oh, Maiestate, dumneata eşti? strigă ea. Nu pleca! Nu vrei să vii să zăboveşti puţin?

Farouk se opri din mers, crispându-se la auzul încântării sincere din vocea aceea. Ar fi preferat să aibă de-a face cu o hoardă de prăduitori însetați de sânge care să escaladeze zidurile palatului cu pumnale ținute în dinți decât să petreacă un moment în compania domnișoarei Penelope Montmorency. N-ar fi putut spune ce anume i se părea atât de iritant la însoțitoarea Clarindei. Avea legătură cu felul în care se uita la el, cu ochii aceia albaștri sinceri măriți de lentilele groase ale ochelarilor.

Cu certitudine, nu era străin de pretențiile femeilor. Învățase însă de timpuriu că majoritatea lor puteau fi împăcate prin cuvinte drăguțe care să le complimenteze farmecele, de bijuterii neprețuite care să li se asorteze ochilor și de promisiunea unei nopți suplimentare în patul lui. Problema cu domnișoara Montmorency era că nu își putea da seama cu exactitate ce voia de la el și prin urmare se simțea neajutorat, neștiind ce anume să-i ofere. Și petrecuse suficient timp simțindu-se neajutorat când era la mila bătăușilor de la Eton.

Se întoarse ușor pe călcâie, iar zâmbetul lui de obicei afabil păli. Tot ce avea să-i ofere fu o plecăciune scurtă.

– Domnișoară Montmorency.

Netulburată de lipsa lui de entuziasm, bătu voioasă cu palma spațiul liber de lângă ea de pe banca de piatră.

– Nu vrei să stai lângă mine? E o dimineață încântătoare! Ador să respir acest aer înainte ca ziua să devină toridă. Am descoperit colțul acesta de grădină de abia ieri și cred că în cel mai scurt timp va deveni locul meu preferat din lume!

„Minunat", se gândi Farouk, încruntându-se la rafala de vânt care îi tachina un cârlionț desprins din mănunchiul de bucle prins în creștetul capului. Deși era învești mântată în aproximativ o duzină straturi de mătăsuri diafane, arăta în continuare ca un trandafir englezesc rotofei care înflorise în mod inexplicabil în deșert.

Se lăsă crispat pe banca de piatră, scoțând un mormăit prin care își exprima consimțământul. Banalitățile încântătoare pe care le turuia de obicei păreau că l-au părăsit odată cu zâmbetul. Incapacitatea sa de a susține o conversație nu părea că a domolit ceva din spiritul imposibil de stăpânit al domnișoarei

Montmorency. Luă coşul de răchită care stătea la picioarele ei şi şi-l puse în poală.

– Una dintre bucătăresele dumitale a fost foarte drăguță şi mi-a împachetat coşul acesta, ca să pot lua micul dejun privind marea. Trase bucata de satin roşu sub care trona un morman de *ktefa*[1] proaspăt prăjite. Pateurile tradiționale erau presărate cu zahăr şi stropite cu miere caldă. Eşti bun să mănânci cu mine?

Spre umilirea profundă a lui Farouk, stomacul îi chiorăi drept răspuns înaintea lui. Îşi coborî privirea spre oferta ei de parcă ar fi fost un coş plin cu cobre şi îşi ținu respirația pentru a nu fi sedus de aroma divină care îi plutea pe la nas. După ce se întorsese de la Cambridge, îi luase aproape un an de antrenament constant – efectuat sub îndumarea severă a unchiului său – ca să îşi şlefuiască moliciunea în jurul mijlocului şi să sculpteze ceea ce rămăsese în muşchi tari ca piatra.

Reuşise să capete această abilitate doar prin refuzul acestor slăbiciuni. Deşi în fiecare noapte în fața lui se întindea un festin, reuşea să aleagă cu mândrie doar cele mai proaspete fructe şi cele mai slabe bucăți de carne pentru a-şi astâmpăra foamea. Bănuia că o parte din el credea că dacă îşi va îngădui să guste ceva dulce, nu s-ar mai fi oprit din mâncat până când nu s-ar fi transformat din nou în poltronul durduliu pe care colegii de la Eton îl batjocoriseră fără milă.

Iar după cum îi reamintise unchiul său de o mie de ori de când se întorsese în Maroc, un asemenea bărbat nu s-ar fi putut ridica la rangul de sultan.

– Am luat deja micul dejun, spuse el țâfnos, deşi mâna de rodii, nuci şi curmale pe care le înghițise pe nemestecate doar îi stârniseră apetitul pentru ceva mult mai consistent.

– Cum dorești, susură ea precum cea mai neruşinată dintre tentații, iar obrajii ei plini se încrețiră într-un zâmbet sâcâitor. Dar pun rămăşag că o să regreți.

De îndată ce o văzu cum îşi înfige dinții într-un pateu crocant, îi şi păru rău. Mânca cu lejeritatea incontestabilă a unei femei căreia îi place cu adevărat mâncarea şi nu se teme să o arate.

[1] Desert marocan preparat cu migdale dulci, cremă şi însiropat cu apă de portocale (n.tr.)

Era ceva cât se poate de senzual în entuziasmul ei pentru o plăcere atât de primitivă. Avea puterea de a transforma un aliment simplu într-un festin pentru simțuri. Limba ei roz ieși ca o săgeată să lingă un bulgăre de cremă din colțul buzelor, iar Farouk realiză șocat că pe sub pantalonii săi largi începuse să se resimtă încă un fel de poftă.

Era obișnuit să fie curtat, sedus și satisfăcut de femei de o frumusețe care îți tăia respirația, care fuseseră învățate șiretlicuri erotice necunoscute până și autorilor Kama Sutrei. Exceptând cazul în care buzele unei femei erau înfășurate în jurul lui, nu se excitase niciodată doar privind o femeie mâncând.

Vizibil deranjat, își duse mâna la frunte. Poate că, din cauza foamei, mintea începuse să-i joace feste. Gândul acesta era mult mai liniștitor decât să recunoască că tot sângele care ar fi trebuit să-i circule prin cap dăduse buzna într-o zonă mult mai puțin pretențioasă a anatomiei sale. Sperând că-și ascunde cu succes consternarea, o întrebă:

– Șederea dumitale în palatul meu este confortabilă, domnișoară Montmorency?

– Categoric. Dar te rog să nu fim atât de formali! Reașeză coșul la locul lui lângă picioare și își linse ultima firimitură dulce de pe buze. Toată lumea mi-a spus dintotdeauna Poppy. Mă rog, adăugă ea ca o scuză, toată lumea cu excepția fetelor rele de la seminarul pentru tinere al domnișoarei Throckmorton, care mi-au spus cu abnegație Purcica.

– Băieții de la Eton obișnuiau să-mi spună Frankie, izbucni Farouk, spre propria-i uimire. Sau și mai rău, bombăni el ca pentru sine. Pe toți îi chema fie James, fie Edward, fie Charles, întocmai ca pe tații lor. Nici unul dintre ei nu mai auzise numele de Farouk. Ridică din umeri. După un timp, i-am lăsat să creadă că chiar mă cheamă Frankie. Era mai simplu. Odată au legat doi saci de cartofi pe spinarea unui ponei ca să-l facă să semene cu cocoașele unei cămile, apoi au târât bietul animal în camera mea, unde l-am găsit când m-am întors după ore. Când directorul m-a auzit cum mă chinuiam să îl scot pe ușă afară și a venit să vadă ce se întâmplă, eu am fost cel bătut cu nuiaua în fața întregii clase.

Cumva se aşteptase ca povestea lui absurdă să o facă să izbucnească în râs, dar ea îl bătu cu înţelegere pe mână, un val de simpatie plutindu-i peste ochii ceţoşi de culoarea lavandei.

– Uneori oamenii sunt tare haini, nu-i aşa? Mai ales când au de-a face cu ceva ce nu înţeleg sau faţă de care au o teamă instinctivă. Cred că ţi-a fost greu. Dar cum de s-a întâmplat să îţi desăvârşeşti educaţia în celălalt colţ de lume, taman la Eton?

Mâna ei zăbovea în continuare peste a lui. El îşi coborî privirea spre ea, fascinat de contrastul dintre pielea lui aspră bătută de soare şi degeţelele ei albe şi grăsuţe.

– Maiestate? zise ea cu blândeţe.

Se trezi brusc din reverie şi îşi smulse mâna.

– Tatăl meu a fost un om vizionar. A fost hotărât ca fiul său să fie educat atât în est, cât şi în vest.

– Deci nu ai nici un frate?

– Nu. Doar şaptesprezece surori. Oftă. Am momente când îmi doresc ca tatăl meu să fi fost binecuvântat cu o duzină de fii. Deşi, dacă i-ar fi avut, probabil că s-ar fi măcelărit între ei până când, într-un final, ultimul rămas în viaţă ar fi ajuns să fie sultan.

– Ce s-a ales de surorile tale?

– Le-am găsit tuturor soţi buni. Toate-s măritate acum şi la casele lor... toate au copii.

– Şi dumneata ai copii, nu? Vreau să zic, am presupus că dacă ai atât de multe neveste... Poppy tăcu şi-şi coborî privirea în poală, iar obrajii ei se înroşiră şi mai tare.

– Am.

– Câţi?

Farouk tresări şi făcu calculul în gând.

– Douăsprezece fete şi şapte băieţi. Sau şapte fete şi doisprezece băieţi? Sau patru băieţi şi cincisprezece fete? Scutură deznădăjduit din cap. Niciodată nu-mi amintesc. Sunt ţinuţi într-o altă aripă a palatului, la fel cum am locuit şi eu până când tatăl meu a hotărât să mă trimită la şcoală în Anglia.

– Ador copiii, mărturisi ea. Întotdeauna am sperat să am cel puţin zece ai mei.

– Asta nu se poate. E nevoie de un tată.

Farouk nu înţelese umorul involuntar al observaţiei lui, dar ea izbucni în hohote de râs. Se uită chiorâş la ea, dar ea râse şi mai

cu poftă, veselia ei fiind atât de molipsitoare că parcă şi colţurile gurii lui începură să se ridice.

– Oi fi eu o fetişcană naivă, dar atâta lucru ştiu şi eu, îl asigură ea. Crezusem că am găsit candidatul perfect în persoana domnului Huntington-Smythe de Berwickshire. După cum s-a dovedit însă, intenţiile acestui domn nu erau dintre cele mai onorabile.

Farouk se încruntă.

– A încercat să te seducă fără ca înainte să te facă soţia sau concubina lui?

Poppy pufni într-un râs trist.

– Mă tem că era interesat doar de o aventură trecătoare. Aparent făcuse pariu cu prietenii lui că va reuşi să mă convingă să cobor în timpul unei petreceri pe grilajul de sub fereastra dormitorului meu din casa doamnei Ellerbee pentru un rendez-vous sub clar de lună cu el.

– Şi a câştigat pariul?

– Din nefericire, da. Grilajul însă n-a fost la fel de norocos. A cedat când ajunsesem pe la jumătate.

– Te-ai rănit?

– Câtuşi de puţin. Domnul Huntington-Smythe mi-a amortizat căderea, iar eu i-am rupt un picior. Din nefericire, când restul invitaţilor au dat buzna afară atraşi de ţipetele lui – care, aş vrea să adaug, erau foarte ascuţite şi deloc bărbăteşti pentru un individ cu reputaţia lui virilă – m-au găsit călare peste el în rochia de seară. Sunt sigură că îţi poţi imagina că s-a iscat ditamai scandalul printre invitaţii doamnei Ellerbee, în urma căruia speranţele mele de a pune mâna pe un soţ... sau pe tatăl viitorilor mei copii au fost spulberate.

Pe chipul ei se aşternu o umbră de tristeţe nostalgică, iar în acel moment tot ce-şi dorea Farouk era să îl distrugă pe nemernicul responsabil de dispariţia gropiţelor ei vesele din obraji.

– Acest Huntington-Smythe a fost un câine fără suflet! Doar un bărbat lipsit de onoare ar trata în acest mod o femeie. Dacă aş fi fost acolo, i-aş fi dat un motiv acestui diavol să ţipe când l-aş fi petrecut prin sabia mea.

Poppy bătu din palme, vădit încântată de dorinţa de vărsare de sânge a lui Farouk.

– Ce galant din partea dumitale! Deşi îndrăznesc să spun că ar fi fost un scandal şi mai mare, ca să nu mai zic de mizeria cumplită de pe peluza doamnei Ellerbee. Nu sunt chiar genul de femeie care să stârnească violenţe între bărbaţi. Nici un bărbat nu a fost provocat la duel pentru mine. Avea din nou aceea expresie, privindu-l ca şi cum ar fi avut o întrebare pe limbă la care doar el ar fi putut răspunde.

Farouk fu cuprins de dorinţa ridicolă de a-şi întinde mâna şi a-i scoate ochelarii de pe nas. Era curios din cale afară să vadă dacă ochii ei erau şi mai albaştri fără ei.

– De ce mă priveşti tot timpul aşa? o întrebă el, pe un ton mai aspru decât intenţionase.

Se aşteptase să o vadă că se înroşeşte şi că începe să nege printre bâlbâieli că l-ar fi privit cu insistenţă, dar fu surprins când ea îl privi în continuare cu insistenţă direct în ochi.

– Credeam că eşti obişnuit ca femeile să se holbeze la tine. Eşti un bărbat foarte atrăgător.

– Da. Sunt.

Zâmbetul ei se înmuie.

– Am gropiţe aici. Îşi atinse un obraz, apoi îşi întinse un deget şi îl apăsă cu delicateţe în despicătura bărboasă din bărbie. Iar dumneata ai o gropiţă aici.

– Da. Am, şopti el, iar degetul ei zăbovi pe maxilarul lui.

În acel moment era foarte aproape de el. Suficient de aproape încât Farouk îşi putea vedea propria reflexie în lentilele ochelarilor ei. Constată cu stupoare că privirea lui era oglinda perfectă a ei. Ochii lui negri trebuie să fi arătat exact la fel în momentul în care ea îi oferise o mostră din desertul interzis aflat pe fundul coşului cu care venise.

Nici măcar n-ar fi putut spune la ce râvnea în acel moment. Tot ce ştia era că se simţea atras de plinătatea acestei femei – de râsul ei pofticios... de obrajii ei rotunzi... de buzele ei pline...

Se întinse spre ea, iar buzele acelea se întredeschiseră foarte uşor. Îi inhală parfumul oftatului, care era cumva mai dulce decât mierea şi zahărul. Ce fu şi mai ciudat, oftatul acela discret prin care i se preda îl făcu să îşi revină în simţiri.

Se înfipse bine în picioare.

– Nu trebuie să renunți la visul de a avea copii. După ce Clarinda îmi va deveni soție, o să-ți găsesc un soț dintre gardienii mei. Unul care îți va oferi mulți fii puternici și jumătate de duzină de fiice la fel de drăgălașe ca tine.

Farouk simți o împunsătură ciudată odată cu poposirea acestor cuvinte pline de har pe buzele lui. Întotdeauna se mândrise cu faptul că era un om de cuvânt, dar asta era una dintre promisiunile care nu îi făceau nici o plăcere să le respecte. Reuși în sfârșit să se elibereze de sub povara privirii ei. Acum ea își fixase privirea în poală, refuzând cu abnegație să se uite spre el. Gropițele i se șterseseră complet, împreună cu zâmbetul ei sincer.

– După cum am mai spus, Maiestate, ești foarte galant.

Dacă era adevărat, se gândi Farouk în timp ce se întorcea pe călcâie și o lăsa pe domnișoara Montmorency cu privirea spre mare și cu buclele ei rebele în vânt, atunci de ce se simțea ca ultimul ticălos din lume?

Mai ticălos decât josnicul domn Huntington-Smythe.

Capitolul 9

Ultimul lucru pe care avea chef Clarinda să îl facă în dimineața de după banchetul organizat de Farouk în cinstea căpitanului Burke era să zacă într-un bazin din grădina haremului cu o droaie de femei care sporovăiau și chicoteau. Se temuse însă că orice schimbare în rutina ei obișnuită ar fi putut fi remarcată și raportată eunucilor, sau poate chiar lui Farouk. Yasmin ținea o adunare lângă fântâna arteziană din celălalt capăt al bazinului, iar Clarinda era cât se poate de conștientă că aceasta și amicele ei îi urmăreau fiecare mișcare, sperând că va ceda și va comite o infracțiune absolut de neiertat, care o va costa pierderea iremediabilă a favorurilor din partea sultanului.

Poate chiar capul.

Se întoarse pe burtă pe dalele încălzite de soare și-și odihni obrazul pe brațele încrucișate. Deși își petrecuse o bună parte din noapte plimbându-se prin alcovul ei micuț în loc să doarmă, era

încă prea tensionată ca să aţipească puţin. Îndrăznise să se uite o singură dată spre Ash înainte de a pleca de la banchet şi observase că privirea lui o urmărea la fel de enigmatic ca şi cum ar fi fost prima dată când o vedea de când se întorsese de la domnişoara Throckmorton. Îşi putea imagina bucuria autentică din ochii lui din momentul în care aflase că încă nu poposise prin patul sultanului.

Atâta vreme cât trebuiau să-şi măsoare cu grijă fiecare schimb de priviri care avea loc sub atenta supraveghere a lui Farouk, îi era greu să afle dacă Maximilian îl trimisese sau venise după ea din proprie iniţiativă. Nu că ar fi contat nici cât negru sub unghie, îşi spuse ea cu severitate. Chiar dacă ar fi venit după ea fără nici un îndemn din partea lui Max, ajunsese cu nouă ani prea târziu.

Se roti nervoasă la loc. Deasupra ei plana un chip rotund ca luna uns cu o mască subţire de nămol, care îi ţinea umbră. Scoase un ţipăt înăbuşit.

Ochelarii cocoţaţi pe vârful nasului mânjit cu nămol al lui Poppy arătau şi mai ciudat ca de obicei. În afară de ochii ei mari albaştri şi de gurita roz nu prea se mai distingea nimic din faţa ei.

– N-am vrut să te sperii, zise ea. Femeia aceea drăguţă mi-a zis că nămolul îmi va face pielea să strălucească precum fundulețul unui nou-născut.

Clarinda îşi puse mâna pe inima care-i bătea cu putere şi se ridică.

– Nu-i vina ta. Sunt atât de stresată încât mă aşteptam să fie Farouk aplecat peste mine cu un iatagan. Dar ce faci aici? Clarinda aruncă o privire rapidă în jur, constatând că erau studiate cu satisfacţie şi amuzament de câteva femei. Aranjamentul meu cu Farouk prevedea că nu vei fi supusă acestor lecţii sau unor tratamente ridicole cosmetice.

Poppy se lăsă lângă ea şi-şi vârî picioarele desculţe în apa rece a bazinului. Nici măcar masca de nămol nu îi putea ascunde expresia melancolică.

– Nu crezi că-mi doresc şi eu să fiu frumoasă?

– Eşti deja. Iar locul acesta nu este potrivit pentru o lady bine-crescută. Clarinda se apropie de prietena ei, coborându-şi vocea

într-o șoaptă: Aș vrea ca măcar una din noi să se poată întoarce să-și reia locul în societatea din Anglia cu inocența intactă.

Poppy oftă teatral.

– Atunci mă tem că aceea vei fi tu pentru că, în caz că ai uitat, eu sunt cea care a părăsit Anglia ca o femeie ușoară.

Clarinda clătină din cap, minunându-se încă o dată de injustețea acestei categorisiri. Luă cu degetul niște noroi de pe nasul prietenei sale și râse cu tristețe.

– Arăți exact ca mine când am căzut în căminul cu cărbune din casa preotului pe când aveam opt ani.

– Cum Dumnezeu ai reușit așa ceva?

– Mă balansam pe ușa deschisă și m-am gândit să fur o plăcintă cu carne care se răcea pe pervazul ferestruicii sale. Nevasta lui era o bucătăreasă foarte pricepută.

Zâmbetul Clarindei păli când își aduse aminte că Ash auzise exasperat strigătele ei speriate și venise să o scoată din cărbuni, trăgând-o afară de glezne. Dacă se gândea mai bine, întotdeauna fusese prin preajmă și o salvase ori de câte ori avusese nevoie.

Mai puțin atunci când avusese cea mai mare nevoie de el.

Se simți aproape recunoscătoare când un țipăt care-ți îngheța sângele în vene îi distrase atenția de la propriile gânduri. Cu puțin timp înainte, una dintre concubinele lui Farouk dispăruse în spatele unui paravan lăcuit din capătul îndepărtat al grădinii cu două dintre femeile mai în vârstă.

Poppy aruncă o privire alarmată către paravan, iar albul ochilor ei contrastă din ce în ce mai mult cu fundalul de nămol.

– Săraca creatură! O torturează sau ce-i fac?

– Poți să-i zici și-așa, replică sumbru Clarinda.

Nu o deranja să-și lase podoaba capilară periată de o mie de ori zilnic, dar nu avea nici o intenție să le lase pe servitoarele lui Farouk să îi atingă vreun fir de păr din vreo altă zonă a corpului. Ori de câte ori bătrânele începeau să-i dea târcoale cu niște priviri pline de speranță și vase pline cu ceară clocotită, Clarinda își încrucișa picioarele și lua o mină fioroasă. În Anglia, doar femeile de cea mai joasă speță ar fi permis să li se elimine părul în exces de pe picioare, cu atât mai mult din alte părți.

Pricepuse deja din privirile holbate și șoaptele concubinelor că acei cârlionți intimi ai săi erau sursa unei fascinații nesfârșite

pentru femeile de aici. Bănuia că nu le trecuse niciodată prin cap că se asortează perfect cu nuanța părului de pe cap.

Muşcându-şi limba, Poppy cercetă curtea cu o fascinație ezitantă.

– Aşadar, aici te învață cum să... satisfaci un bărbat?

Clarinda înțelegea curiozitatea şi motivul de întristare al prietenei ei. Clarinda nu se considerase niciodată vreun ghiocel neprihănit sau vreo gladiolă sfioasă, dar la prima lecție cu femeile mai în vârstă care odinioară îl serviseră – şi deserviseră – pe tatăl lui Farouk, se întrebase dacă nu cumva e posibil să mori de ruşine.

După câteva zile în care învățase termenii englezeşti şi arăbeşti referitori la anatomie şi la părțile corpului pe care teoretic o femeie nici măcar nu trebuia să ştie că le posedă şi studiase cu atenție gravuri erotice a căror simplă posesie ar fi aruncat pe oricine în închisoare în Anglia, Clarindei începuseră să-i placă informațiile prozaice oferite de îndrumătoarele ei. Avusese întotdeauna respect pentru bunul-simț, şi ce putea fi mai de bun-simț decât să îi explici cu exactitate unei femei ce avea să se întâmple în noaptea nunții... şi în toate nopțile care aveau să-i urmeze?

– Luând în considerare cât de ignorante sunt menținute femeile acasă, ştiu că toate astea par cât se poate de şocante, spuse ea. Dar dacă vrei să ştii părerea mea, cred că e păcat că nici o mireasă sfioasă nu primeşte o asemenea educație completă. Dacă s-ar face aşa ceva şi în Anglia, cu siguranță ar fi mai multe căsnicii fericite. Şi soți fericiți. Totodată, casele de moravuri uşoare ar suferi un declin dacă nevestele le-ar da soților lor un motiv să stea noaptea acasă. Şi mai am bănuiala că şi viitorilor soți le-ar prinde bine o asemenea pregătire.

Clarinda îşi putea doar imagina cât de scandalizat ar fi fost Maximilian dacă în noaptea nunții lor ar fi prestat cele mai exotice şiretlicuri pe care le învățase aici. El fusese întotdeauna extrem de curtenitor şi de cuviincios la adresa ei, o tratase cu cea mai mare decență chiar şi când scăpau de sub ochii iscoditori ai familiei şi prietenilor. Se comporta de parcă încerca doar să îşi ispăşească un păcat pe care nu-l comisese niciodată.

Ash se comportase exact pe dos. Când se aflau sub privirile vigilente ale celorlalți, profitase de fiecare scuză să o atingă, chiar dacă tot ce reușea era să îi atingă în treacăt degetele când ea îi înmâna o ceașcă de ceai sau îi aranja o panglică strâmbă de la pălărioară. Iar în rarele momente când reușeau să se strecoare și să rămână singuri...

Alarmată de direcția rebelă în care îi deviaseră gândurile, Clarinda le reorientă înapoi la logodnicul ei. Maximilian ar fi scandalizat de ce învățase, dar oare nu s-ar fi și bucurat? Își închise ochii și încercă să-și imagineze o asemenea scenă, dar chipul care se deslușea deasupra ei nu era al lui Max, ci al fratelui său.

Iar el s-ar fi bucurat cu certitudine.

Clarinda deschise brusc ochii cu un tresărit vinovat.

– Unde-i țin pe bărbați? întrebă Poppy, de parcă s-ar fi așteptat ca o duzină de sclavi de sex masculin să defileze dintr-un moment în altul prin curte, îmbrăcați doar în niște șorțuri.

– Oh, Poppy, nu se apelează la bărbați adevărați! În afară de sultan și de eunucii lui, orice bărbat care ar îndrăzni să încalce teritoriul definit de zidurile haremului ar fi condamnat instantaneu la moarte.

– Păi și atunci cum te învață să... oh, grozav, cred că-i ora prânzului! exclamă Poppy, distrasă din fericire de imaginea lui Solomon deschizând poarta uriașă de fier care separa curtea haremului de restul grădinilor întortocheate ale sultanului, cu un platou de bronz balansat într-una dintre mâinile lui imense.

O bătrână gârbovită se grăbi să-i ia platoul, iar eunucul se retrase să păzească poarta, fixându-și picioarele într-o postură impunătoare și cu privirea drept înainte. Ar fi putut fi confundat cu ușurință cu o statuie magnifică sculptată în marmură neagră.

– Ah, castraveți proaspeți! zise Poppy în timp ce femeia așeza tava pe un pilastru scund aflat lângă bazin. Ce delicatesă!

Clarinda oftă.

– Nu sunt de mâncare, Poppy. Nu chiar.

– Nici un bărbat n-ar fi în siguranță lângă vaca din Anglia. Yasmin se asigură că vocea ei scorțoasă se auzise în toate colțurile curții. Pentru ea toate-s de mâncare. Impulsionată de râsetele care răsunară, adăugă: Ar trebui s-o învețe cineva cum

să se satisfacă singură, pentru că eu mă îndoiesc sincer că vreun bărbat își va asuma vreodată această sarcină.

Poppy își lăsă capul în jos. Probabil uitase că masca de noroi îi ascundea roșeața provocată de umilință publică.

– N-o băga în seamă pe Yasmin, Poppy, spuse cu voce tare Clarinda, simțind că se enervează în numele prietenei ei. Din ce-am auzit, în fiecare dimineață se mulțumește cu un cap de pește și o farfurioară de smântână.

I se păruse sau buzele neclintite ale lui Solomon se mișcaseră o fracțiune de secundă?

Celelalte femei se potoliră într-o liniște plină de respect când bătrâna plină de riduri alese un exemplar impresionant de castravete de pe tavă și îl ridică, cu ochii sclipindu-i veseli din adâncurile pliurilor de cearcăne.

– Tradiția strămoșilor ne spune că bărbații sunt puternici și femeile slabe. Dar dacă o femeie vrea să-l îngenuncheze pe cel mai puternic dintre bărbați, atunci trebuie să învețe doar ce are de făcut când este ea îngenuncheată.

Clarinda îi aruncă lui Poppy o privire îngrijorată. Dacă ochii lui Poppy s-ar mai fi umflat un pic, riscau să-i explodeze cu tot cu cap.

– Este cineva care dorește să facă o demonstrație? întrebă femeia, aruncând o privire plină de speranță asupra mulțimii de femei.

– Dați-mi voie. Yasmin se ridică și o porni înainte, dându-și pe spate coama de păr lucios, negru ca noaptea.

Luă castravetele din mâna femeii și băgă un capăt rotunjit printre buzele țuguiate.

Clarinda rămase cu gura căscată de uimire, la fel ca restul femeilor, în timp ce castravetele dispărea centimetru cu centimetru. La un moment dat avu impresia că Yasmin avea să-l înghită cu totul, precum un piton care îngurgitează un șobolan. Însă după ce scoase un geamăt care sunase de parcă tocmai consumase unul dintre cele mai bune *syllabub*[1]-uri de ciocolată din lume, își retrase

[1] Desert de origine englezească, un fel de băutură preparată din lapte amestecat cu vin, cidru sau orice alt lichid acid și aromat după gust cu diverse arome. (n.red.)

într-un final castravetele cu coajă lucioasă din gură, ridicându-l cu un gest înflorit şi cu un zâmbet pe buze.

Clarinda ridică o sprânceană, impresionată împotriva voinţei ei. Nu era de mirare că Farouk îi tolera temperamentul duşmănos şi comportamentul grosolan.

Yasmin aşeză castravetele înapoi pe tavă şi îi trânti Clarindei o privire triumfătoare.

– Asta a fost doar o mostră din ce-l aşteaptă pe englezul chipeş când voi fi chemată să îl asist la îmbăiere.

Femeile se împărţiră în câteva grupuri care mai de care mai hlizite ca să vadă care dintre ele era în stare să reproducă performanţa impresionantă a Yasminei, iar Clarinda se văzu nevoită să se prefacă indiferentă. Nu avea absolut nici un drept să fie geloasă. Mai ales când era logodită atât cu sultanul, cât şi cu fratele la fel de chipeş al englezului chipeş.

Se întoarse înapoi la piscină, unde descoperi că Poppy dispăruse. Contrariată, Clarinda se uită de jur împrejur până când o zări dând târcoale pilastrului. După ce se asigură că nici una dintre femei nu era atentă la ea, Poppy îşi făcu curaj şi înhăţă un castravecior de pe tavă şi îi strecură cu mare băgare de seamă capătul între buze.

– Poppy! exclamă Clarinda, şocată şi amuzată în acelaşi timp de tupeul neobişnuit al prietenei ei.

Poppy se înecă şi scuipă castraveciorul afară. Ridică tristă din umeri, după care şi-l băgă în gură şi îl hăpăi pe tot cu poftă.

De data asta Solomon tresări vizibil.

Ash îşi petrecuse întreaga zi explorând palatul lui Farouk, prefăcându-se interesat de frumuseţea şi opulenţa lui, asta în timp ce schiţa în minte harta fiecărui perete, uşi şi coridor unde se afla o gardă înarmată. Pornise în căutarea unui punct slab al fortificaţiilor, a oricărei spărturi în armura formidabilă a lui Farouk care să-i permită să o scoată pe furiş pe Clarinda ca să o ducă într-un loc sigur de îndată ce găsea o modalitate să o elibereze din harem.

Din nefericire însă, nu găsi nici măcar unul. Frustrarea îi spori şi mai mult când Clarinda nu veni la cină şi fu forţat să îndure compania jovială a lui Farouk zâmbindu-i printre dinţii încleştaţi.

Când plimbarea lui agitată îl duse mai târziu în noapte într-una dintre grădinile împrejmuite ale sultanului, nu fu surprins să îl găsească pe Luca stând la înmuiat într-un bazin. Pe suprafața apei pluteau petale parfumate de lotus, ce se mișcau precum norii în derivă peste reflexia înnegurată a lunii. În spatele lui stătea îngenuncheată pe lespezi o fată oacheșă cu ochi migdalați care îi masa umerii lați. El stătea cu ceafa proptită de marginea de piatră a bazinului, gemând de plăcere de fiecare dată când degetele delicate ale sclavei îl apăsau pe mușchii sensibili de lângă omoplați.

Își deschise ochii și îl privi amețit pe Ash.

– Ai vrea să ni te alături? Sunt sigur că are o soră – poate chiar una geamănă – pe undeva pe aici.

– Nu, mulțumesc. Lâncezeala lui Luca era exact opusul tensiunii care emana prin toți porii lui Ash. Și cel mai bine ar fi dacă ar pleca să ne lase să vorbim în privat.

Ash dădu din cap spre palat pentru a o goni pe femeie, dar înainte ca aceasta să apuce să se ridice, Luca o prinse de încheietura subțire.

– Nu-i nevoie. Obligația de a lua lecții de limbă engleză nu se aplică și în cazul sclavilor. Habar n-are o boabă de engleză sau de italiană. Face parte din farmecul ei. Îi luă mâna și îi sărută fiecare deget în parte, reușind să obțină un chicot de încântare înainte ca aceasta să reînceapă să-i maseze umerii.

Ash începu să se plimbe în jurul piscinei, masându-și singur ceafa. Era din nou înconjurat de ziduri. Indiferent de locul în care se afla în acest palat, era împresurat de ele.

Ziduri care îl despărțeau de femeia pe care venise să o salveze.

Pentru un ochi mai puțin experimentat, grădinile sultanului nu semănau deloc cu o închisoare, ci cu un paradis senzual.

Palmieri care se clătinau în briză stăteau de pază la marginea grădinii, cu vedere spre marea luminată de razele de lună. Bougainvillea înflorite se cățărau pe zidurile de piatră, iar o varietate copleșitoare de plante tropicale în ghivece masive acopereau fiecare bucățică de spațiu liber. Frunzele lor lucioase și verzi erau împestrițate de culorile dramatice a zecilor de flori exotice care emanau parfumuri îmbătătoare concepute de Dumnezeu doar pentru a intoxica simțurile bărbaților. Lespezi late și plate

fuseseră așezate în nisip pentru a crea cărări înguste și șerpuite, perfecte pentru a atâța un bărbat și o femeie să caute un loc și mai umbros – și ascuns – într-un colț al grădinii.

În orice alt moment, Ash ar fi apreciat efortul care fusese depus pentru a crea această oază paradisiacă în buza iadului. Dar în noaptea asta, briza sufocantă care șoptea printre ramurile palmierilor nu reușea să îl aline, iar căderea melodică a apei din fântâna arteziană pe piatră nu făcea decât să îl calce și mai tare pe nervi.

După ce îl privi câteva minute cum se fâțâia în jurul lui, Luca își drese cu precauție vocea.

– Logodnica fratelui tău este o mare frumusețe. Acum înțeleg de ce este dispus să plătească atât de mult pentru a o aduce înapoi.

Ash se întoarse cu fața spre el.

– O misiune care se dovedește a fi dificilă – dacă nu imposibilă – dacă nu pot găsi nici o cale de a ajunge la ea pentru a pune la punct un plan de evadare.

Luca își alese cu mare atenție cuvintele.

– Tu ești absolut convins că domnișoara Cardew vrea să fie salvată? Din ce-am observat eu, îmi pare foarte mulțumită să joace rolul de consoartă răsfățată a sultanului. Nu c-aș putea să o învinovățesc pentru asta, desigur. Scoase un geamăt puternic când mâinile vioaie ale sclavei tinere îi alunecară pe umeri în jos pe piept, iar unghiile ei lungi se încurcară ațâțător prin părul cârlionțat din zonă. Dacă Farouk m-ar invita, aș fi și eu foarte tentat să mă mut în harem.

– Sunt sigur că mai întâi ar trebui să te transformi în eunuc, zise cu amabilitate Ash și își reluă plimbarea. Dar asta s-ar putea aranja imediat, ținând cont de numărul mare de gărzi cu iatagane incredibil de ascuțite de prin preajmă.

Luca sări ca ars, după care se lăsă mai jos în apă.

- Nu vreau să sugerez decât că poate chiar este îndrăgostită de el.

Ash încremeni brusc. Dacă era să fie cinstit, nici măcar nu voise să se gândească și la varianta asta. Își aminti însă repede de disperarea tăcută din ochii Clarindei când îi vorbise despre cum îi datorează atât viața, cât și recunoștința lui Farouk.

– Nu, spuse el cu o siguranță absolută în timp ce se întoarse din nou cu fața spre Luca. Ar fi de-a dreptul imposibil. Motiv pentru care este într-un pericol mai mare decât am crezut inițial.

Fruntea lui Luca se brăzdă de cute.

– Ce tot zici acolo? Este clar că sultanul o adoră.

– Păi sigur că o adoră! Ce bărbat în toate mințile n-ar adora-o? Dar nu înțelegi? Tocmai sentimentele acestea pentru ea îl fac cu atât mai periculos. Mândria lui ar fi zguduită din temelii când ar duce-o în noaptea nunții în pat și ar descoperi că l-a dus de nas tot timpul asta.

– Despre ce vorbești? Că toată vorbăria ei cu „trebuie neapărat să petrec o mie și una de nopți învățând să satisfac un bărbat" este doar o șmecherie?

– Întocmai. Ash clătină din cap cu admirație reținută. Trebuia să-mi fi dat seama că va găsi o cale să-și utilizeze mintea în locul trupului pentru a supraviețui. Întotdeauna a fost fată deșteaptă, și isteață, și iute din fire. Ar fi fost un plan extraordinar de bun dacă nu s-ar scurge timpul. De îndată ce sultanul va realiza că a fost tras pe sfoară și nu e inocentă, o va omorî.

Luca se ridică în bazin, cu apa curgând șiroaie din părul lins și negru.

– Ia stai așa. De unde știi că nu este inocentă? Ți-a spus fratele tău ceva?

Ash nu făcu altceva decât să se uite la el.

Luca nu era un om care să se lase ușor impresionat, dar Ash reuși să-l șocheze.

– Tu? Cu logodnica propriului tău frate?

– Pe atunci nu era a lui. Era a mea. Ash știa că nu era bine, dar simți un fior sălbatic de satisfacție când rosti aceste cuvinte. Trebuise să le țină în el al naibii de mult.

– Dar dacă te-ai zbenguit cu ea înainte de a semna cu Compania, înseamnă că n-avea decât... Luca tăcu brusc, cu ochii cât cepele de groază.

– Dumnezeule, omule, cât de depravat crezi că sunt?

Luca deschise gura, dar înainte să se poată incrimina singur, Ash îl avertiză cu un gest.

– Domnișoara Cardew are douăzeci și șase de ani, nu douăzeci. A mințit pentru ca înșelăciunea cu inocența să pară și mai convingătoare pentru sultan.

Luca ridică o sprânceană în semn de admirație.

– Impresionant. E la fel de pricepută la minciuni ca și tine. Poate că fratelui tău ar trebui să-i țin prelegeri despre moralitate – sau despre lipsa ei. Până și printre membrii clanului de țigani al mamei mele se consideră că e de prost gust să agăți iubita unei rude.

– Max n-a știut niciodată despre noi. Nimeni n-a știut. Ash se lăsă greoi pe o bancă de piatră și își trecu mâna prin păr. O cunosc pe Clarinda de când eram un băiețandru în pantaloni scurți. Proprietatea tatălui ei se învecina cu a noastră. Era cu trei ani mai mică decât mine și tot timpul în picioarele mele, hotărâtă cu înverșunare să mă încurce sau să mă chinuie de fiecare dată.

– Și ca orice tânăr infatuat și plin de el, bănuiesc că ai ignorat toate tentativele bietei copile de a-ți atrage atenția... și afecțiunea.

– Păi sigur că da. Ash își aduse aminte de un puști excitat de paisprezece ani care încerca să fure un prim sărut de la o fetișcană durdulie, iar Clarinda dăduse năvală cu un cârd de gâște după ea în hambar înainte ca buzele lor să se poată atinge, iar tonul lui se întunecă. Au fost dăți când nimic nu mi-ar fi făcut o plăcere mai mare decât să-i sucesc gâtișorul acela sfrijit. După care eu am plecat la Eton, iar ea s-a dus la Seminarul pentru Tinere Lady al domnișoarei Throckmorton. Când ne-am întors acasă, nu mai era aceeași fată.

– Îi mai crescuseră sânii? sugeră Luca ca să-l ajute.

– Nu! exclamă Ash, după care recunoscu cu sfioșenie: Da, mă rog, îi crescuseră. Chiar impresionanți, dacă vrei neapărat să știi. Dar era mai mult decât atât. Nu îi mai păsa deloc de mine. De câte ori intram într-o cameră, își semețea năsucul obraznic și inventa o scuză ca să plece, de obicei la brațul burlacului din proxima apropiere.

– Aha! Și bineînțeles că disprețul ei ți s-a apărut totalmente irezistibil. Luca oftă, iar ochii lui negri se pierdură prin niște amintiri melancolice. Nimic nu-i mai atrăgător decât o femeie care nu suportă nici să te vadă.

– Tu trebuie să ştii, nu? Înţepătura lui Ash primi ca răsplată o privire plină de reproşuri din partea prietenului său. Dar poate că ai dreptate. De îndată ce mi-a dat limpede de înţeles că nu mai voia să aibă de-a face cu mine, am descoperit că nu mă mai gândeam decât la ea. Îmi bântuia toate gândurile noapte şi zi. Şi aproape toate visele. Un zâmbet strâmb îi apăru în colţul gurii când îşi aduse aminte cum stătea învelit în aşternuturi, cu trupul leoarcă de sudoare şi tare ca piatra, tânjind cu durere după senzaţia de eliberare. Într-o noapte toridă de iunie, tatăl meu s-a decis să organizeze încă un bal pe care nu ni-l puteam permite. Mă plimbam furios şi pufăiam o ţigară de foi pe care o şterpelisem din biroul tatălui meu, când am auzit pe cineva plângând în grajduri. Am deschis uşa şi am găsit-o pe Clarinda ghemuită într-o boxă goală, plângând de mama focului. Rochia de bal îi era ruptă, părul ciufulit, chipul brăzdat de lacrimi. La început m-am gândit la ce era mai rău. Amintirea aceasta îl făcu pe Ash să-şi strângă pumnii. Am fost şocat de reacţia mea furioasă. Tot ce-mi doream în clipa aia era să îi fac ceva îngrozitor celui care îndrăznise să îi facă rău. Apoi şi-a ridicat privirea spre mine, cu ochii ei mari şi verzi încă scăldaţi în lacrimi şi m-a întrebat: „Tu la ce te uiţi ca prostul? Ai venit şi tu să mă iei în râs?" Aşa am aflat că le auzise pe unele fete invitate la bal vorbind-o pe la spate, fete pe care le crezuse prietene. Toate proveneau din familii nobile şi râdeau de ea pentru că nu era decât o moştenitoare cu un tată comun implicat în comerţ. Lăsaseră chiar de înţeles că se învârtea în jurul familiei mele pentru că pusese ochii pe fratele meu, dar că un Burke nici nu s-ar uita la o marfă atât de comună. Nu apucaseră să o prindă trăgând cu urechea, pentru că ieşise printr-o fereastră şi fugise departe de casă. Atunci îşi agăţase şi rupsese rochia.

– Şi aşa a început idila voastră? Luca deveni visător, ca de altfel de fiecare dată când venea vorba despre dragoste. Ai luat-o în braţe, i-ai uscat lacrimile cu batista şi ai alinat-o cu sărutări?

– Am mai tras un fum din ţigara de foi şi am întrebat-o de ce nu le-a zis să se ducă direct la dracu', aşa cum mi-ar fi zis mie dacă aş fi fost în locul lor.

– Şi ea ce-a făcut?

– Mi-a aruncat o potcoavă în cap și mi-a zis să mă duc direct la dracu', rânji Ash. Și uite așa, prietene, a început idila noastră.

– Și nimeni din familia ta, nici măcar fratele tău, n-a știut?

– Absolut nimeni. Zâmbetul lui Ash se stinse. Tatăl ei nu ar fi fost de acord pentru că eram cel de-al doilea fiu, iar el era mai bogat decât regele Midas și spera din tot sufletul să pună mâna pe un titlu pentru mica lui prințesă. Părinții mei, destul de ironic, deși erau tot timpul la un pas de a intra la închisoare pentru datoriile la bancă, credeau că ea este sub condiția mea pentru simplul motiv că nici un rege nu binevoise să acorde strămoșilor săi o bucată inutilă de hârtie pentru că i-au lins ghetele sau pentru că au ridicat un sac de moloz la granița cu Scoția. Așadar, în public am continuat să ne prefacem că nu ne suportăm reciproc pentru a nu trezi suspiciuni familiilor noastre, iar în privat...

Ash se întrerupse, pentru că își adusese aminte cum stătea el excitat cu orele după ce Clarinda îi arunca o privire pe ascuns pe sub genele-i mătăsoase sau îl tachina pe sub masă cu vârful piciorului. Cum își aducea aminte zâmbetul neastâmpărat care îi încrețea nasul ori de câte ori reușea să se strecoare din casă ca să îl întâlnească în pădure. Își petreceau toată după-amiaza întinși pe paturi din mușchi, ținându-se de mâini și certându-se în legătură cu cele mai potrivite nume pentru primul lor născut și pentru duzina care avea să-i urmeze după ce se căsătoreau. El înclina spre Clarence, iar ea insista că Ashtina era un nume cât se poate de sonor de vreme ce primul lor copil avea să fie negreșit o fetiță. După ce se ciorovăiseră o grămadă pe tema asta, se împăcaseră cu câteva sărutări prelungi și pasionate care îl lăsaseră și mai excitat decât înainte și căzuseră de comun acord să aleagă Charlotte pentru fetiță și Charlie dacă e băiețel.

Toate astea i se păreau foarte inocente acum. Fuseseră niște copii care se jucaseră de-a iubirea, mulțumindu-se cu priviri pline de dor și mângâieri date pe ascuns, când o scânteie mult mai periculoasă și mai inflamabilă începuse să se aprindă între ei de fiecare dată când își atingeau degetele sau buzele.

– Bănuiesc că amândoi am crezut că a fost doar un fel de joc inutil și inteligent, spuse Ash, fără să realizăm că nu puteam spera să îl câștigăm vreodată.

– Ce s-a întâmplat?

– Am părăsit-o. Ash își întinse mâinile goale și își privi prietenul în ochi, cu o doză enormă de regret exprimată în doar trei cuvinte simple. În ciuda părerii generale, nu din cauza apetitului meu pentru aventură am plecat din Anglia și m-am angajat în Compania Indiilor de Est, ci din pricina unei altfel de însetări. Scutură din cap, neputând să nu-și ia singur în derâdere romantismul încăpățânat. Am vrut să merit dragostea fetei pe care o iubeam. Am vrut să pot să mă întorc la ea și să-i ofer nu doar inima mea, ci să-i pun toată lumea la picioare.

– Și de ce n-ai făcut-o?

Dacă Ash ar fi avut vreo intenție să răspundă la această întrebare, ar fi făcut-o de mult.

Se ridică de pe bancă, dând de înțeles clar că partea oficială a destăinuirilor se încheia aici, iar Luca plesni o palmă pe suprafața apei.

– Ce naiba, șefu'! Nu poți să mă lași așa, nedeslușit! Ador genul acesta de povești ca a ta. Secrete periculoase, o pasiune mare, tineri îndrăgostiți nefericiți despărțiți de destin. Mai lipsește doar un sfârșit fericit.

– Singurul sfârșit fericit pentru această poveste se va scrie în ziua în care o voi înapoia în siguranță pe domnișoara Cardew în brațele fratelui meu.

Luca se posomorî.

– Încă mai ai de gând să o predai fratelui tău?

– Sigur că da. De asta am fost angajați, ai uitat?

– Eu nu-l cunosc, dar bănuiesc că nici el n-ar fi prea fericit, la fel ca sultanul, când va descoperi că mireasa lui... hmm... că bobocul lui de mireasă a... înmugurit deja. Și cu atât mai mult cu cât asta s-a întâmplat cu participarea fratelui mai mic.

– Dar asta nu este problema mea, nu? replică Ash cu îndârjire. Problema mea este să găsesc o cale de a escalada aceste ziduri pentru a ajunge la Clarinda.

– Clar-Inda? Aruncându-i o privire întrebătoare pe deasupra umărului lui Luca, sclava își atinse părul, apoi arătă spre sfera strălucitoare care atârna jos pe cerul nopții.

Ciudat, dar Ash își dădu seama imediat la ce se referea – la fata cu părul la fel de strălucitor ca luna. Încuviință din cap, apoi repetă încet:

– Clarinda.

În inima lui se strecură imediat posibilitatea unei oportunități, așa că îi zâmbi cu tot șarmul din dotare și îi făcu semn cu degetul fetei să vină la el. Aceasta se ridică fără ezitare și o porni spre el.

Luca își dădu cu disperare ochii peste cap.

– M-am oferit să-ți găsesc și ție o sclavă tânără. Chiar nu-i nevoie să o furi pe a mea. Și-n afară de asta, ți-am mai spus – nu știe o boabă de engleză.

– Nu-i nevoie să-mi știe limba, o cunosc eu pe-a ei.

Își petrecu un braț frățesc pe după umerii fetei și o conduse încet spre bancă, iar cuvintele arăbești îi curseră melodios.

Capitolul 10

Clarinda stătea pe burtă pe divanul înalt și tapițat cu perne, cu obrazul sprijinit pe brațele încrucișate. Dacă cineva i-ar fi spus cu câteva luni înainte că într-o zi va sta întinsă singură într-o cameră îmbrăcată doar cu o bucată de mătase înfășurată în jurul fundului, așteptând un eunuc să-i maseze tot corpul cu ulei, ar fi chemat polițiștii ca să-l ducă să-l interneze la balamuc.

Trebuia să recunoască însă că masajul ei zilnic era una dintre cele mai puțin apăsătoare activități care i se cereau ca viitoare soție a sultanului. În Anglia o astfel de plăcere senzuală ar fi fost o raritate, întâlnită poate doar în spatele ușilor încuiate ale anumitor cluburi pentru gentlemeni. Chiar dacă ar fi putut vorbi în șoaptă și chicoti despre existența unor asemenea locuri cu cele mai apropiate prietene ale ei, nici o lady n-ar fi îndrăznit să mărturisească public că știe de ele.

Camera era la fel de întunecată ca o peșteră, fiind luminată de o singură lampă cu ulei așezată într-o nișă din zid apărată de zăbrele. Pe o masă de tec era un vas de aramă în care mocnea un parfum exotic care-i aducea aminte Clarindei de dimineața de Crăciun. Vârtejuri de fum aromat îi treceau pe la nas, ametind-o ușor. Sedusă de atmosfera confortabilă, își simți ochii închizându-i-se încet. Petrecuse încă o noapte dormind pe apucatelea,

iar visele îi fuseseră bântuite de imagini din trecut. Nici nu fusese chemată la cină în seara precedentă, fapt care îi sporise tensiunea.

Tocmai începuse să se relaxeze într-o amorțeală somnoroasă, când auzi scârțâitul înfundat al unei uși care se deschise și se închise, urmat de târșâitul blând al unor picioare desculțe care se apropiau pe dalele podelei.

Anticipând deja ușurarea pe care i-o va aduce atingerea eunucului, oftă mulțumită.

– Oh, Solomon, mă bucur așa de tare că ești aici. Nu cred c-am mai avut așa mare nevoie de tine înainte.

Prezența eunucului mut o liniștea într-un câtva. Îi oferea alinarea atât de necesară după ce avea de-a face cu atențiile curtenitoare, dar epuizante, ale lui Farouk, flecăreala lui Poppy și ciripitul constant al femeilor din harem.

Pașii se opriră, iar ea îl simți că stă deasupra ei, o prezență la fel de tangibilă ca o atingere.

– Poți să mai tragi prosopul dacă crezi că este nevoie, îl informă ea.

I se păru că aude un șuierat ascuțit, dar puse impresia pe seama liniștii și a nervilor ei epuizați.

Simți cum prosopul o ia la vale un centimetru sau doi, ghidat parcă de niște mâini invizibile. O dâră de curent îi tachină despicătura cu gropițe aflată chiar sub fesele ei rotunde, trimițându-i un fior care-i făcu pielea de găină.

Era încă uimită de cât de repede se putea renunța la decență în acest loc, mai ales în jurul celorlalte femei și a eunucilor care le păzeau. Acasă, doar vederea accidentală a tivului jupei putea provoca un asemenea scandal încât femeia respectivă era condamnată la un mariaj lipsit de dragoste. Aici femeile colindau prin harem în sandale și cu un zâmbet pe buze.

Un surâs îi curbă buzele când Solomon îi turnă un pârâu de ulei cald pe spate, care porni de pe ceafă și urmă curba delicată a șirei spinării până la scobitura de la baza ei. Își scutură ușor coapsele când un firicel rebel de ulei pătrunse pe sub prosop, ajungând într-un loc în care n-avea ce căuta. Aroma îmbătătoare a lemnului de santal îi inundă nările.

Chiar în momentul în care se gândi că nu mai suportă suspansul, el își puse mâinile pe ea.

N-ar fi crezut că este posibil, dar mâinile lui erau și mai calde decât uleiul. Degetele alunecară pe pielea catifelată de pe spate într-o mișcare care aducea mai degrabă a mângâiere decât a masaj.

– Mmmm, gemu ea, atâtată și mai mult de apăsarea aceea șireată. Nu-i nevoie să mă tratezi ca pe un bibelou de porțelan, Soloman. Știi că-mi place tare și apăsat.

Mâinile încremeniră un moment lung, apoi își reluară tortura delicioasă, frământând mușchii umerilor și ai spatelui cu o asemenea pricepere, încât ea simți pericolul iminent de a se topi într-o baltă de fericire. A avea aceste degete care sondau fiecare tendon întins, fiecare mușchi încordat care tânjea în secret după atenție era un lux indescriptibil. Își prinsese părul în creștetul capului pentru a-i lăsa acces liber la umeri. Un fior proaspăt o scutură din nou când mâna lui alunecă sub cârceii de șuvițe care îi evadaseră din moț și îi asaltă cu măiestrie gâtul. Încredințarea unei zone atât de fragile puterii brutale a mâinilor era o chestiune de-a dreptul fascinantă. Mai ales când singura lor intenție era de a aduce plăcere, nu durere.

El își strecură cealaltă mână în jurul coloanei delicate a gâtului până când degetele se opriră în dreptul venei care îi pulsa, iar degetele mari îi cercetară tendoanele așezate simetric de o parte și de cealaltă. Mișcările lui îi relaxaseră toate părțile trupului, dezlegându-i și limba.

Cu fața îngropată încă în îndoitura brațului, spuse:

– Bănuiesc că nu ai avut privilegiul de a-i întâlni pe stimabilii musafiri ai sultanului, nu? După toți anii în care își alungase orice gând rătăcitor de la Ashton Burke, era o ușurare să poată vorbi în sfârșit despre el. Mai ales cu cineva care n-ar putea repeta niciodată ce i-a zis. Căpitanul Burke poate fi considerat un erou cutezător în prezent, dar a fost cel mai odios și mai arogant băiat. Pentru un moment aproape imperceptibil, mâinile lui Solomon se strânseră în jurul gâtului ei. Clarinda chicoti. Sau cel puțin asta a lăsat el să se înțeleagă.

Mâinile se relaxară și alunecară mai sus, trecând prin firele mătăsoase ale părului până când acele cu care era prins părul căzură pe dale cu un clinchet melodios. Degetele lui îi masau scalpul

în cercuri concentrice, transmițându-i un fior decadent de plăcere și agitându-i amintiri de mult uitate cu mama ei care îi peria părul când era doar o fetiță. Mâinile impersonale ale dădacelor și servitoarelor pe care tatăl ei le angajase să o înlocuiască pe mama ei, luată de lângă ea după o îndelungă suferință, nu fuseseră niciodată în stare să reproducă atingerea aceea drăgăstoasă.

Un nou geamăt îi scăpă Clarindei.

–Complimentele mele, Solomon. Astăzi ești parcă și mai sârguincios în îndeplinirea îndatoririlor tale.

Parcă pentru a-i demonstra că are dreptate, mâinile lui pricepute începură să-i maseze din nou spatele. Clarinda se întinse ca o pisică satisfăcută, predându-se unei senzualități nerușinate care nu era doar descurajată acolo de unde venea ea, dar și acuzată fățiș. Fiecare mângâiere languroasă a mâinilor încălzea uleiul cu încă un grad, iar când simți că se înroșise toată, în mod curios mintea îi fugi din nou la Ash.

–Eu și căpitanul Burke am crescut pe moșii învecinate, iar după moartea mamei pe când aveam opt ani, am petrecut mai mult timp acasă la el decât la mine. Tata mă idolatriza, dar afacerea sa implica călătorii dese la Londra, așa că de multe ori trebuia să mă descurc singură. Uneori coboram pe fereastră după ce guvernanta mea credea că sunt în pat și mă cățăram pe copacul care dădea spre salonul familiei Burke. Oftă. Cred că voiam doar să am din nou o familie. Într-o noapte stăteam în copacul acela și m-am întins prea tare, iar creanga pe care stăteam s-a rupt, drept pentru care am căzut în tufa de trandafiri din fața ușilor duble ale salonului. Ducele și ducesa erau absorbiți de o discuție, iar fratele căpitanului Burke, Max, stătea cu nasul înfipt într-o carte. Max a fost întotdeauna foarte serios, chiar și atunci. Ash lenevea lângă fereastră cu un picior aruncat peste brațul fotoliului pe care stătea. S-a întors și m-a privit direct în ochi prin geam, iar eu am știut că s-a zis cu mine. Deja îmi era groază de prelegerea pe care aveam să o ascult de la tata când se întorcea de la Londra. Mă răsfăța în mod nerușinat, dar totodată era obsedat de ideea de a mă învăța să mă comport cuviincios, astfel încât într-o bună zi să-mi pot ocupa ceea ce considera el că ar fi locul potrivit pentru mine în societate. Ar fi fost îngrozit să afle nu numai că am fost prinsă pe proprietatea altcuiva, dar că îi mai și spionasem pe iluștrii

noştri vecini. Mi-am ţinut respiraţia şi mă aşteptam să îl văd pe Ash izbucnind în râs, să mă arate cu degetul, să pună câinii pe mine, să facă orice care să atragă atenţia familiei sale asupra încurcăturii în care eram. El însă doar s-a ridicat, mi-a făcut un semn scurt din cap, apoi a tras draperia peste fereastră, ascunzându-mi poziţia ruşinoasă faţă de familia lui şi dându-mi astfel şansa să-mi pregătesc o retragere cât de cât onorabilă. A doua zi la uşa noastră a ciocănit un valet care aducea un bilet scris de ducesă prin care mă invita să mă alătur familiei lor la cină. Cred că atunci am ştiut...

Vocea îi pieri. Ce ştiuse? Că viaţa nu-i va mai fi niciodată aceeaşi? Că nu va mai cunoaşte nici un moment în care să nu-i fie dor? În ciuda ajutorului îndemânatic oferit de mâinile lui Solomon, se crispă, închizându-şi deliberat inima împotriva durerii melancolice evocate de acea amintire.

–Acela a fost probabil ultimul său act oficial cavaleresc, spuse ea cu răceală. Acum căpitanul Burke este cavaler, dar e nevoie de mai mult de o bătaie pe umăr din partea regelui pentru ca acest bărbat să fie un erou... sau un gentleman. Pe cuvânt, fratele lui are mai multă onoare în degetul mic decât are căpitanul Burke în toată... Au! se văicări ea pentru că mâna lui Solomon o plesni usturător peste fesa dreaptă. Ce naiba...

Nu mai apucă să termine, că el o plesni aproape la fel de tare şi pe cealaltă fesă.

Apoi ambele mâini se stabiliră într-un ritm alert dar mult mai gentil, zvâcnirile lor constante fiind în mod ciudat alinătoare. Se relaxă din nou, iar în momentul în care el se oprise din plesnit şi se reapucase de masaj, cu degetele mari prestând mişcări magice în timp ce se afundau în moliciunea fundului ei catifelat, era gata să îi ierte orice.

Îi putea simţi căldura mâinilor şi prin bucata de mătase, de parcă i-ar fi transmis şi ei din febra lui. Degetele lui mari trasară curbele interioare ale feselor ei, trecând periculos de aproape de despicătura dintre ele, iar ea simţi un alt fel de tensiune răsucindu-se în adâncul ei. I se făcea masaj de câteva luni, dar nu fusese niciodată atât de conştientă că între mâinile acelea inteligente şi ce se afla sub bucata de material erau doar câţiva centimetri.

Pe măsură ce fricțiunea ademenitoare a degetelor lui Solomon îi trimitea un tremur delicios prin cea mai vulnerabilă și plăpândă parte a ei, rezistă tentației de a-și depărta și mai tare coapsele și preferă să își strângă brațul și mai aproape de față pentru a-și ascunde obrajii fierbinți. Își pierdea oare mințile? Pentru numele lui Dumnezeu, bărbatul acesta era eunuc! Oare trecuse chiar atât de mult timp de când se afla în această temniță a inechității sau reapariția lui Ash era cea care îi stârnise asemenea sentimente ridicol de imorale?

Sperând să-și poată abate atenția de la căderea ei îngrozitoare în depravare, Clarinda pufni afectată. Din nefericire, pentru că fața îi era încă îngropată în braț, sună mai mult ca un sforăit.

– Mă întreb dacă oare căpitanul Burke consideră că aceasta este doar o altă aventură drăguță de-a lui. Crezi că intenționează să scrie un articol pentru Societatea de Geografie din Londra despre obiceiurile carnale ale fetelor din haremurile marocane?

Răsuflă ușurată când mâinile renunțară să o mai tortureze mocnit și începură să îi urce iarăși pe spate. Într-un final se opriră să se odihnească pe umeri, prinzând-o captivă între ele și masă. Eunucul se aplecă peste ea, atât de aproape încât îi simțea căldura emanată de corp. Respirația lui caldă cu parfum de scorțișoară îi tulbură firișoarele subțiri de păr de pe ceafă când îi șopti cu o voce aspră pe care ar fi recunoscut-o oriunde:

– Nu știu, micuța mea gazelă. De ce nu-l întrebi personal?

Capitolul 11

Clarinda deschise ochii șocată. Se rostogoli de pe divan și sări drept în picioare, reușind să înhațe și prosopul de mătase pe care și-l înfășură repede în jurul ei pentru a-și ascunde goliciunea. În fața ei stătea Ashton Burke, care îi zâmbea cu superioritate în lumina rozalie a opaițului. Își recuperase cămașa ivorie proaspăt spălată și călcată și pantalonii de călărie pe care îi purtase când ajunsese la palat și era nevoie doar de o frântură de privire coborâtă în direcția materialului strâmt al acelor pantaloni

pentru a se constata că nu era nici pe departe așa de indiferent la situația în care se găseau pe cât pretindea că este.

Clarinda își forță privirea înapoi spre fața lui, strângând atât de tare materialul mototolit între sâni încât i se albiseră degetele.

– Tu, domnule, nu ești eunuc!

Rânjetul lui se lăți și mai tare, până când pe obrazul lui stâng apăru gropița atât de bine cunoscută.

– Iar tu, domnișoară, nu ești o virgină de douăzeci de ani.

– Și dacă-mi permiți, a cui vină o fi?

– A ta, presupun, de vreme ce tu ești cea care m-a sedus pe mine.

Ea scoase un icnet, revoltată încă o dată la culme.

– Eu te-am sedus pe tine?

– Din ce-mi aduc eu aminte, aveam de ales între tine și un sodomist gras. Ridică cu nepăsare dintr-un umăr, cu o expresie la fel de inocentă ca a unui băiat din corul bisericii. Ce-ar fi făcut un om normal?

Clarinda nu știa dacă ar trebui să se simtă flatată sau alarmată că el își amintea cu exactitate cuvintele și nuanțele ultimului schimb de replici la fel de clar ca și ea.

– Dacă-ți face plăcere, n-ai decât să-ți aduci aminte ce vrei, dar este cât se poate de limpede că nu te-am sedus.

– Ai dreptate. Dezarmând-o cu tonul lui împăciuitor, se aplecă spre ea și îi șopti: De fapt, m-ai siluit.

Simțind că-și pierde mințile de furie, Clarinda se roti pe călcâie și făcu câțiva pași, hotărâtă să stea la distanță de el. Se enervă și mai tare când își prinse degetele de la picioare în marginea prosopului, se opri brusc și îi oferi o privelițe scurtă a fundului gol. Înhăță mătasea alunecoasă la loc în jurul ei, cu obrajii roșii ca focul de umilire și alte emoții prea tulburătoare pentru a fi putea fi numite.

Ori de câte ori își permisese luxul vicios de a se lăsa masată, purta de obicei și altceva în afară de un prosop. (Deși nu întotdeauna, dacă era să fie extrem de sinceră cu ea însăși). Era ceva oarecum tulburător de periculos să se afle în prezența unui bărbat atât de viril ca Ash îmbrăcat de sus până jos, iar ea să... nu fie îmbrăcată.

Se opri în fața măsuței din tec, cu privirea spre rotocoalele de fum care se ridicau din vasul de alamă, de parcă i-ar fi putut dezvălui viitorul și trecutul. Cum de putuse să-l confunde cu Solomon? Cum de-și permisese să uite puterea pe care o aveau acele mâini asupra ei?

– Dacă ai fi cât de cât un gentleman, spuse ea, n-ai vorbi despre asemenea lucruri.

– Nu tu erai cea care zicea că e nevoie de mai mult decât de o bătaie pe umăr din partea regelui pentru a mă preschimba într-un erou... sau într-un gentleman?

Clarinda tresări, încercând din răsputeri să-și aducă aminte cu exactitate ce alte lucruri incriminatorii mai dezvăluise sub influența mâinilor acelea păcătoase.

– Nu vorbeam cu tine. Vorbeam cu Solomon. Se învârti spre el, speriată de un gând și mai îngrozitor. Oh, Dumnezeule mare, ce-ai făcut cu Solomon? L-ai ucis?

Ash își înclină capul și o privi cu reproș.

– În ciuda poveștilor pe care probabil le-ai citit despre mine în ziarele de scandal pe care-ți face mare plăcere să le citezi, n-am tendința de a pocni eunuci cu pietre în cap. Mă gândesc că săracii de ei au suferit destul deja. Nu te teme. Credinciosul tău Solomon a fost trimis la piață într-o misiune cât se poate de prostească. Fruntea lui Ash se înnegură tulburată de un gând. Deși din ce-am auzit până acum, omul nu este deloc prost.

– Păi și cu celelalte gărzi ale haremului ce s-a-ntâmplat? I-ai trimis pe toți la piață?

– Nu, i-am otrăvit. Clarinda rămase cu gura căscată de mirare, iar el își dădu ochii peste cap. N-a fost nevoie de măsuri atât de drastice. Grație șarmului dubios al unui țigan italian pe care îl cunosc, am putut să conving o domnișoară minunată să-mi dezvăluie locul unui pasaj secret care duce la harem.

În momentul în care privirile li se intersectară, Clarinda realiză că era prima dată când erau singuri din dimineața aceea fatidică de pe pajiște. Făcuse tot ce-i stătuse în putință să-l alunge din gânduri, dar nu trecuse o singură zi de atunci în care el să nu-i bântuie mintea mai ceva ca o fantomă. Acum stătea din nou în fața ei – în carne și oase, dar parcă și mai viu ca oricând.

Pe măsură ce începu să perceapă această realitate, revolta se transformă în panică. Aruncă o privire disperată spre uşă şi se îndreptă din nou spre el.

– Realizezi ce risc ţi-ai asumat acum? Pentru orice bărbat în afară de sultan sau de eunucii săi care este găsit în harem, pedeapsa este moartea. Ai putea să-ţi pierzi capul!

Privirea lui Ash o măsură fără grabă de jos în sus, zăbovind asupra coapsei tonifiate şi albe ca spuma laptelui expuse de prosopul necooperant, a mişcărilor neregulate prin care sânii i se ridicau şi coborau cu fiecare respiraţie întretăiată, a coamei de păr ciufulit, a roşeţii trădătoare care îi acapara din ce în ce mai mult obrajii. Când ochii lui îi întâlniră din nou privirea, nu mai era nici urmă de batjocură în ei.

– Cred că deja este prea târziu. Deja mi l-am pierdut.

Preţ de o clipă dureroasă, Clarinda uită cu desăvârşire să respire. Uitase cum o făcea să se simtă când o privea aşa. Sau nu? Privirea aceea o făcea să se întrebe de ce ar fi în stare să-i facă dacă şi-ar mai slăbi din strânsoarea cu care îşi ţinea prosopul şi ar lăsa mătasea lucioasă să-i alunece printre degete şi să se facă morman la picioarele ei.

Îşi înfipse unghiile în material de parcă acolo îi rămăsese ultimul dram de judecată sănătoasă. Nu învăţase ea din proprie experienţă că un moment de nebunie poate duce la o viaţă întreagă de regret? Dacă l-ar lăsa să-i topească toată determinarea cu o singură privire, cum ar mai fi putut să-i dovedească că nu mai era fata îndrăgostită pe care o lăsase în urmă, ci o femeie matură?

Ar fi putut să şi-o dovedească ei vreodată? Sau lui Max?

Pretinzând că poartă cel mai serios halat de baie în locul unei petic subţire de mătase, Clarinda îşi ridică bărbia.

– Dacă ai venit să prestezi una dintre acele salvări îndrăzneţe pentru care eşti atât de faimos, căpitane Burke, am face bine să ne grăbim. Oi fi eu preferata sultanului pe moment, dar tot mă ţine într-o lesă cam scurtă.

Sclipirea răutăcioasă reveni în privirea lui.

– Dar ce-i cu graba asta? Din ce-am înţeles, nu eşti programată la măritat decât la a şasea aniversare a celor douăzeci de ani.

Se încruntă la el.

– Nu au dat deloc importanță vârstei mele când am ajuns la palat. Erau prea preocupați să se uite ca proștii la părul meu.

Ash întinse mâna să îi prindă o șuviță care îi atârna pe umărul gol. Se jucă cu fuiorul blond-argintiu prin degete, atingerea lui smerită trimițând un fior spontan de dor prin ea.

– Trebuie să recunoști, este cea mai remarcabilă trăsătură a ta. Își lăsă privirea încă o dată să o măsoare. Sau cel puțin una dintre ele.

Ea îi dădu peste mână.

– Nu-mi vine să cred că am putut să uit ce nesuferit ai fost întotdeauna.

Se apropie de ea.

– Eu sunt sigur că n-am uitat cât de tare ți-a plăcut întotdeauna să mă faci să sufăr. Mai ții minte cum m-ai îmbrâncit de pe costișă în tufa de scaieți când ne jucam de-a baba-oarba?

– Ar fi trebuit să găsesc o costișă mai înaltă.

Și iată cum ajunseră nas în nas, privindu-se fix de parcă ar fi avut iar doisprezece și respectiv nouă ani. Între ei plutea aceeași stare tensionată pe cale să explodeze care îi azvârlise în cele din urmă în brațele celuilalt în noaptea aceea de demult petrecută în grajdurile tatălui ei când el o sărutase prima dată.

Clarinda nu știu dacă să fie dezamăgită sau ușurată când Ash se hotărî să rupă tensiunea. Se depărtă din nou de ea și se sprijini de capătul spiralat al canapelei, încrucișându-și picioarele încălțate în dreptul gleznelor și brațele ca un scut deasupra inimii.

– După ce l-a urmărit pe sultan cum îți face ochi dulci, Luca nu este pe deplin convins că vrei să fii salvată. Având în vedere cât de confortabil vă simțiți unul cu celălalt, s-a gândit că poate te-ai îndrăgostit de el.

Judecând după tonul sec al lui Ash, s-ar fi zis că răspunsul ei nu-l interesează în mod deosebit.

– Farouk este cu adevărat un om bun cu o inimă mare. Din nefericire, are tendința de a considera femeile ca pe niște posesiuni, dar asta nu-l face deloc diferit de majoritatea bărbaților pe care îi cunosc. Nu cumva legea englezească implică același lucru – mai ales după ce bărbatul intră în posesia femeii prin căsătorie? De îndată ce ea este de acord să-i poarte numele, are tot atâtea

drepturi ca un ogar de vânătoare sau ca o iapă de prăsilă primite ca trofeu.

– Dacă încerci să mă convingi că tu ai fi mulțumită să fii iapa de prăsilă a oricărui bărbat, nu ți-ai găsit fraierul. Știu că nu te-ai schimbat foarte mult față de fata pe care o cunoșteam.

– Ai dreptate, recunoscu ea cu un oftat. Își aruncă partea de prosop care atârna în urma ei peste brat de parcă ar fi fost trena unei rochii extravagante de bal și începu să se plimbe agitată prin fața lui, iar cuvintele i se revărsară cu năduf. Tot ce-am făcut din ziua în care Farouk m-a cumpărat, toate cuvintele pe care le-am rostit, toate promisiunile pe care le-am făcut au fost făcute din încercarea disperată de a amâna inevitabilul. M-am linguşit. M-am băgat pe sub pielea oamenilor. Am cântat. Am dansat. Am clipit drăgălaș din gene și mi-am lins buzele și mi-am răsucit părul în jurul degetului și am spus toate glumițele și povestioarele pline de duh pe care mi le-am putut aduce aminte. Am fost de acord cu Farouk pentru a-i face pe plac și m-am certat cu el pentru a-i face și mai mult pe plac. Am făcut tot felul de giumbuşlucuri în fața unor străini îmbrăcată cât se poate de sumar. Am fost pieptănată și periată, și împunsă, și înghiontită, și masată, și îmbăiată, și dată cu ulei și parfum până mi-a venit să urlu. Și am mințit printre dinții proaspăt lustruiți de fiecare dată! Se opri direct în fața lui Ash, gesticulând cu exasperare. Știi cât de îngrozitor de obositor este să fii încântătoare în fiecare secundă infernală a fiecărei zile?

Deşi Ash rămase la fel de serios ca un antreprenor de pompe funebre, un mușchi al obrazului îi tresări totuși.

– Pentru tine sunt convins că este o misiune aproape imposibilă.

Îi aruncă o privire fioroasă, apoi se prăbuși lângă zidul din spatele ei, ținând cu strășnicie de prosop în față.

– Prietenul tău se înșală. Nu am nici un chef să stau aici și să-mi petrec restul zilelor ca odorul sultanului, indiferent de cât de răsfățată și răzgâiată aș fi.

– Sunt sigur că fratele meu se va simți ușurat auzind această declarație.

Clarinda își ridică încet capul.

– Ai vorbit cu Maximilian?

– Bineînțeles. Altfel de ce aș fi aici?

Cuvintele lui fuseseră atât de crude încât ei i se tăie respirația. Pentru a le masca impactul, Clarinda scoase un râs strident.

– Carevasăzică lui Maximilian nu-i pasă suficient de mine ca să vină personal, dar îi pasă cât să te trimită pe tine? Eu ce să mai înțeleg?

– Poți să înțelegi ce vrei. Fratele meu nu a fost niciodată bărbatul care să-și lase inima să-i coordoneze mintea. Iar mintea lui știe că sunt omul care are cele mai mari șanse să te scoată vie de aici. Iar în afară de asta, din ce-am văzut cu ochii mei pe parcursul scurtei noastre întrevederi, nu devotamentul fratelui meu era problema. Stai un pic... cum a formulat? După ce ți-a ridicat în slăvi bunătatea, curajul și pasiunea pentru viață, a exclamat: „Ea este mai mult decât o mireasă, atât în ochii, cât și în inima mea!" Pasiunea lui a fost de-a dreptul mișcătoare, deși un pic cam exagerată.

Clarinda își coborî privirea, sperând să-și ascundă tulburarea provocată de declarația pasională a lui Max. Niciodată nu îi spusese ceva atât de romantic. Încercase să-i vorbească despre căsătorie ani la rând, dar întotdeauna își exprimase intențiile în cei mai practici termeni – cât de bine s-ar potrivi, cât de avantajoasă ar fi uniunea lor pentru ambele familii, cum merita ea încă o șansă la fericire cât încă mai avea timp să facă copii și să aibă o familie a ei.

Ar fi trebuit să știe care ar fi fost cel mai convingător argument dintre toate.

Poate că Max încă mai încerca să o protejeze. Dacă Ash o credea și uniunea cu Max era bazată mai degrabă pe pasiune decât pe o prietenie profundă și de durată și pe respect reciproc, atunci Ash n-ar mai bănui cât de tare o devastase plecarea lui.

– Nu mă mir că îl iei peste picior pentru vorbele astea, spuse ea, ridicându-și capul pentru a-l privi cu răceală. Diferența dintre tine și fratele tău este că Maximilian nu folosește cuvinte drăguțe pentru a păcăli o femeie să i se vâre în pat. El vorbește din inimă.

– Fascinant. Nici nu știam că are una. Ash îi studie chipul printre pleoapele mijite. Chiar ții la el, nu-i așa?

– Sigur că da. Deşi cuvintele nu răsunară la fel de convingătoare pe cât ar fi vrut ea, erau adevărate.

Cu stilul lui stabil şi taciturn, Maximilian îi salvase viaţa, la fel cum o făcuse şi Farouk. Poate că Ash nu aflase niciodată, dar când el îi sfărâmase inima, Max fusese alături de ea să strângă cioburile.

– Doar am fost de acord să mă mărit cu el, ce crezi?

– Ai fost de acord să te măriţi şi cu Dewey Darby, aşa că ce să cred?

Clarinda tresări, mirată că Ash ştia despre logodna ei de scurtă durată, sortită pierii.

– Cum de-ai auzit de ea?

Ridică din umeri, fără ca expresia lui să trădeze ceva.

– Oamenii vorbesc. Din ce-am înţeles, de abia mă urcasem pe pasarela vaporului, că îi şi acceptaseşi cererea.

– Păi să vezi, fierarul nu m-a vrut, iar american n-am avut de unde să iau, i-o întoarse ea, deranjată de lipsa de caracter a cuvintelor lui.

– Aşa că te-ai decis să iei un viconte. Nu că te-aş învinovăţi, bineînţeles. Sunt sigur că ai fi fost o vicontesă grozavă.

– N-o să ştim niciodată, aşa-i?

– Îmi pare rău, zise Ash încet, pe un ton cât se poate de serios. Max mi-a spus despre accidentul lui Darby. Cred că ţi-a fost foarte greu.

Regretându-şi deja ieşirea, Clarinda îşi închise ochii. Chiar dacă ar fi putut să spună multe referitoare la acest subiect, el nu trebuia să ştie niciodată cât de greu îi fusese.

– Am supravieţuit.

– Nici asta nu mă miră. Nu multe femei ar fi supravieţuit după ce au fost răpite de corsari şi vândute la piaţa de sclavi. De data aceasta tonul vocii lui era cât se poate de admirativ. Iar acum te afli aici, într-o concurenţă permanentă cu un sultan, mai ceva ca o Şeherezadă modernă desprinsă din *1000 şi una de nopţi*. Poate aşa se explică de ce fratele meu este dispus să plătească atât de mult pentru a te aduce înapoi.

Scuturată de încă un fior de surprindere, Clarinda se încordă.

– Maximilian te *plăteşte*? Ai acceptat bani de la propriul frate pentru a mă salva?

Gestul de ridicare din umeri al lui Ash fu mai nepăsător ca de obicei.

– Dacă el e atât de nebun încât să-mi ofere, eu nu sunt cu nimic mai prejos să îl refuz. Chiar nu e cazul să fii prea dură cu el. De când a reuşit să recupereze averea familiei, răspunsul lui la orice problemă – printre care mă număr şi eu – a fost să o rezolve cu bani.

Preţ de o clipă Clarinda se simţi de parcă ar fi fost iar în grupul de sclavi, iar destinul i-ar fi fost smuls din propriile-i mâini, aflându-se acum într-un echilibru precar în mâinile bărbaţilor.

– Cât? Cât de mult te plăteşte?

– Judecând după expresia din ochii tăi în acest moment, nu suficient, sublinie Ash, arătând-o cu degetul. Îţi cunosc această privire. Te pregăteşti să mă trimiţi din nou la dracu', nu?

– Nu te flata singur, căpitane Burke. Mă îndoiesc că dracul te-ar primi cu drag. Făcu un pas spre el, apoi încă unul, fără să-i pese că prosopul îi alunecase şi îi expunea rotunjimile cremoase ale sânilor. Dar în schimb ai putea să te duci ca vântul înapoi la fratele tău şi să-i spui din partea mea să se ducă la dracu'. O să găsesc şi singură o cale să ies de aici, fără ajutorul tău, mulţumesc foarte mult. Poate chiar o să mă gândesc să-i dau o şansă lui Farouk. El măcar când cumpără şi plăteşte pentru o femeie o face deschis, fără a ascunde întreaga tranzacţie după nişte sentimente fără valoare!

Se roti pe călcâie hotărâtă să iasă ca furtuna pe uşă, dar Ash o prinse de braţ şi o opri pe loc.

– Am crezut că vrei să fii salvată.

– Vreau. Dar nu de tine!

Scrâşni nervoasă din dinţi, apoi încercă fără succes să-şi rotească încheietura ca să scape din strânsoarea lui. El îi linişti zbaterile lipindu-i braţul de pieptul lui lat, mişcare care le aduse buzele la o distanţă periculos de mică.

– Ce-ai de gând să faci? Să ţipi după ajutor?

– Nu mă pune la încercare!

Trecuse mult timp de când fusese atât de aproape de el. Suficient de aproape încât să îi poată zări negrul pupilelor înghiţind luminiţa aurie care era în permanenţă acolo. Suficient de aproape cât să îi poată număra fiecare fir de păr din barba ţepoasă.

Suficient de aproape cât să recunoască momentul precis în care privirea lui va coborî spre buzele ei întredeschise.

Deşi efortul de a o reţine nu era deloc mare, respiraţia lui era la fel de întretăiată ca a lui. Clarinda îi putea simţi pieptul legănându-se sub braţul ei captiv cu fiecare răsuflare, îi putea simţi inima bătându-i nebunește şi neregulat în piept.

Făcu un efort vizibil să-şi mute privirea de la buzele ei spre ochii ei.

– Nu-mi pasă deloc ce simţi pentru mine. Vocea lui era golită de orice dram de pasiune, fiind la fel de rece şi de crudă ca a unui străin. Sau, ca fapt divers, de fratele meu. Singurul lucru care contează este să te scot de aici înainte ca Farouk să afle că l-ai minţit în tot acest răstimp că eşti o inocentă şi să decidă să te strângă de gât în patul lui.

– N-am avut de ales şi a trebuit să mint! Dacă Farouk îşi dădea seama că nu sunt inocentă, m-ar fi făcut concubina lui din prima noapte în care am ajuns în acest palat. Aş fi chiar acum încarcerată în haremul lui, condamnată să nu mai văd decât zidurile lui sau eventual zidurile camerei lui în nopţile în care m-ar convoca la el. Dar nu-ţi face griji că Farouk mi-ar face rău. Venerează pământul pe care calc. Niciodată nu mi-ar...

– Cunosc genul acesta de bărbaţi, zise Ash, întrerupând-o fără milă. Trăiesc printre ei de ceva ani. În lumea lor nimic nu este mai important decât onoarea şi mândria lor, şi nimeni nu e mai uşor de înlocuit ca o femeie. Dacă Farouk află că l-ai minţit, o să te omoare. E posibil să sufere din cauza asta, dar va simţi că nu a avut încotro. Ash îşi ridică cealaltă mână şi îi cuprinse faţa. În pofida duritătii tonului lui, degetul lui mare bătătorit îi mângâie moliciunea pufoasă a obrazului cu o tandreţe irezistibilă. Eu sunt cel care te-a pus în situaţia asta. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, eu voi fi acela care te va scoate din ea.

Clarinda se uită în profunzimea ochilor lui fermi şi îi era aproape posibil să creadă că îngrijorarea lui pentru ea era motivată de ceva mult mai complicat – şi mai complicat pentru inima ei – decât simpla avariţie.

– Zău aşa, căpitane Burke, vorbeşti de parcă chiar ţi-ar păsa de ce se întâmplă cu mine.

– Dacă nu te aduc vie înapoi, spuse el, reluându-şi tonul mătăsos, nu mai capăt restul de bani pe care fratele meu mi-i datorează.

De data aceasta, când încercă să-şi smulgă mâna din strânsoare, nu mai încercă să o oprească. Deşi o durea sufletul să recunoască, ştia că el are dreptate. Nu conta că obosise să fie folosită ca un pion într-un joc al bărbaţilor, nu putea să-şi permită să îl subaprecieze pe Farouk sau să refuze ajutorul lui Ash dintr-o toană copilărească.

Îşi ridică privirea spre el, masându-şi încheietura cu cealaltă mână, chiar dacă strânsoarea lui nu-i lăsase nici un semn.

– Nici n-am cuvinte să-ţi spun cât de uşurată sunt să aflu că Maximilian va achita nota de plată pentru salvarea mea. Bine măcar că ştiu că nu va trebui să te răsplătesc cu un sărut.

– E un onorariu pe care sunt mai mult decât fericit să nu-l încasez în cazul tău. Ştiind că runda asta fusese câştigată detaşat de el, Ash mai adăugă: Acum că ştiu care este pasajul secret către harem, tot ce mai trebuie să găsesc este o cale de ieşire din palat. Cred că va mai dura câteva zile până când îl voi convinge pe Farouk să mai răărească din pază. Între timp tu trebuie să-ţi joci în continuare rolul de logodnică îndrăgostită la culme. Trebuie să avem mare grijă să nu-i trezim vreo suspiciune. Când voi veni după tine, trebuie să fii gata pregătită de călătorie, şi încă de o călătorie rapidă. Fără să te mai uiţi înapoi. Făcu o pauză în care îşi cântări cu mare băgare de seamă următoarele cuvinte. Şi va trebui să ai încredere în mine.

Clarinda scuturâ din cap, cu un surâs trist înflorindu-i pe buze.

– Întotdeauna ai avut obiceiul de a-mi cere imposibilul. Ash era deja în drum spre uşă, când ea mai adăugă: Să ştii că nu pot să plec de aici fără Poppy.

El încuviinţă că a înţeles cu o plecăciune scurtă din cap.

– Aşa bănuiam şi eu. Se întoarse spre uşă şi o cântări gânditor din priviri pe Clarinda. Mai ai vreun logodnic nedeclarat de care ar trebui să ştiu? Se pare că ai adunat ditamai colecţia de când te-am văzut ultima oară.

– Sunt sigură că te surprinde să afli că sunt bărbați care nu-și iau tălpășița la capătul lumii de groaza perspectivei de a se însura cu mine.

Își clătină capul în bătaie de joc, iar gropița aceea afurisită îi reapăru în obraz.

– Dumnezeu să-i aibă în pază pe bieții nefericiți.

Se încruntă spre el.

– Dacă aș avea o potcoavă la îndemână, căpitane Burke, ți-aș arunca-o drept în scăfârlie. Și de data asta n-aș mai rata.

– Nu-i nevoie să-mi arunci o potcoavă în cap ca să-mi captezi atenția, domnișoară Cardew. Niciodată n-a fost cazul.

Acestea fiind spuse, se strecură pe ușă și o închise fără nici un zgomot în urma lui.

Capitolul 12

Clarinda stătea întinsă pe o pajiște plină de flori sălbatice parfumate, sub crengile ocrotitoare ale unui stejar bătrân. Își închisese ochii, bucurându-se de căldura soarelui care îi scălda chipul și nu îi deschise decât în momentul în care sesizase o prezență care stătea în dreptul ei. Deși chipul tânărului care o privea era în umbră, i-ar fi recunoscut silueta deșirată și zveltă oriunde. Își ridică brațele spre el, cu un zâmbet moleșit prin care îl invita spre ea. El se aplecă fără nici o ezitare, furișându-și un genunchi printre picioarele ei, și o cuprinse în îmbrățișarea lui. Gura lui se topi în a ei, iar hainele parcă li se contopiră odată cu sărutul. Crezuse că soarele o încălzise destul, dar strălucirea lui păleа în comparație cu căldura febrilă a pielii lui lipită de a ei. O devoră cu gura și o trase spre inima lui ca și cum ar fi încercat să o absoarbă cu totul prin porii lui, să șteargă odată pentru totdeauna orice distanță dintre ei, astfel încât să devină nu doar o singură persoană, ci și un singur suflet.

Acum era peste ea, iar în secunda următoare în ea, umplând-o cu o singură zvâcnire lină care o făcu să geamă cu glas tare. Își arcui coapsele, desprinzându-și-le de la pământ, răspunzând astfel la nevoia primară de a-l lăsa s-o pătrundă și mai adânc, și știu că niciodată nu-și

va mai putea aparține doar ei. Va fi pentru totdeauna a acestui băiat frumos care îi gemea cu greu numele ca și cum ea ar fi răspunsul tuturor rugăciunilor lui.

Pântecele începu să-i pulseze de plăcere, aruncând-o spre împlinire. Deschise larg ochii. Deasupra ei nu se mai mișca Ash-băiatul, ci Ash-bărbatul. Maxilarul îi era umbrit de o barbă țepoasă, iar umerii lui erau suficient de lați cât să blocheze soarele. Ochii îi erau închiși cu fermitate, iar chipul aspru, încordat de pasiune. Întinse mâna pe sub ea și îi depărtă coapsele și mai mult, după care coapsele lui se porniră într-un ritm sacadat, năvălind în ea cu o forță care îi scurgea fiecare răsuflare din corp și îi golea fiecare gând din minte. Când aceste impulsuri de plăcere căpătară amploarea unui torent de extaz, își înfipse unghiile în spatele lui și deschise gura să-și strige încântarea...

Clarinda sări ca arsă pe divanul pe care dormise, învelită încă în cearșaful ud de transpirație. Își lipi palma de gură, temându-se că chiar țipase cu glas tare.

Își ținu respirația cu privirea fixată pe perdeaua subțire care îi despărțea alcovul de femeile care dormeau în haremul de la capătul scărilor. Nu se auziră pași venind în goană pe scări, așa că răsuflă tremurător. Dacă ar fi țipat, una dintre gărzile lui Farouk ar fi venit deja în fugă la ea cu iataganul în mână.

Își dădu părul ciufulit de pe față cu o mână nesigură. Nu fusese invitată să se alăture bărbaților la cină a doua seară la rând, așa că sperase că va reuși să-și izgonească toate gândurile despre Ash din minte înainte de a-și pune capul pe pernă și a închide ochii. Chiar ar fi reușit dacă visele n-ar fi trădat-o.

Un asemenea vis scandalos ar fi trebuit să o lase fără vlagă și satisfăcută. În schimb se simțea frustrată și indispusă, senzația de plăcere fiind la fel de fantomatică precum bărbatul care i-o oferise. Sânii îi atârnau grei, iar între coapse simțea o durere vagă care o făcea să vrea să-și vâre mâna acolo, deși știa că ar fi fost o încercare inutilă de a o alina.

Chiar înainte de a fi răpită, fusese îngrozită de varianta în care s-ar fi trezit alături de soțul ei după un asemenea vis. Cum ar fi putut să-i explice lui Max de ce țipase în somn? Sau și mai rău, poate nici n-ar mai fi fost nevoie să-i explice. Luând în con-

siderare cât de simplu îi fusese întotdeauna lui Max să îi citească gândurile, ar fi fost de ajuns să o privească în ochi şi ar fi ştiut că visase un alt bărbat. Un bărbat care întâmplător era fratele lui.

Lovi cu picioarele aşternuturile, se dădu jos de pe canapea şi se duse tiptil spre fereastra scobită adânc în piatra scăldată de soare. Majoritatea femeilor din harem dormeau complet dezbrăcate, dar ea insistase să poarte o cămăşuţă scurtă de mătase. Bucăţica de material era atât de scurtă, încât nu era mare diferenţă între ea şi celelalte femei, dar cel puţin o făcea să se simtă mai puţin vulnerabilă în locul acesta în care femeilor li se cerea să fie la dispoziţia unui bărbat la orice oră din zi şi din noapte.

O briză înăbuşitoare pluti pe pielea ei încinsă când îşi prinse degetele în jurul broderiei delicate de fier care o despărţea de noapte. Lui Farouk îi plăcea să o numească floricică, iar Luca o botezase nufăr de noapte. Ea însă se simţea ca o orhidee firavă captivă într-o seră înăbuşitoare. Nu-şi dorea decât să evadeze în sălbăticie, unde ar fi fost în sfârşit liberă să înflorească.

Încercase să evadeze în noaptea aceea în grajdurile de la Dryden Hall când Ash o prinsese plângând după cruzimea meschină a fetelor pe care le crezuse prietenele ei. După ce azvârlise cu potcoava în el, sărise panicată brusc în picioare, speriată că ieşirea ei nervoasă l-a ucis.

După care el se îndreptase încet şi scosese un fluierat prelung admirativ, iar ea realizase că îl ratase.

– Să ştii că fetele au avut dreptate. Nici o lady nu poate arunca aşa. Dacă n-aveam reflexe bune, mi-ai fi spart capul.

Ea pufnise.

– Presupun că pentru asta ar trebui să ai şi creier în el ca să simţi ceva.

– Aici nu te contrazic. Dacă aveam măcar o brumă de creier, aş fi în casă acum dansând cu una dintre viperele fandosite pe care le numeşti prietene în loc să-mi risc viaţa şi membrele cu tine.

Clarinda îşi atinsese vârful nasului cu dosul palmei, dorindu-şi ca lumina lunii care se strecura prin pod să nu fie atât de revelatoare. Probabil că arăta ca o sperietoare. Nu arătase niciodată prea bine când plângea.

Nu fusese prima dată când ea şi Ash erau singuri de când se întorsese de la Eton. El era încă slab, dar umerii îi erau mult mai

intimidanți acum, pieptul de sub vesta dungată și volanele albe și apretate ale cămășii, mult mai lat. Parcă se și întreba cum ar fi să-și odihnească obrazul de el și să asculte bătăile adevărate și regulate ale...

Își mutase cu forța privirea înapoi spre chipul lui, iar el mai trăsese un fum din țigara de foi și se uita la ea de parcă ar fi fost o enigmă pe care nu reușise încă să o rezolve.

– Mai bine ai pleca, spusese ea. Deja sunt convinși că încerc să-l îmbrobodesc pe fratele tău, iar dacă mă găsesc aici cu tine, o să mă acuze probabil că încerc să te atrag și pe tine în capcana cu căsătoria. Își netezise fustele zdrențuite și murdare de noroi ale rochiei scumpe de bal, întrebându-se cum avea să-i explice ce s-a întâmplat tatălui ei. Sau de ceva și mai grav.

– Nu-ți face griji, îi răspunsese vesel Ash. Dacă ne găsesc, o să le spun că ne-am furișat aici ca să fumăm o țigară împreună.

Buzele Clarindei se curbaseră într-un zâmbet strâmb.

– Atunci vor fi siguri că nu sunt altceva decât o fată burgheză prost-crescută.

El stinsese țigara de un stâlp și aruncase chiștocul.

– Asta puteam să le zic deja de ceva timp.

N-ar fi crezut că se poate, dar cuvintele lui o dureră și mai rău decât înțepăturile pe care le suportase deja până atunci. Își dădu se părul pe spate, din care căzuseră mai bine de jumătate din ace în timpul ieșirii ei intempestive din casă, și spusese:

– Atunci de ce nu mă lași în pace și nu te duci unde ți-e locul?

– Întâmplarea face să îmi placă fetele burgheze prost-crescute. Pornise spre ea cu pasul leneș, dezmințit de intensitatea privirii lui aurii. Sunt cu mult mai interesante decât cele bine-crescute.

Întrucât Clarinda nu renunțase să spere niciodată că acest moment va veni, acum îl privea cu ochi mari de mirare în timp ce el o lua în brațe și își apleca capul spre ea.

Spre surprinderea ei, în acel moment nu îi căutase gura, ci obrazul moale. Își plimbase buzele peste fiecare lacrimă uscată, alinându-i durerea cu o elocvență pe care cuvintele n-ar fi putut-o niciodată exprima.

Când buzele lui se apropiaseră în cele din urmă de ale ei, fusese parcă cel mai natural lucru din lume. Clarinda respinsese deja câțiva tineri care intenționaseră să îi fure un sărut sau două

de pe buzele-i pline. Dar Ash nu fura. El își aroga ce era de drept al lui. Gura lui se jucase pe deasupra gurii ei cu o tandrețe aproape reverențioasă, cu gust de tutun amestecat cu un strop de brandy. Într-adevăr, țigara de foi nu fusese singurul lucru șterpelit din biroul tatălui lui. În acea clipă parcă ființele lor deveniseră una – gurile lor, respirațiile lor, ritmul inimilor lor. Inima îi bătea atât de tare în urechi, încât de abia auzi scârțâitul ușii grajdului deschizându-se când brațele lui Ash se strânseră și mai tare în jurul ei, după care o împinseseră lângă perete într-un con de umbră.

– Cine este? șoptise ea, iar mâinile îi alunecaseră instinctiv în jurul taliei lui.

Ash se încruntase.

– Nu știu, cred că unul dintre rândașii tatălui meu.

– Clarinda? Ești acolo, păpușă? Unul dintre valeți mi-a zis că parcă te-a văzut intrând aici. A sosit fiul contelui de Cheatham și e dornic să faceți cunoștință.

Clarinda își îngropase un vaiet în partea din față a vestei lui Ash.

– Of, nu! E tata! De când m-am întors de la domnișoara Throckmorton, se ocupă cu trecerea în revistă a unui lung șir de pretendenți cu titluri, în speranța că doar-doar mi-o plăcea vreunul dintre ei.

Ash îi ridicase bărbia cu un deget, obligând-o să îi întâlnească privirea.

– Așa ai amuți pentru totdeauna limbile trăncănitoare ale harpiilor dacă ar fi constrânse să ți se adreseze cu „Lady Cheatham" într-o bună zi.

Își mușcase limba, după care îi zâmbise ca un drăcușor.

– Dar dacă eu aș prefera să mi se spună „Lady Prost-Crescută"?

– Atunci aș fi mai mult decât încântat să mă supun. O mai sărutase o dată scurt, dar apăsat, pe buze, apoi o luase de mână și o trăsese după el în spatele hambarului.

Ridicase o șipcă desprinsă din peretele din fundul hambarului și îi făcuse semn să iasă prin deschizătura strâmtă, iar când tivul fustei i se prinsese într-un cui i-l scosese de acolo. Următorul lucru pe care îl știuse fu că alergau de mână prin noaptea caldă și vântoasă, iar râsetele lor nechibzuite pluteau în urma lor. Amintirea acelei libertăți perfecte îi confirmă încă o dată că turnul

în care se afla acum era doar o cuşcă. Clarinda putea acum doar să-şi închipuie umbra indigo a mării peste vârfurile palmierilor bătuţi de vânt, cu valurile ei senine pătate de lună în contururi de frunze argintii. Cum de putuse soarta să fie atât de crudă şi s-o aducă de cealaltă parte a mării doar pentru a o trimite direct înapoi în braţele lui Ashton Burke?

Îşi rezemă fruntea de grilajul de fier. Ar face bine să-şi amintească că doar în vise putea să se închipuie îmbrăţişată de el. Nu era prima dată când vizitase pajiştea însorită în ceasurile întunecate şi solitare ale nopţii şi se temea că nu va fi nici ultima.

Imaginaţia ei deschisă păruse întotdeauna să uite de degetele reci, umede şi lipicioase ale ceţii care îi învăluise când Ash o purtase în faldurile mantiei în dimineaţa aceea de demult. Poate doar că era foarte dureros să-şi amintească în acest mod cum îi tremuraseră mâinile de emoţie pură când o atinsese peste tot. Cum îl muşcase de umăr ca să-şi înăbuşe un ţipăt în momentul în care el trecuse de fecioria ei şi o umpluse cu grosimea lui. Tandreţea lui inexprimabilă când şterse cu batista cu monogramă murdăria pe care o făcuseră.

Ar fi trebuit să ştie şi atunci că trebuia să-i fie ruşine de ce făcuseră, dar orice sentiment de jenă pe care poate că îl simţise fusese eclipsat de minunea lucrului pe care îl împărtăşiseră. Ruşinea venise mai târziu, după plecarea lui, când ea rămăsese singură pentru a suporta consecinţele unui idile mult prea scurte.

Iar pe măsură ce săptămânile trecuseră fără nici măcar o scrisoare de la el, ajunsese chiar să-şi liniştească sufletul îndurerat imaginându-şi-l mort sau încarcerat în vreo celulă din altă ţară, unde îşi petrecea zilele visând la razele de soare şi nopţile visând la ea. Pe atunci era destul de tânără şi de naivă să-şi închipuie că doar lanţurile sau moartea îl puteau ţine departe de îmbrăţişarea ei. După care săptămânile se transformaseră în luni, iar veştile despre faptele lui îndrăzneţe în cadrul Companiei Indiilor de Est începuseră să apară atât în ziare respectabile, cât şi în cele de scandal, realizase că el nu mai avea nici un gând să se întoarcă la ea.

Şi probabil că nu s-ar fi întors niciodată.

Din punctul ei de vedere, nu fusese niciodată pentru el decât o prostuţă care se lăsase sedusă – prima dintr-o serie lungă

de cuceriri care i-au urmat. Iar acum reprezenta doar o slujbă pentru el – o tranzacție de afaceri încheiată între doi bărbați care o avea pe ea drept obiect de schimb contra unei mari sume de bani, de parcă ar fi fost vreo mânză pursânge.

Presupunea că ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare lui Maximilian pentru că îi deschisese în sfârșit ochii, alungându-i orice fel de gând melancolic că Ash avea să vină într-o bună zi călare pe un cal alb să-i declare dragostea lui nețărmurită. Max ar fi venit mai degrabă într-o ditamai trăsura mânată de un vizitiu, dar pentru ea se dovedise a fi un erou în toate chestiunile care contaseră. Nu merita ca viitoarea lui soție să tânjească după un alt bărbat.

Tocmai se întorcea de la fereastră pentru a se cuibări din nou pe divanul de un confort îndoielnic, când atenția îi fu atrasă de o mișcare efemeră în grădină. Prima senzație fu că zărise umbra unui nor care trecuse repede prin fața lunii. Miji ochii în continuare în întuneric până când putu să distingă silueta unui bărbat dând târcoale agitat pe aleile șerpuite din grădină. La un moment dat vârful țigării lui licări, iluminându-i trăsăturile clare ale chipului.

Trebuia să recunoască că îi făcea o plăcere perversă să îl vadă pe Ash pândind prin grădină, neputând nici el să doarmă. Poate că și el fusese izgonit din patul lui de niște vise la fel de supărătoare, iar trupul lui era la fel de consumat de dorința de împlinire care n-avea să vină niciodată.

Zâmbetul îi pieri brusc când îl văzu că se oprește chiar în capătul aleii de sub ea și își ridică privirea spre turn, poposind la fereastra în spatele căreia știa cu precizie că se află ea. Făcu un pas grăbit înapoi, încercând să caute adăpost în umbră. Deși ar fi fost imposibil, nu putea scăpa de senzația că el încă o vedea. Că era conștient de privirea lacomă din ochii ei, de mișcările bruște ale sânilor ei când respira agitat, până și de felul în care i se întăriseră sfârcurile ca niște muguri micuți și roz sub dogoarea mocnită a privirii lui.

Doar când se sprijini cu un umăr de trunchiul solzos al unui palmier și trase adânc din țigară, Clarinda își dădu seama că nu pleca nicăieri.

Se retrase încetişor de lângă fereastră, simţind un fior perfid de triumf prin tot corpul. Gura lui Ash mintea uneori, dar ochii lui niciodată.

Poate că nu o iubea, dar încă o dorea.

În mod ciudat, Clarinda dormi adânc şi nu mai visă nimic toată noaptea. Ştiind oarecum că Ash o supraveghea se simţea mult mai protejată decât dacă ar fi fost păzită de o întreagă armată de eunuci înarmaţi până în dinţi cu iatagane.

A doua zi de dimineaţă când se trezi şi coborî scările din alcov, paşii îi fură mai uşori prima dată după mult timp. La un moment dat chiar se surprinse fredonând o melodie doar pentru ea.

Îşi schimbase fustele în multe straturi cu o pereche de pantaloni exotici, purtaţi de majoritatea femeilor din palat. Pantalonii îmbrăţişau curba plină a posteriorului, după care se lărgeau excesiv de-a lungul picioarelor ei lungi şi se strângeau brusc pe glezne. Mătasea străvezie fusese vopsită în nuanţe somptuoase de coral şi safir. Părea un pic cam exagerat să mergi atât de ţanţoş în pantaloni, dar erau fără doar şi poate confortabili.

Şalvarii erau asortaţi de o cămăşuţă strâmtă şi croită cât să dezvăluie o porţiune serioasă din decolteu, iar în partea de jos o fâşie îngustă din abdomen. Clarinda râse la imaginea şocantă pe care ar fi reprezentat-o dacă ar fi îndrăznit să apară îmbrăcată în asemenea veşminte imorale pe străzile Londrei.

Era încă devreme, iar multe dintre femeile din harem zăceau încă întinse pe divanele din sala principală. Clarinda se strecură printre ele şi fură câteva curmale proaspete şi o mână de nuci de pe o tavă. Se simţi uşurată că nu o găsi pe Poppy printre ele. Având în vedere înclinaţia prietenei sale de a scoate pe gură primul lucru care îi venea în minte, Clarinda nu îndrăznise să îi povestească despre cum se strecurase Ash în harem cu o zi în urmă şi nu-i spusese nici măcar un cuvânt despre discuţia pe care o purtaseră. În momentul în care ar fi fost gata să evadeze, nu mai avea încotro şi trebuia să aibă încredere în Poppy. Până atunci însă Clarinda nu avea de gând să-i împărtăşească nici un secret.

Acum trebuia să îl găsească pe Farouk şi să se dea bine pe lângă el pentru a-l fermeca să o invite la cină. Nu credea că mai rezistă

încă o noapte plimbându-se agitată prin alcov, în timp ce destinul îi atârna în mâinile nesigure ale bărbaților.

Constată cu ușurare că Solomon era unul dintre eunucii care păzeau ușa principală a haremului. Îi explică că avea ceva de discutat cu sultanul, iar el dădu din cap că a înțeles și îi deschise larg ușa.

Se plimba pe un coridor lung și boltit, deschis lateral spre priveliștea spectaculoasă a grădinilor, când din direcția opusă se apropie cu repeziciune Yasmin cu brațele încărcate cu un teanc de prosoape. Clarindei îi veni să ofteze, dar preferă să își ridice bărbia puțin, hotărâtă să nu lase o privire disprețuitoare sau o remarcă acidă să îi intimideze starea entuziastă.

Yasmin nu se lăsă mai prejos.

– Dă-te la o parte, vacă ce ești, se răsti ea când mai erau doar câțiva centimetri între ele.

Clarinda tocmai se pregătea să deschidă gura ca să-i dea o replică, când observă că pe sub voalul transparent roșu expresia ei de obicei batjocoritoare fusese înlocuită cu un zâmbet îngâmfat. Își simți părul de pe ceafă ridicându-se.

– Cum de ești trează la ora asta și nu ești în harem? De obicei eunucii te trag jos din pat de păr ca să te scoale.

Yasmin trecu pe lângă ea fără ca măcar să încetinească.

– Solomon mi-a ordonat să îl însoțesc pe englez la baie.

Clarinda încremeni în mijlocul drumului, paralizată de imaginea nedorită a lui Yasmin înghițind un castravete întreg. Se roti pe călcâie și se luă după ea, mărind pasul ca s-o ajungă din urmă înainte de a ajunge la ușa care ducea la băi.

– Mă tem că a intervenit o schimbare de plan, spuse ea, forțând-o pe Yasmin să se oprească proțăpindu-se în fața ei și blocându-i drumul. Eu sunt cea care trebuie să îl escorteze pe căpitanul Burke la baie în dimineața asta.

Zâmbetul lui Yasmin dispăru în spatele voalului.

– Nu te cred. Solomon mi-ar fi spus.

– Solomon n-a fost înștiințat de schimbare. Măcar asta nu era o minciună. Sultanul a decis ca musafirul lui să fie îngrijit de cineva din țara lui de baștină.

Ochii Yasminei se făcură mici-mici și aruncară scântei.

– Nu te cred. Maiestatea sa n-ar trimite niciodată o virgină să escorteze un bărbat la baie. Scuipă cuvântul virgină la fel cum femeile rostesc de obicei cuvântul curvă. O să cer o audiență imediat la el, ca să dovedesc pe loc că nu ești decât o mizerabilă și o mincinoasă și o...

– În locul tău m-aș abține. Deși i se strângea stomacul, Clarinda știa că nu avea de ales și că trebuia să-și canalizeze toate abilitățile fără scrupule necesare supraviețuirii timp de șapte ani printre adolescentele de la un pension englezesc. Ești o concubină. Eu sunt cea care în curând îi va deveni soție lui Farouk. Iar după aceea, eu voi fi și cea care va decide care anume dintre concubine vor mai putea rămâne și în continuare pentru a se bucura de favorurile lui. Rugându-se în gând ca Yasmin să nu-și dea seama că blufează, Clarinda se apropie și mai mult de ea. Și care vor fi izgonite pentru totdeauna de aici.

Yasmin continuă să o săgeteze cu privirea, dar în momentul în care își înmuie buzele rujate cu limba, Clarinda știu că a câștigat. Strecurând o înjurătură guturală în arabă printre dinți, Yasmin îi îndesă prosoapele în brațe și se roti pe călcâie ca să pornească țanțoș spre grădini, unde cu siguranță avea să-și petreacă restul dimineții căutând o viperă pe care să i-o pună Clarindei în pat.

Clarinda se uită tâmp spre prosoapele din brațele ei, întrebându-se cam ce-ar fi trebuit să facă mai departe. Apoi își aminti de expresia de îngâmfare de pe chipul lui Ash când ea sărise ca arsă de pe divan, după ce fusese convinsă că în încăpere se afla Solomon.

Un zâmbet șiret îi arcui buzele. Căpitanul Burke fusese atât de amabil să o acompanieze în sala de masaj, așa că de ce să nu-i întoarcă favoarea? Poate că răzbunarea nu era la fel de gustoasă servită rece, ci trebuia savurată cât era încă aburindă.

Clarinda deschise ușor ușa masivă de bronz și se strecură înăuntrul hamamului, varianta generoasă și privată a băilor publice existente în orice oraș mare din Maroc. Haremul avea un hamam propriu, dar era întotdeauna plin cu chicote de femei. Ori de câte ori Clarinda se dezbrăca în fața lor, o arătau cu degetul și se holbau la ea de parcă ar fi fost vreo maimuță albinoasă. Până la urmă

decisese să se îmbăieze în alcovul propriu sau să viziteze hamamul femeilor dimineața devreme, când majoritatea dormeau încă.

Rugându-se ca Ash să fie singurul ocupant al încăperii spațioase boltite, Clarinda înaintă tiptil cu pași mărunți pe dalele umede de mozaic.

Crezuse doar că merge tiptil, pentru că vocea baritonală și posomorâtă a lui Ash răsună printre norii de aburi parfumați suspendați prin toată încăperea.

– Sunt bărbat în toată firea. N-am nevoie de o dădacă să mă spele. Apreciez ospitalitatea stăpânului tău, dar ești liberă să pleci.

Clarinda își simți buzele încordându-se de exasperare. Nici când erau copii nu reușise niciodată să se furișeze prin spatele lui. Capacitatea aceasta a lui îl ajutase probabil în luptă, dar era de-a dreptul agasantă pentru o puștoaică de optsprezece ani care încerca să ia un greiere de pe gulerul cămășii lui.

Se văzu nevoită să apeleze la abilitățile actoricești pe care și le perfecționase jucând în piese de teatru puse în scenă pentru părinții ei sau la seminarul domnișoarei Throckmorton, pentru a imita accentul englezesc strident al Yasminei. Își îngroșă puțin vocea și spuse:

– Oh, vă rog, bunule domn, măcar permiteți-mi să vă aduc câteva prosoape. Dacă mă goniți, mă tem că stăpânul meu se va arăta nemulțumit și mă va pedepsi cu asprime.

– Bănuiesc, spuse el după un moment de ezitare, că n-are ce să se întâmple rău. Cu siguranță n-aș vrea să mă fac vinovat de... pedepsirea ta.

– Sunteți mult prea generos cu această servitoare umilă, răspunse Clarinda, picurându-și în voce nuanța exactă de șarm slugarnic.

Înainte de a veni să-l caute în hamam, se întorsese în harem cât să facă rost de două voaluri diafane. Unul și-l petrecuse peste nas și gură, după care își prinsese părul într-un coc în vârful capului și și-l acoperise cu cel de-al doilea voal. În rest se baza pe aburul cu miros de balsam să-i asigure deghizarea.

Se apropie încet de bijuteria care încununa hamamul – un bazin octagonal încastrat în podea chiar sub cupolă. Panouri în formă de romb tăiate din sticlă fuseseră montate în dom,

invitând să pătrundă în interior săgeți palide ale luminii neguroase de dimineață. Strămoșii lui Farouk fuseseră niște oameni cu viziune, drept pentru care își construiseră palatul deasupra unui izvor natural cu apă fierbinte, așa că nu era nevoie de o sobă tradițională pe lemne sau de un sistem hipocaust de încălzire a apei și aerului. Izvorul furniza în permanență apă proaspătă și fierbinte spre desfătarea oricărui om obosit care voia să facă baie.

În bazin puteau intra cu ușurință douăzeci și cinci de bărbați, dar din fericire pentru Clarinda, în dimineața aceasta singurul ocupant era enervantul de englez.

Pașii i se poticniră în clipa în care îl zări pe Ash. Stătea în piscină cu apa până la mușchii bine definiți de pe abdomen. Își întinsese brațele de o parte și de cealaltă, rezemat de peretele de dale din spatele lui, poziție care îi scotea și mai mult în evidență mușchii încordați ai antebrațelor și lățimea impresionantă a umerilor. Clarinda trebuia să-și reamintească de fiecare dată că nu mai era flăcăul pe care și-l aducea aminte, ci o altfel de creatură de o masculinitate sălbatică și la o adică chiar periculoasă.

Unii credeau că însuși diavolul locuiește în hamam, iar în acea clipă Clarinda fu tentată să le dea crezare.

Înconjurat de rotocoale de abur, Ash arăta ca un fel de stăpân al lumii subterane care își pierde timpul în așteptarea unui suflet nefericit de femeie pe care să îl devoreze. Atât îi trebui Clarindei să se convingă că nu făcuse deloc o alegere bună. Sperase să-i plătească cu aceeași monedă păcăleala pe care i-o trăsese cu o zi în urmă, dar fiind atâtea lucruri în pericol, nu era timp de jocuri. Mai ales de jocuri la care avea șanse mici de câștig. Din fericire, nu se întâmplase nimic rău până acum.

– Poți lăsa prosoapele pe bancă, spuse el, urmărindu-i fiecare mișcare printre gene.

– Cum doriți, milord.

Își ținu privirea sfioasă înspre podea și se îndreptă spre una dintre băncile de marmură care flancau bazinul. Dacă îi întrezărea doar ochii, atunci n-ar mai fi avut nici o șansă să își păstreze secretul identității – sau onoarea nepătată.

Mai mult aruncă prosoapele pe bancă, după care se roti pe călcâie să-şi ia tălpăşiţa.

– Stai. Tonul adânc şi poruncitor al lui Ash îi transmise un fior pe şira spinării. M-am hotărât că până la urmă aş avea nevoie de ceva ajutor la îmbăiat.

Capitolul 13

Clarinda îngheţă. Înghiţi cu greu nodul care i se pusese în gât şi spuse:

– Dacă dorinţa voastră, sir, este să vă bucuraţi în solitudine de baie, atunci n-aş vrea să deranjez.

– Puţini bărbaţi nu s-ar bucura de un aşa deranj. Ai putea începe prin a mă spăla pe spate.

Clarinda se încruntă la imaginea unei Yasmin ude şi dezbrăcate încolăcită toată în jurul lui ca un crotal, care îi întunecă mintea o fracţiune de secundă.

– Prea bine, milord, replică ea bătoasă şi se întoarse spre piscină.

Chiar dacă îşi ţinea ochii în podea, simţea în continuare privirea lui Ash urmărind-o în timp ce înconjură bazinul pentru a ajunge în punctul în care stătea el. Veni cu stângăcie în spatele lui, mulţumind absurd bulelor de apă care îi apărau ochii de ce se afla dedesubt. Constată jenată că deşi nu mai era virgină, era perfect capabilă să se înroşească de parcă ar fi fost.

Găsi un calup de săpun maro cu ulei de măsline pe marginea îngustă a piscinei.

– Nu există burete?

– Nu-i nevoie. Poţi să-ţi foloseşte mâinile.

Ash îşi întinse mâinile pe coapsele puternice şi se aplecă înainte, iar ea nu mai avu de ales şi trebui să-i accepte invitaţia nerostită de a îngenunchea în spatele lui.

De îndată ce avu o privelişte clară asupra spatelui lui gol, de abia reuşi să-şi suprime un icnet de şoc.

Spatele pe care şi-l aducea ea aminte era la fel de neted ca marmura sub dezmierdarea curioasă a mâinilor ei. Acum era ca o hartă scorţoasă a vieţii pe care o dusese în ultimii nouă ani. Judecând după numărul de cicatrici care îi înfloriseră pe spate, fusese înjunghiat şi poate şi împuşcat cel puţin o dată.

– Îmi păreţi un bărbat care şi-a făcut mai mulţi duşmani decât prieteni în lumea asta, spuse ea cu delicateţe, neputând să se abţină să traseze cu vârful degetului marginea cutată a cicatricei făcută de o baionetă zimţată care se întindea din partea de sus a coloanei până la omoplatul umărului drept.

– Te miră? Nu toţi bărbaţii au la îndemână o armată proprie care să-i protejeze, aşa cum are stăpânul tău. Unii trebuie să-şi ducă singuri bătăliile.

Cuvintele lui îi atraseră atenţia că nu cu ea vorbea, ci cu Yasmin sau cu o altă concubină anonimă, drept pentru care îşi retrase mâna de pe cicatrice. Înmuie bucata de săpun în apă fierbinte, apoi i-l plimbă încet pe spate până când pielea lui era la fel de alunecoasă ca mătasea sub mâinile ei.

Aburul care îi înconjura din toate părţile începea să aibă un anumit efect asupra ei. În timp ce întindea spuma peste muşchii încordaţi ai cefei lui Ash, picături de sudoare începură să-i picure dintre sânii ei plini. Un fir moale de păr îi scăpă de sub voal şi i se lipi de obrazul umed. Îşi simţea şi ea muşchii relaxându-i-se, din ce în ce mai moi şi mai apatici cu fiecare atingere.

– Mmmmm...

Mârâitul de plăcere al lui Ash avu reverberaţii în toată fiinţa ei. Îi putea simţi pulsaţia leonină a muşchilor sub mâinile ei când el îşi scutură umerii pentru a-i îndrepta.

– Femeile marocane sunt extrem de familiarizate cu nevoile unui bărbat. Sunt complet diferite de harpiile englezoaice cu care suntem noi obişnuiţi.

Mâna Clarindei se încordă, catapultând săpunul undeva în aer. Ash întinse repede palma şi îl prinse înainte să aterizeze în apă.

– Ce e? S-a întâmplat ceva?

– Nu, milord, răspunse ea, descoperind că îi era mai greu să-şi păstreze accentul fals dacă vorbea printre dinţii încleştaţi. Trebuie doar să vă limpezesc spatele.

Apucă vasul de lut destinat acestei sarcini şi îl cufundă în bazin ca să îl umple, iar el continuă la fel de binedispus:

– S-o luăm de exemplu pe domnişoara aceea, Cardew. Nu-mi pot imagina de ce sultanului i-ar trece măcar prin cap să se însoare cu o scorpie când are o hoardă de femei frumoase şi docile ca tine la cheremul lui.

Clarinda ridică încet vasul strângându-l bine în mână şi apelă la toată puterea ei de stăpânire ca să toarne un firicel de apă peste suprafeţele line ale spatelui lui, în loc să-i spargă vasul direct în cap.

– Poate că sunteţi puţin prea aspru cu această domnişoară Cardew. Se spune că o femeie puternică e ca o coloană vertebrală pentru un bărbat.

– Ha! Nu şi această femeie. Ea e mai degrabă o durere în dos pentru el. Dacă Farouk îşi duce planul acesta nesăbuit de a se însura cu ea la sfârşit, te asigur că de atunci încolo viaţa lui va fi un calvar. Şi enervantă pe deasupra. Pe cuvântul meu, această femeie ar putea jupui pielea de pe spatele unui bărbat doar cu limba! Ash scutură din cap. Mă ia cu fiori când mă gândesc că era cât pe-aici să mă leg cu cătuşe de o asemenea... Ce mama dracului?! exclamă el când vasul îi pică în cap, de unde căzu în apă.

Se frecă la cap şi îi aruncă o privire îndurerată peste umăr.

– Iertaţi-mă, milord. Clarinda îşi coborî privirea, sperând ca el să atribuie tremuratul de mâini ruşinii, nu furiei. Săpunul mi-a făcut palmele mai alunecoase decât credeam. Sunteţi curat pe spate acum. Pot să plec?

– Nu prea. Se sprijini la loc de marginea bazinului şi pufni îmbufnat. Mă tem că partea mea din faţă se simte cam neglijată.

Uitând deja toate planurile de răzbunare, Clarinda îşi întoarse brusc capul ca să-i arunce o privire şocată, dar el închisese deja ochii.

Conform femeilor mai în vârstă care o instruiau pe Clarinda în arta iubirii, femeile erau interschimbabile în ochii unui bărbat. Singura dorinţă a bărbaţilor era să aibă un loc cald şi îngust în care să-şi verse sămânţa, iar din punctul lor de vedere, orice pântec era bun pentru treaba asta. De aceea femeia trebuia să-şi dea toată silinţa pentru a se face şi mai atractivă, şi mai fermecătoare, şi mai irezistibilă decât toate celelalte din jurul ei dacă voia

să capteze atenția sultanului ca să o cheme în patul lui, fie și măcar pentru o singură noapte.

În ciuda avertismentelor primite de la profesoarele ei, Clarinda prespunea că o parte din ea continuase să creadă că Ash era diferit de ceilalți bărbați. Sperase că el nu se va grăbi să-și astâmpere poftele trupești cu o oarecare fată din harem, fără nume – și mai ales fără chip.

Își lăsă din nou capul în jos, disprețuindu-și gheara pe care o simțea în gât la fel de tare pe cât îl disprețuia și pe el în acel moment.

– Poate că ar fi mai bine să vă spălați singur în partea din față.

Se pregătea să se ridice când o prinse de încheietura mâinii, luând-o captivă. Își ținu chipul ferit de el, dar tot îi simțea greutatea apăsătoare a privirii.

– Stăpânul tău m-a asigurat că toate femeile pe care mi le trimite la baie trebuie să-mi îndeplinească poruncile. Vocea nu-i mai era amabilă, ci încărcată de o amenințare senzuală. Intenționezi să îl transformi într-un mincinos?

Clarinda rămase suspendată în strânsoarea lui, ezitând între evadare și predare. Toate instinctele îi spuneau să încerce să fugă, dar niciodată nu se dăduse în lături de la o provocare, mai ales venită din partea lui. Poate că totuși încă mai avea timp să-și pună în aplicare răzbunarea.

– Sigur că nu, spuse ea blajin. Singura mea dorință este să-mi mulțumesc stăpânul... și pe tine.

Cu promisiunea încă pe buze, îngenunche din nou și acceptă săpunul oferit de el. Ash se rezemă din nou de marginea bazinului și oftă cu poftă în așteptarea celor ce vor urma, iar ea își întinse ambele brațe în jurul lui, prinzându-l în îmbrățișarea ei. Preț de câteva clipe Ash își ținu respirația. Apoi Clarinda îi simți pieptul înfoindu-i-se sub palmele ei, după care dădu drumul unei răsuflări tremurate. Își trecu pe nesimțite degetele printre buclele umede ale părului de pe piept, iar apoi începu să frece săpunul în cercuri leneșe de bustul lui, insistând asupra vârfurilor rigide ale sfârcurilor.

Își aduse gura aproape de urechea lui și îi șopti:

– Îți place așa, milord?

– Mai mult decât vei şti vreodată, răspunse el pe o voce care putea fi confundată cu un mormăit.

Săpunul îi alunecă din mână şi dispăru pe sub apă. Clarinda frecă palmele pentru a transforma pelicula subţire de săpun într-o spumă cremoasă, în timp ce mâinile îi rătăciră mai departe către teritoriul şi mai periculos al abdomenului lui cu mângâieri din ce în ce mai languroase.

Ca să-şi păstreze echilibrul, se văzu obligată să se întindă în faţă până când vârfurile sânilor ei se frecară de spatele lui. Ţinând cont de fierbinţeala pielii lui, nu s-ar fi mirat să audă un fâsâit sau să vadă nişte dâre noi de fum ridicându-se din zona punctelor de contact. Apa care i se prelingea lui pe piele îşi continua drumul prin mătasea cămăşuţei ei ca şi cum ar fi fost unt, fiindu-i imposibil să ascundă faptul că şi sfârcurile ei se întăriseră şi se umflaseră ca nişte muguri micuţi.

Îşi întinse o mână şi mai jos, sub apă, şi simţi muşchii tari ca piatra de pe abdomenul lui superior zvâcnind.

Îşi scufundă şi el o mână şi o cuprinse de încheietură, ca într-o capcană pe care şi-o pregătise ea singură. Mişcarea o dezechilibră şi se împinse în faţă, lipindu-şi definitiv moliciunea sânilor de spatele lui.

„Mă va goni", se gândi ea, sfâşiată între exaltare şi dezamăgire, două emoţii care ar fi fost mai bine să rămână neexplorate. La urma urmei, avusese dreptate în ceea ce-l privea. Nu era genul de bărbat care să se mulţumească cu farmecele seducătoare ale unei femei care ar îngenunchea în faţa oricărui bărbat doar pentru a-i face pe plac stăpânului ei.

În loc să o împingă însă, îi acoperi mâna cu palma lui mult mai mare, turtindu-i-o pe abdomenul lui. Îşi întoarse capul cât căldura buzelor lui să-i umple urechea şi îi şopti:

– Ai nişte mânuţe extrem de sprintene, draga mea. Dacă ne concentrăm amândoi asupra acestei misiuni, am putea să dezvoltăm o metodă mult mai înţeleaptă de a le utiliza.

Icni cu zgomot când el îi captură lobul urechii între dinţi şi i-l trase cu blândeţe, în timp ce începu să exercite o presiune subtilă cu mâna pentru a o convinge să-şi coboare palma jos... mai jos... mai jos...

Era pe punctul de a uita tot despre propriul plan de a-l înnebuni de dorință și a-l lăsa așa, dar își aminti că nu pe ea o ținea de mână.

O ținea pe Yasmin.

Se retrase înapoi pe pulpe și își smulse mâna din încleștarea lui.

– Oh, am deja ce să fac cu mâinile, zise ea cu candoare. Cred că îmi sunt extrem de utile pentru a-ți spăla părul.

– Dar deja...

Nu mai apucă să termine, pentru că Clarinda își înfipse ambele mâini pe umerii lui și se lăsă pe ei cu toată greutatea. Dacă el ar fi știut ce-l așteaptă, atunci nici nu l-ar fi urnit din loc. Atacul ei neașteptat însă îl prinse nepregătit și dispăru sub apă fără nici un protest.

Ieși scuipând și înjurând, cu apa șiroaie din păr. Se întinse în spate și îi cuprinse talia, apoi o trase peste umărul lui în bazin, iar bufnitura îi făcu fleașcă pe amândoi.

Totul se petrecuse foarte repede. Acum Clarinda era în genunchi pe marginea bazinului savurându-și triumful, iar o clipă mai târziu aterizase înăuntru în poala lui Ash.

În timp ce se lupta să-și recapete suflul, el îi smulse repede voalul care îi acoperea nasul și gura și îl aruncă pe suprafața apei ca pe un steag alb de pace.

– Iat-o și pe drăguța mea de harpie englezoaică! Pe față îi înflori un rânjet rapace, iar dinții lui păreau orbitori în contrast cu pielea arămie pârjolită de soare. Mă întrebam cât va mai dura până când îți vei scoate ghearele la atac.

Capitolul 14

Clarinda își ridică privirea spre chipul tot un zâmbet al lui Ash.

– Păi așa, netrebnic ce ești! Te-ai jucat cu mine, așa-i? Înfuriată că a fost din nou victima unei glume din partea lui, îl plesni

cu ambele palme în piept. Cât de departe aveai de gând să mă lași să ajung înainte să mă oprești să mă fac de râs și mai tare?

– Oh, departe de mine gândul de a sta în calea dorinței tale de a-ți... Cum ai zis tu atât de elocvent? – ridică din sprâncene spre ea – mulțumi stăpânul... și pe mine.

Clarinda își dădu de pe ochi o șuviță îmbibată cu apă.

– De când ți-ai dat seama că sunt eu?

– Din clipa în care ai deschis ușa. Și gura.

– De-aia ai zis toate lucrurile alea oribile despre mine! Ca să mă chinui!

– Ah, ba nu. Am vorbit cât se poate de serios, zise el amuzat. Ai o limbă ascuțită, un temperament arțăgos, iar eu n-am întâlnit nici o altă femeie care să fie atât de îngrozitoare...

– Știu că eram ca o pacoste oribilă când eram mică, dar nu voiam decât să te fac să te uiți la mine. Să mă vezi cu adevărat.

– Oh, te-am văzut, zise el, iar vocea i se înmuie. Felul în care se uită la ea în acel moment o făcu să se simtă de parcă era singura femeie din lume. Am văzut cât de curajoasă ai încercat să fii când ți-ai pierdut mama, cum l-ai luat de mână pe furiș pe tatăl tău la mormântul ei și cum ai vrut să-l alini. Am văzut cât de tare voiai să-i fii pe plac, chiar dacă îți era extrem de greu să joci rolul unei domnișorici perfecte. Te-am văzut cât de tare urai orice nedreptate și cum îi apărai de fiecare dată pe cei mai slabi sau mai puțin inteligenți decât tine. Îi dădu o șuviță udă pe după ureche, iar atingerea lui îi zăpăci complet pulsul. Întotdeauna te-am văzut. Doar că mi-a luat ceva timp să înțeleg ce să mă fac cu tine.

Sperând să ascundă faptul că atât confesiunea, cât și atingerea lui o lăsaseră fără suflare, pufni și replică strâmbând din nas.

– Ei bine, cred în continuare că am interpretat cu brio o fată de harem.

– La partea asta nu te contrazic. Mai puțin când m-ai pocnit în cap cu urciorul, în rest așteptam cu interes să văd care ți-e următoarea mișcare și încotro vrei să-ți îndrepți rolul.

– Și atunci? Cum de ai știut că sunt eu?

– Cum să nu știu? Ai uitat că te cunosc de când erai doar de-o șchiopă și de abia te țineai după mine cu piciorușele alea grăsuțe? Prima dată când te-am văzut, erai în cârca tatălui tău și îl trăgeai de urechi ca de niște hățuri! Îți cunosc timbrul vocal, modul

în care îți unduiești șoldurile când mergi. Sclipirea veselă îi păli din ochi, lăsându-i neașteptat de sobri. Știu senzația pe care mi-o lasă mâinile tale pe piele, ritmul respirației tale... Clarinda se opri din respirat când el își aplecă ușor capul și își plimbă nasul de-a lungul gâtului ei lung, inhalând profund. Îți cunosc mireasma, chiar sub tot parfumul și uleiul ăsta.

Tumba ei în piscină o adusese într-o poziție și mai precară ca înainte. Apa caldă nu contribuise cu nimic la atenuarea entuziasmului nerușinat al sfârcurilor ei. Din contră, îi modelase bluzița din mătase ca pe o a doua piele, mai provocatoare chiar decât dacă ar fi fost dezbrăcată. Nu-i mai trebuia decât cea mai scurtă privire pe sub pleoapele grele a lui Ash pentru a-și imagina dinții lui molfăindu-i mătasea transparentă, la fel cum îi făcuse și cu urechea. El își înălță capul, ajungând din nou cu gura la o distanță periculos de mică.

– Și îți cunosc gustul...

Pentru a-și demonstra punctul de vedere, îi atinse în treacăt buzele cu buzele lui, ca o mângâiere ușoară, iar simțurile ei, deja zăpăcite, începură să se clatine de-a binelea. Era ca și cum buzele lor n-ar fi fost niciodată despărțite. De parcă timpul s-ar fi oprit în loc și toate clipele trecute de la ultimul lor sărut ar fi fost doar fire de nisip suspendate într-o clepsidră înghețată.

Clarinda nu mai avea apărare în fața unei gingășii atât de devastatoare. Sărutul lui deveni mai profund, acaparându-i gura într-o dezmierdare catifelată, iar ea fu forțată să-și încolăcească o mână pe după ceafa lui lată și să-și încâlcească degetele prin părul ud și mătăsos pentru a nu aluneca înapoi în apă. Dacă s-ar mai fi scufundat și de data asta, nu credea că ar mai fi putut fi salvată.

Limba ei întâmpină cu bucurie această dezmierdare cu o atingere impetuoasă, dornică de a gusta din toate desfătările pe care și le interzisese mult prea mult timp. Nu existau condimente sau feluri de mâncare exotice care să se compare cu aroma lui. Nici cea mai bogată și neagră cafea arăbească sau cea mai crocantă *ktefa* stropită cu miere groasă aurie nu se comparau. El reprezenta însăși plăcerea, iar tot ce își dorea ea era să își ghiftuiască simțurile înfometate, chiar dacă știa din experiența crudă că nu era posibil să se satur vreodată de el.

Aburul se învolbura în jurul lor exact cum se învolburase ceața în dimineața aceea de pe pajiște, fiind parcă și mai simplu de crezut că ei doi erau singurii îndrăgostiți din lume. Cu trupurile mângâiate de apă și de transpirație și doar stratul subțire de șalvari de mătase care să îi despartă moliciunea de căldura tare și pofticioasă a mădularului lui, i-ar fi fost atât de ușor să se topească în el.

Iar lui i-ar fi fost și mai ușor să se topească în ea.

Își înfășură brațele în jurul ei și îi cuprinse ceafa în palme, înclinându-i capul pe spate pentru a avea acces și mai amplu asupra desfătărilor interzise ale gurii ei.

Limba lui deveni din ce în ce mai îndrăzneață cu fiecare incursiune, făcând-o din ce în ce mai mult a lui cu fiecare atac posesiv, purtând-o într-un timp și loc în care nu mai exista nici un Maximilian, nici un Dewey, nici un Farouk, nici un alt bărbat în afară de el.

Motiv pentru care dură foarte mult pentru ca bufnitura înfundată a ușii masive care se deschisese și închisese, urmată de sunetul unui bărbat cântând fals să o aducă din nou cu picioarele pe pământ.

Iubit-am pe draga mea Jenny,
Era fecioară albă pură
Cel puțin așa-m crezut
Pân-am prins-o zbenguindu-se cu tine.

Nu era deloc fecioară,
Ci o curvă mincinoasă
Dar când mi-a arătat ce-ai învățat-o
Am iubit-o și mai mult!

Clarinda și Ash săriră cât colo, uitându-se unul la altul cu ochi îngroziți. Timbrul acela de *basso profondo* nu putea fi confundat.

– Dumnezeule mare, e Farouk! șopti Clarinda, țintuită locului de dezastrul care era pe cale să se stârnească.

– Cântecelul ăsta îl cântam la Eton, se încruntă Ash. La dracu' cu toate. Dacă trebuia să fim prinși în flagrant de unul dintre logodnicii tăi, de ce trebuia să fie taman cel cu sabia mai mare?

Măcar fratele meu s-ar fi mulțumit să mă concedieze. Sau să mă provoace la duel și atunci l-aș fi rănit ușor, după care mi-aș fi cerut mii de scuze.

– Nu e nici un flagrant! protestă ea.

Degetele lui abile îi mângâiară punctul sensibil de pe ceafă, chiar sub linia părului, cel care o făcuse întotdeauna să se înfioare cu un dor nespus și o tentase să îi permită să depășească etapa de sărutări furate. Șoapta lui învăluitoare îi umplu cochilia delicată a urechii.

– Încă.

Clarinda tresări și i se puse un nod în gât. Avea dreptate oare? După ani în care jucase cu mare succes rolul unei lady cuviincioase, chiar fusese pe punctul de a se preda lui după doar câteva mângâieri oportune și niște săruturi?

Nu mai era timp să mediteze la tăria ei morală – sau la lipsa enervantă a ei. Farouk se apropia grăbit prin valul de aburi, pașii lui grei răsunând pe dalele umede.

– Du-te! îi ordonă Ash, ridicând-o fără tragere de inimă din poala lui și dându-i un brânci frenetic spre absida acoperită de perdele din cel mai apropiat perete. În ciuda situației disperate în care se aflau, nu rezistă să nu-i tragă o pălmuță peste fundul ud în momentul în care ieși din bazin.

Clarinda îi aruncă o privire scandalizată peste umăr, după care se repezi să traverseze podeaua și se ascunse în spatele perdelei. Se ghemui la podea și-și îmbrățișă genunchii cu mâinile pentru a se face cât mai mică, apoi se rugă ca Farouk să nu remarce dâra de apă care l-ar fi condus exact la ascunzătoarea ei.

– Maiestate, spuse Ash lin, avertizând-o că Farouk se afla lângă bazin.

– Bună ziua, Burke, replică Farouk cu curtoazia sa impecabilă obișnuită. Mă bucur că profiți de plăcerile oferite de hamamul meu.

Clarinda se îndoi că Farouk ar fi fost la fel de politicos dacă și-ar fi dat seama ce plăcere anume era cât pe-aici să testeze musafirul lui. Trase marginea perdelei un centimetru de lângă peretele circular ca să îi poată supraveghea pe cei doi. Din nefericire, momentul ales coincise cu momentul în care Farouk își desfăcu șorțul alb petrecut în jurul vintrelor ca să intre în bazin. Gestul

lui fu cât se poate de natural, aruncă pânza, după care își înfipse bine picioarele în podea și își încordă toți mușchii, imagine care nu necesita nici un exercițiu de imaginație și nici nu avea cum să pună la îndoială capacitatea lui de a satisface atât de multe femei.

Clarinda nu realiză că icnise cu voce tare decât când Ash aruncă o privire ucigătoare în direcția ei. Se piti la loc după perdea și-și acoperi gura cu mâna, rezistând cu greu tentației de a chicoti ca o școlăriță. Poate era mai înțelept să rămână unde era și să se limiteze doar la a auzi ce se întâmpla.

Farouk se așeză în bazin cu o plesnitură, iar oftatul lui greu ajunse până la urechile ei.

– Mi se pare că ești abătut, prietene, într-o zi atât de frumoasă, spuse Ash. Aș putea să-ți ofer vreun sfat care să-ți mai aline povara de pe suflet?

Clarinda se dezmetici, amintindu-și că scopul lui Ash era să-i câștige încrederea lui Farouk pentru ca amândoi să-l poată trăda.

– Inima mea este chinuită de aceeași durere care îl afectează pe bărbat de la începutul timpului. Femei! Nu sunt ele cele mai innebunitoare creaturi, ce zici?

– Așa este! îi dădu Ash dreptate din tot sufletul. Înnebunitoare. Enervante. Exasperante. Încăpățânate. Neserioase. Capricioase. Ușor de impresionat, adăugă el ferm.

Clarinda strânse din buze, știind că declamația se adresase urechilor ei, nu lui Farouk. Ar fi trebuit să-i țină capul sub apă puțin mai mult. Poate o oră sau două.

Entuziasmul lui Ash pentru acest subiect nu păli nici un pic.

– Smintite. Răzbunătoare. Interesate de bani. Orgolioase. Iraționale...

– Exact! exclamă Farouk înainte ca Ash să mai poată adăuga și alte epitete deloc măgulitoare. Sunt cu totul lipsite de logică și imposibil de înțeles, dar cu toate astea le permitem să ne dicteze starea sufletească, speranțele și dorințele.

– Așa facem, recunoscu Ash cu obidă. Este singurul nostru defect ca sex mai puternic, mai inteligent și net superior.

De data asta Clarinda nici nu mai încercă să-și înăbușe un pufnet disprețuitor.

– M-am trezit dintr-odată punând la îndoială înțelepciunea străbunilor mei în aceste chestiuni, mărturisi Farouk. Poate vei putea să faci lumină în bezna gândurilor mele.

– Aș fi onorat să încerc.

Farouk își măsură cu mare atenție următoarele cuvinte.

– Aici suntem învățați încă din fragedă pruncie că un bărbat poate fi soțul mai multor femei, un crez care în ochii multor oameni din cultura ta ne face să părem niște sălbatici.

– Ai fi surprins să constați câți bărbați din Londra împărtășesc exact această filosofie, zise Ash râzând cinic. Singura diferență este că femeile nu se cheamă soții sau concubine, ci amante.

– Dar tot în lumea ta nu sunt și mulți care cred că fiecare bărbat are parte de un singur suflet-pereche? Că în momentul în care o găsește pe această femeie unică înseamnă că și-a împlinit destinul?

– Ba da, răspunse Ash. Au și un nume – li se zice proști vrednici de milă.

– Așadar, tu nu te încadrezi în această categorie?

Se scurseră clipe lungi până când Ash formulă un răspuns. Între timp Clarinda își dădu seama că își ținea respirația. Când vorbi într-un final, tonul lui era extrem de șovăitor.

– Din experiența mea, pot spune că un bărbat se poate îndrăgosti de mai multe femei.

Clarinda își închise ochii, fericită că el nu era acolo să-i vadă dezamăgirea din ei.

– Dar una singură îi poate fura inima.

Deschise larg ochii. Acum ar fi vrut să-i vadă chipul. Din ce putea spune acum, nu făcea decât să o tortureze din nou. Poate că nici nu se referise la ea, ci la o femeie pe care o întâlnise în multele lui călătorii.

– Ești un bărbat înțelept, Burke, declară Farouk. De data asta, vocea lui era un pic cam prea entuziastă. Iar dacă pot spera să fiu și eu la fel de înțelept, atunci nu pot să trag decât o singură concluzie. Clarinda este această femeie pentru mine. Ea este destinul pe care trebuie să mi-l împlinesc.

Tăcerea lui Ash fu atât de apăsătoare, încât Clarinda se temu că avea să se trădeze și să distrugă orice șansă de evadare. Când

vorbi în cele din urmă, vocea lui era la fel de fină precum catifeaua, dar cu o nuanță de oțel pe care doar ea i-o putea recunoaște.

– Omul înțelept este într-adevăr cel care nu se teme să-și îmbrățișeze destinul. Doar un nebun l-ar lăsa să-i scape printre degete.

Capitolul 15

Nu se mai întorcea.

Poppy își scoase ochelarii și se uită spre mare, iar de pe buze îi scăpă un oftat de dor și jale. Uneori, lumea i se părea mult mai agreabilă ochilor când imaginea era ușor nefocalizată. Marginile de obicei ascuțite care ar fi putut să-i rănească sufletul blajin erau parcă mai moi.

Trecuseră cinci zile de când Farouk dăduse întâmplător peste adăpostul ei din grădină. Chiar dacă de atunci nu mai auzise nimic de el, ea se întorsese cu sfințenie la bancă în fiecare dimineață, având grijă ca de fiecare dată să ajungă la aceeași oră cu un coș plin cu *ktefa* proaspăt pregătite la braț. Comportamentul sultanului față de ea părea învăluit în mister, dar nu exista nici o enigmă în felul în care el se uitase la acele preparate dulci.

O undă gingașă i se trecură printre ciorchinii de bucle prinși pe după urechi, dar sfera nemiloasă de aur se cățărase deja pe cer la est. În scurt timp căldura avea să se ridice deasupra deșertului în valuri scânteietoare, făcând ca și cele mai umbrite colțuri ale grădinii să fie de nesuportat până la căderea nopții, în special pentru o femeie cu formele generoase ale lui Poppy. În ciuda căldurii opresive din regiune, începea să-i placă din ce în ce mai mult vestimentația. Aici nu existau corsete cu balene care să apese pe coaste, straturi nesfârșite de fuste, încălțăminte foarte strâmtă care să-ți chinuie degetele. Fără panglicuțe, butoni și copci nu se mai simțea îndopată ca un curcan de Crăciun. Era liberă să tragă adânc aer în piept, să-și întindă picioarele și să-și fluture degetele, să se bucure de gânduri caraghioase și copilărești, precum cel cu sultanul care fusese la un pas de a o săruta.

Ar fi trebuit să știe că era tot o fantezie stupidă de-a ei, cum fusese și când crezuse că domnul Huntington-Smythe era îndrăgostit de ea doar pentru că îi recuperase umbrelușa de soare, smulsă și răsturnată din mâna ei de o pală de vânt. De ce un bărbat atât de magnific precum Farouk și-ar coborî a doua oară privirea spre o fată ștearsă și plinuță ca ea, cu atât mai mult să vrea să o sărute, când avea la dispoziție un cârd de frumuseți exotice, care se gudurau în permanență pe lângă el? Chiar așa, poate că și în clipa de față lâncezea în pat alături de una dintre ele!

Dezamăgită, înghiți în sec și-și împinse la loc ochelarii pe nas, după care își deschise cartea din poală. N-avea nici un rost să-și lase starea melancolică să-i strice o dimineață atât de perfectă.

Tocmai se apucase de citit, când o umbră amenințătoare trecu razant peste paginile cărții. Își ridică privirea și îl zări pe Farouk care se încrunta la ea, iar chipul lui sever bloca soarele la fel de sigur ca un nor de furtună.

Nu-și putu reține un zâmbet de încântare, care i se întinse pe toată fața.

– Zău așa, bună dimineața, maiestate! Ce surpriză minunată să te văd aici!

– E grădina mea, să știi.

– Sigur că știu. Tot palatul este al tău. Vai, unii s-ar aventura să afirme că toată provincia îți aparține!

El continuă să se uite urât la ea pe sub sprâncenele stufoase și negre ca pana corbului, fără ca măcar să clipească. Poppy era convinsă că bărbatul acesta era în stare și să zâmbească. Emana un șarm pozitiv de fiecare dată când o privea pe Clarinda. Sau în general ori de câte ori se uita la vreo femeie.

La orice femeie cu excepția ei.

Se așternu o tăcere ciudată până când el spuse:

– Acesta a fost întotdeauna unul dintre locurile mele preferate din grădină.

– Și al meu, replică ea nerăbdătoare.

– Mi-ar face plăcere să vin aici dimineața. Să fiu singur, sublinie el.

– Oh! Dintr-odată Poppy trebui să depună un efort consistent pentru a-și menține zâmbetul lipit de față. Se întinse după

mânerul coşului care stătea lângă ea pe bancă. N-am vrut să deranjez. Poate ar fi mai bine să plec.

– Nu! Farouk se răsti cu o vehemenţă care o făcu să tresară. Cartea îi căzu din poală şi se prăbuşi pe jos. Ce citeşti? se interesă el în timp ce ea se aplecase să o ia.

Din ce în ce mai confuză, întoarse cartea astfel încât el să poată citi titlul scris cu litere aurite, inscripţionate în coperta de piele. El mijì ochii spre carte, parcă cu o privire şi mai încrâncenată decât până atunci, în timp ce se înroşi încet până la tendoanele încordate de la gât.

– Of, Doamne! exclamă Poppy, cu obrajii la fel de îmbujoraţi când realiză ce se întâmpla. Nu ştii să citeşti în engleză! Îmi pare atât de rău. Am presupus că dacă ai petrecut atâţia ani la Eton...

– Ştiu să citesc. Doar că nu văd.

– Pardon?

Spre surprinderea ei, el se întinse şi bătu uşor în ochelarii ei cu ramă de sârmă cu degetul arătător.

– Când eram în Anglia, purtam şi eu aşa ceva pentru a-mi face lecţiile. Când am revenit în El Jadida pentru a deveni sultan, unchiul meu a insistat că cine mă va vedea cu ei pe nas, inclusiv duşmanii mei, va considera că este un punct de slăbiciune al meu.

Poppy nici nu voia să se gândească cum ar fi să fie privată de cărţile şi de ziarele de scandal mult iubite din cauză că n-ar putea să citească. N-ar fi putut niciodată să supravieţuiască la domnişoara Throckmorton dacă n-ar fi putut să evadeze între paginile lor timp de câteva ore binemeritate în fiecare seară, după ce celelalte fete adormeau. Se întâmplase nu doar o dată să fie cât pe-aici să dea foc la toată şcoala pentru că ţinea opaiţul sub aşternuturi.

– Mie mi se pare că unchiul tău este cel cu vederi slabe. Eu aş considera mai degrabă incapacitatea de a-ţi vedea duşmanul când ţi se strecoară pe la spate un mare punct slab.

Indignată la culme în numele lui, îşi scoase ochelarii şi îi întinse lui. El se uită lung la ei câteva clipe, după care îi luă oarecum cu ezitare. Degetele lor se atinseră în treacăt, căldura pielii lui în contrast evident cu ramele reci din sârmă ale ochelarilor.

Își petrecu capetele curbate pe după urechi, iar Poppy își reținu un surâs. Era mult prea chipeș ca să semene cu vreunul dintre profesorii pe care îi văzuse ea vreodată, dar nu încăpea nici o îndoială că ochelarii îi dădeau un aer respectabil, demn de un avocat sau de un membru al parlamentului, nu de sultan desfrânat din Maroc.

Deși știa că nu-i frumos să se holbeze la el, nu se putu abține să nu-și lase privirea să se desfete din plin cu imaginea lui. Dacă planul căpitanului Burke funcționa, atunci aveau să plece destul de curând de aici, iar ea n-avea să-l mai vadă niciodată.

– Uite aici, zise ea, întinzând absentă cartea.

Dar el nu se uita la carte. Se uita la ea.

– Ce este? întrebă ea încet, speriată că vederea lui recent restaurată îi relevase niște defecte absolut îngrozitoare. Uitase să-și dea cu pudră de orez pe nas de dimineață? Își pusese hainele tradiționale pe dos? Sau de-abia acum realizase că nu era o silfidă delicată precum Clarinda, ci o femeie care refuza întotdeauna cu dificultate o porție suplimentară de desert cu ciocolată la cină?

– Ochii tăi.

Clipi spre el.

– Da?

– Sunt de culoarea lavandei.

Liniștită să afle că nu avea un rest de mâncare printre dinții din față, dădu din mână a lehamite.

– Nu fi caraghios. Au cea mai comună nuanță de saschiu. Bunica mea din Cotswolds creștea saschii în grădina ei. De-aia știu.

Îi oferi din nou cartea, iar el o acceptă, studiind coperta cu interes vădit.

– Coleridge, huh?

Încuviință din cap.

– Îmi place foarte tare *Christabel,* dar parcă *Kubla Khan* se potrivește mai bine cu locul ăsta. Grădina ta îmi aduce aminte de Xanadu. Iar palatul tău ar putea fi numit un fel de „dom al desfătării", adăugă ea și îi fu imposibil să nu-i zâmbească cu subînțeles.

El ridică o sprânceană, dându-i de înțeles că nu era pe deplin orb la ironia ei.

– Aşadar, domnişoară Montmorency – te vezi în postura de „fată cu o ţiteră" sau de „femeie ce jeleşte după iubitul ei demon"?

Doar auzind cuvântul iubit pe buzele lui atât de frumos rostit era întru câtva periculos de provocator. Râse pentru a masca acest efect asupra ei.

– Nu sunt altceva decât fata unui moşier umil de ţară şi mă tem că n-am avut nici un iubit până acum, nici demon, nici muritor de rând.

Farouk îşi dădu ochelarii jos cu mare atenţie, manevrându-i de parcă erau făcuţi din aur şi nu din sârmă şi sticlă obişnuită şi îi înapoie împreună cu cartea.

– Citeşte-mi.

– Oh, dar nu este nevoie! Dacă vrei să-ţi împrumut ochelarii un timp, poţi să-ţi citeşti şi singur.

– Prefer să-ţi aud vocea.

Poppy fu luată prin surprindere de cuvintele lui. Având tendinţa de a flecări despre orice, mai ales când era vorba să-şi ascundă timiditatea înnăscută, era deja obişnuită ca oamenii să-şi găsească o scuză pentru a-i evita compania şi să mimeze că au o durere de cap. Sau ciumă.

Fu şi mai contrariată când Farouk se întinse pe bancă, îşi lungi picioarele în şalvarii lui largi şi îşi încrucişă gleznele, după care îşi aşeză capul în poala ei. Preţ de o clipă uită şi să respire, darămite să citească.

– Poţi să începi, îi porunci el cu un gest semeţ din mână.

Ea îşi drese vocea. Poate că aceasta era poziţia obişnuită în care se citea unui sultan. Îşi înfipse degetele în coperta cărţii, îngrozită de posibilitatea ca una din mâinile ei să nu alunece cumva şi să îi mângâie buclele groase şi negre de pe frunte.

Întâmplător sau nu, cartea se deschise la ultimele rânduri ale poemului lui Coleridge:

Cu rouă de miere el se hrăni
Şi laptele paradisului bău.

Privirea ei nervoasă se repezi asupra coşului cu bunătăţi care şedea de cealaltă parte a ei.

– N-ai vrea să încerci o *ktefa* cât citesc, maiestate? Cred că-s încă călduțe.

Farouk se încruntă, meditând asupra întrebării de parcă i-ar fi cerut să rezolve o ecuație matematică imposibilă de care depindea întreaga soartă a universului.

– Cred că aș vrea.

Își adânci mâna pe sub șervetul roșu care acoperea coșul și rupse o bucată generoasă dintr-o *kefta* pe care i-o oferi. El o luă din degetele ei pline de zahăr și o băgă repede în gură, mestecând-o încântat. Apoi făcu ceva ce ea nu credea vreodată că îl va vedea făcând.

Îi zâmbi.

În după-amiaza următoare Clarinda lenevea pe un șezlong într-una dintre camerele spațioase de lângă sala principală a haremului, în timp ce unghiile de la picioare îi erau pictate cu un luciu perlat de o femeie bătrână, care avea mai mult păr în bărbie decât Farouk, când Poppy năvăli înăuntru.

În loc să ocolească masa micuță și joasă din calea ei, Poppy intră cu piciorul atât de tare peste ea, încât Clarinda se crispă compătimitor. Frecându-și tibia, Poppy se îndreptă șchiopătând către divanul tapițat cu brocart strălucitor de lângă șezlong. În loc să se așeze pe mijloc, se trânti pe margine, aproape catapultând celălalt capăt al canapelei, cât și pe ea.

Clarinda era gata să atribuie comportamentul ciudat al prietenei ei expresiei ei uluite, dacă nu ar fi remarcat că lipsește ceva.

– Poppy, unde Dumnezeu îți sunt ochelarii?

Parcă și mai aiurită ca de obicei, Poppy își duse un deget pe nas, ca și cum s-ar fi așteptat să-i găsească acolo.

– Nu sunt sigură. Cred că i-am rătăcit. Știi ce gâscă ametită sunt. Pe cuvânt, de dimineață era să dau foc la cutia cu pudră de orez, crezând că e un opaiț.

– Probabil pentru că nu aveai ochelarii pe nas. Ignorând protestele mormăite ale bătrânei, Clarinda își trase picioarele peste marginea scaunului. Mai am un pic și mor de plictiseală. Nu vrei să te ajut să-i găsești?

– Nu!

Speriată de răspunsul violent al lui Poppy, Clarinda îi aruncă o privire contrariată.

Panica din ochii mari ai lui Poppy fu înlocuită rapid de un zâmbet conciliant.

– Nu-i nevoie să te deranjezi. Sunt convinsă că vor apărea la un moment dat. Așa pățesc de fiecare dată. Dornică să schimbe subiectul, Poppy se întinse pe otoman. Ia spune-mi – ai primit vreo veste de la căpitanul Burke legată de salvarea noastră?

Clarinda se reașeză pe șezlong, iar bătrâna îi aruncă un rânjet fără dinți drept mulțumire. De vreme ce Farouk nu le ceruse sclavilor să învețe limba engleză, Clarinda știa că poate vorbi liber în fața ei.

Femeia reveni la îngrijirea unghiilor, iar Clarinda scutură din cap.

– Am reușit să-l conving pe Farouk să mă lase să particip în fiecare seară la cină, dar am fost în permanență supravegheați de uliul de unchi. N-a existat nici cea mai mică oportunitate să-mi strecoare vreun bilețel și n-am putut schimba decât un minim de politeturi.

Nu mai fusese singură cu Ash din dimineața petrecută în hamam. Ținând seama de modul cum evoluaseră lucrurile atunci, poate că așa era cel mai bine. Clarinda era încă destul de indignată că fusese nevoie doar de un sărut pentru a-i demonta toate mijloacele de apărare pe care și le construise în jurul inimii în ultimii nouă ani. Unul foarte lung, foarte umed, foarte fierbinte...

Scutură din cap ca să se trezească din reverie. Pasiunile ei o mai trădaseră și înainte, iar urmările fuseseră grave. Nu avea nici o intenție să repete această experiență.

– Mă tem că timpul nostru este limitat, Poppy. Mai sunt doar câteva zile până când Farouk va vrea să mă facă soția lui. Pufni într-un râs disperat. Sau cel puțin una dintre ele.

Poppy era de-a dreptul șocată. Clarinda ar fi trebuit să știe că nu trebuia să-i împărtășească temerile lui Poppy. Poppy avusese întotdeauna o inimă mai fragilă decât ceilalți. Probabil că își făcea o mulțime de griji pentru Clarinda.

– Continuă să speri, draga mea. Clarinda se întinse și o strânse de mână ca s-o îmbărbăteze. Indiferent de sentimentele mele

personale pentru el, căpitanul Burke este un bărbat cu resurse nebănuite. Nu se va da bătut până nu va găsi o cale de a ne salva. Apoi vom putea pleca de aici și vom uita cu totul de acest loc.

Iar Ash avea să o ducă înapoi la Maximilian, își va lua restul de bani și va dispărea înapoi în negura trecutului ei, un memento dulce-amar a ce ar fi putut fi.

Nici Poppy nu părea mai consolată de cuvintele Clarindei. Fără ochelarii care îi protejau ochii, licărirea bruscă de lacrimi era imposibil de ascuns.

Clarinda nu mai apucă să o întrebe de ce era tristă, pentru că Solomon intră intempestiv în cameră cu un coș mare împletit în mâinile sale enorme. O aromă apetisantă umplu rapid încăperea.

Puse coșul pe masă, apoi extrase un sul de pergament din șervetul roșu care îl acoperea și i-l înmână Clarindei, cu o plecăciune grațioasă din cap.

Nota era scrisă cu mâna sigură a unui om care a învățat engleza ca pe o a doua limbă.

– Farouk s-a gândit că ne-ar prinde bine un ospăț de după-amiază, drept pentru care ne-a trimis niște *kefta*, acum făcute în bucătărie. Amuzată de dimensiunea extravagantă a coșului, Clarinda clătină din cap. Nu-i de mirare că omul are o duzină de soții și de două ori mai multe concubine. Nu-și oferă el inima unei singure femei, dar cu siguranță știe cum să câștige inima uneia.

Oferta stranie a lui Farouk părea că a reușit ce Clarinda nu reușise să facă. Ar fi trebuit să știe că pentru a-i alunga lacrimile de îngrijorare și a-i aduce un zâmbet pe față lui Poppy nu era nevoie decât de un coș cu bunătăți.

Ash stătea sprijinit de un stâlp din curtea exterioară a palatului în așteptarea gazdei. Farouk îi promisese că vor face un tur al grajdurilor, iar Ash ardea de nerăbdare să facă ceva care să îl împiedice să-l strângă de gât pe sultan cu propriul kaffiyeh. Mai ales dacă acel ceva includea și întocmirea unui plan de șterpelire a unor cai, pentru a nu fi nevoiți să traverseze deșertul pe jos în momentul în care erau gata să evadeze.

Postura lui nepăsătoare nu-i trăda în nici un fel tensiunea periculoasă care fierbea în el. Începea să-şi dorească să-i fi lăsat pe asasini să-l fi terminat pe Farouk în deşert. Dacă mai trebuia să-şi mai petreacă o singură seară interminabilă privindu-l pe sultan atingând-o pe Clarinda în faţa ochilor lui, Ash se temea că o să-l sugrume cu mâinile goale.

Doar noaptea trecută fusese forţat să soarbă calm din vin în timp ce sultanul o trăsese pe Clarinda în poala lui şi o hrănise cu boabe coapte şi zemoase de struguri, băgându-i-le una câte una printre buzele dulci, cu o grijă molatică ce-i făcu lui Ash părul măciucă pe ceafă. Când o auzise chicotind şi o văzuse muşcându-l în joacă cu dinţişorii ei albi, Ash se ridicase aproape în picioare, înainte ca Luca să-l smucească de poala robei şi să-l tragă înapoi la locul lui – şi la realitate.

– Ai grijă, prietene, îi şoptise Luca. Sunt multe în joc, nu doar mândria ta.

Atenţiile lui Farouk către Clarinda ar fi fost mai uşor de tolerat dacă ea însăşi n-ar fi fost o actriţă atât de bună. Judecând după cât de des clipea din genele lungi şi după cum se juca cu câte o şuviţă de păr în timp ce sorbea cu nesaţ fiecare cuvânt din gura sultanului, până şi cel mai perspicace observator ar fi putut să jure că avea în faţa ochilor o femeie îndrăgostită, devotată cu disperare bărbatului care în curând avea să-i devină soţ.

Tot uitându-se la felul în care îl îmbrobodea pe Farouk, aducându-l la degetul ei mic, Ash nu se putuse abţine să nu se întrebe dacă şi el fusese la fel de credul, lăsându-se înşelat de farmecele ei. În ciuda bravadei şi fanfaronadei care îi afectează pe toţi tinerii care vor cu tot dinadinsul să le impresioneze pe fetele pe care le doresc, fusese doar un băiat necopt la minte înainte de dimineaţa de pe pajişte. Dar dacă pasiunea pentru ea fusese atât de orbitoare încât se amăgise singur să creadă că şi ea avea aceleaşi sentimente pentru el? Poate că acesta era motivul pentru care şi acceptase atât de repede cererea în căsătorie a lui Darby după plecarea lui.

Nu-l liniştea deloc să ştie că nu avea nici un drept să fie gelos, la fel cum nu avusese nici un drept să o sărute în dimineaţa din hamam. Nu mai avea absolut nici un drept asupra ei. Acum îi aparţinea lui Max, iar el nu era decât un pistolar angajat a cărui

unică misiune era să o scoată de aici și s-o înapoieze în brațele fratelui său pentru a deveni contesa care era menită să devină încă de la naștere. Cu cât evadau mai repede din palatul desfătărilor senzuale și al tentațiilor de care te loveai la fiece pas, cu atât s-ar fi terminat totul mai repede între ei.

Meditația lui Ash fu întreruptă când Farouk intră cu pași mari în curte. Sultanul era mereu într-o dispoziție jovială, dar în această după-amiază înăbușitoare pasul lui părea și mai sprinten. Pe nasul lui puternic roman stătea cocoțată cam șubred o pereche de ochelari cu ramă de sârmă.

Ash îl privi bănuitor.

– Ăștia nu-s...

– Nu! Farouk îi scoase iute și îi îndesă repede în buzunarul șalvarilor săi. În mod categoric nu.

Intrigant de comportamentul lui curios, Ash își potrivi cu ușurință ritmul pașilor de uriaș alături de Farouk. I-ar fi fost atât de ușor să-l trateze cu dispreț pe Farouk dacă acesta n-ar fi fost atât de simpatic. Aspectul lui exterior era complet de nerecunoscut față de băiatul rotofei și puber pe care Ash și-l aducea aminte de la Eton, dar în sufletul lui era același – amabil, generos, dornic să placă și să se facă plăcut. Dacă Farouk ar fi umblat după oricare altă femeie în afară de Clarinda, Ash i-ar fi dat cu drag binecuvântarea sa. După ce fusese măritată cu un golan ca Mustafa, biata chinuită Fatima s-ar fi considerat probabil blagoslovită să se numere printre nevestele unui asemenea bărbat.

Ash nu trebui să se prefacă impresionat pe parcursul turului în grajdurile regale. Grajdul în sine era mai pretențios decât casa de oraș a familiei sale, situate în Belgrave Square, iar gustul lui Farouk în materie de cai era aproape la fel de impecabil ca gustul lui pentru bijuterii și femei. În aproape fiecare boxă spațioasă se investise o avere. În timp ce unii și-ar fi dat și titlul dobândit la născare pentru a fi văzut călărind una dintre frumusețile ecvestre pe Rotten Row din Hyde Park într-o duminică după-amiază, Ash și-ar fi dat și ultima lețcaie să vadă măcar una dintre ele concurând la Newmarket.

După ce se autodeclară un călăreț entuziast, Ash putu să afle o mulțime de informații utile despre punctele tari și cele slabe ale

armăsarilor, planul arhitectural al grajdurilor, precum și obiceiurile și programul numeroșilor rândași ai sultanului.

Vizita lor culmină cu o oprire lângă țarcul de afară, unde un băiat peria armăsarul negru magnific pe care Farouk îl călărise când Ash și Luca îl întâlniseră prima dată în deșert. Văzându-l pe Farouk cum își plimbă cu tandrețe o mână pe grumazul neted al animalului murmurând cuvinte arabe drăgăstoase la urechea lui, se gândi imediat la același Farouk murmurând aceleași cuvinte la urechea Clarindei, mângâind cu mâinile acelea curbele fine ale trupului ei.

– Te rog să mă ierți, maiestate, dar sunt nevoit să-ți cer permisiunea de a mă întoarce la palat. Deși orice strop de transpirație îi fusese absorbit de aerul pârjolitor, Ash scoase cu un gest teatral o batistă din buzunar și își tamponă fruntea. Mă tem că nu sunt la fel de imun la ravagiile pe care le face căldura după-amiezii ca Maiestatea Ta.

– Încă o oprire, după care ne vom întoarce la palat pentru niște libații reci, îi promise Farouk. Ca fost militar, cred că ți-ar face plăcere să dai o raită pe la fortificații, să vezi îmbunătățirile pe care le-am adus.

Deși ultimele cuvinte alăturate pe care ar fi vrut Ash să le audă erau „îmbunătățiri" și „fortificații", nu-și permise să refuze o asemenea șansă de a cerceta orice eroare de proiectare în sistemul de apărare al palatului. Nu când ziua – și noaptea – Clarindei era la doar câteva zile depărtare.

– Aș fi onorat, spuse el cu o plecăciune ușoară.

Zidurile palatului aveau mai mult de un metru grosime, iar înălțimea le fusese completată cu încă patru rânduri de pietre, astfel încât acum măsurau mai bine de patru metri și jumătate. Zeci de bărbați la busturile goale mișunau în partea superioară a zidului, cu corpurile garnisite cu praf de culoarea cuprului. Farouk își acoperi ochii împotriva soarelui și îi arătă sistemul complicat de frânghii și scripeți utilizați pentru a ridica și coborî bolovanii masivi la locurile lor.

– Impresionant, murmură Ash, deși pentru el nu era decât un alt zid pe care trebuia să-l escaladeze ca s-o scoată pe Clarinda de aici la momentul potrivit.

De îndată ce îi zări, un observator slăbănog veni în fugă către ei şi făcu o plecăciune atât de adâncă, încât turbanul lui alb ca neaua aproape mătură pământul.

Farouk îl întâmpină cu căldură, apoi vorbi cu o voce tunătoare în arabă, cât să fie auzit de toţi muncitorii care munceau din greu.

– Asigură-te imediat că oamenii primesc o raţie suplimentară de apă şi mâncare. Muncesc precum câinii pentru a aduce glorie acestui palat şi numelui de Zan al-Farouk. Nu vreau ca drept răsplată să sufere de foame sau să fie trataţi prost.

Muncitorii izbucniră în aclamaţii însufleţite, iar supraveghetorul făcu încă o plecăciune, apoi se grăbi să ducă la îndeplinire sarcina trasată de stăpân. Ash oftă. Dacă Farouk şi-ar fi smuls un bici şi ar fi jupuit pielea de pe spinarea muncitorilor, atunci ar fi avut într-adevăr un motiv întemeiat să-şi scoată pistolul să-l împuşte.

Salahorii se grăbiră să se dea jos de pe scările primitive de lemn rezemate de zid ca să se strângă în jurul supraveghetorului pentru a-şi revendica porţiile suplimentare, iar partea superioară a zidului rămase părăsită. Ash şi Farouk îşi reluară plimbarea în umbra neîndestulătoare oferită de el.

– Amenajările de îmbunătăţire a fortificaţiilor au fost ideea lui Tarik, recunoscu Farouk, cu mâinile prinse la spate. Datorită abilităţilor de negociere ale tatălui meu, parcurgem o epocă fără precedent de pace şi prosperitate în El Jadida. Mă tem însă că unchiul meu vede în continuare duşmani pitiţi după fiecare palmier sau dună.

– Este un bărbat înţelept care nu-şi subestimează inamicii, răspunse Ash, simţindu-se ca cel mai nenorocit dintre trădători.

– Dar nu crezi că uneori trebuie să vină şi vremea ca un duşman să-şi depună armele şi să-ţi devină prieten? întrebă Farouk, cu o privire profund îngrijorată în ochii lui negri. Doar pentru că strămoşii lor au asmuţit armele unii împotriva altora înseamnă că oamenii trebuie să rămână la nesfârşit duşmani? Dacă noi doi ne-am fi întâlnit pe un câmp de luptă, n-am fi mâncat niciodată un codru de pâine împreună, iar amândoi am fi fost sărăciţi de această pierdere.

Acum Ash ar fi vrut să-şi scoată pistolul să se împuşte singur. Incapabil să se uite în ochii sinceri ai lui Farouk, îşi pironi privirea spre încălţări în timp ce mergeau.

– Din păcate, sunt mai multe lucruri în lumea asta care bagă zâzanie între oameni decât cele care cultivă pacea. Dezacorduri legate de religie, gâlcevi pentru teritorii, apă, bogăţii... femei, adăugă el cu o privire cu coada ochiului spre Farouk.

Farouk îşi dădu capul pe spate de râs.

– Sunt doar câteva femei pe lumea asta care să merite provocarea unui război, prietene. Zâmbetul lui păli uşor. Deşi, într-adevăr, există măcar una sau două care merită.

Aşteptând ca Farouk să o nominalizeze pe Clarinda ca fiind una dintre ele, Ash încetini pasul şi-şi roti privirea spre ceruri, sperând ca un trăsnet picat din seninul alb şi lipsit de nori să-i pună capăt suferinţei.

Un licăr de mişcare în zona superioară a zidului îi atrase atenţia. Oricine altcineva ar fi ezitat, dar instinctele mult încercate în anii lungi de bătălii ale lui Ash, când orice clipă de ezitare făcea diferenţa între a-ţi trăi în continuare viaţa întreg sau ca un infirm ciung, forţat să cerşească la colţ de stradă. Se repezi înainte şi îl împinse pe Farouk din drum cu câteva secunde înainte ca un bloc enorm de piatră să se prăvălească de undeva din cer.

Capitolul 16

Avântul lui Ash îi doborî pe amândoi la pământ. Rămaseră acolo o clipă, ameţiţi şi cu sufletul la gură că tocmai scăpaseră nevătămaţi, după care îşi ridicară capetele la unison pentru a ochi grămada de moloz şi pietre aflată doar la un pas sau doi de locul exact în care stătuse Farouk cu câteva secunde în urmă.

Preţ de o clipă în curte se aşternu liniştea, cu excepţia unui scârţâit trădător. Privirea lui Ash traversă încet distanţa de la moloz spre capătul destrămat al frânghiei care atârna de un scripete cu mult deasupra capetelor lor. Frânghia atârna înainte şi înapoi în vântul fierbinte ca ştreangul unei spânzurători.

Muncitorii uimiți își ridicară și ei privirile, iar supraveghetorul se grăbi să vină spre ei, agitând puternic din mâini și turuind cu frenezie în arabă. Ash înțelegea fiecare silabă din ce spunea omul, dar orice martor întâmplător și-ar fi putut da seama din ochii lui sălbatici și tonul isteric că bărbatul se temea că avea să fie scutit atât din poziția pe care o ocupa, cât și de capul pe care îl purta pe umeri.

Farouk se ridică cu greu în picioare, își scutură pantalonii de praf și îi făcu semn omului să înceteze cu scuzele și cu explicațiile disperate.

– Nu trebuie să iei vina asupra ta. Eu am fost cel care i-a încurajat pe muncitori să-și părăsească posturile înainte ca blocurile de piatră să fie asigurate.

Supraveghetorul se întoarse la oamenii lui mergând cu spatele și făcând plecăciuni către Farouk tot drumul, iar Ash se ridică încet și studie marginea superioară a zidului printre gene. Nu era deplin convins că incidentul putea fi pus pe seama neglijenței muncitorilor. În fracțiunea aceea de secundă în care creierul lui înregistrase amenințarea, ar fi putut să jure că văzuse o rază de soare licărind pe ceva lucios.

Ceva care semăna cu lama unui pumnal.

Începea să suspecteze că dușmanii lui Farouk nu se aflau doar în afară zidurilor castelului, ci și în interiorul lui.

Nu mai apucă să-și ducă gândul la concluzia sumbră, pentru că Farouk îi proțăpi o mână fermă pe umăr. Se întoarse ezitant cu fața către sultan, stăpânindu-și un geamăt când realiză cu certitudine ce făcuse.

Dacă ar fi permis ca blocul de piatră să-l strivească, atunci n-ar mai fi fost obligat să-l vadă pe Farouk cum o mângâie pe ceafă pe Clarinda în stilul lui posesiv atât de enervant, asta în timp ce el se chinuia să înghită cu noduri de furie cina.

– Mulțumită harului milostiv al lui Allah, mi-ai redat viața a doua oară. Farouk îl strânse cu putere de umăr cu palma aceea greoaie, cu o strălucire afectuoasă din priviri mai înfricoșătoare decât a unui asasin. Începând cu această zi, Burke cel Tânăr, nu mai ești prietenul meu, ci fratele meu!

*

– Oh, Clarinda, s-a întâmplat cel mai extraordinar lucru! Ai auzit...

Poppy își întrerupse anunțul exuberant în mijlocul frazei când dădu buzna într-una dintre camerele private ale haremului și zări desenul în acuarelă proptit de șevaletul din colț.

Clarinda stătea întinsă pe un otoman de pluș, cu fața acoperită cu o mască groasă de un verde aprins care mirosea ca un amestec de varză de Bruxelles cu ochi de triton. Lăsă pergamentul pe care îl studia jos, în timp ce Poppy se îndreptă direct spre șevalet să arunce o privirea asupra desenului detaliat.

– Dumnezeule mare, ce mai e și asta?

– Tu ce crezi că e?

Poppy își înclină capul într-o parte, apoi în cealaltă și mai avu puțin până când să stea și în cap ca să se uite la el.

– Nu mi-e clar. O legumă sau așa ceva? Un nap uriaș?

Clarinda își dădu ochii peste cap, după care îi aruncă o privire răutăcioasă prietenei sale.

– Mă rog, eu una n-am auzit să i se zică așa, dar femeile care m-au învățat totul despre numeroasele lui calități obișnuiesc să îi spună – își coborî vocea și îi spuse pe un ton conspirativ – castravetele sălbatic al bărbatului.

Poppy parcă se pierdu de tot.

– Castravetele sălbatic al...! Oh, Doamne! Își acoperi ochii cu mâna, dar nu rezistă mult și-și răsfiră degetele ca să tragă cu ochiul. Dacă lucrurile care se învață aici ar fi învățate și în Anglia, cred că pătuțurile ar fi suprapopulate cu copii. Fiecare familie nobilă ar avea un moștenitor și o duzină de alți pretendenți.

Recunoscătoare că Poppy se uita în continuare la desen în loc să se uite la ea și să-i vadă umbra de tristețe din ochi, Clarinda spuse cu blândețe:

– Femeile de aici cunosc foarte bine și ele metode de prevenire a fenomenului.

– Mă rog, tot ce știu este că profesorul nostru de arte de la domnișoara Throckmorton nu ne-a pus niciodată să pictăm așa ceva.

– Domnișoara Throckmorton se înroșea și dacă stamina unui crin era pictată prea țeapănă. O fată bătrână cu fața plină de riduri ca ea ar fi avut un atac fatal de apoplexie văzând așa ceva.

– Păi şi eu era să fac un atac de apoplexie, zise Poppy, îndrăznind într-un final să-şi ia mâna de la ochi.

– Şi ce ziceai înainte să îţi opreşti privirea asupra... hmm... napului?

Poppy îşi desprinse cu greu privirea de la şevalet şi se trânti pe capătul canapelei, cu ochii sclipindu-i la fel ca de obicei când auzea câte o bârfă extrem de delicioasă.

– Ai auzit ce-a făcut căpitanul Burke?

– Depinde, răspunse Clarinda şi îşi suflă o şuviţă de păr de pe ochi. Te referi la lupta cu un leu feroce, punerea pe fugă a unei hoarde de asasini îmbrăcaţi în negru care au escaladat zidurile palatului şi întors curtea cu fundul în sus sau la sugrumarea unui crocodil furios cu mâinile goale? Conform spuselor femeilor din harem, cam asta a făcut el până acum, şi toate pe parcursul unei singure după-amiezi.

Clarindei nu-i făcea nici o plăcere să recunoască, dar era şi mai enervant să le audă pe toate femeile din harem făcând mare caz de ultimele lui isprăvi îndrăzneţe decât era să citească despre ele în paginile vreunui ziar stupid de scandal.

Lui Poppy îi căzu faţa.

– Deci ai auzit deja?

– Of, Poppy, doar nu crezi toate năzbâtiile astea ridicole. Zău aşa, e de-a dreptul absurd să crezi că... Clarinda se opri în mijlocul propoziţiei, remarcând pentru prima dată că ochelarii lui Poppy îşi reluaseră poziţia pe vârful nasului ei. Unde ţi-ai găsit ochelarii?

– Chiar acolo unde-i pierdusem. Poppy îşi împinse nervoasă ochelarii la baza nasului, evitând privirea Clarindei. N-ai decât să bombăni dacă vrei, dar am auzit că acest căpitan Burke şi-a riscat viaţa şi integritatea pentru a-l salva pe sultan care era să fie strivit de un bolovan de mărimea unei cămile.

– Ţinând cont de cât de exagerate sunt istorisirile despre aventurile lui, nu crezi că de fapt n-a făcut decât să-i scoată o pietricică din gheată înainte ca călcâiul sultanului să se învineţească?

– Ştiu din cea mai de încredere sursă că povestea asta este cât se poate de adevărată. Unul dintre muncitori a lăsat de izbeliţte un bloc de piatră când a coborât de pe zid. Când mă gândesc ce-ar

fi putut păți sultanul dacă nu era acolo căpitanul Burke... Poppy se cutremură și toată culoarea din obrajii ei trandafirii se scurse.

– Mă bucur că viața lui Farouk a fost cruțată, declară Clarinda. Nu aș vrea să-mi petrec restul zilelor întemnițată în haremul lui, dar nici nu-i doresc răul. Și sunt sigură că acest căpitan de-abia aștepta încă o șansă să facă pe eroul.

„Se pare că Ash e tot timpul prin preajmă când cineva are nevoie de el", se gândi Clarinda. Mai puțin când acel cineva era ea.

Lui Poppy îi reveni culoarea din obraji și zâmbetul.

– În seara asta Farouk – vreau să zic Maiestatea Sa – o să dea petrecere extravagantă în onoarea căpitanului. O să fie dansatoare, jongleri, acrobați, dresori de șerpi, magicieni... chiar și un tigru feroce!

– Cu care căpitanul Burke nu va avea încotro și va trebui să se lupte în fața tuturor invitaților. „Asta dacă nu va fi prea ocupat să se lupte cu dansatoarele", adăugă Clarinda doar pentru sine.

Remarcase că eforturile lui Ash de a rezista farmecelor considerabile ale femeilor sultanului îl făcuseră și mai irezistibil în ochii lor. În fiecare seară la cină dansatoarele își petreceau eșarfele înnodate în lațuri de mătase în jurul gâtului lui și își bălăngăneau sânii prin fața lui, asta în timp ce Clarinda era obligată să soarbă cu calm din vin și să se prefacă foarte interesată de spusele lui Farouk.

Și ieri trecuse prin sala haremului și constatase că unele dintre concubine făcuseră prinsori pe bijuteriile lor ieftine și pe piepteni care dintre ele va fi prima care va reuși să-l ademenească pe englezul chipeș în patul ei. În acel moment Yasmin părea favorită.

– Nu mi-am dat seama ce târziu s-a făcut! exclamă Poppy, cu privirea ațintită spre soarele care se pierdea la orizont prin fereastra cu zăbrele. Trebuie să mă duc să găsesc niște haine potrivite pentru petrecere.

– Farouk te-a invitat și pe tine? îi scăpă Clarindei înainte să-și dea seama cât de nepoliticoasă fusese întrebarea ei.

De obicei Farouk evita compania lui Poppy ca pe ciuma proverbială. Clarinda îl implorase din prima zi de la palat să o lase și pe prietena ei să participe la cină și fusese singurul hatâr pe care i-l refuzase.

Obrajii lui Poppy se colorară şi mai intens.

– Poate că întâlnirea neaşteptată cu moartea l-a transpus într-o stare mărinimoasă.

– Poate, murmură Clarinda, privind-o gânditoare.

De obicei, Poppy era la fel de transparentă ca sticla, dar comportamentul ei din ultima săptămână era din ce în ce mai straniu.

Clarinda luă din nou pergamentul pe care îl citea şi îl ridică să-şi ascundă expresia, fără să se simtă nici pe departe mărinimoasă la perspectiva de a mai petrece încă o seară în care căpitanul Burke să fie ridicat în slăvi şi lăudat cu bucurie ca un erou.

Capitolul 17

Poppy privea în general lucrurile dintr-o perspectivă fantezistă, dar descrierea pe care o făcuse petrecerii organizate de sultan în onoarea căpitanului Burke nu fusese nici pe departe la fel de ireală ca realitatea. Sărbătoarea urma să aibă loc într-o încăpere de două ori mai spaţioasă decât cea în care Farouk le urase într-o seară pentru prima oară bun venit la palat lui Ash şi Luca. Coloane imense din marmură susţineau tavanul înalt al camerei lungi şi rectangulare. Pereţii fuseseră împodobiţi cu bucăţi imense drapate de mătase roşie şi purpurie ţesute cu fire de argint şi aur. Pe dalele colorate fuseseră presăraţi boboci de iasomie şi jacaranda, ce umpluseră camera cu mirosul lor puternic. Perniţe de pluş şi perne mari cu ciucuri fuseseră aranjate cu măiestrie într-un dreptunghi mai mic unde urmau să stea invitaţii sultanului, iar în centrul podelei fusese lăsată o zonă deschisă în care urmau să evolueze după cină artiştii.

Şi ce performeri magnifici! Acrobaţi care se roteau şi se rostogoleau pe podea, în timp ce contorsioniştii îşi flexau membrele de cauciuc în poziţii imposibile pentru orice corp omenesc. Un bărbat cu mască de argint stârni icnetele mulţimii când înmuie o sabie în ulei şi îi dădu foc, după care înghiţi toată lama. Musafirii urmăriră cu sufletul la gură cum un magician cu un turban

enorm roti o cutie mare și pictată în mijlocul lor, o bagă pe una dintre dansatoare înăuntru, apoi trecu un iatagan chiar prin centrul cutiei cu mare bucurie. Câțiva invitați țipară, dar groaza lor se transformă repede într-un ropot de aplauze când femeia ieși nevătămată din celălalt capăt al cutiei și se alătură magicianului pentru a fi aclamați împreună.

Patru soldați din garda lui Farouk păzeau ușile masive de bronz din partea cealaltă a sălii, iar alții staționau la intervale-precise în dreptul fiecărui capăt de zid. Chiar și chipurile lor impasibile se străduiau să-și ascundă un zâmbet.

Singura figură acră din toată încăperea era a unchiului lui Farouk. Tarik bombănea încontinuu către oricine era dispus să-l asculte că nepotul său avea să cheltuiască toți banii cu extravaganța lui și să arunce rușinea asupra tronului din El Jadida – și toate pentru a onora un păgân.

Poppy fusese dezinformată cu un singur lucru. Musafirul felin al lui Farouk nu era un tigru fioros, ci câțiva pui de tigru. Fiecare pisică încântătoare purta o zgardă de aur ornată cu safire, rubine și smaralde neprețuite care le scoteau și mai mult în evidență dungile negre dramatice. Săreau și făceau giumbușlucuri printre invitați, obținând urale de încântare ori de câte ori se luptau în joacă, sâsâiau sălbatic și cădeau pe picioarele din spate și-și dezveleau gheruțele bine ascuțite.

Clarinda stătea lângă Farouk și legăna în poală pe cel mai mic dintre puii de tigru. Micuțul n-avea nici un chef să se zbenguie cu frățiorii lui, ci părea foarte mulțumit să se tolănească printre picioarele ei în timp ce ea își trecea degetele prin blana lui groasă.

Mângâindu-i ceafa de parcă și ea ar fi fost o felină sălbatică de îmblânzit, Farouk se aplecă spre ea și-i toarse la ureche:

– Dacă îți place, poți să-l păstrezi pentru tine.

– Ca de obicei, ești mult prea generos cu mine, Maiestatea Ta. Surâsul iubitor al Clarindei începea să semene cu o mască ce nu i se mai potrivea bine.

Aruncă o privire pe deasupra sălii spre Ash și constată că masca lui căzuse cu totul. Acesta îl fixa pe Farouk cu ochii mici și cu o privire care ar fi putut fi descrisă ca ucigătoare. Din fericire, atenția lui Farouk fusese recucerită de magician care tocmai făcuse

un pui de tigru să dispară sub un nor de fum. Vrăjitorul își smulse turbanul imens cu un gest teatral, își vârî mâna în el și cotrobăi înăuntru până când scoase puiul de tigru care se zvârcolea, ținându-l de pielea cutată de la ceafă. Hohotul de râs al lui Farouk acoperi aproape în totalitate oftaturile și pufniturile musafirilor lui.

Când Clarinda riscă a doua oară să se uite spre Ash, acesta se aplecase să discută cu Luca, iar rânjetul lui senin o făcu să se întrebe dacă nu cumva își imaginase totul. Cu straiele native ale orașului El Jadida părea de-al casei, la fel ca orice conducător tribal. Faldurile incredibil de albe ale robei îi accentuau nuanțele de bronz ale pielii și îi ascuțeau sclipirea aurie din ochii de chihlimbar. Barba lui scurtă și țepoasă, într-o nuanță mai închisă decât părul, îi umbrea suprafețele clar definite ale maxilarului, iar Clarinda se întrebă ce senzație ar fi avut buzele ei la atingere.

– Oh, Clarinda, nu e cel mai minunat lucru pe care l-ai văzut vreodată?

Poppy, așezată de cealaltă parte a ei, izbucni în ropote de aplauze în timp ce magicianul scotea un șir nesfârșit de eșarfe colorate dintr-o ureche, după care mai făcu o plecăciune.

– Ba da, Poppy, răspunse Clarinda cu mintea departe și cu privirea tot spre Ash.

– Am citit toată viața despre asemenea minuni, dar nici prin cap nu mi-a trecut că există cu adevărat! Zău, cred că Lady Ellerbee s-ar înverzi de ciudă! Mă îndoiesc că a fost vreodată în stare să organizeze o petrecere care să se compare cu asta!

Ochii albaștri ai lui Poppy se aprinseseră în spatele lentilelor groase ale ochelarilor, iar obrajii ei plini radiau. Clarinda nu remarcase niciodată cu adevărat cât de drăguță era Poppy când nu se chinuia să-și îngrămădească silueta voluptuoasă într-un corset rigid sau un corsaj atât de strâmt, care îi sugea toată culoarea chipului. Hainele largi purtate de femei în acest loc îi veneau de minune. În loc să-și prindă ciorchinii elastici de bucle precum tirbușoanele pe după urechi, o lăsase pe una dintre femeile în vârstă din harem să-i aranjeze părul în bucle mai largi care i se revărsau pe spate în valuri lucioase.

– Prietena ta mă flatează, Clarinda, zise Farouk, și se aplecă pe lângă Clarinda ca să o tachineze pe Poppy cu o privire fixă. Poate că vrea să zică că-s unii care consideră că palatul meu este un „impresionant dom al plăcerilor".

Poppy chicoti.

– Prefer să îl consider ca pe un loc „sălbatic, sfânt și vrăjit". Și care este următoarea distracție pe care ai plănuit-o pentru noi, Maiestatea Ta? Poate „o domnișoară cu o țiteră"?

Farouk ridică ușor din sprâncene spre ea într-o manieră amenințătoare.

– Încetează cu văicăreala, femeie, dacă nu vrei să invoc un „iubit demon" care să te ducă de aici.

Amândoi izbucniră în hohote sonore de râs. Clarinda își adulmecă vinul întrebându-se dacă nu cumva îi pusese cineva ceva în el și acum începuse să aibă halucinații. Nu o văzuse niciodată pe Poppy atât de însuflețită, nici măcar când se aflase în compania fanfaronului dezgustător, domnul Huntington-Smythe. Și cu siguranță nu îl auzise pe Farouk citându-l pe Coleridge sau adresându-se direct lui Poppy fără să fie obligat.

Magicianul strânse restul puilor de tigru, inclusiv pe cel din poala Clarindei, și părăsi incinta, iar muzicienii așezați în colț între două coloane atacară o melodie sinuoasă la flaut, liră și tobe. Acesta era momentul de care se temuse în secret Clarinda. Momentul în care Farouk avea să bată din palme pentru a chema dansatoarele.

În seara aceasta însă Farouk avea alte planuri.

Se ridică în picioare, iar muzicienii și invitații săi fură reduși la tăcere cu o singură fluturare elegantă a mâinii. Roba lui largă era și mai ornată ca de obicei, garnisită cu stele brodate și semiluni.

– După cum mulți dintre voi știu deja, v-am chemat în această seară pentru a onora un bărbat cu suflet de războinic și inimă de tigru. Nu doar o dată, ci de două ori, și-a riscat viața pentru a o salva pe a mea. Farouk își întoarse zâmbetul plin de sine către Ash, după care își ridică pocalul de aur. Pentru Burke cel Tânăr! Ai venit în acest loc ca străin, dar în seara asta sunt onorat să te numesc atât prietenul, cât și... fratele meu.

Ceilalți invitați își ridicară la unison cupele, în timp ce Tarik se grăbi să facă notă discordantă abținându-se. Ash mulțumi

pentru acest tribut cu un zâmbet circumspect și un salut grațios din cap, iar Luca dădu gata conținutul pocalului său dintr-o singură sorbitură.

Farouk lăsă cupa jos.

– Nu-mi stă în fire să nu răsplătesc un asemenea curaj. Fiecare mare războinic merită să aibă o armă potrivită îndemânării lui, așadar în această seară aș vrea să vă arăt pumnalul folosit de tatăl meu, Leul din El Jadida, cu care și-a eliminat cei mai răi dușmani.

Unul dintre gardienii lui Farouk traversă încăperea spre el, purtând o pernuță cu ciucuri pe care se afla un pumnal. Rubinele și smaraldele incrustate în mânerul de aur străluceau în lumina caldă a lămpilor.

Fluieratul discret de apreciere al lui Luca corespunse perfect uimirii Clarindei. Obiectul valora cel puțin o avere.

Garda se opri scurt în mijloc pentru ca musafirii fermecați să poată admira oferta sultanului, după care își continuă drumul spre locul în care stătea Ash. Bărbatul îi întinse perna, iar Ash acceptă pumnalul, pe care îl luă cu respectul binemeritat pentru un asemenea obiect extraordinar făurit de mâna omului.

– Ești cât se poate de mărinimos, Maiestatea ta, spuse Ash, înclinând cu modestie din cap.

Luca vru să atingă pumnalul, dar Ash fu mai rapid și îl vârî în partea cealaltă a brâului, ignorând bosumflarea prietenului său.

– Mai am un cadou pe care vreau să ți-l dăruiesc, spuse Farouk. Sunt sigur că ai observat că sunt un bărbat care are multe comori neprețuite. Luca ciuli urechile, iar ochii lui negri sclipiră lacom. Am constatat însă că există o comoară care valorează mult mai mult decât argintul sau aurul. Dându-și ochii peste cap, Luca se afundă la loc între perne. Iar în seara aceasta îmi face o deosebită onoare să împărtășesc această comoară cu tine.

Farouk bătu din palme, la fel cum făcea în fiecare seară când chema dansatoarele.

Ușile de bronz din capătul vestic al sălii se deschiseră larg. Invitații își suciră gâturile să vadă care-i următoarea minune ce sta să apară, iar Clarinda simți un fior ciudat rău prevestitor pe șira spinării. Aruncă o privire pe furiș spre Ash, care era la fel de îngrijorat.

În prag însă se afla doar silueta masivă a lui Solomon.

Clarinda se încruntă, întrebându-se de ce fusese chemat eunucul de la îndatoririle sale din harem pentru o astfel de ocazie.

Întrebarea primi răspuns un moment mai târziu, când Solomon se dădu la o parte, făcând loc unui şir de femei care înaintară spre capătul îndepărtat al camerei, după care se întoarseră cu faţa spre invitaţi. Deşi femeile purtau voaluri de mătase care le acopereau nasul şi gura, corsajele lor decoltate şi şalvarii turceşti strânşi pe talie lăsau toate celelalte farmece ale lor expuse din plin.

Vocea lui Farouk răsună şi mai cu putere.

– Drept recunoştinţă pentru curajul tău, Burke cel Tânăr, ţi-am adus o duzină dintre cele mai frumoase concubine ale mele. Pentru orice bărbat, o noapte petrecute în braţele unei asemenea femei îi va crea amintiri care îl vor încălzi pentru totdeauna. În această seară îţi ofer aceste amintiri... şi pe femeia pe care o vei alege şi care te va ajută să ţi le creezi.

Farouk se uită radios spre Ash, iar dinţii lui de un alb răpitor străluciră în contrast cu tenul lui oacheş; Clarinda îşi strânse degetele albite în jurul piciorului cupei sale. Nici nu-şi dăduse seama că îşi ţinuse respiraţia decât când Ash scutură din cap, zâmbind cu tristeţe.

– Nu este nevoie de o răsplată atât de extravagantă, Maiestatea Ta. Îţi apreciez generozitatea mai mult decât vei şti vreodată, dar te asigur că ospitalitatea şi bunăvoinţa ta sunt o răsplată suficientă pentru un om umil ca mine.

Clarinda nu reuşi să se controleze, ci răsuflă uşurată şi destul de sonor, iar mâna lui Luca ţâşni în sus de parcă tocmai cerea cuvântul la şcoală.

– Mă scuzaţi, maiestate, dar dacă căpitanul nu doreşte...

Ash îl apucă de mâneca robei şi-i împinse mâna la loc.

Zâmbetul lui Farouk păli uşor. În sală se aşternu o linişte copleşitoare.

– Dar la ce te aşteptai, nebun naiv ce eşti? Sesizând atât oportunitatea, cât şi momentul, Tarik se ridică valvârtej în picioare şi aruncă o privire disprețuitoare în direcţia lui Ash. Bărbatul acesta este un câine necredincios. Nu are maniere, nu provine dintr-o familie aleasă, nu respectă tradiţiile strămoşilor noştri. E la nivelul unui sălbatic!

Îmboldiți de cuvintele dure ale lui Tarik, invitații începură să șoptească între ei, iar privirile pe care le ațintiră spre Ash și Luca fură din ce în ce mai ostile.

– Liniște! tună Farouk, reducând la tăcere până și pe cel mai îndrăzneț dintre musafiri. Când se adresă din nou lui Ash, vorbi cu calm, dar nuanțele de avertizare erau la fel de ascuțite precum lama pumnalului incrustat. Știu că Burke nu este familiarizat cu obiceiurile noastre, dar asta nu înseamnă că este sălbatic. Sunt sigur că nu a realizat că refuzarea unui asemenea dar este considerată o insultă gravă, adusă atât mie, cât și strămoșilor mei.

Cuvintele lui Farouk lăsară de înțeles destul de clar că dacă nu avea să-și revizuiască opțiunea, insulta lui Ash nu ar fi fost doar gravă, ci și fatală.

Ash nu se intimidă de privirea provocatoare a sultanului.

– Îmi cer cu umilință iertare, maiestate. Unchiul dumitale, bărbat înțelept de altfel – își însoți cuvintele de o înclinare respectuoasă din cap către Tarik, care spumega în continuare de furie – are dreptate. Nu merit un asemenea tribut extraordinar, de aceea am depus efortul greșit de a-l refuza. Jur pe mormintele strămoșilor mei că nu am intenționat să arunc o asemenea rușine asupra numelui slăvit al Maiestății Sale. Sau asupra strămoșilor lui. Ash se ridică în picioare și-și întinse mâinile, iar în obraz îi apăru gropița aceea căreia Clarinda nu reușise niciodată să-i reziste. Te asigur că sunt mai mult decât nerăbdător să îți primesc darul cu brațele deschise.

Neputând să reziste privirii pofticioase a lui Ash, invitații se relaxară, umplând sala cu o cascadă de râsete. Scrâșnind din dinți de furie că planul său fusese dejucat, Tarik se cufundă la loc în perne.

– Vino, fratele meu, îi porunci Farouk lui Ash, vădit ușurat. Îți vei alege o femeie dintre femeile mele.

Ash făcu o plecăciune mai adecvată într-o sală de bal londoneză.

– Este plăcerea mea.

În timp ce cei doi bărbați se apropiară de șirul de femei care așteptau, împopoțonarea nerușinată a concubinelor dădea de înțeles că a fi aleasă să încălzească patul englezului preț de o noapte nu era un lucru îngrozitor sau de temut, ci o reușită mult râvnită.

–Toate sunt aşa de frumoase, şopti Poppy la urechea Clarindei, nuanţa melancolică din vocea ei rezonând cu chinul din sufletul Clarindei.

Clarinda îşi spusese că nu are nici un motiv să fie geloasă. Avea deja un bărbat care o aştepta de îndată ce scăpa din locul acesta. Un bărbat onest. Un bărbat de nădejde. Un bărbat care aşteptase să-i vină vremea timp de aproape zece ani. Un bărbat care nu i-ar întoarce niciodată spatele şi nici nu ar pleca taman când ar avea cea mai mare nevoie de el.

Ash era poftit să-şi petreacă noaptea în braţele femeii pe care şi-o alegea. Nu aparţinea Clarindei. Nu avea să fie niciodată al ei şi probabil că nici nu fusese vreodată.

În timp ce el se desfăta plimbându-se agale prin faţa femeilor, complimentându-le pe fiecare în parte cu câte un cuvânt de încurajare şi un zâmbet blajin, Clarinda îşi repetă la nesfârşit în minte această litanie, acompaniată de imagini grăitoare ale unei femei trăgându-l peste ea, o alta zgâriindu-l uşor pe muşchii netezi de pe spate, iar o a treia lingându-şi buzele apetisante şi aruncându-i o privire sfioasă în timp ce îngenunchează în faţa lui.

Farouk mergea după el, cu mâinile la spate. De fiecare dată când Ash se oprea să sublinieze luciul sclipitor al părului unei femei, curbele graţioase ale şoldurilor ei, şarmul irezistibil al unui buric fără cusur aşezat în mijlocul taliei zvelte, Farouk părea mândru ca un tată binevoitor. Musafirii le urmăriră evoluţia cu fascinaţie sinceră până când ajunseră la ultima femeie din coloană.

Ochi negri luminoşi ce priveau pe deasupra voalului purpuriu-închis, cu adâncimi subliniate de kohl care promiteau plăceri care nu puteau fi refuzate de nici un bărbat. Aceasta scuturâ cu mândrie capul, iar părul ei negru ca noaptea şi lucios se răsfrânse pe spatele ei, iar vârfurile lui bogate atinseră în treacăt formele frumos curbate ale posteriorului ei. Sfârcurile ei sulemenite începau cu mândrie materialul umezit dinadins al bluziţei, tentând orice bărbat din încăpere să se întindă să i le lingă sau să le ciupească uşor cu gura.

Yasmin.

Avea să o aleagă pe Yasmin.

Şi de ce nu? Cu aspectul ei exotic şi ţinuta regală, Yasmin era de departe cea mai frumoasă femeie din harem. Probabil cea

mai frumoasă femeie din tot El Jadida. Conform declarațiilor celorlalte femei din harem, poseda capacitatea de a înnebuni un bărbat de plăcere, de a-l face să-i urle numele în timp ce și-l uita pe-al lui.

Clarinda închise ochii, știind că acum nu va putea să-i suporte privirea triumfătoare de pe chip în momentul în care Ash ar fi luat-o de mână ca să o conducă afară din încăpere.

Dar nu, se gândi Clarinda. Se săturase să se ascundă. Își petrecuse ultimii nouă ani din viață baricadându-și inima de orice lovitură, și cu ce se alesese? Cu nimic în afară de o inimă amorțită și un pat gol și rece. Dacă Ash avea de gând să facă așa ceva, atunci ar fi trebuit să se forțeze să fie martoră secundă cu secundă. Dacă trebuia să-l vadă ieșind din cameră cu Yasmin, trebuia să și-l imagineze făcând cu Yasmin exact ce făcuse odinioară cu ea cu o tandrețe obsedantă și pasiune primitivă, iar când va veni vremea să stea în fața altarului alături de fratele lui, atunci ar fi reușit poate să-i ofere inima lui Max fără nici o tăgadă sau regrete.

Își deschise ochii la timp cât să-l vadă pe Ash ridicând o mână pentru a mângâia discret cu dosul palmei obrazul fin și măsliniu al lui Yasmin. Existase o vreme când îi mângâiase și ei obrazul cu aceeași delicatețe. O privise și pe ea așa, cu sclipirea aceea de șarm seducător. Simți că o părăsește voința, dar se forță să se uite în continuare, cu ochii la fel de uscați și fierbinți ca aerul deșertului.

Ca și cum i-ar fi simțit privirea, Ash se întoarse cu spatele la Yasmin și la celelalte femei și se uită direct la ea. Privirile lor se întâlniră, a lui la fel de rece și calculată ca a oricărui străin. Cu încrederea absolută cu care Salomeea a cerut capul lui Ioan Botezătorul pe o tavă, arătă cu degetul spre Clarinda.

– Pe ea o vreau.

Capitolul 18

În încăpere se stârni haosul.

La un moment dat Ash stătea lângă Farouk. În clipa următoare era împins într-una dintre coloanele de marmură cu forța imensă

a brațului lui Farouk și cu lama pumnalului incrustat cu pietre prețioase pe care tocmai îl primise cadou de la același Farouk lipită de mărul lui Adam. Farouk se mișcase atât de repede, încât nimeni nu văzuse când apucase să înhațe arma de la brâul robei lui Ash. Buza de sus a sultanului dezvelea amenințător câțiva dinți. Pieptul lui lat se umflase de furie.

Toți musafirii săriseră în picioare și se grăbiseră să se dea la o parte, iar vaietele lor alarmate se amestecară cu țipetele speriate ale concubinelor, în timp ce garda lui Farouk îi înconjură cu promptitudine pe cei doi cu iataganele scoase. Stăpânul lor nu părea în pericol să piardă această încăierare, dar evident fuseseră instruiți să nu rişte nici o șansă de partea adversarului.

– Înapoi! urlă Farouk printre dinții încleștați.

Dacă Ashton Burke avea să moară de mâna cuiva în noaptea aceasta, nu putea fi decât a lui.

Gărzile se retraseră cu precauție, iar unchiul lui Farouk se trase mai aproape, vădit încântat de răsturnarea aceasta de situație. Tarik își iți capul peste Luca. Două gărzi îl înhățară cu brutalitate de brațe și îl ridicară în picioare, fericite că se puteau implica într-un mod violent.

Clarinda traversase deja jumătate de sală fără ca măcar să-și dea seama că se ridicase de la locul ei. Solomon o prinse și își înfășură un braț masiv de abanos în jurul taliei ei, ridicând-o în aer.

– Lasă-mă, fir-ai tu să fii! Se răsuci în strânsoarea lui și își înfipse unghiile în brațul lui, vrând doar să-l oprească pe Farouk să-i taie gâtul lui Ash în fața ochilor ei.

– Adună-te, femeie. Dacă sultanul îți vede chipul acum, atât tu, cât și căpitanul tău veți gusta din ascuțimea lamei înainte de terminarea nopții.

Auzind vocea mieroasă turuindu-i la ureche, Clarinda își pierdu toată vlaga, constatând cu stupoare că eunucul nu numai că nu era mut, dar vorbea aceeași engleză curată pe care o vorbea și ea. Solomon o lăsă cu delicatețe înapoi pe podea, răsplătindu-i expresia uimită pe care i-o aruncă peste umăr cu o încuviințare de încurajare. Își retrase brațul din jurul taliei ei, dar își făcu în continuare simțită prezența în spatele ei, la fel de masivă și de neclintit ca o stâncă.

Poppy se apropie pe furiș de ei. I se scursese toată culoarea din obrajii rotofei, iar acum arăta la fel de palidă ca un porțelan de Dresda.

– Nu înțeleg care este problema, zise Ash cu răceală, ignorând firicelul de sânge care deja se scurgea pe lângă vârful mortal al tăișului lui Farouk. Mi-ai spus că pot avea orice femeie doresc. Eu o aleg pe domnișoara Cardew.

– Domnișoara Cardew nu este a mea ca s-o pot oferi. Este oaspetele meu!

– Ba nu, nu este adevărat. Este doar o minciunică drăguță pe care v-ați spus-o între voi în ultimele trei luni. Îți aparține ție, la fel de clar ca orice altă concubină. Ai cumpărat-o de la un negustor de sclavi. Ai plătit pentru ea cu aur. Și singura ta dorință este să recuperezi cu vârf și îndesat ce-ți datorează atunci când o vei băga în patul tău. N-ai decât să o numești „oaspete" sau chiar și „soție" dacă ții morțiș, dar amândoi știm că nu va fi niciodată decât târfa ta.

Și iată cum iluzia fragilă pe care Farouk și Clarinda o susținuseră cu atâta abnegație se sfărâmă sub biciuiala fără milă a limbii lui Ash, provocându-i lui Farouk o mare tristețe.

– De ce? întrebă el cu vocea sugrumată, scrutând chinuit chipul impasibil al lui Ash. De ce faci asta? Credeam că ești prietenul meu. Fratele meu...

– Iar eu am crezut că ești un bărbat de onoare. Mi-ai promis o noapte cu una dintre femeile tale. O femeie pe care să mi-o aleg singur. Ai de gând să insulți memoria străbunilor tăi retrăgându-ți cuvântul? Rupând jurământul în fața atâtor martori și a lui Allah?

Dumnezeule mare, se gândi Clarinda, presându-și degetele de buze într-o încercare zadarnică de a-și domoli tremurul. Ce încerca nebunul să facă? Să-l îmboldească pe Farouk să-l ucidă? Până și Luca, care atârna neajutorat în strânsoarea gărzilor lui Farouk, se vedea că este alb ca hârtia pe sub bronzul măsliniu.

Tarik le dădea târcoale ca un șacal turbat.

– Nici acum nu înțelegi? Asta se întâmplă când ești atât de nebun încât să lași un câine flămând să-ți intre în casă. Stă și așteaptă până când găsește prilejul de a-ți lua tot ce-i al tău. Se opri direct în fața ochilor lui Farouk și dădu din umeri. Dar păgânul

are dreptate. Nu poți să-ți încalci jurământul. Femeia este a lui. Cel puțin în noaptea asta.

Farouk își roti încet capul să se uite la Clarinda, cu degetele albe încleștate pe mânerul pumnalului pe care nu-l clinti deloc.

– De tine depinde, se răsti el. Un singur cuvânt și îi iau gâtul chiar aici.

Ignorând tăișul care îl apăsa pe gât, Ash își întoarse și el capul să se uite la ea. Chiar dacă era îngrijorat de faptul că soarta lui era în mâinile ei delicate, nu se trăda cu nimic. Chipul lui oglindea tăria unui bărbat care are degetul pe trăgaciul unui pistol și va trage fără absolut nici o remușcare. Determinarea de oțel din ochii lui probabil că fusese ultimul lucru pe care mulți dintre dușmanii lui o văzuseră pe câmpul de luptă.

„Trebuie să ai încredere în mine", așa îi spusese în ziua în care se furișase în harem.

„Întotdeauna ai avut obiceiul de a-mi cere imposibilul", îi răspunsese ea, fără să înțeleagă pe deplin cât de serios era acest imposibil.

Își întoarse privirea mâhnită înapoi spre Farouk, după care spuse cu tact:

– Nu pot să-ți cer să faci așa ceva. Ești un bărbat de onoare care m-a tratat întotdeauna cu curtoazie. Nu pot fi eu aceea care să-ți acopere de rușine numele, cerându-ți să-ți încalci jurământul sau să ucizi un om cu sânge-rece.

Farouk își coborî încet brațul. Pumnalul îi alunecă din degetele inerte și se prăbuși cu zgomot pe dale. Capul îi căzu neputincios, ca și cum nu mai putea suporta să o vadă, apoi zise:

– Ia-o, Solomon. Du-o la femei să o pregătească.

În timp ce mâinile eunucului o cuprinseră din spate de antebraț, Tarik îl bătu pe umăr pe nepotul său cu un zâmbet conciliant pe buze.

– Poate că așa este cel mai bine pentru toți, fiul meu. Virginele sunt cele mai plictisitoare. După ce se va împerechea cu această corcitură, cățeaua englezoaică va tânji cu exasperare după atenția mai civilizată a unui bărbat adevărat.

Atât Ash, cât și Farouk se repeziră spre el, dar pumnul enorm al lui Farouk fu cel care se lipi primul de falca unchiului său, lăsându-l lat la podea.

Solomon o îndemnă cu gentilețe pe Clarinda să treacă pe lângă o Poppy albă ca varul, iar Clarinda mai aruncă o ultimă privire peste umăr spre Ash. Nu știa ce se așteptase să găsească, dar expresia lui nu era deloc aceea unui om care tocmai se lansase într-o cacealma atent calculată, ci privirea victorioasă a unui bărbat care tocmai era pe cale să pună stăpânire pe ce era al lui de drept.

Poppy se strecură din spatele coloanei de marmură și îl găsi pe Farouk stând singur în ruinele petrecerii lui. Invitații se evaporaseră, gărzile fuseseră izgonite, iar concubinele conduse înapoi în incinta haremului.

Pardoseala de gresie era plină de perne împrăștiate și de flori zdrobite, marginile lor fragile începând deja să se încrețească și ofilească. Flăcările pâlpâite ale lămpilor cu ulei montate pe pereți trimiteau umbre care se întindeau încet pe podea pentru a înghiți orice urmă de lumină din calea lor.

Poppy se apropie nesigură de Farouk. Dacă ar fi fost o asasină, i-ar fi fost extrem de ușor să-i înfigă un pumnal în coaste. Arăta ca un bărbat căruia deja i-a fost sfâșiată inima cu un pumnal.

Vrând cu ardoare să-l aline într-un fel sau altul, se apropie de el și îi atinse mâneca robei.

– Îmi pare tare rău, șopti ea. Știu că o iubeai.

El se feri cu brutalitate de atingerea ei și se întoarse spre ea cu ochii spumegând de furie.

– Ce știi tu despre dragoste? Nu ești decât o virgină prostuță care se ascunde de lume în spatele ochelarilor și a fustei prietenei tale! Singurul lucru pe care îl vei cunoaște vreodată despre dragoste îl vei afla bocind din pricina unei povești sau a unui poem caraghios, în care bărbatul o găsește pe singura femeie care îi va putea satisface de-a pururi dorul din inimă.

Deși cuvintele lui crude îi produseră o durere mare în suflet, nu se lăsă intimidată.

– Prefer să cred aceste povești decât să-mi irosesc viața căutând dragostea în brațele unuia și altuia, dar negăsind-o niciodată.

O apucă de umeri și o zgâlțâi până când fețele lor ajunseră la doar câțiva centimetri distanță.

– Între paginile unei cărți este posibil ca pentru fiecare bărbat să existe o singură femeie, dar în așternuturile lui orice femeie poate satisface dorința trupească a bărbatului.

– Orice femeie? șopti ea. Chiar și o femeie ca mine?

Privirea lui poposi un moment periculos asupra buzelor ei tremurânde, apoi înjură printre dinți ceva în arabă și o împinse de lângă el. Se întoarse și ieși ca o furtună din încăpere, roba lui fluturând în jurul gleznelor cu fiecare pas lung și furios.

Poppy se uită după el, iar un potop de lacrimi fierbinți îi aburi lentilele ochelarilor. Și le șterse, gândindu-se că lumea era într-adevăr un loc mult mai bun pentru cei care nu o vedeau cu mare claritate.

Capitolul 19

Pentru prima oară de când sosiseră la palatul sultanului, Clarinda se simțea ca o prizonieră. Solomon o condusese pe lângă gărzile inexpresive pe ușile care duceau la harem și o ținuse cu gentilețe de braț, dar în același timp cu fermitatea unei cătușe de fier. Ușile se închiseră în urma lor cu un zăngănit gol, iar sunetul răsună cu un ecou care îi dădu fiori reci.

Clarinda ar fi dat orice să îl asalteze pe eunuc cu întrebări despre avertismentul pe care i-l dăduse chiar din momentul în care părăsiseră sala. Știind însă că zidurile palatului erau înțesate cu pasaje secrete și tot felul de vizoare, nu îndrăznise decât să îi arunce o privire contrariată.

Ochii lui triști și înțelepți priviseră drept în față, iar fața lui lată și placidă nu trădase absolut nici o expresie, făcând-o să se îndoiască de propriile simțuri.

În timp ce Solomon o conduse prin sala principală a haremului, femeile se dădură încet din calea lor, ca și cum printre ele ar fi trecut un criminal condamnat. Celelalte concubine nu se întorseseră încă în harem, dar la fel ca întotdeauna în acest loc, vorba despre cele întâmplate ajunsese ca purtată de vânt la urechile ocupantelor haremului. Clarinda le simțea privirile atotcunoscătoare

asupra ei, unele invidioase, altele compătimitoare, unele radiind de fericire. Nu încăpea nici o îndoială că unele dintre ele erau convinse că avea să primească exact ce merita pentru că acaparase atenția stăpânului lor.

„Amândoi știm că nu va fi niciodată altceva decât târfa ta."

Cuvintele împietrite ale lui Ash exprimaseră parcă cu exactitate ceea ce gândeau toate – că această noapte va pune capăt statutului special pe care îl avusese în ochii lui Farouk. După ce va fi fost folosită de englez, ar fi avut onoarea terfelită și nu ar mai fi putut deveni niciodată soția sultanului. Nu avea să fie cu nimic mai bună decât Yasmin sau celelalte concubine care defilaseră în fața oaspeților la petrecere, prezentate ca niște iepe pursânge. Data următoare când Farouk avea să sărbătorească un alt musafir al palatului, s-ar fi numărat și ea printre cele oferite să îl însoțească la îmbăiat sau să-i încălzească patul.

Clarinda aruncă o privire lungă către scările care duceau în adăpostul alcovului ei când ajunseră în dreptul lui, dar pașii hotărâți ai lui Solomon nu încetiniră.

Se părea că avea alte planuri pentru ea în această noapte.

O conducea pe un coridor lung și îngust pe care nu mai fusese niciodată. În timp ce se apropiau de ușa de la capătul lui, aceasta se deschise larg ca și cum ar fi fost manevrată de niște mâini invizibile. Două femei îmbrăcate complet în negru stăteau la lumina pâlpâitoare a lămpii din cameră, așteptând să o ia în primire. Dacă Ash ar fi ales-o pe Yasmin, oare și pe ea ar fi așteptat-o la fel?

Solomon făcu o plecăciune sumbră în fața ei, după care se întoarse înapoi în coridorul întunecat, ochii lui negri fiind la fel de impenetrabili ca niște bucăți de obsidian lustruit. Una din femei trecu pe lângă Clarinda și îi închise ușor ușa în față.

Deși Farouk îi ordonase lui Solomon să o ducă la femeile care trebuiau să o pregătească, Clarinda știa că nu exista nimic în lume care să o poată pregăti pentru a petrece o noapte întreagă în compania lui Ashton Burke.

Rămase nemișcată precum o statuie de marmură în timp ce femeile se năpustiră asupra ei, iar mâinile lor noduroase o dezbrăcară cu repeziciune, lăsând-o goală în fața lor. Își semeți bărbia și își fixă privirea undeva în față, refuzând să se lase pradă fricii sau

ruşinii. Nu avea de ales, trebuia să continue această şaradă dacă nu voia să ridice suspiciuni asupra lui Ash sau a ei.

Una dintre femei îi scoase coroniţa de aur bătut de pe frunte şi începu să îi plimbe o perie cu mâner incrustat cu perle prin păr cu mişcări prelungi şi languroase, în timp ce cealaltă turnă valuri de ulei cald de lemn de santal pe piele şi îl masă până îi intră în muşchii paralizaţi. Atingerea lor era plăcută, dar impersonală, de parcă pregăteau un sacrificiu pe altarul unui zeu păgân. Clarinda încercă să nu se mişte în timp ce una aduse un vas de ceramică şi îi tamponă un punct roşu aprins pe ambele sfârcuri. Nu-i trecuse prin minte până acum că roşul pe care îl utiliza Yasmin cu atâta dărnicie conţinea un fel de plantă abrazivă. Sfârcurile Clarindei simţiră nişte furnicături şi se încreţiră sub sărutarea sa, senzaţia de înţepătură fiind tulburătoare, dar oarecum plăcută.

Se văzu nevoită să închidă ochii când una dintre femei îngenunche în faţa ei şi îi trecu un pieptene bătut cu pietre preţioase prin cuibul blond-argintiu în forma de V dintre coapse. Şi deschise la ţanc să o vadă pe femeie schimbând pieptenele pe un flacon de ulei. Femeia turnă nişte ulei în palma ei zbârcită, apoi îşi unse degetele.

Se întinse să despartă firele creţe ale Clarindei cu degetele acelea osoase, dar aceasta o prinse instant de încheietură.

– Nu, spuse ea cu fermitate.

Erau anumite ofense pe care nu voia să le accepte, indiferent de cost.

Chipul boţit al femeii căzu cu totul.

– Am auzit că englezoaicele sunt destul de sălbatice în pat. Uleiul îi va uşura trecerea, iar ţie o să-ţi fie mai simplu.

Însoţitoarea ei îi întinse vasul cu sulemeneală.

– Iar asta îi va arăta exact unde trebuie să fii atinsă ca să-ţi placă foarte mult.

Pe Clarinda o trecu un fior imaginându-şi înţepătura acelei ierturi pe cea mai sensibilă parte a ei. Se uită în ochii întunecaţi, dar plini de speranţă ai slujitoarelor ei şi îşi reprimă cu greu o dorinţă absurdă de a izbucni în râs. Se îndoia sincer că un bărbat cu experienţa lui Ash ar avea nevoie de o hartă care să-i arate calea spre corpul unei femei. Dacă măcar jumătate din cele scrise

în ziarele de scandal era adevărat, el era cel care le-ar fi putut ghida pe ele.

Continuă să scuture din cap că nu vrea și le dădu de câteva ori peste mâini, până când femeile oftară și o bombăniră în barbă, dar trecură cu repeziciune la următoarea sarcină, anume de a o drapa pe Clarinda într-o pânză atât de transparentă încât în comparație cu hainele pe care le purta de obicei Yasmin când se fâțâia prin harem, aceasta din urmă părea un fel de domnișoara Throckmorton îmbrăcată pentru înmormântarea unui prelat. Curajul Clarindei nu se clătină decât în clipa în care femeile o apucară fiecare de câte o mână rece ca gheața și o conduseră spre piesa de mobilier care domina încăperea. Patul de pluș cu așternuturi de mătase și înțesat de perne de toate formele, dimensiunile și culorile era de două ori mai mare ca al ei și atât de decadent și de somptuos încât era clar că fusese construit cu un singur scop.

Altul decât dormitul.

Clarinda ezită, dar genunchii începură s-o trădeze. Confruntată cu realitatea la care se aștepta toată lumea să se întâmple pe divanul acela, era extrem de ușor să uite că totul era doar un spectacol, un prim act al planului îndrăzneț al lui Ash de a o salva.

Nu?

În momentul de dinainte ca Solomon să o conducă din sală, chipul lui Ash fusese chipul unui străin, cu linii de o duritate pe care nu i-o recunoștea. Cât de bine îl știa pe bărbatul în care se transformase? Dacă anii în care fuseseră despărțiți îl schimbaseră mai mult decât crezuse? Se avusese la cuțite foarte mulți ani cu fratele lui. Oare cât de tare îl ura de fapt pe Maximilian? Sau pe ea?

Dacă avusese și cea mai mică dorință de a profita de situația în care se găseau acum, nu exista nimeni care să îl poată opri. Aici, în locul în care femeile trăiau doar pentru a satisface nevoile și poftele unui bărbat, era la mila lui la fel cum fusese și la mila lui Farouk.

Un fior de teamă amestecată cu dor o cotropi.

Femeile îi urniră picioarele amorțite, îndemânând-o să se întoarcă și să se așeze pe marginea patului. Nu protestă când una dintre ele turnă niște lichid dintr-o carafă de ceramică într-o cupă

de aur apoi i-o duse la buze. Poate că dacă bea puțin vin își va liniști nervii încordați și nu-i va mai fugi mintea în toate părțile. Din clipa care însă lichidul din cupă îi atinse limba, știu că a făcut o greșeală gravă. Fiertura groasă era îngrozitor de dulce și de amară în același timp. Încercă să îl dea cât colo, dar una dintre femei o apucă de încheietură, cu o putere nebănuită pentru niște mâini atât de subțiri, iar cealaltă ridică fundul cupei, obligând-o să îl bea pe tot sau să se înece. Când reuși într-un final să îl azvârle din mâna femeii direct pe jos, pocalul era aproape gol.

Se uită urât la ele.

– Ce încercați să faceți? Vreți să mă omorâți? Ce mama naibii a fost chestia asta?

Rezistă cu stoicism să nu scuipe ultima înghițitură, își șterse buzele cu dosul palmei, cu gâtul arzând și ochii înlăcrimați.

Își uscă bine ochii de lacrimi, dar femeile încă pluteau în fața lor. Ce ciudat, se gândi ea. Cu un minut înainte ar fi putut să jure că erau doar două. Sau fuseseră trei?

Una din femei îi mângâie cu afecțiune părul.

– Nu te împotrivi efectelor elixirului, copila mea. E o rețetă străveche, transmisă nouă de mamele noastre, care la rândul lor o au de la mamele lor. Îți va alina orice durere.

Vocea femeii începu să se audă cu ecou, venită parcă din fundul unei fântâni adânci, iar Clarinda trebui să se concentreze cu mare atenție să înțeleagă ce i se spunea.

Una dintre celelalte femei îi zâmbi cu subînțeles.

– O să te facă să tânjești după atingerea lui. Vei fi ca o creatură sălbatică, implorându-l să facă ce vrea cu tine. Și îl vei implora să facă tot ce îi face plăcere cu tine.

– Nu, șopti Clarinda, din ce în ce mai nemulțumită. Nu știau că nu exista nici un elixir în lume suficient de puternic să-i amorțească durerea pe care Ash i-o putea provoca? Și cu siguranță nu avea nevoie de vreo poțiune străveche ca să tânjească după atingerea lui.

– Este un elixir foarte rar și costisitor. De aceea îl păstrăm doar pentru virgine, șopti una dintre ele.

Clarinda deschise gura să le spună că nu era virgină, dar constată cu stupoare că nu fu în stare să scoată decât un chicot strident. Încercă să-și acopere gura cu palma, dar parcă avea o nicovală

în loc de mână. Părea la fel de îndepărtată ca și talia ei, după care căzu neputincioasă înapoi în poală, ca și cum n-ar mai fi fost atașată de încheietură, fapt care o făcu să chicotească și mai abitir.

Femeile schimbară câteva priviri cunoscătoare, după care toate (cele șase) o rezemară cu spatele pe cuibul de perne, ca pe o păpușă fără viață concepută anume doar pentru amuzamentul lor. Se gândi să protesteze împotriva tratamentului lor samavolnic, dar era mult mai plăcut să zacă într-o mulțumire visătoare cu privirea spre frescele erotice pictate pe tavanul de ipsos.

În pictura murală de deasupra capului Clarindei, nu era reprezentată o femeie în genunchi în fața unui bărbat, ci un bărbat îngenuncheat dinaintea unei femei. O frumusețe cu ochi negri și o coamă curgătoare de păr ca blana de zibelină se sprijinea de un războinic cu turban, cu șoldurile rezemate pe un teanc de perne roșii, cu coapsele pline desfăcute într-un abandon desfrânat. Stătea cu ochii închiși, iar chipul rotund îi era reprodus cu o expresie de indolență senzuală, ca și cum întreaga ei ființă se concentra asupra gratificării pe care gura lui i-o aducea în acel moment. Și ca și cum asta n-ar fi fost destul de șocant, următoarea pictură de pe frescă reprezenta un al doilea bărbat care se uita la cei doi iubiți și își ținea bărbăția de dimensiuni exagerate în palma încleștată, în timp ce aștepta răbdător să îi vină și lui rândul să o mulțumească.

– Dumnezeule, murmură Clarinda, uitându-se chiorâș la viziunea aceea scandaloasă, dar totuși atâtătoare. Credeți că știe că el stă și se uită?

– Oh, știe, mieluțeaua mea, spuse una dintre femei printre chicote grosolan. Știe.

Materialul transparent al cămășii Clarindei nu oferea aproape nici o protecție împotriva boarei de aer rece care pătrundea prin fereastra deschisă. Carnea ei era atât de sensibilă, încât și cel mai mic stimul pe care îl resimțea prin mângâierea lui sufocantă îi dădea senzația că este atinsă de o mână.

– Odihnește-te, copila mea, îi șopti cealaltă femeie. Vei avea nevoie de toată puterea la noapte.

Clarinda băgă la cap vorbele înțelepte, apoi oftă și reveni la contemplarea picturii murale, fără să realizeze că și chipul ei începuse deja să reflecte expresia preafericită a femeii din frescă.

*

Ultima dată când Ash avusese ochii legați fusese în fața unui pluton de execuție.

„Bănuiesc că n-ar trebui să mă mir că în ultimele tale mici neînțelegeri a fost implicată și o femeie."

„Nu așa se întâmplă de fiecare dată?"

Cuvintele sfidătoare ale lui Max și răspunsul lui trufaș îi răsunară cu ecou în amintire, invitând un zâmbet amar să-i flirteze pe buze. Poate că fratele său nu s-ar mai fi repezit să-l condamne așa de ușor de data asta, când femeia implicată nu era nimeni alta decât viitoarea lui soție.

În timp ce două dintre gărzile mătăhăloase răspunzătoare de harem îl conduseră în vintrele palatului, ținându-l cu mâinile lor impersonale de cot, nu putea decât să se încreadă că gazda sa era un bărbat de onoare și că la capătul acestui drum nu îl aștepta un călău cu giulgiu negru pe cap.

Dacă ar fi stat pe tronul lui Farouk, atunci poate ar fi fost tentat să aranjeze o asemenea surpriză neplăcută pentru celălalt. Revendicarea atât de îndrăzneață făcută în public fusese o mișcare atent calculată din partea lui Ash, mult mai periculoasă decât făcuse vreodată la masa de jocuri de cărți sau pe câmpul de luptă. Ar fi putut să-și piardă cu ușurință capul și viața odată cu toată considerația lui Farouk.

Încă îl mai bântuia privirea chinuită pe care o zărise pe chipul lui Farouk în momentul în care se văzuse trădat cu o asemenea cruzime de un om pe care îl considerase prietenul lui. Spera din tot sufletul că Clarinda merita prețul pe care îl plătise pentru ea.

Fiecare pas cadențat îl aducea mai aproape de destin, oricare ar fi fost acela. Ar fi putut să încerce să refuze să fie legat la ochi, dar știa că nici un bărbat în afară de sultan sau eunucii săi nu aveau voie să treacă prin harem și să rămână în viață. Chiar cu bandana bine trasă pe ochi, tot nu putea să se apropie de bastionul sacru de farmece feminine decât printr-o serie de ocoluri, înapoieri și pasaje secrete. Nici Farouk, nici gărzile sale nu aveau nici un motiv să bănuiască că deja îl vizitase o dată.

Eunucii nu aveau de unde să știe că își număra fiecare pas și că memora fiecare cotitură, un talent care îl ajutase enorm când

trebuise să se retragă sau să scape dintr-o situație complicată. Cu ceva noroc, avea să se întoarcă pe același drum împreună cu Clarinda înainte de sosirea dimineții.

Mirosul încărcat de tămâie devenea și mai apăsător cu fiecare respirație, având darul de a-l dezorienta și mai mult decât era deja, condus de niște mâini invizibile printr-o beznă absolută. Ash nu știa dacă să se simtă ușurat sau alarmat când eunucii îl opriră într-un final și-l eliberară din strânsoare. Cineva îi luă bandana de la ochi. Începu să clipească des, iar ochii lui se obișnuiră nesperat de repede cu lumina cețoasă.

Se aflau în capătul unui coridor care se termina cu o singură ușă de bronz. O lampă care pâlpâia montată undeva sus pe perete arunca umbre jucăușe peste tot. În loc de călăul cu glugă neagră și un paloș proaspăt ascuțit îl așteptau două femei încovoiate de bătrânețe. Ash le aruncă o privire precaută când acestea îi rânjiră, dezvelindu-și gingiile fără dinți. Îl măsurară din cap până în picioare, iar ochii lor ca mărgelele străluciră apreciativ, făcându-l să regrete că lepădase straiele native și se îmbrăcase cu pantalonii de călărie și cămașa din batist.

Aruncă o privire în spate și constată că escortele se evaporaseră pe nesimțite undeva în umbră.

Poate că Farouk fusese și mai diabolic decât anticipase. Poate că sultanul plănuise să se răzbune trimițându-l la zgripțuroaicele acestea, în loc să-și petreacă noaptea în patul Clarindei. Îl fulgeră un fior cu gândul la cele două cățărate pe el, rumegându-l încetul cu încetul

Una din femei îl luă de mână și îl trase spre ușă.

– Vino, bunule domn. Te așteaptă.

Ash răsuflă ușurat în sinea lui. Aparent, femeile se aflau acolo doar ca să îl conducă la Clarinda.

Însoțitoarea ei îl privi sfios și îl bătu pe celălalt braț.

– Să fii blând cu ea. Este un boboc gingaș.

Ash de-abia se abținu să nu îl umfle râsul. Clarinda nu fusese niciodată un boboc gingaș, ci un trandafir înflorit, cu petale catifelate care ascundeau spini periculoși. Dumnezeu îi era martor că sufletul lui se înțepase de multe ori în el.

Își duse palma deschisă la inimă.

– Promit să fiu un adevărat domn, jură el, auzind în minte râsul răstit şi sceptic al fratelui său.

Femeile schimbară o privire, apoi îşi înclinară capetele aprobator, după care smuciră clanţa uşii şi îl îmboldiră să treacă prin ea.

Fără să-i lase timp să se dezmeticească să vadă ce anume îl aştepta prin cameră, cea mai zbârcită dintre cele două femei îl încleştă braţul cu degetele ei osoase. Îl trase până ajunse la urechea lui, apoi îi croncăni câteva cuvinte.

– Nu-ţi face probleme. Nu-ţi va opune rezistenţă. Ne-am ocupat noi de asta.

Nu mai apucă să se intereseze ce însemnătate aveau cuvintele ei criptice, că ambele femei se retraseră şi închiseră încet uşa în urma lor. Auzi clinchetul decisiv al cheii întoarse în broască ce îi pecetluia soarta.

– La naiba cu toate! înjură el, rotindu-se cu faţa către uşă.

Aşteptă până auzi paşii târşâiţi ai femeilor îndepărtându-se, după care apucă clanţa şi testă rezistenţa încuietorii.

Nu se gândise că şi el va fi tratat ca un prizonier. Toate ferestrele din harem fiind acoperite de o încrengătură impenetrabilă de broderie de fier, era ca şi cum ar fi fost azvârlit împreună cu Clarinda în cea mai adâncă temniţă a fortăreţei. Îşi propti pumnul încleştat de lemnul gros al uşii şi îşi coborî capul, respirând mai greu decât ar fi fost cazul. De undeva din umbrele din spatele lui se auzi un mormăit gutural. Părul de pe ceafă i se ridică. Se întoarse încet, mânat de o presimţire rea. Colţurile camerei octogonale erau învăluite în umbre misterioase, făcând ca razele de lună care reuşeau să se strecoare prin broderia de fier să pară şi mai dramatice. Lumina lor gentilă se împrăştia peste patul din centrul camerei, creând un model la fel de delicat ca dantela de Bruxelles pe pielea perfectă ivorie a femeii care stătea întinsă pe aşternuturile de culoarea levănţicii.

Nu, nu era o femeie, ci o zeiţă – argintie, eterică, irezistibilă –, întruparea fascinaţiei eterne a omului pentru lună. Era aşezată pe diagonală, iar panglicile lucioase prinse în părul ei desfăcut curgeau peste marginea patului. Un pat care ar fi putut la fel de bine să fie un fel de lăcaş fermecat.

– Clarinda? şopti el pe un timbru înăsprit de pasiune pe care nici el nu şi-l recunoscu.

Nu răspunse, așa că făcu un pas spre ea, apoi încă unul. Dacă s-ar fi născut măcar cu un dram din prudența de care dădea dovadă fratele lui, ar fi bătut cu pumnii în ușă, urlând să fie lăsat să plece. Acum însă era prea târziu pentru a-și opri înaintarea din inerție.

Poate că întotdeauna fusese tardiv.

Se apropie de pat și observă că Clarinda era îmbrăcată doar cu un petic diafan de mătase care se lipea de fiecare curbă și scobitură a trupului ei senzațional, nemailăsând loc imaginației. Mai ales imaginației unui bărbat care îi explorase fiecare milimetru în visele lui timp de aproape un deceniu.

Vreun nebun cu minte îngustă decisese că sfârcurile ei obraznice nu erau suficient de ispititoare, drept pentru care fuseseră întunecate cu roșu aprins și lăsate să împungă cu îndrăzneală prin mătasea transparentă. Dacă priveliștea aceasta nu era în stare să facă un bărbat să-i plouă în gură de poftă neînfrânată, atunci privirea ar fi putut să i se îndrepte către genunchiul care fusese îndoit într-o parte, invitând mătasea să se adune între coapse și oferind până și celui mai nonșalant observator posibilitatea de a trage cu ochiul la cuibul de fire creț blond-argintii de dedesubt. Fiecare centimetru expus de piele îi fusese uns și lucea satinat, făcând orice bărbat să viseze despre cât de ușor i-ar aluneca mâinile peste ea... și în ea.

Privirea arzătoare a lui Ash alunecă înapoi spre chipul ei. Buzele ei pline erau umezite și ușor depărtate, perfect poziționate pentru sărutat și alte plăceri și mai interzise. Avea privirea îndreptată spre tavan, ochii visători și neconcentrați, cu mâinile azvârlite în lături, îmbrățișând un iubit invizibil.

Având parcă un simț instinctiv mai fin decât auzul sau vederea, își întoarse încet capul și se uită direct la el. Privirea ei galeșă și piezișă era a unei femei ațâțate care știe exact ce dorește și este dispusă să facă orice este nevoie pentru a-l obține. Era Dalila, Batșeba și Eva la un loc. Era femeie, distilată până la cea mai primitivă esență. Putea atrage mădularul rigid al unui bărbat către ea precum este atras fluturele de lumina lumânării.

Ash parcurse restul distanței dintre ei în doi pași. Se sprijini cu toată greutatea pe un genunchi între coapsele ei desfăcute, o apucă de umeri și o întoarse spre el. Capul ei alunecă într-o parte, iar

pe frunte îi apărură niște cute, semn că încerca să își concentreze atenția asupra lui.

– Of, iubito, șopti el cu glas răgușit, hipnotizat de irișii minusculi care înotau în marea verde a ochilor ei, pentru numele lui Dumnezeu, ce ți-au făcut?

Ea se întinse și-și lipi buzele moi de gâtul lui, iar chicotul ei viguros aprinse pe dată focul din vintrele lui.

– Nu contează. Întrebarea este, Ashton Burke, ce ai *tu* de gând să-mi faci?

Capitolul 20

Pe parcursul carierei sale militare și în anii care urmaseră, Ash fusese înjunghiat de două ori în umăr, împușcat de trei ori și împuns în gambă de un mistreț. Contractase o febră tropicală care crescuse atât de mare încât nu-și amintise nici cum îl cheamă timp de două săptămâni și de-abia scăpase să nu fie gătit în oala unor pigmei. Toate aceste încercări fusese însă doar ca o plimbare în Hyde Park într-o după-amiază liniștită de sâmbătă în comparație cu iadul pe care îl simțea când gura fierbinte a Clarindei își croi drum în josul gâtului lui.

Gemu sonor când limba ei pricepută începu să îi mângâie pielea.

– Mmm... Torcea pur și simplu de satisfacție. Ce gust bun ai. Sărat și dulce și picant în același timp. Gura ei coborî mai jos, tachinând spirele tari de păr care se iteau din deschizătura cămășii. Pe cuvânt, îmi vine să te mănânc cu totul!

Ash privi neajutorat spre creștetul ei, paralizat de o imagine incredibil de detaliată a ei făcând așa ceva. Profitând de imobilitatea lui, mâinile ei lacome îl apucară de cămașă în jurul gâtului și smulseră batistul subțire cu un asemenea entuziasm debordant că nasturii începură să pârâie. Își aplecă ușor capul pentru a gusta din peticul de piele aurită pe care tocmai îl dezvelise, iar el își înghiți o înjurătură care descria cu exactitate ce i-ar fi făcut și el ei.

O apucă din nou de umeri și o îndreptă de spate, scuturând-o ușor între timp.

– Clarinda, uită-te la mine. Vreau să fii atentă la ce-ți spun.

Din nefericire, ea încercă să se conformeze îndreptându-și privirea lacomă spre gura lui. Ca urmare, lui îi fu aproape imposibil să se concentreze la ceea ce voia să-i spună.

– Când Farouk mi-a oferit o femeie de-a lui pentru o noapte, n-am avut de ales și a trebuit să profit de situație. M-am gândit că dacă pot intra în harem și pot avea o întreagă noapte la dispoziție, atunci voi găsi o cale să vă scot pe tine și pe Poppy de aici. Mă tem însă că mi-a scăpat un detaliu foarte important. Ne-au încuiat aici pe amândoi. Își petrecu un braț pe după umerii ei pentru a o susține, îi luă bărbia în cealaltă mână și îi dădu ușor capul pe spate, forțând-o să se uite în ochii lui. Încerc să te fac să înțelegi. Acum nu ești tu.

Clipi mirată spre el, cu o expresie de-a dreptul perplexă.

– Dar atunci cine sunt?

„Femeia cu care se va însura fratele meu."

Mementoul blestemat îi răsună cu ecou în minte, iar Ash oftă.

– Femeile care au fost aici înaintea mea... ți-au dat un fel de drog. Din ce-mi pot da seama după pupilele tale, cred că e pe bază de opiu și conține ceva afrodiziac.

Ash auzise despre efectele periculoase ale acestor fierturi, în adâncul junglelor din Africa. I se spuseseră povești despre femei decente și cu un comportament moral ireproșabil care se dezbrăcaseră de toate inhibițiile și se purtaseră ca niște pisici în călduri, punându-și poalele în cap la propriu pentru a-și oferi trupul oricărui bărbat din apropiere.

Clarinda nu părea nici pe departe îngrijorată de situația critică în care se aflau.

– Ah, da! exclamă ea, înseninându-se brusc. E din cauza băuturii scârboase pe care m-au forțat s-o beau! Ziceau că o să mă facă să tânjesc după atingerea ta. Că o să mă transform într-o creatură sălbatică, că o să te implor să-mi faci tot ce vrei. Și că o să te implor să faci tot ce-ți place ție cel mai mult. E ceva adevărat în ce mi-au spus?

Ash fu nevoit să-şi dreagă vocea de mai multe ori înainte de a-i răspunde:

– Da, drăguța mea, este adevărat. Drogul pe care ți l-au dat te face să simți lucruri... să dorești lucruri... să faci chestii pe care nu le-ai face în mod normal.

Făcu ochii mari.

– Adică ai putea...

El încuviință încruntat.

– Iar eu aș putea...

Încuviință din nou din cap.

În loc să se îngrozească, Clarinda părea fascinată.

– Adică ai putea să-mi faci orice ai vrea?

– Absolut orice. În ciuda tuturor eforturilor lui, privirea îi alunecă în jos ca să se delecteze cu imaginea impertinentă a sfârcurilor ei care împungeau materialul diafan, cu umbrele jucăușe formate de mătase la intersecția coapselor ei. Își smulse privirea înapoi spre chipul ei, iar vocea i se îngroșă puțin. Orice.

– Și mi-aș mai aduce aminte ceva de dimineață?

– Nu știu. Depinde de tipul și potența băuturii pe care ți-au dat-o.

Îi cântări cuvintele o clipă, apoi scutură relaxată un umăr.

– Și atunci ce te oprește?

Înainte să apuce să își pună această întrebare sau să respire măcar, era din nou călare peste el, agățându-se de cămașa lui și frecându-și fața de gâtul lui precum o pisică în călduri, presărându-i maxilarul rigid cu săruturi tandre și chinuitoare cu gura deschisă.

El își închise ochii, iar pieptul i se opinti cu o răsuflare întretăiată cât stătu un moment să savureze minunea că Clarinda era o floare îmbobocită, fără nici urmă de ghimpi.

Avusese de-a face cu multe tentații în viața lui și descoperise că doar câteva meritau să le reziști. În majoritatea cazurilor, balanța atârna mult mai greu în favoarea predării decât în suportarea eventualelor consecințe. Cu siguranță nu se confruntase niciodată cu o tentație care să aibă asemenea recompensă incitantă. Chiar dacă ar fi trebuit să-și dea sufletul muritor, tot nu era pe deplin convins că n-ar fi fost un preț prea mic pe care să-l plătească.

Sfârcurile întărite ale Clarindei îi atinseră uşor muşchii încordaţi ai pieptului prin batistul subţire al cămăşii, forţându-l să-şi încleştеze dinţii din pricina unui fior de plăcere pură. În locul acesta atât de îndepărtat de civilizaţia lor, i-ar fi fost extrem de uşor să sfărâme toate lanţurile convenţiilor. Să abandoneze secole de reţinere şi să revină la starea primitivă care îi permitea unui bărbat să siluiască o femeie pentru simplul motiv că era a lui şi că dispunea de forţa fizică necesară.

Ştia cu precizie ce se aştepta Max de la el să facă în asemenea circumstanţe. Parcă-i şi vedea expresia de dezgust de pe chip, mila din ochii lui cenuşii şi reci. Clarinda îşi încolăci braţele mlădioase în jurul gâtului lui, acoperindu-l cu sărutări ademenitoare care gravitau periculos de aproape de colţul gurii lui. Dacă ar fi permis ca osteneala buzelor ei să fie răsplătită, atunci ar fi fost amândoi pierduţi.

Apelă la toată capacitatea de a se autocontrola pe care i-o dăduse Dumnezeu şi încercă să îi desfacă mâinile din jurul gâtului lui. Se strădui din răsputeri să se limiteze la mişcări iuţi şi eficiente – sarcină deloc uşoară de vreme ce era tare ca piatra – şi o împinse înapoi pe perne, prinzându-i încheieturile de-o parte şi de cealaltă a capului, în speranţa improbabilă de a-i ţine mâinile departe de el măcar până când sângele începea să îi circule din nou prin creier.

Vizibil încântată să stea întinsă pe spate şi cu el deasupra ei, Clarinda îşi agită şoldurile şi îşi muşcă buza de sus ca într-o invitaţie deschisă, în timp ce ochii îi scânteiară fără astâmpăr.

Ash însă nu depuse nici un efort pentru a rămâne de neclintit.

– S-ar putea să nu-ţi aduci aminte de nimic de dimineaţă, dar eu da. După ce-ţi vei reveni în simţiri o să mă urăşti. Iar eu o să mă urăsc şi mai tare.

– Nu fi caraghios! Niciodată nu te-aş putea urî!

– Ce simţi acum n-are absolut nici o legătură cu mine. Crede-mă. Pentru domolirea poftelor de care suferi acum orice bărbat ar fi la fel de bun.

Zâmbetul îi păli. Buza de jos începu să-i tremure uşor, iar el se simţi cel mai rău căpcăun din lume.

–Asta crezi? Că orice bărbat ar fi la fel de bun? Nu este adevărat și basta. Întotdeauna a fost vorba despre tine, Ash. Doar despre tine.

Ash își propusese deja să suporte cu stoicism tortura fizică aplicată cu tărâita, dar nu avea nici un fel de apărare împotriva adorației sincere din ochii ei mari și verzi. Ar fi trebuit să fie impresionat de faptul că încă era în stare să mintă atât de convingător, chiar sub influența drogului și Dumnezeu știe a ce altceva.

–Și cu Max cum rămâne? întrebă el cu brutalitate.

Ridică o privire goală spre el.

–Mai știi cine e Max, nu? Fratele meu? Logodnicul tău?

–Oh, Maximilian! Fața i se lumină de un zâmbet afectuos. Fratele tău este atât de drăguț. Ți-am spus vreodată cât de drăguț a fost?

–Nu, mormăi Ash. Și aș prefera să nici nu-mi spui. Știind că îi va fi posibil să rămână la fel de neclintit dacă ar fi continuat să stea deasupra trupului ei întins, o trase să stea în fund. Vreau ca de dimineață să-ți aduci aminte de toate lucrurile pe care nu ți le-am făcut, ca să poți să i le povestești fratelui meu cu lux de amănunte.

–Și-atunci ce-o să facem toată noaptea ca să treacă timpul? Se ridică în genunchi ca să-l vadă în lumina lunii, cu ochii mari și înrourați, plini de nesaț.

–Așteptăm să treacă efectele chestiei pe care ți-au dat-o.

–Și cât durează?

–O eternitate, bombăni el și își sprijini spatele de o pernă mare de pluș mov. Încercase pe pielea lui de multe ori cele mai puternice afrodiziace, așa că știa că mai degrabă lucrurile se vor înrăutăți mai întâi.

Pentru amândoi.

În ciuda eforturilor sale susținute de a o ține pe Clarinda la o oarecare distanță, aceasta nu-și putea ține mâinile acasă. La un moment dat își încrucișă brațele pe piept și încercă să o opreasă cu o căutătură urâtă, dar ea începu să-i dezmierde cămașa de parcă era un patruped fidel. Până și atingerea aceea inocentă îi transmitea valuri șocante de căldură care să spărgeau direct în vintre.

Se întinse spre el, legănându-se ușor pe genunchi și îi șopti destul de tare la ureche:

– Știai că e posibil ca femeile să se satisfacă singure?

Colțul gurii lui se curbă într-un zâmbet șovăielnic.

– Am auzit ceva.

Clarinda se lăsă pe călcâie și aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea.

– M-au învățat cum se face. Ai vrea să vezi?

– Oh, da, zise el pe nerăsuflate. Văzând-o că se pregătește, o apucă de încheietură înainte ca mâna să ajungă la destinație. Adică nu, pe toți dracii!

Dacă s-ar fi atins în fața lui, atunci ar fi explodat fix în secunda următoare.

Refuzul lui fu recompensat cu o bosumflare, dar dezamăgirea ei fu de scurtă durată.

– Când femeile din harem m-au învățat toate metodele prin care o femeie poate satisface un bărbat, spuse ea cu blândețe, înclinând capul astfel încât părul să îi învăluie curba îmbujorată a obrazului, am încercat să mă gândesc la Max, serios că am încercat. Dar de fiecare dată te aveam pe tine în minte. Făceam toate lucrurile pe care n-am avut șansa să le încercăm înainte. Te atingeam. Te sărutam. Își ridică privirea nostalgică către chipul lui, cu mâna neascultătoare plutind peste brațele lui încrucișate în jos, spre mușchii încordați ai abdomenului lui. Îmi puneam gura pe tine.

Lui Ash i se opri respirația, vrăjit de confesiunea ei. Făcu un efort supraomenesc, dar tot nu-și putu lua privirea de la buzele întredeschise ca niște petale roz, nu se putu să nu-și imagineze cum ar arăta – și cum s-ar simți – învăluite în jurul lui.

– Dacă crezi că lucrurile ar fi mai... ușor suportabile pentru tine, aș putea să-ți arăt ce ne-au învățat, se oferi ea cu sinceritate. Poți să crezi că am exersat pe castraveți? Încă o privire adorabilă aruncată pe furiș în spate. M-am prefăcut dezinteresată, dar mi-am făcut rost de unul pe ascuns și l-am dus în alcovul meu, unde am exersat. Poate că nu sunt la fel de expertă ca Yasmin, dar sunt sigură că mi-ai putea explica în detaliu despre ce este vorba. Nu se spune întotdeauna că exercițiul e mama învățăturii? spuse ea și chicoti înfundat. Pe vremuri petreceam o grămadă de ore

ca să exersez gamele la pian ca să-i fac pe plac tatei. Nu văd nici un motiv pentru care n-aș face aceste exerciții pentru a-ți face ție pe plac, nu crezi?

– Da. Nu. Da, se răsti el, smulgându-și privirea de la gura ei. Gura ei atât de moale, atât de savuroasă, atât de tentantă. Sunt o groază de motive pentru care nu poți exersa pe mine.

În mod paradoxal, în momentul acesta nu îi venea nici măcar unul în minte. Nu mai era în stare să se gândească la nimic.

Ea îi sesiză imediat tulburarea și se întinse să-i mângâie chipul, cu o expresie de tandrețe și cu o undă de compătimire în priviri.

– Totul este atât de nedrept. Îmi imaginez cât de greu trebuie să-ți fie.

Ash nici nu realiză că cealaltă mâna îi scăpase din strânsoarea lui, până când îi simți degetele atingându-i partea aceea din el care se zbătea deja să scape din șlițul pantalonilor.

Reușise întru câtva să o oprească să se atingă singură, dar nu exista nici o putere în cer sau pe pământ care să îl facă să o oprească să-l atingă. N-ar fi putut să se urnească din loc în acel moment nici dacă din cer s-ar fi prăvălit un bolovan care l-ar fi strivit pe loc. Nu că ar fi fost nevoie de un bolovan. Clarinda își răsuci degetele în jurul lui, mângâindu-i mădularul rigid prin materialul strâmt cu o îndrăzneală fascinantă, așa că urma oricum să moară pe loc.

– Te rog, Ash, șopti ea, cu o privire sălbatică care îl avertiza că efectele afrodiziacului tocmai începeau să își facă efectul din plin. Nu mai pot s-aștept. A trecut atât de mult timp... prea mult. Te doresc... am nevoie de tine...

Câte nopți stătuse treaz și așteptase să o audă șoptind aceste cuvinte? Era atât de greu să îi refuze ceva când îl privea cu ochii aceia. O făcuse deja o dată, iar după aceea regretase amar clipă de clipă.

Rămase la fel de neclintit ca o statuie de marmură când ea se strecură în poala lui, încălecându-l de-a dreptul. Acum nu îl mai presa cu mâna, ci cu fierbințeala umedă dintre coapsele ei. Nu purta nici un fel de lenjerie pe sub cămășuță, iar el îi putea adulmeca dorința. Era mai puternică și mai ispititoare decât orice parfum sau ulei exotic – mosc de Clarinda, al cărui unic scop era să înnebunească un bărbat de dorință. Să îl transforme într-o

bestie prădătoare cu un singur gând obsesiv în minte. Dacă ar fi avut o sticlă să îl îmbutelieze, ar fi fost bogat.

Îl trase de marginea cămășii cu cealaltă mână și se lipi de el, scoțând sunete de neajutorare de undeva din străfundul ei.

– E așa de cald aici. Ție nu ți-e cald?

Își frecă rotunjimile pline ale sânilor de pieptul lui, iar Ash simți că nu fusese niciodată atât de cald, nici măcar când fusese devastat de febra tropicală, care îl făcuse să nu mai știe nimic de el, nici măcar cum îl cheamă.

– Știu că nu-ți mai pasă de mine, dar asta nu înseamnă că trebuie să fii așa de rău. Of, te rog, Ash... nu vrei să mă ajuți? Simt că ard jos... că iau foc... iau foc... Clarinda tremura și plângea acum, iar dorința o făcea să fie incoerentă. Vreau... am nevoie... Din piept i se rupse un geamăt frânt, sunetul jalnic ajungând direct în inima lui.

Întinse mâinile care îi tremurau și începu să bâjbâie neîndemânatic în jurul butonilor de la pantalonii lui. Tot ce trebuia el să facă era să se lase pe coate și să o lase să-și facă voia.

În starea aceea nu exista nimic ce nu l-ar fi lăsat să-i facă, nimic ce nu i-ar fi făcut ea lui. El ar fi putut să-i folosească trupul nubil pentru a-și împlini cele mai întunecate și mai erotice fantezii, inclusiv pe cele pe care deja i le împlinise în visurile lui de sute de ori înainte.

Acum îi era imposibil să pretindă că nu ar mai fi știut ce i-a făcut. Dacă se dezlănțuia asupra ei acum, n-ar mai fi avut nici un mușchi în corp care să nu știe că fusese iubită... și iubită în toate felurile în care un bărbat poate iubi o femeie. Dacă ar fi încercat să jure că nu-și amintește nimic, atunci ar fi știut amândoi că minte.

Ash încă își mai amintea cum o urmărise pe pajiște într-o frumoasă zi de primăvară când îl făcuse să o implore să îi dea o sărutare, doar ca să îl necăjească. Acum era rândul lui. Putea să o necăjească, putea să o facă să îl implore, să își bată joc de mândria ei. O putea aduce pe prea măreața domnișoară Clarinda Cardew în genunchi și să o pedepsească cu plăcere pentru toate păcatele pe care le săvârșise împotriva lui.

Când tentația irezistibilă a gurii Clarindei coborî pe gura lui, unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse până acum Ash fu să își întoarcă fața și să se ferească.

– Șșș, murmură el, strângând-o în brațe și legănând-o ca pe un copil mic. E în ordine, îngeraș. Totul va fi bine.

Știa ce are de făcut. Știa că nu exista decât o cale să o scape de nevoia ei arzătoare. Chiar dacă asta l-ar fi ucis pe el.

Poate că dacă privea toată situația ca pe un fel de experiment științific, ceva care trebuia disecat cu o precizie chirurgicală într-un document emis pentru a fi studiat de către Societatea Geografică din Londra, atunci ar fi putut supraviețui. Poate așa ar fi reușit să se dezbare de propriile emoții, dorințe, de nevoia sălbatică de a o poseda – să se îngroape în moliciunea aceea cu care încă îl măcina – și să scape de ele din ecuație.

Îi ignoră protestele scâncite și o trase în poala lui până ajunse între picioarele lui desfăcute, cu spatele lipit de pieptul lui. Își strecură pe nesimțite o mână în jurul taliei ei, țintuind-o cu fermitate.

Clarinda își înfipse unghiile în mușchii antebrațului lui. Vocea i se transformă într-un suspin tremurat.

– Ce-ce-ce faci? Una dintre lacrimile ei de disperare picură pe brațul lui, iar el știu fără nici o umbră de îndoială că luase decizia corectă. Pentru ea. Pentru el însuși. Poate și pentru Max.

– Am grijă de tine, îi șopti, măturând la o parte părul bogat luminat de raze de lună și lipindu-și gura de gâtul ei grațios. Nu voia să îi guste din savoarea buzelor, dar nu putea rezista să nu încerce măcar aroma pielii ei dulci.

Ea se lăsă pe spate, iar încrederea ei nerostită în el fu mai mișcătoare decât orice altceva se petrecuse vreodată între ei.

Forțându-se să ignore faptul că sânii ei erau lăsați cu toată greutatea pe el, își băgă o mână între picioarele ei. Nu fusese nevoie să o convingă să își depărteze coapsele pentru el. Se desfăcură din proprie inițiativă, acompaniate de un țipăt ascuțit când se arcui pe canapea, împingându-se în căușul palmei lui. El strânse ușor, modelând mătasea gingașă a cămășii pe colina ispititoare pentru a o obișnui treptat cu șocul atingerii lui.

Carnea ei părea febrilă la atingere, arzătoare. Ash nu îndrăzni să-și strecoare mâna pe sub mătase. Era prea disperat să fie

din nou în ea, chiar dacă cu doar un deget. Sau mai multe degete. Era atât de udă pentru el, încât mătasea se lipise de ea ca o a doua piele.

Până şi cel mai timid băiat ar fi putut găsi cu uşurinţă muguraşul cu creastă ascuns între petalele delicate ale sexului ei. Iar Ash nu era deloc un timid.

Îşi trecu buricul unui deget peste acel mugur, constatând că era la fel de tare şi de umflat ca o cireaşă coaptă ce imploră să fie smulsă de la locul ei de degetul unui bărbat... sau de limba lui. Sperase să îi domolească focul care ardea viu, dar mângâierea degetului lui pe mănunchiul extraordinar de sensibil de terminaţii nervoase era mai degrabă ca şi cum ar fi frecat o cremene de iască, provocând o explozie de pofte trupeşti care ameninţa să îi transforme pe amândoi în scrum.

Clarinda începu să se izbească ca o sălbatică de el, cu respiraţia întretăiată. O apucă şi mai strâns de talie ca s-o ţină nemişcată, scrâşni din dinţi ca să-şi înăbuşe un geamăt şi se luptă să-şi recapete şi el suflul. Deja simţea că funia groasă a autocontrolului începea să se destrame.

– Relaxează-te, iubito, îi aruncă el printre dinţi, dorindu-şi să-şi poată urma propriul sfat. Lasă-te în voia plăcerii.

Hotărât să facă absolut orice îi stătea în putere pentru ca acest lucru să se întâmple, începu să-i frece vârful cu degetul mijlociu cu mişcări circulatorii înnebunitoare. Şoldurile ei se curbară şi se rotiră într-un ritm susţinut sinuos, semn că trupul ei răspundea instinctiv muzicii silenţioase dar glorioase a dansului străvechi.

Ash interpretă aceste mişcări ca un impuls de a-şi extinde atenţiile cu dezmierdări, mângâieri şi penetrări abile prin mătase până când dovada dorinţei pentru el se preschimbă în picuri care curgeau din ea. El se concentrase cu toată fiinţa asupra unui singur lucru – să o ducă pe cele mai înalte culmi ale plăcerii, de unde să se înalţe spre cele mai înalte ceruri. Nu putea să o însoţească în această călătorie, dar o putea aştepta cu braţele deschise să o prindă în momentul în care revenea înapoi pe pământ.

– Oh, Ash... suspină ea, iar capul îi căzu pe umăr, după care se răsuci ca să îi arunce o privire pătimaşă cu ochii înceţoşaţi de pasiune. Promite-mi...

– Da? În momentul acela i-ar fi promis orice.

– Promite-mi... suspinul i se transformă într-un geamăt când îi simți degetul mare mișcându-se în sus și în jos peste mugurul inflamat, mimând cu exactitate mișcarea precisă pe care ar fi vrut să o facă cu limba. Promite-mi că... că nu te oprești.

Întotdeauna fusese în stare să-l facă să râdă, chiar și în cele mai ciudate situații. Ash își înfundă buzele și râsul în părul ei ciufulit.

– Îți promit că nu mă opresc. Nu o să mă opresc niciodată.

Mișcarea ritmică a șoldurilor ei și contracția tremurândă a cărnii catifelate între degetele îl preveniră că în scurt timp avea să-i demonstreze că era un mincinos. În final se confruntă cu încă o tentație pe care nu și-o putu reține, drept pentru care își ridică fața din părul ei și aruncă o privire peste umărul ei. Imaginea palmei lui puternice și masculine strânse în jurul moliciunii încântătoare femeiești îl făcu să geamă ca un primitiv.

Clarinda își legănă cu putere capul înainte și înapoi, șuvițe mătăsoase din păr prinzându-i-se pe buzele umede.

– Oh, Ash... oh... oh, Dumnezeule!

Mâna ei aterizâ cu repeziciune pe palma lui mult mai mare. Îl prinse cu o putere surprinzător de mare și îi conduse degetele spre hotarul plăcerii către lumea extazului, iar de pe buze i se revărsă un hohot tânguitor ca cel mai frumos dintre cântece.

Ash era pregătit sufletește pentru a asista la eliberarea ei, dar nu și pentru senzația că avea să o urmeze îndeaproape în abisul acela periculos. Nu-și mai revărsase neintenționat sămânța în afara unei femei de când fusese un flăcău îndrăgostit care se trezea în cearșafuri ude după ce visase o anumită fată zglobie cu limbă ascuțită și ochi verzi. Avusese însă nevoie de fiece picătură de voință pentru a-și stăvili senzația care îl amenința să vină peste el ca un val uriaș ce mătură tot în calea lui.

Încă în îmbrățișarea unei Clarinde tremurânde, se prăbuși pe o pernă, gâfâind de parcă alergase la maraton. Poate chiar alergase. Fugise de femeia din brațele lui, deși în momentul acela nici nu-și mai amintea de ce.

Oarbă din fericire la dezastrul pe care îl provoca fundul ei frecându-se de erecția lui masivă, Clarinda oftă împlinită și se rostogoli într-o parte pentru a-și încolăci brațele în jurul gâtului lui

și a-și odihni obrazul pe pieptul lui. Ochii i se închiseseră deja. Căscă precum un pui somnoros de leu, gestul ei necontrolat făcând-o să semene exact cu fetița care îi furase hainele când înota împreună cu Max într-unul din iazurile de pe moșia tatălui lor.

Acum nu mai trebuia să se confrunte cu efectele afrodiziacului, era liberă să se predea influențelor mult mai plăcute ale opiumului. Cu puțin noroc, avea să doarmă până dimineață, iar visele nu îi vor fi fost atinse de regrete ale trecutului sau de temeri legate de viitor.

Ash nu-și putea permite un asemenea lux.

Venise aici cu scopul de a o salva, iar acum era captiv într-o pânză pe care și-o țesuse singur. Își încolăci brațele și mai strâns în jurul ei, apoi o sărută pe fruntea dulce și transpirată și se lăsă pe spate pentru ceea ce avea să se dovedească a fi cea mai lungă noapte din viața lui.

Capitolul 21

Clarinda se trezi din cel mai odihnitor somn din viața ei cu soarele de dimineață bătându-i oblic pe față și cu un zâmbet pe buze. Topită încă de somnul minunat pentru a-și deschide complet pleoapele, își strânse pumnii și își întinse mușchii amorțiți din cap până în vârful degetelor de la picioare și căscă atât de cu poftă, că îi veni să se întoarcă pe partea cealaltă să mai tragă un pui de somn.

Deschise totuși ochii și îl văzu pe Ash tolănit pe un scaun la câțiva metri depărtare, uitându-se la ea cu un fel de ostilitate ușor mascată. Buclele lui de culoarea caramelului cald erau încâlcite, maxilarul nebărbierit, cămașa desfăcută la gât. Clarinda se încruntă mirată. De fapt era descheiată până la mijlocul pieptului, expunându-i suprafețele bine conturate acoperite de un strat creț de fire maro-aurii.

Nu părea că se simte la fel de odihnit ca ea. Judecând după umbrele care îi planau sub ochi, mai degrabă nu pusese geană

pe geană toată noaptea. În ciuda aspectului său boțit – sau poate doar din pricina lui – arăta absolut irezistibil.

Şi mai mult decât puțin periculos.

Se uită contrariată la el, întrebându-se ce Dumnzeului căuta în dormitorul ei la ora aceea din dimineață.

El dădu din cap spre ea, cu pleoapele grele şi maxilarul încleştat.

– Poate ar fi mai bine să pui ceva pe tine.

Din ce în ce mai confuză, Clarinda îşi coborî privirea şi constată că era îmbrăcată cu un petic de material transparent, care ar fi fost considerat indecent şi ca vestimentație pentru somn în Anglia. Ochi nişte pete roşii în partea din față şi o cuprinse panică. Le studie cu atenție şi răsuflă uşurată să observe că era doar vopsea roşie şi nu sânge.

Se uită înapoi la Ash şi descoperi că privirea lui mocnită poposea încă pe gâtul ei, aşa că se întinse spre capătul divanului necunoscut şi trase cearşaful de mătase până sub bărbie.

Căscă ochii mari spre el, iar inima începu să-i bată într-un ritm infernal.

– Ai... am...? Chipul lui era atât de amenințător încât nu fu în stare să-şi termine propoziția.

Râsul lui pufnit nu era amuzat deloc.

– Dacă am fi făcut ceva, ți-ai fi adus aminte. Aş fi avut eu grijă să-ți aminteşti.

Neliniştită de promisiunea lui provocatoare, îşi duse mâna la frunte, încercând să cearnă prin ceața care îi învăluia capul. În afară de înfățişarea desfrânată şi o durere vagă în tâmple, nu părea afectată şi de altceva. Ultimul lucru pe care şi-l amintea cu o claritate perfectă era imaginea celor două bătrâne insistând să se aşeze pe marginea canapelei ca să îi toarne o fiertură amară pe gât.

După aceea totul era începețoşat. Îşi amintea mângâierea sufocantă a brizei nocturne pe pielea ei, că se minunase de pictura murală ciudată de pe tavanul de deasupra canapelei şi că una dintre femei îi ordonase să se odihnească pentru ce va urma. După care apăruse Ash, iar chipul lui frumos se conturase peste ea în lumina lunii.

Zări și câteva frânturi de imagini neliniștitoare – mâinile care trăgeau disperate de poala cămășii, degetele care alunecau cu îndrăzneală pe conturul impresionant al erecției lui prin pantaloni, gura ei care săruta... gusta... cerșea...

Pe măsură ce aceste imagini împreună cu multe altele îi inundară mintea cu detalii chinuitoare, Clarinda se făcu mică-mică și-și trase cearșaful peste cap. Se întrebă dacă era posibil ca cineva să moară de rușine și se văietă cu glas tare:

– Dumnezeule mare, la ce mi-a fost mintea? Nu pot să cred că ți-am povestit despre castraveți și că te-am implorat să mă lași să-mi pun gura pe tine.

– Iar mie nu-mi vine să cred că am fost atât de nebun să nu te las.

Auzi de sub cearșaf boncăluitul cadențat al încălțărilor lui pe podea.

Îi trase cearșaful din degetele încleștate și îl dădu la o parte ca să-i studieze chipul roșu ca racul.

– N-ai de ce să-ți fie rușine. Te-am avertizat că elixirul pe care ți l-au dat femeile te va face să îți dorești lucruri pe care în mod normal nu le-ai face, să vrei lucruri pe care în mod normal nu le-ai dori.

Cu greu i-ar fi putut spune că nu acesta era motivul pentru care îi era jenă. Se simțea rușinată pentru că voise acele lucruri. Pentru că încă le mai voia.

Își dădu seama că nu își putea recăpăta demnitatea dacă stătea întinsă pe spate și ascunsă sub un cearșaf, așa că se ridică încet.

– De ce? De ce mi-au dat femeile acelea să beau așa ceva?

Ash se sprijini cu un șold de marginea divanului, având grijă să păstreze o distanță sigură între ei.

– Uneori într-un loc ca acesta, unde bărbații dețin toată puterea, femeile au experimentat timp de secole mici secrete inteligente despre care bărbații lor nu știu mai nimic. Sunt convins că femeile chiar au crezut că te ajută... ca să facă lucrurile pe care trebuia să le înduri... mai suportabile pentru tine.

Clarinda realiză cu stupoare că probabil i-ar fi dat același elixir și în cazul în care Farouk era cel așteptat în patul ei. Sau în general, orice alt bărbat. Și oare câți bărbați, indiferent de cât de bine intenționați sau cu suflet nobil ar fi fost, ar fi putut să se abțină

puși în fața tentației copleșitoare reprezentate de o femeie scoasă aproape din minți de dorință, care îi imploră să facă dragoste cu ea?

– Mă rog, cu siguranță m-a făcut pe mine mai suportabilă, zise ea posacă. Dacă eram și mai suportabilă de atât, ar fi trebuit să scapi de mine cu bâta.

– Să nu crezi că nu m-am gândit și la varianta asta. Dintr-odată Ash era cel care avea unele rețineri de a-i întâlni privirea. Mai exact, ce-ți amintești?

Clarinda își dorea cu disperare să trântească o minciună. Voia să-i spună că nu-și aduce aminte nimic în afară de rugămințile patetice prin care îl implora să facă dragoste cu ea și să o lase să-i facă și ea anumite lucruri delicioase și perverse. Învățase însă cu mult timp în urmă care era prețul teribil pe care trebuia să-l plătească dacă voia să aibă secrete față de el.

– Totul, șopti și-și dădu părul încâlcit din ochi pentru a-i întâlni privirea circumspectă. Îmi amintesc tot.

Își amintea toate mângâierile lui delicate, fiecare geamăt puternic pe care i-l smulsese de pe buze, fiecare înfiorare de plăcere pe care o trăise până în momentul acela zguduitor în care toată lumea ei explodase într-o binecuvântare indescriptibilă sub dezmierdarea lui dibace.

Singura amintire care părea de neînțeles era o imagine încețoșată a lui purtând-o pe brațe, sărutând-o lin în păr cu tandrețea inocentă a unui bărbat îndrăgostit, pentru că știa că nu mai fusese îndrăgostit de foarte mult timp. Dacă fusese vreodată îndrăgostit.

– Cred că te întrebi de ce am profitat în halul acesta de tine, spuse el.

Clarinda își mai aminti cât de nerușinată fusese, cum îi arsese carnea de parcă ar fi fost devorată din interior, până când îi oferise eliberarea – și dulcea alinare – cu atingerea lui. Iar între timp refuzându-și propria eliberare.

– Nu ai profitat de mine. Ai avut grijă de mine. Așa cum ai promis. Acum că nu mai avea nici o scuză să se urce pe el ca o plantă cățărătoare, trebui să se mulțumească să-i atingă în treacăt dosul palmei. Mulțumesc. Îmi dau seama cât ai tras din cauza mea.

Privirea lui o avertiză că încă mai avea de tras din cauza ei.

Își retrase repede mâna și se îmbujoră din nou.

– Trebuie să mă ierți, zise ea și râse stânjenită, dar nu știu care ar fi cea mai potrivită atitudine în aceste circumstanțe. Ar fi mai bine dacă ți-aș trimite un bilet în care să-mi exprim gratitudinea? Sau poate niște flori?

– Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru lăcrămioare, zise el criptic pe un ton dur, dar se întinse afectuos să-i dea o șuviță de păr pe după ureche.

Degetele lui zăboviră pe bucățica aceea sensibilă de piele, aducându-i aminte cât de convingătoare putea fi și cât de multă plăcere puteau aduce trupului ei.

Acum, când era în deplinătatea tuturor facultăților mintale, oare putea să-i reziste? Sau cel puțin într-o stare cât de cât rațională când buzele lui ar fi fost foarte aproape de ale ei, iar genele lui brune ar fi acoperit lin strălucirea aurie din ochii lui.

Cineva roti cheia în broască, dar avu totuși inspirația de a nu da buzna peste ei, ci să ciocănească în ușă mai întâi.

Ash înjură, iar Clarinda nu știu dacă să fie dezamăgită sau ușurată că întreruperea îl oprise să facă o greșeală teribilă pe care nici unul din ei n-ar fi regretat-o.

– Un moment, vă rog, strigă el și-și duse degetul la buze ca s-o avertizeze.

Își luă un bocanc de unde scoase un pumnal. Nu arma ornată pe care i-o dăduse Farouk, ci un stilet elegant și micuț, perfect pentru aplicarea loviturii de grație dușmanului pe câmpul de luptă.

– Nu-i nevoie, șopti ea și ridică ambele mâini. Mi-am învățat lecția. Promit că nu mai încerc să mă dau la tine.

Îi aruncă o privire întunecată pe sub gene și-și trase mâneca cămășii.

– Ai uitat că toată lumea crede că ai fost virgină? Se așteaptă să vadă sânge.

Clarinda tresări când îl văzu cum își strânge pumnul și plimbă lama pe interiorul brațului. Ash aruncă un cearșaf îndoit lângă șoldul ei și stoarse câteva picături de sânge pe canapea, creând un model convingător pe așternuturile de culoarea lavandei.

– Nu vrem să arate ca scena unei crime, explică el. Vrem doar să-l convingem pe Farouk că i-ai spus adevărul de la început.

– Ca atunci când o să mă bage în patul lui să nu mă strângă de gât? întrebă ea sumbru.

Ash își aranjă mâneca peste tăietură și băgă stiletul la loc în bocanc.

– Nu intenționez să-l las să facă nici una din acestea. Ne-a încuiat aici și mi-a dat peste cap planul inițial, dar în ultimii câțiva ani am învățat că trebuie să fii pregătit întotdeauna pentru orice situație. Acum că ai fost dezvirginată – cel puțin în ochii lui Farouk – cred că e mai dispus să te lase să pleci de aici. Mai ales când îi voi face o ofertă elegantă să te cumpăr de la el.

– Cu ce? întrebă ea neîncrezătoare.

– Cu banii plătiți de Max ca să te salvez. Trebuie să-l trimit pe Luca să încaseze cecul și nu-i vorba că Farouk ar avea nevoie de bani la trezorerie, dar poate o să-și mai consoleze mândria rănită. Mai ales după ce-i explic că m-am îndrăgostit de tine, că te doresc la nebunie și nu mai sunt în stare să gândesc rațional.

În ciuda tonului batjocoritor, cuvintele lui îi făcură inima să-i tresare în piept.

– Am efectul ăsta asupra bărbaților, răspunse ea sec. Este blestemul meu. Dar de ce ți-ai da tu averea prețioasă pentru mine? În pofida gestul tău nobil de autosacrificiu de astă-noapte, nu cred că ai vreo înclinație către acte de caritate.

Ash se ridică și strâmbă o sprânceană.

– Sunt sigur că Max îmi va rambursa toată suma pentru eforturile depuse. După cum știm, fratele meu este omul care își respectă întotdeauna promisiunile și-și plătește datoriile.

Se întoarse și se îndreptă spre ușă, lăsând-o la fel de descumpănită ca și cum și-ar fi folosit pumnalul să îi administreze lovitura de grație drept în inimă. O inimă care fusese și mai lipsită de apărare decât înainte de noaptea pe care și-o petrecuse în brațele lui.

Deschise larg ușa în pragul căreia așteptau două dintre gărzile haremului. Unul dintre ei era Solomon, cu chipul lui placid și ochii ca abanosul la fel de impenetrabili, iar celălalt un eunuc mai în vârstă și foarte serios pe care Clarinda nu-l recunoscu.

– Sultanul a poruncit să-l însoțiți la micul dejun, îl informă bărbatul mai în vârstă pe Ash. Aruncă o privire peste Ash către Clarinda, care stătea în continuare ghemuită pe canapea, iar nările lui mari pufniră cu dispreț. Și femeia să vină.

*

Deşi Poppy bănuia că mai bine ar fi rămas să lâncezească între aşternuturile patului ei să-şi plângă puţin de milă, se duse totuşi ca de obicei la bucătărie să ia un coş cu ktefa, apoi îşi târâi picioarele pe deal spre grădina cu vedere la mare, unde ea şi Farouk se întâlniseră în fiecare zi în ultima săptămână.

Briza plăcută fusese înlocuită cu un vânt fierbinte şi uscat care îi arsese ochii nedormiţi şi tulburase marea de obicei senină într-un cazan al vrăjitoarelor, la fel de zbuciumată şi tumultoasă ca gândurile ei.

Se trânti pe bancă şi aşeză coşul lângă ea, apoi oftă apăsat. Nu mâncase nimic, dar nici măcar aroma apetisantă a bunătăţilor proaspăt scoase din cuptor nu o tenta în dimineaţa asta. Nu ieri se întâmplase ca Farouk să îi ignore protestele hazlii şi să insiste să rupă bucăţele din plăcintă pe care să i le bage în gură direct din mâna lui? Voia cu disperare să creadă că va veni dintr-un minut în altul în pas iute în grădină, cu roba fluturându-i în jurul gleznelor şi cu zâmbetul acela răvăşitor înconjurat de barbă. Speranţa însă fusese întotdeauna un capriciu pe care o femeie ca ea şi-l permitea cu greu. Dacă ar fi învăţat să trăiască fără speranţă i-ar fi fost mult mai uşor să meargă mai departe şi să zâmbească în continuare, chiar când nu se mai putea întâmpla nimic bun.

Deşi voise să creadă altceva, acum avea impresia că nici Farouk nu era diferit faţă de ceilalţi bărbaţi. Prefera să-şi piardă timpul ţinându-se după o femeie care nu l-ar fi iubit niciodată în loc să acorde o şansă femeii care îl iubea. Se întâmplase de multe ori să fie trimisă la plimbare ca ultima fraieră, dar de data aceasta era prima dată când chiar se simţea aşa.

Scoase volumul învelit în piele de poezii ale lui Coleridge dintr-un colţ al coşului şi îl deschise la pagina pe care o marcase cu una dintre panglicile ei vechi de păr. Terminase de discutat cu Farouk despre „Kubla Khan" cu câteva zile în urmă şi se grăbiseră să treacă direct la opera plină de învăţăminte care era „Christabel". Îşi pasaseră ochelarii de la unul la celălalt, citind pe rând cu voce tare câte o stanţă.

Când ochii lui Poppy ajunseră la pagina cu ultimele rânduri ale capodoperei neterminate a lui Coleridge, Farouk o acompanie

cu vocea lui, rezonanța lui profundă și irezistibilă aducând înțelesuri noi frumuseții nemuritoare a viziunii poetului.

Iar plăcerile curseră-n belșug și iute
Peste-a lui inimă, până simți
Că trebuie să-și stoarcă prisosul de iubire
Cu cuvinte-amare fără voia lui.
Poate-o fi bine să comprime
Gânduri atât de diferite;
Să murmure și să desfid-o vrajă ruptă;
Să cocheteze cu răul care nu e rău.
Poate că și-asta-i delicat și bine
Iar fiece cuvânt sălbatic dinlăuntrul lui
O dulce ricoșare de dragoste și milă.

O lacrimă solitară căzu pe pagină, începețoșând cuvintele. Poppy închise încet cartea și o lăsă deoparte, știind că n-o va mai redeschide vreodată. Dădu la o parte șervetul de satin care acoperea plăcintele *ktefa*, căutând refugiu în cea mai la îndemână alinare pe care o cunoscuse în viața ei. Își vârî o bucată mare de plăcintă în gură, care i se preschimbă în rumeguș pe limbă, dulceața ei onctuoasă amară ca sucul de hurma[1]. Mai mult de atât nu putu să înghită din cauza nodului din gât.

Se ridică de pe bancă și își călăuzi din nou pașii spre aleea din grădină, departe de mare, lăsând cartea, coșul și toate visele ei ridicole în urmă.

De când sosise la palatul El Jadida, Clarinda fusese invitată, curtată, convinsă, luată cu frumosul, lingușită, flatată și avusese plăcerea să-i fie apreciată compania, dar Farouk nu își manifestase niciodată autoritatea asupra ei poruncindu-i să apară în fața lui. Convocarea ei samavolnică la micul dejun putea fi interpretată ca primul semn al înjosirii statutului ei în ochii lui. Se temea că dacă Ash nu va reuși să ofere o sumă apreciabilă pentru a o cumpăra ar mai fi urmat și altele.

După ce celălalt eunuc îl escortase pe Ash legat la ochi, aparent pentru a-l pregăti pentru apariția în fața sultanului, Solomon

[1] Fruct exotic originar din Asia, care consumat necopt este amar (n.tr.)

aşteptase răbdător în faţa uşii camerei în care ea şi Ash îşi petrecuseră noaptea după ce se îmbăiase şi se îmbrăcase cu hainele pe care i le adusese.

Se uită spre straturile vaporoase de mătase multicoloră în timp ce Solomon o conduse în afara camerei, întrebându-se dacă aveau să-i fie giulgiu.

Simţea privirile curioase ale soţiilor şi concubinelor lui Farouk îndreptate asupra ei când Solomon o conduse prin încăperea principală a haremului. Oare i se păruse sau chiar în privirea mijită a Yasminei era o urmă de milă empatică? Dorindu-şi din suflet să vadă un chip cu adevărat prietenos, se uită după Poppy, dar aceasta nu era nicăieri. Speră că nu era ultima şansă să-şi ia rămas-bun. Dacă era atrasă într-o capcană care s-ar fi dovedit a fi fatală, unul dintre cele mai mari regrete ale ei ar fi fost să o lase pe sensibila Poppy să se descurce singură într-un loc atât de nemilos.

Farouk îşi onorase cuvântul permiţându-i lui Ash să-şi petreacă noaptea în patul ei. Dar dacă doar aşteptase până dimineaţă ca să poată să se răzbune pentru lovitura teribilă pe care Ash i-o dăduse orgoliului lui? Din punctul ei de vedere, ea şi Ash puteau să mărşăluiască spre moarte. Tresări când uşile haremului se trântiră în spatele ei şi al lui Solomon cu o sonoritate care prevestea finalitatea. În faţa lor se întindea un coridor lung şi gol. Acum că rămăsese singură cu eunucul enigmatic, era hotărâtă să încerce să-i smulgă câteva răspunsuri.

– Ştii ce planuri ne-a rezervat sultanul? întrebă ea.

El continuă să mărşăluiască încă câţiva paşi, fiecare călcătură lungă fiind măsurată parcă de ritmul unei tobe invizibile. Oftă.

– Ştiu că mă auzi, Solomon. Nu trebuie să te prefaci.

Parcă ar fi vorbit cu pereţii. Cu fiece pas era din ce în ce mai panicată şi mai frustrată. Uşa de la capătul îndepărtat al coridorului se contură în faţa lor. De îndată ce îi treceau pragul ajungeau din nou într-o zonă publică a palatului, fără nici un pic de intimitate.

– Ce naiba, Solomon, am obosit să fiu ignorată! Făcu repede încă doi paşi pentru a ajunge lângă el şi îl agăţă de vestă, refuzând să-i dea drumul până când n-o băga în seamă.

Ar fi putut să-şi continue liniştit drumul, trăgând-o după el ca pe un terrier tenace care şi-a înfipt colţii în pantalonii lui.

Se părea însă că a reușit să-i capteze atenția. Se întoarse încet cu o expresie atât de înspăimântătoare, încât îi dădu drumul la vestă și făcu câțiva pași înapoi. Pentru că mai tot timpul stătea în umbră, la fel de impasibil și demn de încredere ca un șifonier învechit, uitase cât de masiv era. Continuă să se retragă, iar el o urmări pas cu pas până când ajunse cu omoplații lipiți de perete și nu mai putea scăpa.

Poate că Farouk nu avea de gând să o omoare, se gândi ea, stăpânindu-și o dorință nebună să râdă. Poate că îi poruncise lui Solomon să o ucidă. Probabil că eunucul i-ar fi putut frânge gâtul cu mâinile lui masive ca pe un bețigaș.

Nefiind pe deplin sigur că erau singuri, Solomon aruncă o privire peste umăr, după care se aplecă și îi spuse cu severitate:

– Când un om învață să-și țină gura, atunci îi va putea auzi pe cei care uită să și-o țină pe-a lor.

Clarinda știa la perfecție această lecție pe care o învățase când îl confundase pe Ash cu Solomon în timp ce i se făcea masaj și făcuse toate acele confesiuni stânjenitoare.

– De aceea crede toată lumea că ești mut?

– Oamenii cred ce vor să creadă, răspunse el, iar vocea îi sună un pic mai muzicală decât i se păruse prima dată când i-o auzise. Văd ce vor să vadă și aud ce vor să audă.

– Ai auzit cumva ce ne pregătește sultanul?

– Nu am auzit. Știu însă că ar fi înțelept din partea ta să tratezi situația cu mare grijă. Până și cea mai blândă dintre bestii poate scuipa flăcări când este rănită.

Clarinda îl atinse pe brat.

– Nu e prima dată când mă sfătuiești... sau când ești bun cu mine. De ce?

– Îmi aduci aminte de cineva pe care l-am cunoscut când eram foarte tânăr.

Îi cercetă chipul stoic, dar îi fu imposibil să-i ghicească vârsta după capul ras și figura fără riduri. Ar fi putut avea undeva între treizeci și șaizeci de ani.

Îi ridică o șuviță de păr de pe umăr, cernându-i strălucirea printre degetele lui de abanos.

– Ea avea părul mai închis decât tine. Dar avea aceeași fire mândră, același spirit neînduplecat.

– Ai iubit-o? îndrăzni Clarinda pe un ton blând.

Își îndreptă spatele și-și încrucișă mâinile pe piept.

– Cu o noapte înainte să ne căsătorim, în satul nostru au apărut niște negustori de sclavi care m-au luat. Eram tânăr și puternic și singurul meu gând era să mă întorc la ea, așa că am încercat de mai multe ori să evadez, dar m-au prins de fiecare dată. Într-un final au decis că nu mă puteau opri decât într-un singur fel. După ce mi-au făcut felul cu cuțitele, am știut că nu mai aveam nici un motiv să mă întorc la ea.

Cuvintele simple ale eunucului îi încleștară inima Clarindei, pricinuindu-i o durere plină de compasiune.

– Și nu ai mai văzut-o niciodată?

– Era tânără și frumoasă. Cred că s-o fi măritat cu alt bărbat din sat și a făcut mulți copii frumoși.

Copii care ar fi trebuit să fie ai lui.

– Cred că îi urăști foarte tare, spuse ea încet, dar cu îndârjire. Cât de tare trebuie să-i urăști! Îi urăști pe cei care te-au pus în lanțuri, pe cei care te-au ținut sclav.

– Dintre toți stăpânii pe care i-am avut, Farouk este cel mai bun. Nu mai respectă practica barbară de a transforma bărbați în eunuci pentru a-i ține în serviciul său. Pur și simplu apelează la eunucii creați de tatăl său și de bunicul său. El m-a învățat araba și engleza pentru a putea fi ochii și urechile lui în harem și nu numai. Tu ești singurul secret pe care l-am ținut față de el.

– Eu? șopti ea cu ochi nedumeriți.

– Tu și englezul tău.

Clarinda simți că o ia cu leșin.

– Nu știu ce vorbești.

– Poate credeai că sunt mut, dar nu m-am prefăcut niciodată că sunt și orb. Mi-am petrecut o bună parte din viața captivă în compania femeilor. Nu le e ușor să-și ascundă inimile de mine.

– Habar n-am ce crezi c-ai văzut, replică ea cu bățoșenie, sperând că Solomon nu-și va da seama cât de tulburată era, dar te asigur că englezul meu nu este căpitanul Burke. Într-adevăr, am avut o scurtă idilă mai demult, dar au trecut o grămadă de ani de la orice s-ar fi întâmplat atunci între noi. Cum scap de aici, cum mă voi mărita cu fratele lui.

Deși lui Solomon nu-i tresări nici măcar un mușchi, Clarinda ar fi putut să jure că râdea de ea.

Se uită chiorâș la el.

– Știi ceva, cred că te plăceam mai mult când te prefăceai mut.

– Să mergem. Mâna lui masivă o apucă de cot. N-ar fi deloc înțelept pentru nici unul din noi să îl lase taman azi pe sultan să ne aștepte.

Camera în care îi aștepta Farouk corespundea unei terase acoperite acasă în Anglia. Unul dintre pereți era format din ferestre înalte care dădeau înspre o curte spațioasă. Geamurile fuseseră deschise pentru a ura bun venit brizei dimineții. Pereții erau acoperiți cu vase de ceramică în culori vii pline până la refuz cu plante cu frunze verzi lucitoare care dădeau senzația că înăuntru a fost adus un colț de grădină. Printre ele erau împroșcate pete de roșu, portocaliu și galben de boboci exotici care trimiteau tentacule invizibile de parfum în toată camera. Prin luminatorul scump din tavan se revărsau sulițe de lumină aurie.

Podeaua era confecționată din dale de teracotă și nu se zărea nici un covor. Nuanța maronie era perfectă pentru mascarea petelor de sânge urâte, îi trecu Clarindei prin mintea ajunsă în pragul isteriei. Când ajunse împreună cu Solomon, Farouk și Ash nu mâncau împreună sprijiniți pe pernele de pe podea, ci erau așezați în stil european pe scaune la capetele opuse ale unei mese lungi din lemn de tec. În mod normal, Clarinda ar fi trebuit să stea chiar lângă Farouk, iar acesta s-ar fi întins cu ușurință să o mângâie pe păr sau să o hrănească cu o smochină suculentă sau cu o bucățică de friptură de miel, dar astăzi în cameră se afla doar încă un scaun, plasat strategic în centrul laturii îndepărtate a mesei, între cei doi bărbați. Nici una dintre gărzile lui Farouk nu era prezentă, pentru că probabil nu dorise să aibă nici un martor la cele ce aveau să se petreacă.

Solomon o escortă în jurul mesei, iar Clarinda se deplasă cu încetinitorul. Ash avea o singură farfurie de aur și un pocal în dreptul lui, în timp ce în fața lui Farouk era plin de castroane și platouri, multe dintre ele golite pe jumătate. Unul dintre ele conținea ceva ce semăna cu o fostă carcasă a unei capre întregi. Îl văzu pe Farouk cum înmoaie o bucată de khubz într-o oală

cu tocană de berbecuț, șterge bine toți stropii suculenți de sos, după care o îndeasă în gură și o mestecă apoi cu poftă.

Clarinda rămase cu gura căscată de uimire. În cele trei luni în care mâncase alături de el, nu-l văzuse niciodată pe Farouk atacând un fel de mâncare cu un apetit atât de entuziast. Era ceva cu concentrația asta îndreptată asupra mâncării care îi făcu părul de pe ceafă să se ridice. Solomon o așeză în scaun și se întoarse să plece, iar ea mai avu puțin să se agațe de piciorul lui să-l implore să nu plece.

După ce Solomon făcu o plecăciune și ieși, în încăpere se lăsă o liniște grea, până când Farouk își dezlipi privirea de la pumnul de curmale pe care îl pescuise dintr-un castron de lemn și îi zâmbi jovial Clarindei.

– Bună dimineața, floricica mea. Ai petrecut o noapte plăcută?

Ash se înecă cu băutura.

Farouk își mai vârî o curmală în gură și îi aruncă o privire amuzată.

Ash se șterse la gură cu un șervet, după care zise pe un ton tăios:

– Să-mi fie cu iertare, maiestate. Nu-s obișnuit cu discuții atât de spirituale la ora asta a dimineții.

Clarinda își luă cupa și se uită lung la vinul rubiniu, întrebându-se dacă nu cumva era otrăvit.

Lăsă cupa și constată că Farouk își îndreptase din nou privirea întrebătoare asupra ei.

– Într-adevăr. Mi-am petrecut noaptea într-un mod... hmm... plăcut, maiestate.

Nu avu nevoie decât de o ocheadă pe sub gene către chipul precaut al lui Ash ca să-și aducă aminte cât de plăcută. Obrajii îi luară foc, așa că își duse cupa la buze și sorbi aproape tot dintr-o singură înghițitură.

Ținând cont de faptul că ea și Ash se mai cuplaseră o dată pe o mantie întinsă sub un copac în mijlocul unei pajiști, era ridicol să se simtă atât de rușinată de ce se întâmplase cu o noapte în urmă. Poate de vină pentru nervozitatea ei era zâmbetul cu subînțeles al lui Farouk.

Sultanul luă un cuțit și tăie o felie de friptură de miel, mult mai bine decât să-l înfigă în gâtul ei sau al lui Ash. O rază de soare

se rătăci pe mânerul încrustat cu smaralde, moment în care Clarinda realiză că nu era un cuțit obișnuit, ci stiletul ornat cu bijuterii pe care i-l dăduse lui Ash în seara precedentă ca recompensă pentru curajul lui și ca simbol al prieteniei lui.

După ce termină în doi timpi și trei mișcări de tăiat friptura, Farouk flutură cuțitul în direcția ei.

– Nu trebuie să te sfiești așa de tare, micuța mea gazelă. După cum ți-am mai explicat și altă dată, aici nu suntem la fel de provinciali ca în țara ta de baștină. Noi nu credem că este nici o rușine ca o femeie să învețe tot ce trebuie să știe pentru a satisface un bărbat în pat.

Clarinda se gândi că poate era momentul să se vâre sub masă, dar Ash interveni cu prudență.

– Trebuie să ne ierți surprinderea, maiestate. După acțiunile mele mai degrabă pripite din seara trecută, rămăsesem cu impresia că ești... nemulțumit.

Clarinda ridică pocalul gol într-un toast tăcut în cinstea celei mai diplomatice declarații a secolului.

Farouk râse pe înfundate.

– Vă iert surprinderea, dacă mă veți ierta și voi pentru ieșirea mea. În ciuda celor mai mari eforturi de a fi reținut și rezonabil, am rămas în continuare băiatul lui tata, iar uneori temperamentul meu iese la iveală. După o noapte petrecută în meditație și rugăciune, am realizat că ar trebui să îți mulțumesc, zise el și-și scutură umerii a lehamite. La urma urmei, ultimul lucru de care aveam nevoie era încă o soție.

Clarinda schimbă o privire speriată cu Ash. Era limpede din expresia lui îngrijorată că nici lui nu-i venea să creadă că lucrurile luaseră o turnură atât de evidentă în favoarea lor.

– Maiestatea Ta este, ca întotdeauna, vocea reținerii și a rațiunii, spuse Ash, destinzând vizibil discuția. Acesta este și motivul pentru care am sperat că îmi vei permite să...

– Am decis că domnișoara Cardew este mai potrivită ca și concubină decât ca soție, spuse Farouk, retezând tot avântul lui Ash, de parcă nici n-ar fi căscat gura să spună ceva. Cu așa giuvaer rar și exotic în harem, voi fi invidiat de toți războinicii din regiune. Iar acum că mi-am respectat jurământul în fața ta, Burke cel Tânăr, iar ea nu mai este virgină, nu mai există nici un pretext pentru

a-i amâna venirea în patul meu. Farouk își întoarse ochii negri către Clarinda, cu o sclipire de posesivitate greu de omis. În această seară te voi face a mea.

Capitolul 22

Deși Clarinda parcă paralizase de spaimă, tot se aștepta ca Ash să spună ceva, să facă ceva. Absolut nimic. Rămase scufundat într-o tăcere adâncă în timp ce Farouk își întoarse privirea atent calculată asupra lui.

– De vreme ce nunta nu va mai avea loc, spuse sultanul, nu văd nici un motiv pentru care tu și domnul D'Arcangelo să vă mai prelungiți șederea. Va trebui să vă vedeți de drum înainte de lăsarea întunericului.

Și uite cum capcana întinsă de Farouk se strânse în jurul gâturilor lor cu delicatețea și precizia unei ghilotine franțuzești. Clarinda uitase în mod nepermis că un bărbat cu o asemenea putere putea scăpa de inamici și fără să apeleze la otravă sau paloș. Fiecare zâmbet al lui era la fel de ascuțit și letal ca ascuțișul unei arme, fiecare cuvânt mieros amestecat cu otravă.

Ignorând privirea feroce a lui Ash și clătinatul lui disperat din cap, Clarinda dădu să se ridice de pe scaun, hotărâtă să îi spună huliganului acesta în toată firea ce putea face cu pumnalul lui încrustat și cu toate planurile mărețe pe care le avea pentru ea.

Ar fi înțelept din partea ta să tratezi situația cu mare grijă. Până și cea mai blândă dintre bestii poate scuipa flăcări atunci când este rănită.

Cuvintele gentile ale lui Solomon îi răsunară în minte. Dacă îndrăznea să-l sfideze pe Farouk, atunci risca ca Ash să plătească prețul. Ea era deja condamnată, dar el mai avea încă o șansă să scape cu viață... și cu capul pe umeri din acest loc.

Își stăpâni furia cu un efort care aproape o sugrumă și se ridică complet în picioare, apoi își întinse fustele largi într-o parodie înțepată a unei reverențe.

– Mă onorezi cu atenția pe care mi-o acorzi, maiestate. De-abia aștept să am ocazia să-mi exprim pe deplin recunoștința pentru bunătatea și generozitatea pe care mi le-ai arătat.

Farouk o studie cu atenție, iar expresia gânditoare i se adânci și mai tare.

– Iar eu aștept și cu mai multă nerăbdare.

Clarinda tresări când el își coborî pumnul și băgă tăișul pumnalului cu toată forța în masă.

O părăsea din nou.

Clarinda stătea în vârful unuia dintre cele mai înalte minarete ale palatului, iar vântul fierbinte și uscat îi bătea prin păr și pe față, pârjolindu-i lacrimile înainte ca acestea să-i poată curge. Marea răcoroasă și albastră din spatele ei ar fi putut fi și la un milion de leghe de ea, pentru că în aceste momente nu vedea decât întinderea nesfârșită a deșertului.

Nu avea de unde să știe dacă Farouk îi permisese lui Solomon să o escorteze în acest loc pentru a-i vedea pe Ash și Luca îndepărtându-se de palat ca să-i facă un hatâr sau ca să o pedepsească. Știa doar că acum îl ura și mai tare pentru asta.

Până în momentul în care îi văzuse ieșind călare pe porțile forăreței, se complăcuse să creadă că Ash nu va pleca niciodată fără ea. Se prinsese de parapetul de piatră care înconjura turnul și-și ținuse respirația în așteptarea momentului când el și-ar fi scos pistoalele de la brâu și-ar fi pus în scenă o salvare dramatică, dând naștere unei noi legende care să dăinuiască de-a pururi în paginile ziarelor de scandal.

Vântul care îi aduse ultimele zornăituri ale harnașamentului la urechi îi spulberase și ultimele vise.

Ash era îmbrăcat cu aceeași haină și purta pe cap aceeași pălărie ponosită pe care o purtase și când ea venise alergând în curtea lui Farouk și îl zărise stând acolo ca o fantomă a trecutului ei. Chiar dacă era cu spatele la ea și la distanță, îi recunoștea delăsarea aceea înșelătoare a umerilor, grația leneșă cu care ședea pe cal. Nu putea fi confundat cu nici un alt om de pe pământ.

Clarinda se întrebă câte alte femei stătuseră de-a lungul veacurilor în turnurile lor să se uite în urma bărbaților care plecau călare. În alte țări. La război. Poate chiar în brațele altor femei.

Diferența era că măcar ele avuseseră dreptul să se agațe de speranța, cât de mică, că într-o bună zi se vor întoarce la ele.

De data asta, Ash plecase fără să-și ia la revedere. Fusese scutită de mângâierile tandre, de promisiuni încântătoare, de minciunile pe care le spunea printre sărutări și cu fiece răsuflare. De data asta nu privise nici măcar o dată înapoi.

Ce avea să facă de acum înainte? se întrebă ea. Unde se ducea? Se întorcea oare la Maximilian să-i spună că misiunea dăduse greș și că mireasa lui era pierdută pentru totdeauna? Sau rămânea cu banii plătiți de Max pentru salvarea ei și fugea pe un alt țărm, într-o altă țară? Poate că visa deja la noi tărâmuri, noi aventuri, alte buze de sărutat și alte inimi de furat.

Se uită până când cele două siluete aproape pieriră la orizont, iar sufletul i se uscă și sfărâmă atât de tare încât se temu să nu se transforme într-o cariatidă de nisip care să fie spulberată la prima boare de vânt.

Măcar așa s-ar fi eliberat. Ar fi fost liberă să-și ia zborul din acest loc pe aripile vântului. Se desprinse de parapet și se apropie de marginea turnului. Ash și Luca de abia se mai distingeau. Încă câțiva kilometru și ar fi fost înghițiți de talazurile nesfârșite de nisip. Tânguitul îndepărtat al muezinului care chema credincioșii să se roage îi ajunse la urechi ca un ecou al propriei ei inimi. Își întinse mâinile și închise ochii, preferând să nu se mai lupte cu vântul, ci să îl primească cu brațele deschise.

Deschise brusc ochii. Nu avea de gând să se lase distrusă de dezertarea lui Ash. Îi supraviețuise plecării și consecințelor ei devastatoare și altă dată, iar acum avea să supraviețuiască din nou. Dragostea pentru el o învățase că inima îi era suficient de puternică cât să îndure și cea mai crudă lovitură. Nu putea da nici unui bărbat, fie el Ash sau Farouk, puterea de a o distruge. Dacă nu exista nimeni care să vrea să o salveze, atunci avea să se salveze singură, chiar dacă asta presupunea să își dedice luni și poate chiar ani din viață ca să aștepte ivirea unei alte oportunități de a scăpa de aici. Se întoarse cu spatele la paravan și se trezi față în față cu Solomon, care stătuse acolo tot timpul, așteptând să o tragă înapoi de lângă marginea zidului.

Clarinda stătea pe marginea divanului din alcovul ei întunecat și aștepta ca femeile să vină și să o escorteze în patul sultanului.

Umbrele de lavandă ale crepusculului se aşternuseră peste grădină de mai bine de o oră, dar nu se deranjase să-şi aprindă lampa. Nu mai era nimic – şi nimeni – pe care ar mai fi vrut să vadă în locul acesta.

În seara aceasta avea să le implore pe femei să-i mai dea o porţie din elixirul lor magic. Poate că dacă se rătăcea de bunăvoie pe cărările lui întunecate vrăjite ar fi putut să-şi închidă ochii şi să pretindă că Ash era cel care o săruta, că mâinile lui Ash îi mângâiau carnea, că Ash era cel care îşi mişca trupul peste al ei. Buzele ei se strânseră într-o linie încordată. Era în stare să bea orice otravă care putea ucide chipul bărbos al bărbatului pe care îl considerase odată prietenul ei.

Simţi un val de aer dansându-i pe piele, care o avertiză că nu mai era singură. Cât stătuse ea pierdută în gânduri, cineva se strecurase pe nesimţite prin perdeaua care acoperea uşa.

Femeia pe care i-o trimiseseră avea o siluetă ameninţătoare, ascunsă şi îmbrobodită bine într-o robă lungă neagră. Clarinda se ridică încet în picioare. După ce îl privise pe Ash ieşind în mare goană pentru ultima oară în viaţa ei, crezuse că din acel moment nu va mai simţi decât o hotărâre disperată de a supravieţui cu orice preţ. Cu toate acestea însă, acum tremura ca varga în faţa perspectivei pe care i-o oferea noua ei viaţă.

Neavând nici o tragere de inimă să ştie ce se ascundea dedesubt, Clarinda simţi că i se urcă un nod în gât când femeia se întinse să-şi dea gluga jos.

Rămase fără suflare. Parcă ar fi fost deja sub efectul magic al unei poţiuni puternice, pentru că în faţa ei nu se afla una dintre servitoarele lui Farouk, ci Ash, ai cărui ochi străluceau ca ai unui tigru în întuneric.

Capitolul 23

Refuzând să creadă că Ash era o apariţie reală, ci una produsă de vreun vis febril sau delir, Clarinda se apropie derutată de el.

Părul îi era ciufulit, iar mirişte a ţepoasă de pe maxilar amenința deja să înflorească într-o barbă ciufulită în toată splendoarea. Pielea îi era acoperită cu un strat fin de nisip, drept pentru care arăta ca înmuiat în pudră de aur. Întinse mână şi îi atinse cu degetele tremurânde cicatricea subțire şi diagonală care îi stricase simetria bărbiei. Cicatricea aceea – cicatricea aceea din cale-afară de frumoasă – o convinse că era el în carne şi oase.

Toată mândria i se topi sub senzația enormă de uşurare şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui cu un țipăt înfundat. El o cuprinse în braţe şi o strânse de să-i taie respirația.

– Slavă Domnului că eşti întreagă. Îşi frecă faţa de părul ei, de abia îngăimând cuvintele de emoție. Mi-a fost teamă că am ajuns prea târziu.

– Iar eu am crezut că ai plecat pentru totdeauna, murmură şi ea lipită de grumazul lui, savurându-i parfumul cald cu accente masculine.

El se retrase un pas şi îi zâmbi larg, iar gropița aceea zvăpăiată i se potrivea de minune spiritului lui de pungaş.

– Nu citeşti ziarele de scandal? Căpitanul Sir Ashton Burke nu-şi lasă niciodată treburile neterminate.

Se agăță de umerii lui, temându-se să-i dea drumul ca nu cumva să dispară iar de lângă ea.

– Dar cum e posibil? Cum de eşti aici? Te-am văzut plecând cu ochii mei.

– De cum am ieşit din raza vizuală a fortăreței, am făcut cale întoarsă spre palat venind dinspre mare.

– Dar cum aţi intrat în fortăreață? Cum aţi trecut de gărzi?

Ridică glumeț din sprâncene.

– Întotdeauna m-am mândrit cu prietenii în cele mai dubioase locuri.

– Solomon, şopti ea, ştiind răspunsul la întrebarea pe care nici nu o mai pusese.

– Nu avem timp de pierdut, spuse el scoțând încă o mantie de sub roba lui şi aruncându-i-o pe umeri. Prietenul nostru nu poate ține prea mult timp la distanță gărzile înainte de a ridica suspiciuni. Ți-aminteşti când ți-am spus că în ziua cu pricina va trebui să fii gata de plecare şi să te mişti repede? Ei bine, ziua aceea a sosit oficial.

Ar mai fi vrut să-i pună o mie de alte întrebări, unele care o rodeau de aproape un deceniu, dar știa că nu este momentul. Își trase înapoi gluga care îi ascundea trăsăturile, iar ea îi urmă exemplul. Își strecură o mână în jurul mijlocului ei, îndemnând-o să treacă prin perdea și să coboare scările.

Ajunseră la capătul scărilor, iar el se piti în umbra zidului și îi făcu semn să facă liniște.

Din sala haremului răsunau înăbușit vocile și râsetele stridente ale soțiilor și concubinelor lui Farouk. Măcar dispariția lor misterioasă le dădea un nou subiect de despicat în patru.

După ce se uită în toate părțile să se asigure că nu erau observați, Ash declanșă un comutator secret și glisă un panou în spatele căruia se ascundea un pasaj ascuns luminat de o singură torță. O introduse pe Clarinda în el, apoi trase la loc panoul. La jumătate drumului prin pasaj Clarinda auzi un suspin nedeslușit venind din spatele unei uși de cedru greu de identificat în perete. Încetini și se uită întrebător la Ash.

Deschise ușa; în încăpere se aflau cele două femei bătrâne care o pregătiseră pentru noaptea cu el și care se zvârcoleau pe podea cu ochii închiși.

– Tocmai se pregăteau să te aducă în patul sultanului, explică el. N-am avut încotro și a trebuit să le fac să întârzie.

Clarinda se uită la femeile care se vânzoleau și oftau, contrariată de comportamentul ciudat.

– Ce Dumnezeului le-ai făcut?

El îi făcu semn din cap către plosca din ceramică care zăcea pe podea între ele.

– Să zicem că le-am dat să guste din propriul leac.

Judecând după zâmbetele senine care li se întipăriseră pe gurile știrbe, amândouă erau pierdute în niște vise decadente despre niște iubiți din vremuri demult apuse.

Închise ușa cu mare grijă, apoi oftă cu părere de rău.

– Am fost tentat să-l încui și pe Luca cu ele, dar pentru că am fost nevoiți să ne lăsăm caii în urmă l-am trimis la grajduri să fure alții. E jumate țigan, să știi. Lor le place genul ăsta de lucruri. Hai să ne grăbim, că e-n stare să ciordească jumătate din herghelia lui Farouk.

Nici nu făcură bine doi paşi, când Clarinda se opri din nou şi-şi plesni îngrozită una peste gură.

– Dumnezeule! Acum ce mai e? se răsti Ash, semn că şi răbdarea lui avea o limită.

– Poppy! Nu-mi vine să cred că am uitat de ea!

Ash se întoarse şi o prinse exasperat de coate.

– Sultanul nu e interesat absolut deloc de domnişoara Montmorency. Nu mai bine trimitem pe cineva altădată după ea?

– E chiar în încăperea principală. Durează doar un minut s-o scot de acolo. Ai zis că n-o să mă obligi să plec fără ea. Mi-ai promis, îi aminti ea neîndurătoare, deşi ştia că nu-şi poate pune multă bază în promisiunile lui.

Începu să înjure încet dar extrem de spumos, apoi se aplecă şi-şi scoase din bocanc acelaşi pumnal pe care îl folosise să se taie la mână. I-l propti în palmă şi îi plie degetele în jurul plăselelor.

– Dacă e cazul, foloseşte-l fără ezitare. Clarinda se pregăti să o ia din loc, dar o trase iute în braţe şi o sărută rapid dar cu voluptate pe buze, aşa cum făcuse şi odinioară în grajdurile tatălui lui. Şi să nu te laşi prinsă ca să mă faci să vin din nou după tine să te salvez. O să te coste mai mult decât un sărut.

Cu stiletul ascuns într-un buzunar interior al robei şi cu gluga trasă pe cap să-i ascundă părul deschis la culoare, Clarinda se strecură pe lângă zidurile haremului precum un strigoi, mulţumind în gând eunucilor care făcuseră deja lămpile mai mici ca femeile să se poată băga la culcare. Îl lăsase pe Ash să se fâţâie agitat prin pasaj, cu mâna prin păr şi bombănind în barbă despre cât de absurde sunt femeile şi cerinţele lor. Încă îi mai simţea sărutul pe buze.

Se strecură pe după perdeaua care înconjura alcovul lui Poppy şi răsuflă uşurată când îşi găsi prietena rezemată de câteva perne confortabile pe divanul ei şi cu ochelarii cu rame de sârmă pe vârful nasului. Nas îngropat într-un ziar de scandal îngălbenit de vreme.

Priveliştea îi era atât de familiară şi de dragă încât pe Clarinda o podidiră lacrimi fierbinţi. Nici nu-i venea să creadă că fusese atât de absorbită de tristeţea care o cuprinsese după dezertarea lui Ash şi de bucuria revederii lui, încât îşi uitase prietena. Îşi jură

în minte să găsească o cale de a se revanșa față de ea, după care traversă tiptil camera și se așeză pe marginea canapelei.

Poppy îi aruncă o privire binevoitoare, apoi reveni la cititul din ziar. Deși era o fire cât se poate de curioasă, de data asta nu părea intrigată să afle de ce era Clarinda îmbrăcată atât de straniu.

– Trebuie să plecăm, Poppy, își informă ea prietena, aruncând o privire nervoasă spre perdea. Căpitanul Burke s-a întors să ne salveze. Cred că avem doar câteva minute la dispoziție înainte ca gărzile sultanului să dea alarma.

Poppy dădu pagina, cu privirea ațintită în ziarul de scandal.

– Du-te tu, draga mea. Am avut toată ziua la dispoziție să mă gândesc și m-am hotărât să nu vin.

Clarinda se lăsă pe spate, totalmente bulversată de răspunsul prietenei ei.

– Pardon?

Poppy își ridică într-un sfârșit privirea din ziarul de scandal pentru a o examina pe Clarinda pe deasupra ochelarilor.

– M-ai auzit. Nu merg.

– Ți-ai pierdut mințile? Nu poți rămâne aici. Farouk o să fie mai mult decât livid când o să descopere că am fugit cu căpitanul. Dacă se hotărăște să se răzbune pe tine?

Poppy îi aruncă Clarindei o privire pe care aceasta din urmă i-o aruncase la rândul ei de sute de ori pe parcursul prieteniei lor.

– Nu fi caraghioasă. Farouk nu mi-ar face rău. Nu mi-ar face niciodată rău. Și cred că știi că nu ți-ar fi făcut nici ție nici un rău. Nu e-n firea lui să facă rău.

– Dacă l-ai fi văzut cum flutura pumnalul ăla enorm de dimineață la micul dejun, nu i-ai mai lua așa apărarea. Dar în afară de asta, de unde Doamne iartă-mă știi tu ce fel de om este?

Poppy puse tabloidul deoparte, iar nările ei pufniră.

– Crede-mă. Știu.

Clarinda se holbă la străina calmă care o înlocuise pe prietena ei, dar la un moment dat începu să înțeleagă.

– Oh, Dumnezeule mare, e aceeași poveste ca și cu domnul Huntington-Smythe! Te-ai îndrăgostit de bărbatul ăsta, așa-i? Îi iuă mâinile și i le strânse cu drag. Ascultă-mă, draga mea. Știu că ți-e greu să accepți ce-ți spun acum, de vreme ce n-ai schimbat cu Farouk decât câteva vorbe de când am venit aici, dar nu este

genul acela de bărbat elegant și romantic pe care l-ai întâlnit în ziarele tale de scandal sau în romanele gotice. Este un bărbat foarte periculos și puternic și cu cât scăpăm mai repede de sub influența lui, cu atât mai bine. Ce crezi că o să se întâmple dacă rămâi? Crezi c-o să te ceară de nevastă?

– M-ai luat cu tine în călătorie ca să-mi găsesc un soț, ai uitat?

– Nu. Însă ar fi de preferat unul care n-are deja o herghelie de neveste. Și de concubine.

Poppy schiță un zâmbet perfid.

– Poate aș putea să-l conving să mă facă concubina lui, nu soția lui. După aceea m-aș întoarce în Anglia și aș povesti tuturor foștelor colege de la domnișoara Throckmorton – și urâciosului domn Huntington-Stmythe – cum a devenit durdulia Penelope Montmorency concubina mult stimată a unui sultan chipeș și puternic din Maroc. Nu crezi că s-ar înverzi de ciudă?

Clarinda rămase cu gura căscată la prietena ei și mai avea un pic și-ncepea să-și smulgă părul din cap de nervi. Știa din experiență cât de încăpățânată putea fi Poppy în momentul în care îi intra ceva în cap. Aruncă încă o privire disperată peste umărul ei. Cu fiece secundă care trecea, riscul ca Ash să fie descoperit în ascunzătoarea lui de către gărzile haremului creștea vertiginos.

De data aceasta fu rândul lui Poppy să o strângă de mâini pe Clarinda. Îi zâmbi cu afecțiune, iar în spatele lentilelor ochii ca albăstrelele păreau mai mari, iar lacrimile îi părură și mai strălucitoare.

– N-are nici un rost să te certi cu mine. M-am hotărât deja. Nu merg cu tine. Acum du-te! o zori ea. Cred că va trebui să-l săruți pe căpitanul Burke și din partea mea.

Clarinda suspină neputincioasă și-și aruncă brațele de gâtul prietenei sale, apreciindu-i căldura durabilă și de nădejde poate pentru ultima oară.

– Nu-mi pasă de ce tot zici tu acolo. O să vin după tine, se jură ea cu înverșunare. Chiar dacă va trebui să conduc eu un regiment de soldați ai Companiei Indiilor de Est. Iar dacă Farouk se atinge măcar de un fir de păr din capul tău – sau dacă îți frânge inima – îl omor. Jur că-l omor cu mâna mea.

Poppy o strânse în brațe.

– Nu-ți face griji pentru mine, Clarinda. Cred că sunt gata să pornesc în călătoria aceea măreață pe care mi-ai promis-o.

Clarinda dădu să se retragă și să se ridice, iar Poppy îi întinse ziarul de scandal.

– Ia-l. Cred că o să ai nevoie de ceva de citit în timpul călătoriei.

Clarinda îndesă tabloidul pe sub robă și se îndreptă spre ușă. Se întoarse din prag.

– Soarele deșertului este extrem de aprig. Să nu uiți să porți întotdeauna o pălărioară sau un voal când ieși afară. Știi ce aiurită ești și cât de sensibil îți e tenul. Dădu să plece, dar se întoarse din nou. Ai grijă să nu-ți lași ochelarii undeva unde cineva s-ar putea așeza pe ei. Și să nu le lași pe celelalte femei să-și bată joc de tine. Să le confrunți cu tărie și să le spui că Penelope Montmorency nu este o femeie care acceptă să fie luată peste picior!

Poppy îi făcu semn să se ușuiască mai repede.

– Du-te odată! Căpitanul Burke nu te-așteaptă la nesfârșit.

Clarinda își șterse o lacrimă de pe obraz.

– Ești cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

Poppy îi răspunse cu aceeași tandrețe.

– Știu.

Zâmbind printre lacrimi, Clarinda își duse două degete la buze, apoi le ridică spre Poppy ca pe un tribut silențios, după care dispăru în spatele perdelei.

Câteva dintre femei se băgaseră deja în paturile lor și adormiseră, așa că putu să traverseze tiptil sala haremului fără nici un incident. Acceleră pasul când ajunse pe coridorul luminat de torță care o ducea direct la locul unde o aștepta Ash.

Inima deja îi sălta de ușurare la gândul că îl va revedea în curând, când, după un colț întunecos calea îi fu blocată de o frumusețe cu părul ca abanosul, acoperită doar de o cămășuță diafană de mătase și de un zâmbet triumfător.

Capitolul 24

Un singur țipăt de pe frumoasele buze pline ale lui Yasmin și totul ar fi fost pierdut.

Gluga de pe cap îi alunecă, dar Clarinda nu făcu nici un efort să o oprească. Nu avea nici un rost.

– Bună seara, Yasmin, zise ea pe un ton agreabil. Tocmai mă duceam la hamam să fac o baie.

Yasmin își scutură capul, trimițându-și pletele lucioase și negre ca noaptea să i se reverse pe spate.

– Nu-ți irosi vremea cu minciuni stupide, prințesă de gheață. Știu că vrei să fugi cu iubitul tău.

– Căpitanul Burke nu este iubitul meu, se răsti Clarinda, dându-și seama după zâmbetul arogant al lui Yasmin că tocmai se dăduse de gol.

– Poate nu-i acum. Dar a fost înainte și o să-ți fie din nou.

Deși mai mult decât absurd, aceste vorbe aveau darul să insufle speranță în inima Clarindei. Mai ales că dacă Yasmin chema gărzile de la harem nu avea să mai fie nicicând iubita nici unui bărbat. Nici ea și nici Ash nu ar mai fi ieșit vii din palat.

Își strecură mâna pe sub robă, înaintând încet spre buzunarul unde-și ascunsese pumnalul.

– Ai stat prea mult închisă în focarul ăsta al desfrâului și intrigilor, Yasmin. Îți imaginezi idile și conspirații acolo unde nu există.

– N-ai nevoie de imaginație ca să prezinți adevărul.

Clarinda își învălui degetele în jurul mânerului rece din metal, cu mâna sigură din pricina imaginii unui Ash legat la ochi și condus pe treptele unui eșafod, unde era așteptat de un călău cu giulgiu negru pe cap și cu lama lucioasă a iataganului sclipind în soarele deșertului. Îi înfruntase pe câțiva corsari rapace cu un ac de păr. Dacă o concubină răutăcioasă avea de gând să provoace o prințesă de gheață englezoaică, atunci avea să-și regrete intenția.

– Nu face ceva nesăbuit, îi spuse Yasmin, alarmată de privirea din ochii Clarindei. Nu o să trezesc gărzile.

Clarinda își înclină capul într-o parte, refuzând să renunțe la propriul ei străjer. Văzuse privirea aceea vicleană de prea multe ori înainte. Yasmin nu i-ar fi făcut nici o favoare fără să-i ceară ceva la schimb. Acum mai rămânea de văzut care era prețul pe care trebuia să-l plătească.

– Nu voi trezi gărzile, repetă Yasmin şi se apropie mai mult de ea ca să-i poată şopti, dacă mă iei cu tine.

Clarinda rămase cu gura căscată de mirare, iar pumnalul îi alunecă din degetele inerte înapoi în ascunzătoarea lui.

– Vrei să vii cu noi? Dar cum ţi-a trecut prin cap aşa ceva? Credeam că eşti îndrăgostită la nebunie de sultan.

– Sunt. Dar nu voi fi niciodată soţia lui. Iar cât voi mai sta aici, nu voi deveni soţia nimănui. Nici un bărbat nu se va uita niciodată la mine la fel cum se uită căpitanul tău la tine.

– Nu e... Yasmin îşi arcui o sprânceană oacheşă, extrem de sceptic, aşa că Clarinda se lăsă păgubaşă. Încă încerca să-şi revină în urma şocului neaşteptat provocat de cerinţa concubinei. Dar ce te face să crezi că aş vrea măcar să te iau cu noi? De când am venit aici, n-ai făcut decât să ne chinui pe mine şi pe Poppy. În loc să râzi şi să ne subminezi de fiecare dată, ai fi putut să ne întinzi o mână prietenoasă, ocazie cu care celelalte femei ar fi putut să-ţi urmeze exemplu. Dă-mi un singur motiv pentru care aş vrea să te ajut acum.

– Dacă nu mă iei, o să ţip din toţi rărunchii, iar toţi cei pe care îi iubeşti vor muri.

– Un motiv foarte bun.

Clarinda ezita încă, sfâşiată de dorinţa de a ajunge înapoi lângă Ash pe de-o parte şi de ura pentru această femeie pe de cealaltă.

– Te rog. Yasmin îngăimă cu greu rugămintea, ca şi cum ar fi durut-o sufletul să o rostească. Îşi fixă privirea deasupra umărului drept al Clarindei. Te implor.

Concubina suferea de o mândrie şi mai acerbă decât a ei, aşa că Clarinda ştia cât de greu trebuie să-i fi fost să rostească aceste cuvinte.

Clarinda avea puterea de a o salva pe această femeie de la o viaţă care ar fi putut foarte bine să fie a ei. Ea ar fi putut fi cea care ar fi îmbătrânit şi ar fi fost din ce în ce mai nedorită, cea care ar fi privit cum femei mai tinere şi mult mai frumoase i-ar fi luat locul în inima şi în patul sultanului. Ar fi ajuns o bătrână ştirbă, surghiunită să toarne opiu şi afrodiziace pe gâturile virginelor speriate de moarte, doar ca ele să poată suporta ceea ce ea însăşi îşi dorise odată mai mult decât viaţa.

Clarinda oftă exasperată.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, nu te face de râs. Nu te mai umili în fața mea și hai să mergem! O apucă pe Yasmin de mână, care tresări speriată de forța care aproape o smulse din încălțări, și o trase după ea pe coridor. Nu-l putem lăsa pe căpitan să ne aștepte la nesfârșit.

– Asta nu e Poppy, zise Ash în momentul în care Clarinda și Yasmin apărură în pasajul secret unde așteptase.

Deși depunea eforturi consistente, nu-și putea opri privirea să nu-i alunece în treacăt peste priveliștea minunată pe care pieptul amplu al lui Yasmin o oferea ori de câte ori respira pe sub mătasea transparentă a cămășii ei. Doar un eunuc ar fi putut ignora așa ceva, iar Clarinda știa prea bine că Ash nu era nici pe departe unul.

Își dădu ochii peste cap.

– Poppy a refuzat să vină pentru că crede că e îndrăgostită de Farouk, iar Yasmin a insistat să vină pentru că Farouk nu o va iubi niciodată. Dacă nu eram de acord să o iau cu mine, avea de gând să trezească tot haremul cu țipetele ei.

– Aș putea să-i trag una s-o adorm, se oferi Ash, iar sclipirea necruțătoare din ochii lui îi oferi o mostră de cruzimea de care putea da dovadă pe câmpul de luptă.

Împingând-o pe Clarinda din calea ei, Yasmin își încolăci un braț în jurul gâtului lui și îi întinse buzele întredeschise ca pe niște boabe coapte și zemoase de rodie, gata să fie culese spre deliciul lui.

– Sau ai putea să mă săruți fără nici un pic de milă.

Clarinda o apucă zdravăn de cămășuță și o trase de pe Ash.

– Mai fă asta o dată și te adorm eu de nu te vezi.

Ash se făcu că nu observă că Yasmin s-a bosumflat și ridică întrebător din sprâncene.

– Pentru o femeie cu doi logodnici, ești o femeie cam geloasă, domnișoară Cardew?

– N-ai auzit veștile, căpitane? întrebă ea, zâmbindu-i afectat. Am rămas cu un singur logodnic.

Buzele lui Ash se subțiară într-o linie aspră.

– Iar dacă nici unul dintre noi nu dorește să-l revadă, am face bine să îl prindem pe Luca din urmă înainte de a pleca fără noi. Bineînțeles, asta dacă nu cumva mai știi pe cineva pe care aș vrea

să-l salvez, dacă tot sunt aici. Vreo două-trei concubine? Cel puțin vreo șase eunuci? Niște pui de tigru, ce zici?

– N-am știut că puteam să iau și puii de tigru! Clarinda se prefăcu că se întoarce spre harem, drept pentru care Ash o prinse de cot și o trase în brațele lui.

În pofida situației neplăcute în care erau, Ash semăna foarte tare cu băiatul care o prinsese furișându-i un pui de arici în jobenul lui preferat, încât nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

– Ai grijă ce vorbești, obrăznicătură care nu se învață minte niciodată ce ești, o avertiză el, înainte să te învăț eu minte.

Mai zăboviră cât să șterpelească încă o robă din harem pentru Yasmin, după care Ash, Clarinda și concubina trecură neobservați prin grădinile luminate de lună, furișându-se pe sub umbrele aruncate de palmierii uriași. Fiecare pas, oricât de cu grijă era făcut, părea că răsună cu forța unui foc de armă. Clarinda se surprinse de mai multe ori ținându-și respirația, așteptându-se dintr-un moment în altul ca cineva să sune alarma care i-ar fi condamnat la moarte.

Susurul liniștit al nopții era tulburat însă doar de murmurul distant al mării și de șoaptele vântului prin frunzele de palmier. După câteva minute care părură o eternitate, ajunseră în sfârșit la poarta nepăzită unde Ash aranjase să se întâlnească cu Luca.

La început nu se zări nici urmă de el, dar apăru ca ciuperca din spatele unui hibiscus luxuriant precum un bufon de jucărie care sare dintr-o cutie, speriindu-i îngrozitor pe toți.

– Ce ți-a luat așa de mult? întrebă el. Mai aveam puțin și adormeam.

– A trebuit să ne întoarcem după Poppy, îi explică Clarinda.

Bineînțeles că Yasmin își desfăcu roba pe care Clarinda o furase pentru ea, expunându-și formele voluptoase în fața razelor de lună și a privirii lascive a lui Luca.

Lui Luca îi scăpă un fluierat admirativ.

– Bag mâna în foc ca asta nu e Poppy.

– Deja am stabilit asta, spuse Ash, frecându-se obosit la falcă.

Deși nu se putea abține să nu se împopoțoneze în fața privirii laudative a lui Luca, Yasmin îl privi cu dispreț, iar ochii ei negri aruncară scântei.

– Ține-ți ochii ăia în cap, câine englez ce ești, că altfel îmi înfig ghearele în ei.

– Îmi displace profund să dezamăgesc o lady, dar eu sunt câine italian. Mă rog, pe jumătate romani.

Buza de sus a lui Yasmin se curbă plină de dispreț.

– Javra tot javră rămâne, indiferent de rasă.

Luca rânji spre Ash.

– Ai auzit? Deja mă urăște. Ți-am spus că întotdeauna am considerat asta ca pe o calitate irezistibilă la o femeie.

– Ți-am menționat că e-n căutarea unui soț? întrebă Clarinda cu candoare.

Luca se făcu alb la față.

– Un soț?

– Iar dacă Clarinda nu i-ar fi acaparat pe toți ca să se logodească ea cu ei, poate și-ar fi găsit și fata asta un soț până acum. Ai adus caii? îl întrebă Ash pe Luca, pronunțând fiecare cuvânt de parcă ar fi vorbit cu prostul satului.

Luca îi aruncă o privire plină de reproș.

– Ce fel de țigan aș fi dacă nu m-aș pricepe să jefuiesc un grajd?

Le făcu semn să se țină după el și îl urmară pe poartă, apoi pe aleea care mărginea zidul grădinii.

– Cred că glumești, zise Clarinda când văzu ce îi aștepta.

– Ăsta nu e cal, precizâ Yasmin în mod inutil.

– Sigur că nu e un cal. E o cămilă. Și chiar una foarte frumoasă. Luca mângâie animalul pe crupa jigărită, surâzând cu mândrie. Sau e un el. Nu-mi pot da seama după lungimea genelor.

Bestia își ridică capul și îi aruncă o privire placidă, mestecând în continuare o floare purpurie între buzele de cauciuc. În mod clar nu arăta ca genul de animal pe care cineva ar vrea să-l călărească în timpul unei evadări spectaculoase care avea să fie imortalizată pentru totdeauna în paginile unui ziar de scandal.

– Suntem trei, îi atrase Ash atenția pe un ton extrem de calm.

– Patru, îl corectă Clarinda, aruncând o privire nu tocmai simpatică spre Yasmin.

– Și doar o cămilă, zise Ash.

Luca le făcu semn cu arătătorul să mai aibă puțintică răbdare, apoi dispăru în tufele din zona îndepărtată a aleii. Urmară câteva

secunde de mare forfotă, apoi reapăru ținând în mână un căpăstru de piele împodobit cu rubine și smaralde.

– Din fericire, în timp ce căutam încă o cămilă, am dat peste individul ăsta.

Toți rămaseră cu gurile căscate de mirare când în spatele lui Luca apăru tropăind din picioare un armăsar negru nemaipomenit. Luna își repezea razele peste crupele puternice ale creaturii, făcându-le să strălucească precum abanosul lustruit. Luca trase de căpăstru ca să-l facă să se oprească, iar armăsarul își scutură capul precum făcea și Yasmin de obicei, ca să-și pună în valoare coama neagră și lungă.

– Iar asta, zise mieros Yasmin, nu este o cămilă.

– Oh, cât de minunat! Ash mimă gestul smulgerii unei pălării de pe cap pe care să o mototolească disperat. Deja vrem să o ștergem cu două dintre cele mai frumoase două femei ale sultanului, așa că de ce să nu-i luăm și cel mai de preț cal? Pentru că dacă furi o femeie în Maroc, îți taie doar capul. Dar dacă furi un cal, știi ce-ți fac?

Deși situația nu era deloc prea roză, Clarinda simți că îi vine să zâmbească. Uitase cât de adorabil era Ash când se enerva la culme. Asta era și motivul pentru care își petrecuse toată copilăria și tinerețea scoțându-l din sărite.

– Îți taie capul și dup-aia fac pipi pe tine! Ce păcat că n-avem timp să îi spargem și visteria ca să ne umplem buzunarele cu aurul lui înainte să plecăm.

Luca dădu semne că îi surâde ideea.

– Oh, dar stați așa! Nu e nevoie. Ash smulse căpăstrul armăsarului din mâna lui Luca și i-l vârî sub nas. Pentru că sunt sigur că șaua și căpăstrul au atâtea pietre prețioase pe ele, că sultanul și garda lui ne va urmări până la capătul pământului pentru ele!

– Numai calul valorează probabil cât o sută de femei ca mine în ochii lui Farouk, sublinie Clarinda.

– Mai ales acum.

– Atunci e un tâmpit, zise Ash sardonic. Însă după ce o să fim în siguranță, o să i le trimit înapoi. Împreună cu capul lui Luca și un bilet prin care să-i mulțumesc pentru generozitatea lui.

Bombănind în continuare în barbă, Ash se urcă în spinarea armăsarului și îi întinse mâna Clarindei. Aceasta i-o luă fără nici o ezitare și-și luă locul în spatele lui.

Luca făcu o față lungă.

– Nu-i corect! Eu mi-am riscat gâtul ca să-l fur, am crezut că eu o să călăresc...

– Ei bine, te-ai înșelat, i-o retează Ash. O să urmăm linia de coastă până când suntem siguri că nu suntem urmăriți, apoi o scurtăm prin deșert.

Smuci frâiele cu putere și roti calul astfel încât marea să fie în fața lor. Clarinda se uită peste umăr și constată că atât cămila, cât și Yasmin se uitau urât la Luca.

– N-o băga în seamă pe Yasmin, Luca, strigă Clarinda în glumă. E doar geloasă pe cămilă că are gene mai lungi ca ale ei.

În acel moment se auzi un țipăt panicat, dar nu dinspre palat, ci dinspre grajduri. În întuneric se aprinseră niște torțe, urmate de zgomot de picioare care alergau.

Luca și Yasmin se grăbiră să se urce în cârca cămilei, iar Ash își întinse o mână să verifice dacă Clarinda stătea bine.

– Ține-te de bine, îi ordonă el, vorbind încet și impunător. Și să nu-ți dai drumul orice ar fi.

Împunse animalul în coaste cu călcâiele, trimițându-l în goana mare pe aleea întunecată, iar Clarinda își înfășură mâinile în jurul taliei lui și își lipi obrazul de spate, constatând că nu avea nimic de obiectat împotriva acestei porunci.

Farouk stătea singur în bezna sălii tronului.

Își trimisese toate gărzile din preajmă, fapt pe care îl făcea din ce în ce mai des în ultimul timp, preferând să rămână singur cu gândurile lui. În această noapte însă, gândurile lui erau la fel de negre ca umbrele care se strânseseră în jurul tronului care odinioară fusese al tatălui lui și al tatălui tatălui lui, timp de multe generații. De ce să-și facă griji în legătură cu tăișul armei unui asasin anonim, cât deja era înconjurat de dușmani?

Unul dintre acești dușmani îl va aștepta pe divanul lui, cu buclele blonde-argintii răsfirate pe perna lui în lumina lunii. Așteptase prea mult acest moment. Tot ce mai avea de făcut era

să se ducă la ea și să își revendice ce era de drept al lui, pentru că plătise o avere în aur pentru ea în ziua aceea din piața de sclavi.

Cu toate acestea stătea aici, făcându-și tot felul de gânduri singur în întuneric.

Încă îi mai răsărea în minte ofensa de pe chip când se ridicase din scaunul ei după ce o informase că în seara aceasta îi va vizita patul. Fusese pus pe harță în acel moment și întru câtva sperase ca ea să marșeze și să se certe cu el. Ea însă își înghițise mândria și se limitase să facă o plecăciune în batjocură în fața lui.

Atunci înțelesese cu adevărat ceea ce fusese chiar în fața ochilor lui în tot acest răstimp. Nu putea exista decât un singur motiv pentru predarea ei lipsită de tragere de inimă – era gata să se sacrifice pentru a-l salva pe bărbatul pe care îl iubea.

Iar acel bărbat nu era el.

Nu îl iubise niciodată cu adevărat. Inima nu îi aparținea, deoarece o dăruise deja altcuiva. Aparținea bărbatului pe care Farouk îl primise în casa lui cu brațele deschise, bărbatului care îi salvase viața nu doar o dată, ci de două ori, celui care pretinsese că îi este prieten în timp ce complotase în permanență să o fure pe Clarinda chiar de sub nasul lui care nu suspecta nimic.

Cei doi îl luaseră de prost. Îl făcuseră să se simtă ca băiatul gras și neîndemânatic care în Anglia era cunoscut sub numele de Frankie, băiatul care se ghemuise pe pământ în timp ce colegii de clasă îi cărau un potop de pumni și îl loveau cu vârfurile tari și lustruite ale bocancilor lor.

Când se întorsese din Anglia pentru a se urca pe tronul tatălui său își jurase că nu va mai fi niciodată acel băiat.

Dacă nu reușea să-și exercite autoritatea asupra Clarindei acum, să o pedepsească pentru minciunile și trădarea ei, atunci însemna că este exact genul de om suspectat întotdeauna de unchiul său – slab, nechibzuit, incapabil de a conduce o provincie atât de măreață precum El Jadida.

Avea un harem plin de femei care se luptau pentru privilegiul de a fi chemate în patul lui, femei care ar fi făcut orice să îi fie pe plac. În seara aceasta însă trebuia să aibă de-a face cu o femeie care ar fi numărat secundele până când avea să-și termine treaba cu ea. Bineînțeles că avea să i se supună. Ce putea face? Campionul ei își luase tălpășița și o lăsase la mila lui. Pentru că însă

îi dăduse un motiv în plus să îl disprețuiască, și-ar fi întors chipul în altă parte, cu ochii strânși, visând la bărbatul pe care și l-ar fi dorit să o atingă, să o facă a lui. Farouk îi putea poseda trupul, dar nu i-ar fi putut niciodată pune stăpânire pe inimă și suflet.

Pleoapele grele i se închiseră, dar nu o zări pe Clarinda, ci o altă femeie, mărinimoasă și sinceră. Râsul ei era un clinchet vesel care nu era nici prefăcut, nici nu îl lua peste picior, ci îi alina sufletul agitat. Zâmbetul ei era întotdeauna deschis și sincer, ochii întotdeauna dornici să-l vadă. Ea nu-l privea pentru că era Zin al-Farouk, Semețul Sultan al El Jadidei, ci pur și simplu pentru că îi făcea plăcere compania lui. Și el se simțea extrem de ciudat bănuind că ea îl plăcea pe Frankie. Că era genul de fată care l-ar fi ajutat să se strecoare în bucătăria de la Eton să șterpelească dulciuri pe care să le savureze împreună la lumina palidă a lunii din Anglia.

Cineva își drese vocea destul de clar, întrerupându-l din reverie.

Deschise ochii, așteptându-se să îl vadă pe Solomon așteptând în coridorul luminat de torțe ca să îl escorteze în patul noii sale concubine.

În pragul sălii tronului nu stătea eunucul masiv, ci Tarik. Chipul unchiului său radia fără nici un dubiu de satisfacție. Nici măcar vânătaia urâtă de pe falcă nu reușea să știrbească din zâmbetul larg de om hapsân.

– Nu ar fi trebuit niciodată să îl lași pe păgânul englez să scape cu viață, spuse unchiul său, iar buza superioară i se curbă într-o insinuare batjocoritoare, pentru că acum s-a întors să ia ce este al tău.

– Vine sultanul! Vine sultanul! Șoapte frenetice împânziră haremul, generând speranță și panică în inima fiecărei femei care o auzea.

Unele săriră în picioare și se grăbiră să-și pună mantiile pe ele, în timp ce altele, pe jumătate adormite, se prăvăliră de pe sofalele lor, mormăind și cotrobăind pe orbecăite pentru perii și piepteni. Pentru că trăiau alături de atât de multe femei zi și noapte, eunucii care le păzeau nu se lăsau ușor impresionați de harababura generată, dar până și ei se împiedicau unii de alții în graba de a aprinde luminile și a le deștepta pe cele mai leneșe dintre ele.

Una dintre concubine se vârî mai bine în așternuturi și-și trase o pernă colorată peste cap, iar soția de lângă ea îi trase o palmă zdravănă peste fund.

– Scoală-te! Vrei ca Maiestatea Sa să te vadă cum zaci ca o vacă leneșă?

Concubina își scoase capul de sub pernă cât să o înjure birjărește. Soția făcu semn unei soții mai tinere, după care cele două femei traseră cearșafurile de pe divan și o trântiră pe concubina care spumega de furie pe podea.

Se întâmpla foarte rar ca sultanul să-și facă apariția în harem. De cele mai multe ori convoca pe una dintre soțiile sau concubinele sale în apartamentul nupțial sau uneori lăsa la atitudinea eunucilor să-i aleagă o tovarășă de pat potrivită. Noaptea aceasta însă era diferită. În seara aceasta decisese să-și aleagă singur o parteneră.

Femeile luară poziția de drepți lângă divane, încercând cu disperare să-și aranjeze părul ciufulit, să-și lingă buzele și să arate cât mai ispititoare și seducătoare, deși ochii le erau încă amețiți și umflați de somn.

În momentul în care silueta statuară a sultanului se ivi în prag, își coborâră capetele și se înclinară la unison. Farouk trecu printre ele de parcă nici nu le-ar fi văzut, straiele lui lungi biciuindu-i gleznele cu fiece pas hotărât. Femeile schimbară priviri speriate pe sub gene când trecu pe lângă ele, iar cele care îndrăzniră să tragă cu ochiul spre chipul lui negru de furie își regretară indiscreția.

În noaptea aceasta sultanului nu-i stătea mintea la romantism, ci la crimă.

Capitolul 25

Farouk dădu buzna în alcovul lui Poppy, smulse perdeaua din cârlige dintr-o singură smucitură furioasă, iar expresia de pe chipul lui o făcu să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greșeală teribilă, poate chiar fatală.

Cartea de sonete pe care o citea îi alunecă din degetele inerte când îl văzu oprit în uşă, cu răsuflarea întretăiată şi cu o privire extrem de dubioasă, un amestec de uşurare şi furie. Părea că se aşteptase să nu găsească pe nimeni în alcov – sau pe canapea.

Farouk se puse din loc în mişcare, iar ea sări în cealaltă parte a divanului, fiecare instinct avertizând-o că dacă îi păsa cât de cât de viaţa ei, ar face bine să stea cât mai departe de acest bărbat.

Dar era un alcov foarte mic.

Iar el era un bărbat foarte masiv.

Călcă direct pe otomanul ei, lăsând o urmă impresionantă de bocanc în mijlocul aşternuturilor de mătase. O apucă de umeri, o lipi de perete cu uşurinţa cu care un colecţionar împunge un fluture cu acul. Poppy se simţise întotdeauna ca un bizon mare şi împiedicat în preajma Clarindei, dar acum parcă fusese un fulg delicat şi uşor sub atingerea lui. Îi trecură prin minte tot felul de lucruri năzdrăvane pe care i le-ar putea face dacă ar leşina şi ameţi şi mai tare.

– Unde sunt? tună el.

Poppy clipi cu inocenţă din spatele ochelarilor.

– Cine?

El îşi coborî capul şi o săgetă cu privirea.

– Oh! Te referi la Clarinda şi la căpitanul Burke. Dacă nu mă înşel, cred că sunt pe drumul de întoarcere spre Anglia.

Deşi statistic nu credea că este posibil, mărturisirea ei îl înfurie şi mai tare. Revărsă un torent de vorbe guturale în arabă, dar la un moment dat comută înapoi pe engleză.

– Şi atunci, pentru numele lui Allah, ce mai cauţi aici? De ce nu te-au luat inconştienţii ăia cu ei?

Poppy îşi semeţi bărbia. Chiar nu exista nimeni pe planeta asta care să o creadă în stare să-şi decidă propria soartă.

– Pentru că nu am vrut să merg. Mie îmi place aici. Pot să stau să citesc cât am chef şi nu-s obligată să port corsete sau încălţări care mă strâng. Curajul îi păli când privirea lui grea dansă pe suprafaţa rochiei din satin, penetrând parcă moliciunea neîncorsetată de dedesubt. Şi-n afară de asta, îmi plac foarte mult plăcintele ktefa. Mă îndoiesc sincer că la patiseriile sau brutăriile din Londra se prepară ktefe cât de cât decente.

Farouk o zgâlțâi puțin, dezvelindu-și dinții care erau incredibil de albi în comparație cu barba neagră.

– Nu ți-a trecut prin cap că te expui unui risc foarte mare? Dacă mă hotărăsc să mă răzbun pe tine și te arunc în temnițele mele sau să te predau gărzilor mele să facă ce poftesc cu tine?

Poppy știa că teoretic ar fi trebuit să înceapă să se vaiete îngrozită precum o fecioară speriată în fața unor asemenea amenințări.

– Mi-era mai frică să nu-mi bați niște piroane încinse în unghii sau să mă tai bucățele cu una din săbiile tale și să mă dai la crocodili. Râdea atât de tare încât noroc că o ținea de umeri, pentru că altfel s-ar fi prăbușit. Ai crocodili, nu-i așa? Dacă n-ai, atunci ai putea să mă arunci puilor de tigru, deși aș îndrăzni să afirm că le va lua ceva timp să mă termine pentru că sunt destul de mare și ei sunt doar niște pisicuți în creștere.

Farouk se încruntă înfiorător spre ea, de parcă ar fi vrut s-o sfâșie pe loc cu colții. Se abținu, o luă de mână și porni către ușă.

– Unde mergem? tresări ea, întrebându-se dacă nu cumva o luase gura pe dinainte, iar acum el avea să-și scoată sabia și s-o taie cu mânușele lui ca s-o arunce la crocodili.

– Să o găsim pe perfida ta de prietenă și pe iubitul ei.

– Dar căpitanul Burke nu este...

– Iar când îi găsesc, o să le arăt eu ce înseamnă să fie atât de inconștienți să lase o femeie ca tine cu un bărbat ca mine. Farouk o trase peste pat, dându-i clar de înțeles că n-avea nici un rost să mai protesteze.

Trecură valvârtej prin sala haremului, nelăsându-i altă variantă decât să se împiedice în urma lui, iar femeile tăcură și rămaseră cu gurile căscate de uimire la vederea celor doi. Amuzată de privirile lor contrariate, care îi aminteau foarte tare de fețele fetelor de la seminarul domnișoarei Throckmorton, Poppy nu putu să se abțină să nu se oprească o secundă locului, cât să le zâmbească cu îngâmfare și să le facă un semn din vârful degetelor înainte ca Farouk să o smucească pe ușă afară.

Armăsarul se avântă pe cărarea stâncoasă care ducea spre mare, lăsând silueta întunecată a fortăreței lui Farouk în urmă. În mod normal, Clarinda ar fi fost îngrozită, dar de data aceasta era într-o stare de euforie. Ar fi putut alerga bucuroasă noaptea

cu brațele încolăcite în jurul taliei lui Ash, cu sânii plini lipiți de spatele lui cald.

În sfârșit se simțea eliberată. Această libertate nu avea nimic în comun cu evadarea din colivia cu zăbrele de aur a lui Farouk. Întotdeauna se simțise liberă când îl ținea în brațe pe Ash. El nu se așteptase niciodată ca ea să fie altceva decât era. Putea fi răutăcioasă, încântătoare sau irascibilă ca o pisică udă și tot putea fi sigură că el o adoră. Sau cel puțin așa crezuse până în momentul în care el ieșise din viața ei.

Își prinse palmele peste musculatura care îi zvâcnea pe abdomen și își întoarse fața spre vânt, pregătită să lase uitării acel moment din trecut și fortăreața lui Farouk și să-l îmbrățișeze pe acesta. Deja trecuse prin prea multe cât să fie conștientă acum că acesta ar fi putut fi singurul de acest gen pe care să-l împartă cu el. Vântul îi smulse gluga mantiei, iar părul i se revărsă liber în panglici de argint.

Părăsiră drumul, iar Ash mână armăsarul într-un arc larg, apoi goniră de-a lungul liniei țărmului. Razele lunii înghețau spuma valurilor care se spărgeau de malul nisipos. Armăsarul goni cu mare zgomot pe plajă, copitele lui trimițând intermitent o pulbere fină de nisip și stropi de apă. Plămânii Clarindei se umplură cu miros de mare, cu gust pur și sărat care spăla orice urmă de lemn de santal și iasomie.

Aveau să reușească. Aveau să fie liberi.

Așa își îngădui să-și închipuie până când răsună prima împușcătură. Inima i se urcă în gât. Se roti în șa. Nu reuși să vadă nimic altceva decât pe Luca și Yasmin, călare pe cămila care se străduia din răsputeri să țină ritmul cu armăsarul.

Cel de-al doilea glonț îi zbârnâi pe lângă ureche și aterizâ într-un vârtej de nisip la câțiva metri în fața lor.

Spre surprinderea Clarindei, Ash începu să tragă de hățuri, iar calul fu nevoit să încetinească până la ritmul de galop mic.

– Trag în noi! țipă ea. Trebuie să gonim mai repede, nu mai încet!

– Astea au fost doar focuri de avertizare, strigă și el. Dacă voiau să ne nimerească, acum am fi fost morți deja.

– Păi şi care-i planul tău? Să le simplificăm sarcina şi să stăm în calea gloanţelor până se vor decide să nu mai tragă focuri de avertizare?

Încetiniră şi mai mult, iar Luca trase cămila în aceeaşi linie cu ei, cu Yasmin extrem de îngrijorată pentru viaţa ei.

– Ce mama naibii faci, şefu'? strigă ea. Deja tropotul copitelor se auzea clar în spatele lor şi din ce în ce mai tare cu fiecare secundă irosită. În ritmul ăsta n-o să ne putem distanţa de ei.

Ash se întoarse spre prietenul lui cu o expresie feroce, pe care Clarinda nu i-o văzuse niciodată.

– Nu pot să risc să-i las să tragă asupra ei. Nu risc aşa ceva. Chiar dacă ne prind pe noi, măcar ea va scăpa cu viaţă.

– Pentru cât timp? Strigătul panicat al lui Luca oglindea perfect gândurile mohorâte ale Clarindei.

Nefiind deloc în dispoziţia de a purta vreo discuţie, Ash trase hăţurile şi întoarse armăsarul astfel încât să fie cu faţa spre urmăritori. Bestia ageră se ridică pe picioarele de dinapoi şi îşi agită labele din faţă, obligând-o pe Clarinda să se agaţe şi mai bine de Ash, ca să nu aterizeze cumva în fund. Ash restabili controlul asupra animalului cu o simplă strângere din coapse, efectuată cu mare eficacitate.

Înjurând când în italiană, când pe ţigăneşte, Luca urmă exemplul lui Ash, ghidând cămila într-un cerc care numai cerc nu era şi aproape aruncând-o din şa pe Yasmin, care se dovedi pricepută la înjurat într-o singură limbă.

Apoi singurul lucru pe care îl mai putură face fu să îl aştepte pe Farouk împreună cu călăreţii lui să ajungă la ei.

Capitolul 26

Farouk îşi luase doar doisprezece soldaţi din gardă cu el. Clarinda nu era sigură dacă asta însemna că era foarte încrezător în el sau că îşi disprețuia cu adevărat adversarii.

În timp ce călăreţii se apropiau, Ash o mai surprinse o dată când descălecă şi se întinse să o ajute să coboare pe picioarele ei.

– Aş prefera să fiu cu picioarele pe pământ când am în faţă un adversar decât să văd cum calul de sub mine este împuşcat, murmură el, iar mâinile îi poposiră pe talia ei. Deşi am o presimţire că Farouk m-ar împuşca pe mine înainte să tragă în calul acesta.

Ash avea dreptate, se gândi Clarinda. Confruntarea faţă în faţă a adversarului avea un iz oarecum reconfortant. Cel puţin până când Ash o împinse în spatele lui, de unde trebui să-şi cocoaţe gâtul ca să vadă ceva peste umerii lui laţi.

Călăreţii se năpustiră asupra lor precum vulturii, cu robele învolburate în spatele lor. Chipurile le erau întunecate şi ameninţătoare pe sub eşarfele kaffiyeh legate în jurul frunţilor. Când Clarinda remarcă că printre ei se număra şi unchiul lui Farouk, Tarik, tot sângele i se scurse din inimă.

Farouk călărea un roib falnic care ar fi putut câştiga orice cursă de la Newmarket. Doar în momentul în care îşi struni calul Clarinda putu observa snopul învăluit în mantie din braţele lui. O mână palidă apăru de undeva ca să-şi dea gluga jos, urmată de nişte ochelari pe care luna îi deconspiră ca având rame de sârmă.

– Poppy? şopti Clarinda, nevrând să-şi creadă ochilor. Instinctiv vru să se ducă spre ea să se asigure că prietena ei era teafără. Braţul lui Ash o ţintui pe loc, blocându-i calea.

Înainte ca oricine altcineva să poată spune ceva, Yasmin oftă teatral din spinarea cămilei.

– Am fost o nebună să fug. Trebuia să ştiu că nu mă va lăsa niciodată să plec.

Farouk se uită chiorâş la ea.

– Yasmin, tu eşti? Ce cauţi aici?

Yasmin rămase cu gura căscată, dar se revoltă imediat.

– Nici măcar nu mi-ai remarcat lipsa?

– Mă scuzi, răspunse Farouk cu o nuanţă vădită de sarcasm, dar n-am avut timp să stau să-mi număr concubinele înainte de a pleca. Grajdul mi-a fost prădat şi am fost mult prea ocupat cu număratul cailor!

– Ptiu! De-aia nu mai pot fi concubina acestui bărbat. Îi pasă mai mult de cai decât de femeile lui! Yasmin îşi încolăci mâinile în jurul taliei lui Luca şi începu să se frece de el ca o pisică flămândă. Azi ai noroc, ţigane. Tocmai m-am decis ca până la urmă să mă căsătoresc cu tine.

– Ciudat, spuse Luca, pentru că nu-mi aduc aminte să te fi cerut de nevastă. Dar dacă vei continua să faci ce faci acum, s-ar putea să te cer.

Farouk descălecă, ajungând la acelaşi nivel cu Ash şi lăsând-o pe Poppy sus pe cal. Privirea lui plină de dispreţ o cuprinse întâi pe Clarinda, apoi calul, după care trecu la Ash.

– În sfârşit mi-am dat seama ce ticălos eşti, Burke, dar nu am crezut că eşti şi hoţ pe deasupra.

– Nu mi-ai spus tu odată că dacă îmi doresc ceva ce este al tău nu trebuie decât să-ţi cer?

Farouk mijii ochii, iar sclipirea aceea le reaminti tuturor cât de periculos putea fi.

– Nu mi-ai cerut.

Tarik se dădu jos de pe cal şi porni spre ei.

– Îţi pierzi vremea certându-te cu ghiaurii ăştia. De ce nu-i omori ca să terminăm odată cu toată tevatura asta?

– Linişte! tună Farouk. Dacă am nevoie de sfaturile tale, atunci ţi le voi cere! Până atunci, ar fi mai bine să nu-ţi mai răceşti gura de pomană.

Deşi spumega încă de furie, Tarik nu era atât de nesăbuit încât să ignore avertismentul nepotului său.

Farouk dădu din cap spre Clarinda.

– Ai riscat totul pentru această femeie. Crezi că merită?

Ash ridică indiferent un umăr.

– Pentru mine valorează mai mult decât crezi. Dacă nu o returnez bărbatului care m-a angajat s-o salvez, atunci nu-mi mai iau restul de bani pe care mi-i datorează.

Deşi bănuia că Ash blufa, cuvinte lui tot o durură.

– Carevasăzică eşti şi ticălos, şi hoţ, şi mincinos, spuse Farouk.

– Căpitanul Burke spune adevărul, interveni Clarinda, ieşind din spatele lui Ash. Nu este iubitul meu. Sunt logodită cu fratele lui – Maximilian Burke, duce de Dravenwood.

– Era pe drum spre nunta lor atunci când scârboşii aceia de corsari ne-au atacat corabia, sări şi Poppy în ajutor.

Cuvintele lui Poppy avură darul de a atârna mai mult în balanţă, iar Farouk păru că le dă crezare. Din nefericire, nu se calmă deloc.

– Ai fi putut menționa în treacăt că ești a altuia când te-am întrebat dacă vrei să fii soția mea, îi spuse el Clarindei.

– Din ce-mi aduc eu aminte, răspunse ea pe un ton zeflemitor și sfidător, nu m-ai întrebat. Mi-ai adus la cunoștință. Iar pentru că știam că singura cale pe care o puteam urma era să-ți devin una dintre concubine, m-am decis să joc pe cartea asta. Dacă ți-aș fi spus că sunt deja logodită m-ai fi lăsat să plec?

Farouk căzu pe gânduri un moment, dar tăcerea lui se prelungi până când fu clar ce ar fi ales. Îi cercetă pe amândoi, chibzuind cu mare atenție.

– Prea bine, Burke, spuse el într-un final. Dacă femeia asta nu înseamnă nimic pentru tine, atunci n-ar trebui să te deranjeze dacă o duc înapoi la palat. O să-ți plătesc de două ori mai mult aur decât îți datorează logodnicul ei, după care vei fi liber să pleci pe drumul tău. Și pentru că mă simt generos, îți las până și calul.

– Și cămila? se interesă Luca. Pot să păstrez cămila? Yasmin apucă un pliu de carne de sub coaste și îl ciupi cu răutate, drept pentru care se văzu nevoit să continue printre icnete. Și concubina.

Farouk îl ignoră și se întoarse spre gărzi.

– Luați-o.

Două dintre gărzi descălecară, dar nu apucară să facă decât un pas spre Clarinda, pentru că Ash o prinse de mijloc și o lipi de el. Ca prin minune, în mână îi apăru un pistol îndreptat direct către inima lui Farouk.

– Un fir de păr să-i atingi și ești un om mort.

Imediat, în mâinile gărzilor lui Farouk se materializară cu aceeași viteză o artilerie ce includea pistoale, iatagane și chiar și o toporișcă. Cei doi se studiară cu răceală. Amândoi știau că Ash era depășit masiv numeric. Dacă trăgea în Farouk, Clarinda ar fi murit oricum.

– Ia-mă pe mine, spuse Ash cu îndârjire. Dacă ai nevoie de o bucată de carne mânjită cu sânge, o poți jupui de pe spatele meu. Sau îmi poți zbura capul de pe umeri. Nu-mi pasă ce-mi faci. Doar las-o pe ea în pace.

– Nu! strigă Clarinda, încercând să se smulgă din brațele lui Ash. Merg cu tine! Fac tot ce vrei! Dar să nu-i faci lui rău!

Ultimul răspuns la care se aşteptaseră din partea lui Farouk fu un hohot mare de râs.

– Nu mă pot hotărî care dintre voi doi este mai nebun. Ea vrea să-şi sacrifice trupul pentru tine, chiar când tu îţi oferi viaţa în schimbul ei. Ce privelişte mişcătoare – şi cumva înfiorătoare. Îşi clătină dezaprobator capul spre Clarinda. Dumnezeul vostru va trebui să-l aibă în pază pe bietul tău logodnic dacă te iubeşte aşa cum te-am iubit eu.

– Nu m-ai iubit niciodată! Nemaivrând să se ascundă în spatele nici unui bărbat, Clarinda reuşi în cele din urmă să se rupă din braţele lui Ash. Oh, m-ai dorit şi poate chiar ai ţinut la mine. Dar nu m-ai iubit niciodată.

Nările lui Farouk se umflară din pricina acestor injurii, mai ceva ca ale armăsarului său.

– Cum poţi tu – o biată femeie – să pretinzi că ştii ce simt eu – Semeţul Sultan al El Jadidei?

– Cum te simţi acum, Farouk? Clarinda făcu un pas spre el, iar Ash fu nevoit să lase pistolul în jos. Te simţi ca şi cum cineva ţi-a luat unul dintre pumnalele tale mari şi ţi l-a înfipt direct în inimă? Stai să plângi cu faţa ascunsă în pernă până când adormi epuizat într-un sfârşit, iar când te trezeşti de dimineaţă o iei de la capăt cu plânsul? Mai făcu un pas, pe deplin conştientă că Ash îi sorbea fiecare cuvânt prin care îşi descria cele mai întunecate ore ale vieţii. Visezi la o zi când vei putea să respiri din nou fără să simţi că ai înghiţit un sac de praf? Se opri chiar în faţa lui şi îl împunse cu degetul în pieptul masiv. Pentru că asta este dragoste. Şi aşa se simte cineva când persoana iubită pleacă din braţele tale. Îşi clătină cu amărăciune capul în faţa lui, amintindu-şi de toate ocaziile în care îşi arătase bunătatea faţă de ea. Nu ţi-am frânt inima, Farouk. Doar ţi-am dat o lovitură în orgoliu.

Farouk se încruntă o clipă spre ea, apoi îşi agită frustrat mâinile.

– Ce să fac cu voi doi? Ar trebui să vă las să-mi insultaţi mândria şi onoarea strămoşilor fără să mă răzbun? Iar dacă vă las liberi acum, cum voi mai putea vreodată să-mi ţin capul sus în faţa poporului meu?

Nimeni nu observase că Poppy se dăduse jos de pe roib până când se agăţă de mâneca robei lui Farouk.

– Cred că am găsit o soluție pentru dilema ta, maiestate. Poți să mă iei pe mine în locul ei.

– Poppy, nu! țipă Clarinda, îngrozită de consecințele sfidării ei.

Poppy făcu abstracție de Clarinda și continuă să vorbească cu Farouk de parcă erau singurii doi oameni de pe plajă.

– Nu tu mi-ai spus că nu contează ce femeie ai în pat? Și gândește-te cât de răzbunător vei apărea în ochii celorlalți când toată lumea va crede că ai furat-o pe cea mai bună prietenă a Clarindei din brațele ei și ai forțat-o să-ți devină concubină ca să o pedepsești pe Clarinda pentru că a fugit cu căpitanul Burke. Ochii lui Poppy sclipiră în spatele ochelarilor, iar vocea îi coborî la o șoaptă. Poți să mă legi în lanțuri câteva nopți în temniță, dacă asta te va face să arăți mai malițios.

Farouk se uită lung și inexpresiv la Poppy, după care făcu un pas amenințător spre ea.

– Tentativa ta de a-ți cruța prietena de mânia mea este nobilă, domnișoară Montmorency. Dar dacă crezi că vei scăpa atât de ușor, te înșeli. Vizibil alarmată de privirea din ochii lui, Poppy începu să se retragă. El o urmări pas cu pas, dominând-o cu silueta sa impunătoare. Îmi subestimezi setea de răzbunare. Nu vreau să te fac concubina mea. O să devii soția mea. Clarinda rămase cu gura căscată, iar el continuă să o urmărească pe Poppy. În acest fel vei plăti toată viața pentru fărădelegile comise de prietena ta.

Poppy se opri pe loc și își înfipse bine picioarele în nisip și își propti mâinile în șoldurile ei generoase.

– Contrar credinței generale, am și eu mândria mea. Ce te face să crezi că mă voi înjosi să accept așa o propunere romantică și sinceră?

– Asta. Farouk o trase în brațe și o sărută fără nici un fel de reținere de politețe pe care o arătase Clarindei de fiecare dată. Clarinda și Ash schimbară o privire stupefiată și până și Luca rămase fără cuvinte.

Yasmin își dădu ochii peste cap.

– Mi se pare un târg cinstit. Neghioaba este cât noi două la un loc.

Sărutul dură atât de mult, încât gărzile lui Farouk începură să se foiască jenate și să-și pironească privirile în pământ. Toți știau

că Farouk nu-şi făcea griji că vreunul dintre ei va deconspira faptele la care fuseseră martori în noaptea aceasta. Erau prea ataşaţi de limbile lor.

Farouk se desprinse în cele din urmă de Poppy, apoi îi mângâie părul pe spate şi o privi în ochi cu cea mai profundă tandreţe.

– Răspund pentru femeile care sunt deja sub aripa mea protectoare. Nu voi putea să te tratez ca pe singura mea soţie în tradiţia poporului tău, dar îţi jur pe sângele străbunilor mei că vei fi ultima soţie pe care mi-o voi lua.

Poppy pufni.

– Bine, în acest caz răspunsul meu este da.

Clarinda era cât pe-aici să creadă că şi-a pierdut minţile, dacă dintr-odată câteva piese de puzzle nu s-ar fi potrivit brusc la locul lor.

– Ia staţi puţin, zise ea.

Farouk şi Poppy se întoarseră spre ea, ca doi copii care tocmai fuseseră prinşi cu mâinile în borcanul cu biscuiţi.

Clarinda întinse un deget acuzator spre Farouk.

– În dimineaţa aceea în haman când tot vorbeai despre un singur suflet pereche pentru un bărbat şi despre alegerea ei care este ca îmbrăţişarea şi acceptarea destinului, nu te refereai la mine, aşa-i?

Farouk se încruntă contrariat.

– Tu de unde ştii ce-am discutat?

– Nu contează. Clarinda îşi îndreptă atenţia către Poppy. Iar coşul ăla mare de ktefa pe care Farouk l-a trimis la harem, nici ăla nu era pentru mine, nu? Pentru tine era. Te curta pe tine pe la spatele meu, aşa e? Clarinda îl atenţionă pe Farouk cu degetul. Pezevenghi ce eşti! Ar trebui să-ţi fie ruşine!

El făcu ochii mari.

– Dar văd că nu ţi-e absolut deloc. Iar tu, Poppy, eşti o şmecheră şi jumătate! exclamă Clarinda, nemaiputând să-şi ascundă încântarea pentru că lucrurile luaseră o turnură atât de neaşteptată. În sfârşit ai găsit un secret pe care să-l poţi ţine!

Drept răspuns, Poppy mimă că îşi încuie buzele lucioase cu o cheie invizibilă, pe care o aruncă apoi peste umăr. Farouk o cuprinse de umeri ca şi cum ar fi fost cel mai natural gest, apoi îşi mută privirea fermă spre Clarinda şi Ash.

– De vreme de domnişoara Montmorency a fost atât de mărinimoasă să vă plătească datoria, sunteţi liberi să plecaţi. Dar calul îl vreau înapoi, zise şi făcu semn unei gărzi. Puteţi lua roibul.

– Ai înnebunit? ţâşni Tarik spumegând de furie. Nu pot să cred că ai de gând să-l laşi să scape! Zău aşa, poate chiar el este cel care a atentat la viaţa ta! Nu ţi-a răsărit în cale chiar în ziua în care ai fost prima dată atacat de asasini? Şi n-a fost el în curte în ziua în care bolovanul acela a fost cât pe-aici să te strivească?

– El a fost cel care m-a salvat, sublinie cu calm Farouk.

Tarik se roti pe călcâie şi îl arătă acuzator pe Luca.

– Şi el? Unde era şacalul ţigan când a căzut bolovanul? Ştie cineva?

– Există o anume sclavă încântătoare care ar putea să depună mărturie cam pe unde m-am învârtit în după-amiaza aceea, îi replică Luca.

Ash făcu un pas înainte şi spuse calm:

– Poate ar trebui să te întrebi şi tu unde a fost unchiul tău în acea zi.

Tarik îl privi uimit un minut, apoi se răsti iar.

– Nu-i da ascultare! Cum de ţi-ar putea trece măcar prin cap să pleci urechea la ce spun păgânul ăsta şi târfa lui? Deja au dovedit că nu sunt deloc sinceri. Împroaşcă doar otravă şi minciuni de pe buzele alea!

Farouk îl privi cu precauţie pe Ash.

– Ce vrei să spui?

Ash dădu din umeri.

– Uneori duşmanii nu se află dincolo de zidurile casei lui.

Farouk se întoarse încet spre unchiul său, consternarea de pe chip fiindu-i repede înlocuită de o furie oarbă.

– Tu? Tu ai vrut să-l ucizi pe unicul fiu al propriului tău frate? Sânge din sângele tău?

Tarik făcu un gest a lehamite.

– Asasinii nu trebuiau să te ucidă. Realiză o clipă prea târziu ce greşeală făcuse. Toată culoarea i se scurse din obrajii până atunci roşii de furie. Trebuiau doar să te rănească. Să te facă să te înfurii.

Judecând după sclipirea ucigaşă din ochii de obsidian ai lui Farouk, Tarik tocmai îşi îndeplinise cel mai extravagant vis.

– Şi bolovanul? Şi ăla trebuia doar să mă rănească?

– Am calculat greşit. Erai mult mai aproape de zid decât mi s-a părut. Nu înţelegi? insistă Tarik, retrăgându-se un pas de lângă nepotul lui. A fost pentru binele tău. Pentru binele El Jadidei. Trebuia să-ţi atrag atenţia asupra pericolelor care pândesc din toate părţile. Trebuia să te fac să înţelegi că nu-ţi poţi permite luxul de a-ţi trimite la plimbare gărzile sau de a negocia cu cei care vor să-ţi facă rău şi să-ţi ia ce este al tău. Singura modalitate prin care un bărbat poate demonstra că este un leu adevărat al El Jadidei nu este prin tratate sau prin invitaţii la cină a duşmanilor, ci pe câmpul de luptă cu sabia în mână şi cu un strigăt de luptă pe buze.

– Aşadar m-ai fi lăsat să-i atac pe vecinii noştri nevinovaţi în timp ce adevăratul duşman stătea la masa mea şi mânca cu mine?

O împinse cu blândeţe pe Poppy la o parte, apoi luă un iatagan din mâna unei gărzi şi se îndreptă spre unchiul său cu buza de sus curbată a dezgust. Tarik sări cât colo, dar nu avea unde să se ascundă de umbra impunătoare a nepotului său.

– Te rog, fiule! Te implor să ai... milă...

– Nu sunt fiul tău.

Farouk ridică arma, iar tăişul sclipi sub razele lunii. Ash o trase din nou pe Clarinda în braţele lui, îngropându-i faţa în pieptul lui. Ea se agăţă de roba lui şi îşi strânse ochii, dorindu-şi ca urechile să nu-i audă sunetul care urma să se producă în scurt timp.

În schimb auzi vocea binedispusă a lui Poppy.

– Mă gândesc, maiestate, dacă la noapte n-o să fiu înlănţuită în temniţă, atunci o să ai un loc liber acolo. Şi ce alt mod mai fericit pentru ca El Jadida să păşească într-o eră nouă decât să le arăţi supuşilor tăi că mila nu este un semn de slăbiciune ci de putere din partea conducătorului.

Clarinda îndrăzni să arunce o privire pe furiş spre Farouk, crezând că acesta o va mustra pe Poppy – o biată femeie – pentru că îşi permisese să intervină în treburile lui.

Farouk coborî încet sabia, iar mârâitul lui furios se transformă într-un rânjet plin de dispreţ.

– Luaţi-l pe trădător din faţa mea.

Tarik se prăbuşi în nisip, bolborosind în arabă. Două dintre gărzi îl înhăţară şi îl târâră până la unul dintre caii lor, iar Farouk se întoarse din nou cu faţa spre Ash şi Clarinda.

– Înainte să plecaţi, îi spuse el lui Ash, aş dori să mai discut ceva cu domnişoara Cardew. În particular.

Ash îşi strânse mâinile în jurul ei, dar Clarinda îi spuse să nu-şi facă probleme şi se eliberă cu delicateţe din braţele lui.

Ash îşi încrucişă braţele pe piept şi îi privi cum se plimbă pe marginea apei, fără să-şi dezlipească o clipă privirea de la ea.

Farouk îşi puse uşor mâinile pe umerii ei şi o privi cu un amestec dulce-amar de tandreţe şi regret.

– Voiam să-ţi spun că ai avut dreptate. Nu te-am iubit niciodată. Dar mi-ai plăcut foarte, foarte mult. Până la apariţia ta, nici nu-mi trecuse prin cap că o femeie ar putea fi altceva decât un trup care să-mi încălzească patul. Care ar putea să-mi fie prietenă. Dar tu ai fost altfel.

Clarinda îi zâmbi.

– Dacă o vei răni cumva pe Poppy – inclusiv dacă îi vei frânge inima – nu îţi voi mai fi prietenă. Şi îţi dau cuvântul de onoare că pot fi şi cel mai redutabil duşman.

Privirea pe care el o aruncă în direcţia lui Poppy îi demonstră că pericolul să se întâmple aşa ceva era foarte mic.

– Îi voi preţui inima ca pe cea mai minunată comoară, pe care o voi păzi cu viaţa mea. Jur pe onoarea strămoşilor mei.

Ridicându-se pe vârfuri, Clarinda îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi îl îmbrăţişă scurt dar foarte pătimaş.

– Mulţumesc, şopti ea, surprinsă să constate că emoţia o sugruma de gât. Pentru tot.

Farouk se întoarse lângă Poppy în timp ce Clarinda se duse direct la Ash, bucurându-se în sfârşit de briza uşoară şi de murmurul valurilor care se spărgeau de nisip. Una dintre gărzi schimbă armăsarul cu roibul în timp ce ea îşi luă rămas-bun de la Farouk.

Ţinând frâiele calului, Ash o întâmpină cu ochii de culoarea chihlimbarului la fel de opaci ca nisipul.

– Preţ de o clipă am crezut că te-ai răzgândit şi că te-ai dus să îl implori pe Farouk să te reprimească în haremul lui.

–Zău așa, căpitane Burke, zise ea, neputându-și stăpâni un zâmbet ironic, pentru un bărbat care-și face doar datoria, ești mult prea gelos.

Capitolul 27

Clarinda stătea pe o piatră în apropierea unui izvor care curgea lin și privea cerul. După lunile petrecute în captivitate, întinderea vastă de stele i se părea aproape prea copleșitoare. Când zăriseră prima dată peticul de oază sub lumina lunii după ce își croiseră cu greu drum prin nisipurile mișcătoare ale deșertului mai bine de trei ore, crezuse că este un miraj, o înșelăciune jucată de mintea ei obosită. Pe măsură ce se apropiaseră, oaza nu se evaporase, ci se întinsese din ce în ce mai mult și mai încântător. Apa era mărginită într-o parte de palmieri bogați, iar în cealaltă de panorama sclipitoare a nisipului și cerului.

Cu binecuvântarea lui Farouk întorseseră spatele coastei și se îndreptaseră spre deșert. Dacă vreunul dintre ei se gândise că este cam ciudat că sultanul pornise în urmărirea lor împreună cu garda sa pentru a le aduce apă și provizii, inclusiv un cort micuț, fuseseră suficient de discreți cât să nu menționeze acest lucru. Îi mulțumiseră pentru generozitate și așteptaseră răbdători în timp ce Clarinda își lua a doua oară rămas-bun printre lacrimi de la Poppy.

Era noapte și se lăsase răcoare, așa că Clarinda își retrase mâinile în mânecile mantiei și începu să și le frece pentru a se mai încălzi. Avea să-i fie foarte dor de prietena ei loială, mai mult decât putea spune. Poppy îi promisese că îl va convinge pe Farouk să se întoarcă în Anglia ca să-i facă o vizită în cel mai scurt timp posibil. Având în vedere privirile topite sincere pe care sultanul i le arunca prietenei ei, Clarinda nu avea nici un motiv să se îndoiască de cuvintele lui Poppy. Își scutură capul, minunându-se încă o dată de căile misterioase pe care umbla inima.

Și inima ei bătu cu putere în piept în momentul în care auzi nisipul foșnind sub niște pași undeva în spatele ei. Ash își dădu roba

pe care o purtase pe parcursul drumului jos și i-o așeză pe umeri, învăluind-o în mirosul cald și masculin de mosc.

– Mulți nu știu cât de frig este în deșert noaptea, spuse el, proptindu-și un picior pe piatra pe care stătea ea. Își dădu capul pe spate ca să privească cerul, iar profilul lui se contură la fel de enigmatic ca și chipul luminos. Se schimbase înapoi cu pantalonii de călărie și cămașă și-și suflecase mânecile care-i dezvăluiau antebrațe puternice acoperite fin de un păr cafeniu.

Deși cortul fusese ridicat în cealaltă parte a apei, sub acoperișul oferit de frunzele palmierilor, vocea ascuțită a lui Yasmin plutea cu ușurință prin liniștea nopții deșertice.

– Ești un porc și un câine. Mama ta a fost o scroafă, iar taică-tu un câine!

– Ah, *cara mia!* Cum să nu te ador când vorbești așa de frumos cu mine!

Răspunsul plin de tandrețe al lui Luca fu urmat de un țipăt ofensat al lui Yasmin, apoi de zdrăngănitul unei oale sparte.

După care se așternu o liniște care nu prevestea nimic bun.

– Se ceartă de când am părăsit coasta. Crezi că în sfârșit s-au omorât unul pe celălalt? întrebă Clarinda, mai îngrijorată de soarta lui Luca decât de Yasmin.

– Îndrăznesc să susțin că vor muri unul în brațele celuilalt înainte de ivirea zorilor, replică criptic Ash. Sau cel puțin înainte să ajungem la tabăra lui Max.

– Max? repetă Clarinda, luată complet prin surprindere. Maximilian este aici? În Maroc?

Ash dădu din cap că da.

– Și-a stabilit tabăra cu oamenii lui chiar la marginea Marrakech-ului. Nu ne ia mai mult de trei zile să ajungem acolo.

Trei zile, repetă Clarinda în gând, iar cuvintele îi amorțiră inima.

În tot acest răstimp și-l închipuise pe logodnicul ei stând la loc sigur în spatele vreunui birou de la avanpostul său din Birmania, nu într-un cort aflat la trei zile de locul în care era ținută captivă în haremul lui Farouk. Presupuse că Ash va trebui să o transporte în Birmania cu o corabie. Crezuse că vor petrece zile – și nopți – lungi și lenețe împreună pe mare înainte de a reveni pentru totdeauna la viața ei.

Trei zile nu erau decât o fărâmă de timp după un deceniu de aşteptare. Până nu îl văzuse materializându-se precum un miraj în curtea lui Farouk, Clarinda nici nu-şi dăduse seama că încă îl mai aştepta. Chiar crezuse că depăşise momentul şi că privea spre viitor. Spre un viitor alături de Max. Un viitor fără Ash.

Iar acum se părea că exact de asta avea să aibă parte.

– Max şi cu mine, zise Ash cu ochii tot spre cer, nu ne-am înţeles întotdeauna, dar o să-ţi fie un soţ bun. De nădejde şi sincer.

– Ştiu, zise ea, incapabilă să-l contrazică, chiar dacă o durea.

– Nu va trebui să-i arunci cu nimic în cap doar ca să-i atragi atenţia sau să-ţi faci griji că va fugi în celălalt capăt al lumii pentru a-şi urma nu ştiu ce vis ridicol.

– De aceea m-ai părăsit? Se străduia să-şi păstreze vocea senină pentru a-şi masca durerea din inimă. Ca să vezi locuri ca acesta? Locuri nemaipomenite pe care le-ai fi ratat dacă ne-am fi mutat şi locuit în mansarda aceea?

– Am văzut nişte creaturi în pădurea tropicală din India atât de nemaipomenite şi de rare încât nimeni nu le-a mai rostit numele de pe vremea când trăiau în grădina raiului. Am călărit un elefant prin savana africană în care nu este decât iarbă cât vezi cu ochii. Am văzut soarele răsărind şi apunând peste piramidele din Giza. Am călătorit peste tot în lume şi am văzut privelişti atât de minunate pe care majoritatea oamenilor nici nu le visează măcar.

Clarinda se ridică cu faţa spre el, iar mantia îi alunecă de pe umeri. În acel moment nu mai existau nici fantoma trecutului, nici năluca viitorului. Nu mai existau întrebări şi nici regrete. Exista doar această noapte, acest loc – o oază paradiziacă în nisipurile mişcătoare al timpului.

– Este adevărat ce scriu ziarele de scandal despre tine, căpitane Burke? Că atunci când ai salvat-o pe prinţesa indiană, ai refuzat o avere în aur şi pietre preţioase?

– Da. Privirea lui poposi pe buzele ei. Şi doar pentru plăcerea unui sărut.

– Păi şi cine sunt eu să refuz o asemenea răsplată? zise încet Clarinda. După o clipă de ezitare, Ash îi cuprinse faţa în palmele calde şi îşi uni buzele cu ale ei. În secunda în care buzele lor

se atinseră, Clarinda știu că nici unul dintre ei nu se va mulțumi cu un simplu sărut.

Dar și în aceste condiții, el se strădui să fie un om de cuvânt, care nu fură sărutări nemeritate, ci îi răsfață buzele cu un sărut lung care continuă la nesfârșit. Fiecare atingere în treacăt a gurii lui peste a ei turnă apă peste deșertul pârjolit care apăruse în inima ei după plecarea lui și trimise fiori îmbătători de durere prin ea. Vârful limbii lui flirtă cu marginea buzelor ei, tachinând-o, jucându-se cu ea, până când îi fu imposibil să reziste sau să protesteze când el îi despărți buzele și o acapară cu limba exact cum făcuse odată și cu trupul ei.

Iar limba ei răspunse acestei provocări nerostite cu explorări la fel de pătimașe ale gurii lui, iar el își încolăci brațele în jurul ei, mulându-se pe trupul ei ca și cum acolo i-ar fi fost locul.

Clarinda se simți recunoscătoare că îi oferise un punct de sprijin, deoarece genunchii i se înmuiaseră din clipa în care el își aplecase capul și îi atinsese gâtul cu buzele calde și umede, în căutarea pulsului care începuse să-i bată nebunește pe sub stratul mătăsos de piele. Bătea pentru el și doar pentru el, răspunzând la fiecare dezmierdare catifelată a buzelor lui ca o tobă primitivă. Se văzu nevoită să se agațe și mai strâns de el când buzele formară un sigiliu asupra punctului sensibil, sugându-l cu gentilețe până când i-l prinse ușor cu dinții și îi făcu un semn, însemnând-o în cel mai primitiv mod cu putință ca fiind a lui.

Ea își întoarse capul, căutând cu frenezie o bucățică din el pe care ar fi putut s-o guste. Buzele ei trasară cu lăcomie curba puternică a maxilarului, exultând la senzația fină produsă de barba lui țepoasă pe pielea ei moale. Mostra aceasta ispititoare din el o făcu să vrea și mai mult. Îi desfăcu cu forță cămașa cu ambele mâini, fără să-i mai pese că alta nu mai avea. Buzele ei înfloriră de-a lungul mrejelor de mușchi și tendoane, limba ei linse firele aspre de păr de pe piept și savură gustul de sare și mirodenii al pielii lui.

Îi cuprinse șezutul în palme, o ridică și o modelă pe el atât de strâns încât Clarinda îi simți pe de-a-ntregul măsura dorinței pentru ea apăsând-o pe abdomen. I se tăie răsuflarea, pentru că îi uitase puterea și magnitudinea.

Chicotul lui cald îi umplu urechea.

– Nu trebuie să te prefaci impresionată, draga mea. Nu tu i-ai spus lui Poppy că eu singur răspândeam povești despre isprăvile mele pentru a-mi compensa scurtimea...

De data aceasta ea fu cea care îi puse două degete pe buze ca să-l facă să tacă.

– Am mințit.

Ochii lui aurii priviră cu precauție, dar și cu sete, cum cealaltă mâna a ei începu să alunece sinuos în jos prin cămașă către mușchii bine conturați ai abdomenului lui. Degetele ei se strecurară chiar și mai jos, ajungând într-un final să atingă în treacăt vârful acela solid care se mulase pe sub pantalonii lui de piele.

El își trase capul pe spate cu un geamăt apăsat.

– Nu știu ce fel de elixir bei acum, zise el printre dinții încleștați, dar sper că ai la tine cel puțin un butoi.

Clarinda continuă să traseze lent fiecare centimetru tare și pulsator al părții aceleia trezite pentru ea și îi văzu pometii încordându-se și înroșiți de sete și se simți îmbătată și ea. Îmbătată de nevoie. Îmbătată de putere. Îmbătată de dorință.

Ash trecu și el la ofensivă și îi cuprinse cu palma prin mantie un sân plinuț, pe care îl strânse încet în timp ce își plimbă degetul înainte și înapoi peste mugurul rigid al sfârcului, trimițând săgeți de foc în sângele ei care amenințau să o mistuie acolo pe loc.

Apoi mâinile lui ajunseră pe umeri și împinseră ușor mantia care căzu grămadă pe nisipul de la picioarele ei. Pe dedesubt purta doar straturile diafane de mătase cu care ar fi trebuit să se prezinte în patul lui Farouk.

– Dumnezeule, femeie, mormăi el în timp ce îi cuprinse ceafa și o împinse în jos spre faldurile moi de pânză ale robei, ce lucruri ți-aș face dacă te-aș putea băga vreodată într-un pat adevărat.

În timp ce gura lui coborî încă o dată peste a ei, Clarinda se gândi că nu exista pat mai bun pentru ei decât un pat mișcător de nisip, așezat lângă o apă care susura lin și cu o pleiadă de stele strălucitoare deasupra.

Devastând-o în continuare cu săruturi adânci și stupefiante, Ash se lăsă peste ea, presându-și cu o grijă calculată un genunchi peste movilița tulburată de neliniști dintre coapsele ei. Ea își încâlci degetele în mătasea aspră a părului și trase mantia ca să se poată urca pe genunchiul lui, căutând să-și aline durerea

delicioasă care începea să se răspândească în valuri din pricina presiunii gentile dar asidue.

După câteva minute de tortură insuportabilă, Ash o rostogoli de pe el, iar ea protestă cu câteva gemete în fața acestei cruzimi neașteptate. Deschise ochii să se încrunte la el și îl văzu întins lângă ea, cu capul sprijinit în palmă.

– Tu realizezi că nu te-am văzut niciodată complet dezbrăcată? Mă rog, te-am văzut în vise. Clarinda se înnegură, gândindu-se la dimineața de pe pajiște. Amândoi fuseseră foarte tineri, foarte aprinși, dorind cu disperare să continue ce începuseră înainte de a-și pierde răbdarea. Își amintea de mâinile lui Ash care îi trăgeau nerăbdătoare cămașa de noapte, de degetele ei care se luptau stângace cu sistemul necunoscut de prindere al pantalonilor lui până când el o prinsese de amândouă mâinile și își descheiase singur butonii. Se pierdu atât de tare în această amintire încât îi luă ceva timp să priceapă și cea de-a doua parte a propoziției.

Când o înțelese, nasul ei se încreți deasupra unui surâs de încântare.

– Chiar m-ai visat?

– În fiecare noapte, se confesă el în mod solemn. Una n-am ratat.

– Și eram dezbrăcată în multe dintre ele?

Dădu din cap în semn că da.

– Mai erau și niște vise în care purtai doar niște jartiere de dantelă, ciorapi de mătase și pantofi cu toc, roșii și din catifea cu catarame cu pietre prețioase. Astea erau printre preferatele mele.

– Și eu te-am visat, recunoscu ea și-și lăsă privirea în jos.

– Sper că nu purtam jartiere, ciorapi și pantofi cu toc!

– Sigur că nu. Deși uneori purtai cătușe. Alteori un știreang de gât.

– Obrăznicătură răzbunătoare ce ești. Privirea din ochii lui mijiți îi transmise un nou fior pe șira spinării.

– Nu crezi că a venit momentul ca visele noastre să se transforme în realitate?

Ea încuviință încet din cap, ocazie cu care îi dădu permisiunea să o dezbrace de straturile de mătase până rămase complet goală în fața lui și a stelelor, complet expusă, complet vulnerabilă.

Clarinda trebui să reziste tentației de a se acoperi în față ca cea mai sfioasă dintre virgine când privirea lui grea se abătu asupra ei, întârziind pe formele cu vârf roz ale sânilor, pe curba subtilă a taliei, pe ghemul de cârlionți blonzi-argintii dintre coapsele ei albe, revenind într-un târziu asupra chipului ei.

– Dumnezeule mare, Clarinda, abia îngăimă el. Aproape îmi doresc să fi fost sultan. Așa te-aș putea duce departe și ține închisă în haremul meu, departe de ochii celorlalți bărbați. Eu nu aș fi la fel de generos ca Farouk. Te-aș lega de divanul meu și te-aș ține așa tot timpul ca să pot să vin la tine oricând, zi sau noapte, și să te satisfac până când ai uita de toate și m-ai implora să nu te las nicicând să pleci.

Clarinda trase tremurând aer în piept, tulburată mai mult decât ar fi recunoscut vreodată de puterea acestei fantezii întunecate.

Privirea lui coborî din nou.

– Este adevărat că femeile din harem te-au învățat unde anume trebuie să te atingi ca să-ți oferi cea mai mare plăcere?

– Da, recunoscu ea cu jumătate de gură.

– Unde?

Clarinda îi aruncă o privire dojenitoare, jenată de faptul că încă o mai putea face să se înroșească după toate cele prin care trecuseră, după tot ce făcuseră împreună.

– Știi foarte bine unde.

Buzele lui schițară un surâs ușor pervers.

– Arată-mi.

Amândoi știau că nu avea puterea de a rezista în fața unei provocări atât de strigătoare la cer. Îl săgetă cu o privire provocatoare, după care își strecură mâna de-a lungul abdomenului până la cârlionții blonzi dintre picioare. În momentul în care cel mai lung deget dispăru, zâmbetul lui Ash pieri, iar pe chipul lui împietri o expresie la fel de dură și periculoasă ca a vreunui jefuitor din deșert.

Mâna lui țâșni și o prinse ca într-o menghină catifelată de încheietură, la fel cum se întâmplase și în noaptea aceea din harem.

–Nu este nevoie ca o lady să-şi ofere singură plăcere, când prin preajmă se găseşte un gentleman gata să-şi asume această sarcină.

–Dumneata, sir, murmură ea, presându-şi buzele de pielea irezistibil de fină de sub urechea lui, nu eşti un gentleman.

Gropiţa lui machiavelică reapăru.

–Iar până mâine-dimineaţă o să te fac să-mi mulţumeşti pentru asta. O să vezi.

Pentru a demonstra că nu vorbea în van, îşi înşurubă degetele prin firele acelea ca borangicul, un răsfăţ pe care şi-l înfrânase când ea fusese sub influenţa elixirului. Îşi frecă un deget peste mugurul rigid pe care îl găsi la baza lor, transmiţându-i un fior cutremurător de încântare.

Cunoscând deja puterea întunecată şi minunată a mâinilor lui, Clarinda realiză cu stupefacţie că plăcerea nu era atenuată, ci intensificată acum, când era în deplinătatea facultăţilor mintale. Sigur, dacă Ash o mai atingea mult timp în felul acesta, n-avea să rămână pentru mult timp întreagă la minte. În curând avea să o înnebunească de dor.

Fiecare mişcare abilă a degetului lui îi acutiza chinul, dezgolind-o de orgoliu şi aducând-o cu încă un pas mai aproape de abandonarea raţiunii şi stăruind pe lângă el, la fel cum făcuse şi în harem, să o posede. De data aceasta nu mai putea da vina pentru comportamentul impetuos pe cine ştie ce poţiune străveche. Era îmbătată de atingerea lui, simţurile îi erau tulburate de plăcerea provocată de mâinile sale pricepute care îi atingeau carnea pulsândă.

Coapsele ei se desfăcură când degetul lui alunecă în jos, desfăcând petalele mătăsoase de sub bobocul înmugurit. Începea să simtă cum se umflă şi se deschide precum o floare exotică din grădina lui Farouk, cum trupul era o invitaţie deschisă pe care Ash nu o putea refuza. Oftă când degetul alunecă în ea, croindu-şi încet drum printre obstacolele întâlnite acolo.

Trecuse atât de mult timp. Prea mult...

Când cel de-al doilea deget se alătură primului, Clarinda începu să gâfâie şi să se vânzolească de plăcere, iar când al treilea pătrunse şi el în ea, trebui să-şi înfigă dinţii în umărul lat al lui Ash pentru a-şi înăbuşi un geamăt de nevoie primitivă. El profită

de nectarul alunecos produs de atingerea lui trupului ei cuprins de dor pentru a-şi înfige degetele şi mai adânc în ea, umplând-o, răspândindu-se în ea, pregătind-o pentru minunea care avea să se producă. În timp ce degetele o răvăşiră cu o meticulozitate care îi tăie respiraţia, partea bătătorită a degetului lui mare începu să încercuiască mugurul de la baza cârlionţilor încă o dată, lăsând-o neputincioasă, neputând să mai facă altceva decât să stea întinsă şi să se contorsioneze şi răsucească în funcţie de mişcările lui, ca o sclavă supusă atingerii lui măiestre.

Era atât de pierdută în extaz, încât Ash umplu o cărare plină de furnicături care ducea pe burtica tremurătoare cu sărutări înainte ca ea să-şi dea seama.

– Ce faci? întrebă ea cu răsuflarea tăiată când limba lui pătrunse în gropiţa mică a buricului ei.

El îşi înălţă capul şi o privi cu subînţeles.

– Am înţeles că te-ai bucurat de tutela femeilor lui Farouk, dar îmi place să cred că şi eu am învăţat unu-două lucruri de ultima dată când noi doi am fost împreună în felul acesta. Rânjetul lui dezmăţat îi trimise un fior savuros pe şira spinării. Sau trei.

După ce învăţase toate lucrurile acelea în harem, Clarinda ar fi putut să jure că nu o va mai surprinde nimic, dar când Ash îi puse mâinile lui mari şi calde în jurul coapselor, astfel încât să nu şi le mai poată apropia nici dacă voia, începu să tremure, ameţită de un amestec de şoc şi anticipaţie. Avea să-i facă lucrul acela pe care bărbatul din fresca din harem îl făcea frumuseţii cu ochi migdalaţi. Îşi punea gura pe ea. Acolo.

Înainte să apuce să-şi dea seama cu exactitate ce avea să se întâmple, Ash îşi strecură limba aceea pricepută înăuntrul ei şi începu să lingă. Ea icni şi se arcui peste robă, distrusă aproape de plăcerea ilicită a senzaţiei. Îşi petrecuse ultimii nouă ani construind un zid în jurul inimii care să o protejeze de el, dar nu avea nici un sistem de apărare împotriva biciuirii tandre pe care el o executa cu limba chiar în esenţa feminităţii ei.

Deşertul şi stelele dispărură într-un fulger orbitor. Întreaga lume a Clarindei se limită la gura lui Ash şi la plăcerea pe care aceasta i-o oferea. Înţelese apoi minunea absurdă întipărită pe chipul femeii din pictura murală. Ştia acum de ce gura femeii atârna într-o parte, ochii îi erau înceţoşaţi, coapsele desfăcute larg,

pentru a primi orice fel de plăcere oferită de iubitul ei, indiferent de cât de scandaloasă sau interzisă ar fi fost.

Apoi orice gând rațional se evaporă când Ash își plimbă limba peste mușchiul umflat de carne în aceeași clipă când își înfipse degetele în ea, provocând o explozie cutremurătoare de extaz care o zdruncină în străfunduri. Clarinda îi strigă numele, simțind că absolut tot ce avea între picioare se topise de plăcere.

Ash profită de toată această moliciune, de toată căldura, toată umezeala și se descheie la pantaloni, iar imediat își înfipse mădularul rigid adânc în ea. Clarinda se înfioră și contorsionă, primindu-l și mai adânc. El încercase să o pregătească cu degetele, dar nu o putuse pregăti pentru grosimea glorioasă cu care o umpluse până la refuz, gonind toate îndoielile, toate temerile și toate regretele.

Apoi el se opri brusc, iar ea ar fi apucat să protesteze dacă nu s-ar fi îngropat atât de adânc în ea încât își putea auzi fiecare bătaie a inimii în locul în care trupurile lor se împreunaseră.

Ash își sprijini greutatea în mâini și se uită spre ea cu o expresie sălbatică ce îi trăda pierderea autocontrolului.

– Când m-a găsit Max, mă aflam în fața unui pluton de execuție. Dacă aș fi murit în acea zi, aveam de gând să mă întorc din morți și să te bântui.

– Deja mă simt bântuită, zise ea încet, cuprinzându-i ceafa și trăgându-l înapoi peste ea pentru a se pierde într-un sărut sălbatic.

De data asta sărutul lui Ash păru că o devorează cu totul. Ca și cum nu se mai mulțumea cu ospățul oferit de gura și trupul ei, ci voia să îi înghită și inima cu totul. Iar în acel moment ea se preda de bunăvoie lui cu trup și suflet.

Când începu să se miște în ea, domnișoara englezoaică binecrescută ce se străduise să fie dispăru, lăsând în urmă copila sălbatică pe care el o adorase odinioară. Clarinda își înfipse unghiile în mușchii încordați ai spatelui lui, nemaiputând să se mintă sau să îl mintă. Nu mai putea aparține nicicând unui alt bărbat pentru că întotdeauna fusese a lui.

Și avea să fie doar a lui.

Se doreau cu aceeași disperare cu care se doriseră și în urmă cu toți acești ani. Din multe privințe acum era și mai bine decât

fusese atunci. Acum nu mai exista timiditate, frica de a fi descoperiți, nu existau jene și nici durere. Singurul lucru care conta era amestecul minunat al răsuflărilor lor cu fiecare sărut și icnet de plăcere, bucuria ametitoare a inimilor bătând la unison, dansul grațios al corpurilor lor mișcate într-un ritm perfect.

Clarinda ar fi vrut ca aceste clipe să nu se termine niciodată, dar așteptase prea mult, suferise prea multe nopți nesfârșite visând la acest moment. Când Ash se înfrână pentru a-i prelungi plăcerea, ea își înfășură picioarele în jurul lui și îl strânse cât putu de tare.

– Mai știi ce ți-am zis când îmi făceai masaj? îi șopti ea la ureche. Că nu am vrut să fiu tratată ca un bibelou de porțelan? Că îmi place tare și adânc?

Nu era nevoie să-i reamintească. El înteți ritmul și își acceleră mișcările, bucuros să îi facă pe plac. Ea se predă acelui ritm irezistibil până când buzele îi scăpară un geamăt spart, vestitor al extazului indescriptibil care o penetră precum un tunet.

Mușchii interiori începură să se convulsioneze în jurul lui și îl simți și mai tare și mai gros în ea. Într-adevăr, mai învățase câte ceva de când fuseseră împreună ultima dată. În momentul în care de pe buzele ei evadă un geamăt gutural, el ieși din ea și-și împrăștie sămânța pe abdomenul ei moale.

Clarinda stătea dezbrăcată în leagănul cald de la pieptul lui Ash, ascultând vântul care șoptea printre palmieri și cu privirea fericită spre stelele strălucitoare care brăzdau cerul indigo.

– Nu-mi aduc aminte să fi văzut atât de multe stele în Anglia. Am senzația că dacă întind mâna aș putea culege una direct de pe cer.

– Cred că sunt aceleași stele și acolo, doar că sunt greu de observat din cauza funinginii și a ceții. Dar nu sunt sigur. Ash o trase și mai aproape și o sărută paternal pe părul mătăsos. Nu le-am văzut pentru că niciodată n-am privit în sus. Eram prea ocupat să te privesc pe tine.

Clarinda se jucă alene cu buclele aspre de pe pieptul lui, după care își săltă chipul ca să îi ofere un zâmbet de vis.

– Din ce-mi aduc eu aminte, nu îmi făceai așa de multe complimente când eram copii. Îmi amintesc nume precum „îngrozitoarea

puşlama" şi „scorpia mică şi şmecheră" pe care mi le-ai aruncat nu o dată.

– Asta pentru că erai o puşlama îngrozitoare şi o scorpie mică şi şmecheră, zise el şi îşi arcui o sprânceană spre ea. Ţi-a trecut vreodată prin cap să-mi spui că-ţi place de mine în loc să-mi faci toate lucrurile acelea îngrozitoare?

Se dezlipi de el, prefăcându-se oripilată.

– Sigur că nu! Care ar mai fi fost distracţia? Adică ce m-aş fi făcut dacă nu îmi împărtăşeai sentimentele? Aş fi părut o fraieră. Şi-n afară de asta, dacă n-ai fi fost atât de bătut în cap, ţi-ai fi dat singur seama că te adoram. Toată lumea ştia. Până şi Maximilian.

Ash tresări.

– Cum adică?

– Max a ştiut dintotdeauna că eram îndrăgostită de tine. El a fost cel care m-a găsit smiorcăindu-mă în spatele căsuţei porumbeilor după ce te găsisem prostindu-te cu gâsculiţa aia.

Ash se încruntă, semn că îi mai dăduse o bilă neagră fratelui său.

– Parcă mi-a zis ceva.

– Poate că a crezut că o să-ţi dai singur seama la un moment dat. Plus că l-am pus să jure să ţină secret.

Ash pufni.

– Dacă Max e bun la ceva, e bun la păstrat secrete.

Clarinda îşi coborî privirea, sperând să îi distragă atenţia de la subiectul periculos cu o bosumflare mică.

– Aveam doar doisprezece ani pe atunci şi m-a durut sufletul pentru că gâsculiţa avea sâni mai impresionanţi decât ai mei.

Ash îşi puse o mână posesivă pe un sân de-al ei şi-l cântări bine în palmă.

– Acum nu mai ai de ce să te temi.

Ea îşi muşcă buza, cu o expresie şi mai parşivă decât avea la doisprezece ani.

– Dacă tot nu sunt ameţită de cap de nu ştiu ce poţiune străveche, speram să mă laşi să-ţi arăt câteva dintre trucurile pe care le-am învăţat în harem.

Ash o privi circumspect.

– Mă tem că n-am nici un castravete la îndemână.

– Ştiu, şopti ea şi-şi petrecu mâna peste el cât să constate că era deja excitat la maxim.

Şoldurile lui se depărtară din proprie iniţiativă când ea îşi plimbă alene degetul mare peste capul mădularului, trimiţându-i un val de fior prin tot corpul.

– Clarinda, îngăimă el. Nu sunt sultan. Nu am nevoie de trucuri ca să mă satisfaci. Sunt extrem de mulţumit de...

Îşi aplecă capul spre el şi reuşi să îi zguduie pământul de sub picioare cu o singură învolburare tachinatoare a limbii. Nu mai avea ce face decât să-şi lase capul pe spate, strânge din dinţi şi încolăci degetele în şuviţele mătăsoase de păr în timp ce ea îi demonstra de ce erau în stare profesoarele femeilor din haremul lui Farouk.

Când se trezi o găsi pe Clarinda înfăşurată lângă el, cu braţul încolăcit cu fermitate în jurul taliei lui şi prin minte îi trecu un singur gând – Dumnezeule, am făcut-o din nou.

Cerul deşertului de deasupra lor începuse deja să se topească din roz în albastru. Marginile clare ale soarelui auriu se iţeau peste frunzişul bogat al palmierilor din partea îndepărtată a oazei, avertizând discret că în scurt timp va preschimba întinderea vastă de nisip şi cer într-un infern mânios.

Simţindu-se de parcă flăcările îl atingeau deja, Ash se eliberă din îmbrăţişarea Clarindei cu o grijă precaută. Îşi trase repede pe el pantalonii, bocancii şi cămaşa. N-avea de ales şi trebuia să-şi lase cămaşa să-i atârne de vreme de mânuţele lacome ale Clarindei îi rupseseră câţiva butoni în încercarea disperată de a-i dezgoli pieptul ca să îl devoreze cu buzele ei aţâţătoare.

Mâinile lui Ash şovăiră în dreptul şliţului când îşi aduse aminte că aceleaşi buze îl împresuraseră cu un mare entuziasm şi generozitate. Clarinda fusese întotdeauna o fata îndrăzneaţă şi aventuroasă, dar în noaptea trecută îl purtase într-o călătorie care depăşea orice limită cunoscută a experienţei sau imaginaţiei lui. Amintirea îi produse o nouă erecţie, care îl tentă să-şi dea imediat pantalonii jos şi să se înfigă în trupul cald şi adormit. Încercă să se abţină, dar gândul că probabil l-ar fi primit cu braţele deschise nu îl ajută deloc. Şi cu picioarele desfăcute.

Ash îşi trecu o mână prin păr, încercând să uite că şi degetele ei făcuseră exact acelaşi lucru. Toată noaptea nu făcuse decât să dovedească că absolut tot ce susţinuse tatăl lui despre el era adevărat. Era un nenorocit lipsit de scrupule. O salvase pe Clarinda

din patul lui Farouk, după care nu precupețise nici o clipă ca să o vâre în al lui. Își trădase propriul frate fără să se gândească nici o secundă la ce era mai bine pentru Clarinda – sau pentru viitorul ei. Nu voise decât să-și satisfacă lui dorințele trupești egoiste.

La fel cum făcuse și în urmă cu câțiva ani.

Aducându-și aminte costul acelei greșeli, se întoarse spre cort, hotărât să îl scoată pe Luca din sacul lui de dormit și să-i ceară să le însoțească pe femei restul drumului până la tabăra lui Max fără el. Era evident că el unul nu era de încredere în ceea ce o privea pe Clarinda. Trebuia să evadeze din locul acesta, să scape de ea, chiar dacă trebuia să meargă pe jos până la cel mai apropiat port. Mai bine înfrunta un șarpe veninos, înțepăturile mortale ale scorpionilor și o bandă de jefuitori decât să mai aibă de-a face cu tentația unei alte nopți în compania ei.

Nu făcuse nici doi pași când în spatele lui răsună cu claritatea pură a unui clopoțel o voce.

– Pleci undeva, căpitane Burke?

Capitolul 28

De îndată ce Ash se întoarse și Clarinda îi văzu privirea precaută, știu că voia să o părăsească. Din nou.

Iar de data aceasta nu se mai întorcea.

Se ridică în picioare, strângând mantia pe care dormiseră în față pentru a-și ascunde sânii de privirea lui. Nu mai voia să stea dezbrăcată – sau vulnerabilă – în fața lui.

Sperând să-l scutească de găsirea unei scuze penibile, vorbi ea prima.

– Bănuiesc că a venit vremea să îți reintri în rolul căpitanului neînfricat și romantic Sir Ashton Burke. La urma urmei, mai sunt multe aventuri de trăit, domnișoare de salvat... recompense de revendicat.

Judecând după privirea din ochii lui, murmurul ei abia îngăimat reușise să-i aducă aminte cât de recompensatoare fusese noaptea trecută pentru amândoi.

– Nu mă aştept să înţelegi, spuse el.

Ţinându-şi în continuare mantia în faţă se ridică, amintindu-şi de încă o lecţie pe care o învăţase de la el – era mult mai bine să îţi confrunţi adversarul stând în picioare.

– Ce este de înţeles? Legendarul Lothario[1] care se strecoară pe fereastra femeii iubite şi se furişează prin grădină cu încălţările în mână de cum s-a crăpat de ziuă? Zău aşa, e o poveste veche – şi răsuflată – de când lumea!

Ash se aplecă să-şi recupereze roba de pe un bolovan şi i-o aruncă.

– Mai bine te îmbraci. Mi-ar fi cam greu să te predau logodnicului tău aşa.

Îşi lăsă mantia să cadă şi prinse roba, dar rămase o clipă în dunele de nisip precum Venus ridicându-se din mare în tabloul faimos al lui Botticelli, după care îşi înfăşură roba în jurul ei. Împrumutând gestul lui Yasmin, îşi scutură părul pe spate, care se revărsă ca o cascadă de soare topit.

– Aşa cum? Ca şi cum aş fi petrecut noaptea în patul fratelui lui?

Nu o putea contrazice pentru că exact aşa arăta. Părul îi era ciufulit, obrajii îmbujoraţi, buzele încă fragede după săruturile pe care şi le oferiseră. Barba lui ţepoasă îi lăsase zone uşor zgâriate pe gât... şi pe interiorul coapselor. Arăta ca o femeie pe deplin satisfăcută de bărbatul pe care îl iubea.

– Mă aştept să crezi ce-i mai rău despre mine în acest punct al relaţiei noastre, spuse el, dar căsătoria cu Max este singura ta speranţă de a-ţi recâştiga statutul social de care te bucurai înainte de a fi răpită.

– Cine a zis că mă bucuram de el? Eu îmi aduc aminte doar de zeci de cine sufocante, ceaiuri dansante incredibil de anoste şi de baluri plictisitoare. Singura mea distracţie era să-mi închipui că intri pe uşă la unul dintre evenimentele astea ca să pot să te ignor cu desăvârşire.

– Fără protecţia oferită de numele lui Max, tu vei fi cea ignorată cu desăvârşire de toată societatea. Gândeşte-te, Clarinda. Tocmai ai petrecut trei luni de zile încarcerată în haremul unui

[1] Personaj din literatură sinonim cu curtezan, fante, cuceritor (n.tr.)

sultan. Pentru oricine a citit *Turcul desfrânat* – şi crede-mă că mulţi au citit-o, deşi nu toţi or să recunoască – haremul nu se diferenţiază de un bordel de pe Fleet Street. Ce crezi că va gândi un bărbat – un gentleman – din Londra de fiecare dată când se uită la tine?

– Probabil exact ce crezi şi tu de fiecare dată când te uiţi la mine.

Ash înjură în barbă.

– De data aceasta averea tatălui tău nu va putea să te protejeze de blamul lor. Bărbaţii vor pune rămăşaguri pe la cluburile lor care va reuşi să intre primul în patul tău, în timp ce soţiile şi fiicele lor te vor ocoli în public. Nu vei mai fi niciodată bine-venită în casele lor şi vei fi nevoită să îţi trăieşti toate zilele marginalizată de lumea bună. Ar fi mai multe şanse să-ţi recapeţi renumele dacă te-ai arunca de pe un pod sau într-o fântână. Măcar atunci ar putea şuşoti şi ofta din pricina teribilei tragedii, în timp ce te-ar admira în secret pentru că ai ales cea mai onorabilă cale de a-ţi rezolva „ruşinea".

– Şi atunci cum poate căsătoria cu fratele tău să împiedice toate acestea?

– Max nu este doar moştenitorul unui regat, dar şi membru al comitetului director al Companiei Indiilor de Est. Câţiva dintre cei mai puternici şi influenţi oameni din toată Anglia îi datorează viaţa. Fiind măritată cu contele de Dravenwood, măcar blamarea lor se va limita la şoapte în spatele uşilor închise. Iar în momentul în care Max va deveni preşedintele companiei, nici măcar să-ţi şoptească numele nu vor mai îndrăzni, ci se vor adresa doar respectuos la adresa ta de teamă ca el să nu le ruineze atât reputaţiile, cât şi averile.

– Ah! Carevasăzică mă laşi pentru binele meu. Câtă noblеţe din partea ta! Clarinda îi făcu cu ochiul. Nu-ţi face griji. N-o să-i spun nimic lui Poppy sau ziarelor de scandal. Deloc n-aş vrea să-ţi distrug reputaţia când tu eşti aşa de pornit să o salvezi pe a mea.

Ash îşi puse mâinile în şolduri şi se holbă la ea.

– Ştii ceva, nu te-ai schimbat nici un pic. Eşti la fel de imposibilă ca atunci când erai mică. Clătină din cap şi se întoarse să plece.

Inima Clarindei fu cuprinsă de panică. Acum nu mai avea nimic de oferit. Nimic care să-l ispitească să rămână. Deja avusese parte de tot.

– Cred că cel mai bine ar fi dacă am lăsa în urmă toate animozitățile din trecut înainte de a ajunge în tabăra contelui, spuse ea. La urma urmei, în foarte scurt timp îmi vei fi cumnat. Poate că în timp chiar vei învăța să te gândești la mine ca la o soră.

Pașii lui Ash încetiniră o fracțiune de secundă.

– Sper că știi că întotdeauna ușa casei noastre îți va fi deschisă. Poți să vii să ne vizitezi de Crăciun și de Florii. Poți să stai în casa noastră de oraș din Mayfair în timpul sezonului, poți veni la botezul copiilor noștri.

Ash încetini și mai mult.

– Cred că o să fii un unchi foarte bun, iar nepoții și nepoatele tale te vor adora. Cei mai mulți copii sunt leșinați după adulți care sunt și mai zgubilitici decât ei. O să îi distrezi cu povești despre călătoriile tale exotice și faptele de vitejie, sărind peste părțile mai obscene, desigur, pentru a nu le corupe sufletele tinere. Pe măsură ce distanța dintre ei se mări, cuvintele ei se revărsară din ce în ce mai repede. Poate iei în considerare varianta de a veni în Anglia pentru a participa la nunta noastră. Sunt sigură că lui Maximilian i-ar face o plăcere deosebită să știe că fratele lui îi va fi alături în fața altarului.

Ash încremeni locului, după care scutură din cap și merse mai departe.

Clarinda își promisese că de data asta nu va mai plânge și nici nu-l va mai implora, dar nu-și putea controla lacrimile furioase care îi invadau ochii.

– Nici n-ar trebui să mă mir că fugi din nou, strigă ea. Asta e de fapt ce ai știut tu să faci cel mai bine!

Ash acceleră ritmul, fiecare pas mai lung și mai hotărât decât ultimul.

Clarinda reușise să-și țină angoasa și furia sub control doar datorită mândriei timp de aproape zece ani, dar acum nu-i mai rămăsese nimic care să-i pună capacul la loc. Crezuse că nu mai este capabilă să mai iubească cu aceeași încăpățânare indiferentă care îi sfărâmase inima și aproape o devastase, după care el reapăruse în viața ei și îi dovedise că se înșelase.

– Sunt aşa o proastă, strigă ea, tremurând de supărare. N-ar fi trebuit să cred nici un cuvânt – şi nici un sărut – venit de pe buzele alea mincinoase ale tale când ai stat acolo pe pajişte după ce ai făcut dragoste cu mine şi mi-ai promis că te vei întoarce la mine. Dar nu ai făcut-o niciodată! Nu ai avut nici măcar decenţa să-mi trimiţi o scrisoare politicoasă prin care să-ţi retragi logodna. M-ai lăsat să te aştept toţi anii aceştia când ai plecat şi...

– M-am întors! urla Ash şi făcu stânga împrejur să o privească în faţă.

Masca aceea nepăsătoare pe care o purtase atât de ferm îi căzuse, dezvăluind chipul unui bărbat chinuit de o pasiune care îl putea distruge. Care îi putea distruge pe amândoi. Se întoarse pas cu pas spre ea şi se opri la mai puţin de un metru.

– M-am întors, mai zise el, mult mai încet de data aceasta.

Capitolul 29

Clarinda se uită şocată la Ash, străduindu-se din răsputeri să priceapă cum reuşise băiatul pe care îl văzuse ultima dată sub crengile robuste ale unui stejar din Anglia să se materializeze în mijlocul deşertului marocan.

– Nu înţeleg. Despre ce vorbeşti?

– M-am întors după patru luni şi un pic, chiar în ajunul nunţii tale cu un alt bărbat.

– Dewey, şopti ea. Indiferent de cât de des îi rostise numele, trăsăturile lui blânde şi plăcute nu îi reveneau deloc în minte.

– Da, onorabilul viconte Darby, zise Ash extrem de sarcastic. Un partener mult mai potrivit pentru o moştenitoare bogată decât puteam eu spera vreodată că voi fi.

Clarinda clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Dar cum Dumnezeule ai aflat că urma să mă mărit cu Dewey?

– De îndată ce vaporul meu a andocat, m-am dus direct la proprietatea tatălui tău. Traversam pădurea când l-am auzit pe paznicul terenului de vânătoare discutând cu fiul său despre marea nuntă care avea să se ţină acolo a doua zi.

– Şi ţi-ai întors calul şi ai plecat? Fără să spui nimănui?

– Exact asta ar fi trebuit să fac. Dar am aşteptat la lizieră până la căderea nopţii, până când ai apărut la scaunul din dreptul ferestrei de la dormitor.

Ştia cât îi plăcea să se tolănească pe scaunul acela în fiecare seară la asfinţit cu un roman de Jane Austen sau cu o carte de poezii scrise de Lord Byron. Escaladase de nenumărate ori grilajul cu trandafiri de sub fereastra ei ca să fure un sărut de noapte bună de pe buzele ei pasionate.

Tonalitatea vocii lui se mai înmuie puţin.

– Purtai o rochie crem, iar părul îţi era prins într-un coc dezordonat în creştetul capului. Îţi ţineai bărbia sprijinită în palmă şi te uitai înspre drum cu cea mai melancolică expresie pe chip. Presupun că îţi aşteptai mult-iubitul mire să vină.

Clarinda îşi închise ochii. Nu pe mirele ei îl aşteptase.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu ai venit la mine? De ce nu ai spus nimic? De ce nu ai încercat să mă împiedici să mă mărit cu el?

Ash ridică din umeri, dar erau multe nespuse încă.

– De ce aş fi venit? Erai pe cale să obţii tot ce-ţi doriseşi vreodată.

– Tu eşti singurul pe care l-am dorit vreodată! strigă ea.

– Da, mă rog... tot ce meritai. Îţi era dat să fii soţia unui viconte. Urma să ai în sfârşit un titlu care să corespundă averii tale. Nimeni nu mai putea să te ia peste picior că nu eşti o lady sau să te facă să plângi. Şi cel mai important este că urma să te căsătoreşti cu un om decent, o calitate pe care nu eram sigur că o voi căpăta vreodată. Vocea îi fu afectată din nou de pasiune, iar ea îşi aminti cum sunase în noaptea în care o îndemnase să se rostogolească pe burtă sau să-şi ridice piciorul puţin mai sus. Dacă eram un om decent, nu te-aş fi compromis niciodată. Ar fi trebuit să am răbdare până când aş fi avut ce să-ţi ofer, nu să te tăvălesc prin iarbă.

– Dar dacă asta credeai, atunci de ce te-ai mai întors?

El se întinse să-i dea un fir de păr pe după ureche, iar tandreţea gestului îi trimise un fior prin tot corpul.

– Pentru că mă decisesem că mai bine trăiesc într-o mansardă şi mănânc pâine cu brânză toată viaţa decât să-mi mai petrec încă

o noapte fără tine. Își retrase mâna de pe ea și-și încleștă pumnul. Dar când am realizat că nu m-ai putut aștepta nici măcar patru luni, am știut că făcusem bine că plecasem, am știut că cel mai bine era să plec și să nu mai apar niciodată la ușa ta. Așa că asta am și făcut. Am călărit înapoi la Portsmouth mâncând pământul și m-am îmbarcat pe prima corabie spre India.

Clarinda clătină din cap, cutremurată de mărturisirea lui. Bucuria perfidă care îi invadase inima era temperată de o mulțime de regrete.

– Dacă ai fi venit la mine... dacă aș fi știut că erai chiar lângă fereastra mea în noaptea aceea... dacă...

Atât de absorbită de gânduri triste legate de anii pe care îi pierduseră că nu observă norul auriu care se apropia din est decât când Ash își duse mâna pavăză la ochi și îl zări.

– Ce este? întrebă Clarinda, apropiindu-se fără să-și dea seama de el? O furtună de nisip?

Amărăciunea de pe buzele lui Ash ar fi trebuit să-i atragă atenția.

– Cred, draga mea, că a sosit cavaleria. Fratele meu a fost întotdeauna extraordinar de punctual.

Atunci observă și Clarinda că nisipul nu era agitat de vânt, ci de sute de copite care își croiau drum prin deșert.

Încremeni pe loc, cu privirea înțepenită asupra norului sclipitor care se făcea din ce în ce mai mare și mai greu de omis și simți că inima i-o ia razna.

Idila lor de la oază se terminase. Nu avuseseră la dispoziție trei zile. Nu avuseseră nici trei minute.

Îi venea mirele.

Capitolul 30

Regimentul soldaților Companiei Indiilor de Est se apropie în mare goană de oază, iar copitele armăsarilor lor lăsau vârtejuri aurii de nisip în urmă. Mulți dintre bărbați purtau eșarfe native

kaffiyeh pentru a-şi proteja capetele de razele usturător, haine foarte frumoase roşii şi pantaloni albi şi bej.

Când ajunseră în apropiere, Yasmin scoase capul prin deschizătura cortului, după care ieşi agitată şi veni la malul apei. Luca ieşi chiar în spatele ei, fiind la bustul gol şi cu pantalonii descheiaţi. Era încălţat doar cu un bocanc, pe celălalt îl avea încă în mână.

Se alăturară lui Ash şi Clarindei, iar Ash observă că pieptul şi spatele măsliniu ale lui Luca erau pline de zgârieturi, de parcă îşi petrecuse noaptea luptându-se cu o pisică furioasă.

–Ce de bărbaţi, toarse Yasmin, cercetând regimentul care se apropia de parcă ar fi fost unul dintre bufetele exotice ale lui Farouk.

–Slavă Domnului că vin din est, spuse Luca şi îşi coborî umerii încordaţi. O secundă am crezut că sultanul s-a răzgândit.

–Mai că-mi doresc s-o fi făcut-o, mormăi Ash. Ar fi dat cu bucurie timpul înapoi ca să revină la momentul în care era închis cu Clarinda în palatul plăcerilor senzuale, departe de restul lumii.

Chiar dacă regimentul era mare, lui Ash nu-i fu greu să-l recunoască pe bărbatul înalt şi brunet care călărea în fruntea lor. Max nu era comandant militar, dar pelerina de uniformă îi venea ca turnată şi o purta cu o graţie şi lejeritate înnăscute. Era cu capul descoperit, convins fiind că soarele n-ar avea obrăznicia să îl ardă.

Ash nu-l văzuse niciodată pe Max comportându-se de o manieră care să aibă vreo legătură cu spontaneitatea, dar de data asta sări de pe cal înainte ca acesta să se oprească complet. Max ocoli bazinul, iar privirea arzătoare i se fixă pe femeia care stătea lângă Ash, al cărei păr dansa purtat de vânt.

Ash se dădu frumos la o parte când Max o trase pe Clarinda şi o îmbrăţişă cu foc. Îi luă capul în palmă şi-şi odihni obrazul proaspăt bărbierit de părul ei moale, cu ochii închişi de parcă ar fi avut de suportat o durere prea mare şi dulce. Ash îi cunoştea prea bine această expresie. Îl bănuia că şi-o studiase cu atenţie în oglindă în urmă cu câteva ore de-abia.

Braţele Clarindei alunecară încet către talia lui Max. Îşi îngropă faţa în pieptul lui lat, iar umerii îi fură scuturaţi de un suspin

silențios. Ash o înțelegea perfect de ce plânge după toate cele prin care trecuse.

Mare parte din ele i se datoraseră lui.

Când își înclină capul pe spate ca să-i zâmbească printre lacrimi lui Max, cele mai negre temeri ale lui Ash se adeveriră. Nu fusese sigur la ce să se aștepte că o să se întâmple între ei, dar afecțiunea sinceră din ochii ei îl lovi direct în vintre, ca un pumn pe care nu îl anticipase.

Era evident că Max nu își exagerase sentimentele pentru Clarinda. Deși fratele lui îi cerceta chipul cu ochi lacomi, Ash n-ar fi putut spune dacă se uita după semnale care să indice amprenta unui alt bărbat sau pur și simplu încerca să se convingă că nu visează. Voia poate să verifice că era în viață și teafără în brațele lui.

Max îi mângâie părul pe spate cu o mână și murmură ceva doar pentru urechile ei. Ash se temea că Max o să o sărute chiar acolo, în fața tuturor, iar el avea să o sfârșească din nou în fața unui pluton de execuție pentru că-și ucisese fratele cu sânge-rece în fața câtorva zeci de martori. Din fericire pentru toți, Max se mulțumi să o sărute apăsat pe frunte. Având în vedere respectul lui Max pentru bunăcuviință, probabil că avea să aștepte până după nuntă ca să o sărute pentru prima oară pe buze.

Adevărul era că fratele lui îl scotea din minți, dar de fapt reprezenta tot ce Ash n-avea să fie niciodată – onestitate, statornicie, siguranță. Clarinda îl dorea pe Ash, dar în realitate avea nevoie de Max. Ash privi cu ochii mijiți cum fratele său își dă jos haina impecabil croită și o pune cu grijă pe umerii Clarindei, pentru a o feri de ochii curioși ai soldaților, de parcă n-ar fi purtat deja o robă care o acoperea din cap până în picioare.

Cu un braț petrecut protector în jurul ei, Max se întoarse spre Ash, expresia lui plină de gravitate fiind înseninată de ceva ce aducea a fericire.

Până să apuce careva să spună ceva, Ash o conduse pe Yasmin în fața lui.

– Max, ea e Yasmin. E-n căutarea unui soț. Yasmin, el e fratele meu, Max. Nu e însurat, să știi. E conte și într-o zi va deveni duce, care în lumea în care trăim noi e aproximativ de bun ca titlul de sultan.

– Duce, zici? Yasmin se apropie ţanţoşă de Max, studiindu-i silueta impresionantă cu ochii ei oacheşi şi luminoşi. Dacă de o soţie care să-ţi încălzească divanul ai nevoie, milord, atunci căutarea ta s-a isprăvit. Să ştii că pot face nişte lucruri cu limba care...

Max îşi drese vocea de-a dreptul brutal şi se uită chiorâş la Ash.

– Sunt sigur că într-o zi vei fi o soţie destoinică, domnişoară, dar fratele meu a uitat să-ţi menţioneze că sunt deja logodit cu domnişoara Cardew.

Gura lui Yasmin formă un O perfect de uimire.

– Încă unul!? Există vreun bărbat între Maroc şi Anglia care să nu fie logodit cu prinţesa asta egoistă de gheaţă?

Max aruncă o privire piezişă spre Clarinda.

– Ai vrea să-mi explici?

– Nu, răspunse ea, cu privirea aţintită înainte.

Yasmin îşi aruncă mâinile în aer şi se întoarse înapoi pe lângă apă, cu un şuvoi de înjurături în arabă desprinse de pe buzele ei frumoase. În graba ei alunecă şi fu cât pe-aici să cadă în apă, stârnind un fel de răzmeriţă printre soldaţii care se înghesuiră şi se înghiontiră ca să fie primii care descalecă şi îi sar în ajutor.

Luca privi întreaga scenă cu un rânjet strâmb.

– Nu e grozav? O să fie o mamă minunată pentru copiii mei.

– Şi ce faci aici ? îl interogă Ash pe Max în timp ce îşi încolăci braţele pe piept şi îl studie cu atenţie. Ţi-era frică că o să fug cu banii tăi? Sau cu mireasa ta? adăugă el, având grijă să nu privească spre Clarinda.

– Când am văzut că nu dai nici un semn de viaţă atâtea zile, m-am temut că s-a întâmplat ceva absolut îngrozitor.

Ash nu-i putea spune fratelui său că se întâmplase ceva absolut fabulos. Atât de fabulos încât nu era sigur dacă inima – sau trupul lui – îşi vor mai reveni vreodată.

– Mi-a luat mai mult decât am prevăzut ca să îl conving pe sultan că ar fi în interesul lui să o elibereze pe domnişoară Cardew.

Max o strânse şi mai tare pe Clarinda, iar chipul îi era neîndurător.

– Când mă gândesc câte a avut de îndurat...

– Sultanul nu m-a atins, zise cu simplitate Clarinda. Căpitanul Burke a sosit la ţanc.

Max îl privi insistent, iar întrebarea nerostită rămase suspendată în aer. După un moment de ezitare, Max duse mâna la buzunarul vestei şi scoase un cec care ar fi putut fi geamănul celui pe care i-l dăduse lui Ash când Ash fusese atât de nebun încât să accepte misiunea aceasta.

Max îi întinse cecul.

– Este doar o mică parte din datoria pe care o am la tine.

Cumva, recunoştinţa sinceră a fratelui său era mult mai supărătoare decât dispreţul sau suspiciunea lui. Ash nu-şi dorea decât să rupă cecul în mii de bucăţele pe care să i le arunce în faţa aia de om cinstit.

Se abţinu şi îl luă din mâna lui Max, ochind cu cinism numărul impresionant de zerouri.

– N-o să te plictisesc cu protestele ipocrite, pentru că te asigur că merit şi ultimul bănuţ.

– Unde o să te duci acum? îl întrebă Max, deşi Ash ar fi putut să jure că mai mult din politeţe decât din interes.

– Oh, nu ştiu, zise el şi se încruntă gânditor. Acum că avea în sfârşit ocazia perfectă de a ieşi definitiv din viaţa Clarindei, nu se putea hotărî să o facă. Luca şi cum mine am colindat tot pământul şi ne-am implicat în lupte care nu erau ale noastre. Mă gândeam că poate a sosit vremea să mai fac o vizită dragii Anglii.

– Anglia? chiţăi Luca, iar bocancul îi scăpă din mână.

– Anglia? repetă şi Max, oarecum iritat. De ce Dumnezeului ai vrea să te întorci în Anglia?

Fericit că în sfârşit îi zgândărise calmul deja legendar, Ash îi aruncă aceeaşi privire inocentă pe care o afişa şi în faţa mamei lor când aceasta descoperise că cineva îi şterpelea cubuleţele de zahăr din bolul de zahăr.

– N-ai auzit ştirile? Singurul meu frate se însoară. Doar nu crezi că aş rata o asemenea ocazie.

Pe chipul lui Max apăru o umbră familiară de enervare.

– Cine te-a invitat?

Îndrăznind pentru prima oară de la sosirea lui Max care venise să i-o mătură din braţe să intersecteze privirea Clarindei, Ash îi răspunse:

– Zău aşa, cine putea? Mireasa ta, bineînţeles.

– Când are nevoie de ceva, știe întotdeauna să facă abuz de farmecul lui.

Clarinda nu avea nevoie să se întoarcă ca să știe ce mutră făcuse Maximilian. Recunoștea prea bine nuanța de dispreț amestecat cu admirație din vocea logodnicului ei.

– Este o calitate care l-a ajutat mult la curtea sultanului, recunoscu ea, rămânând cu capul întors în altă parte pentru ca Max să nu înțeleagă cât de mult o ajutase și pe ea.

Urcase pe puntea principală a corabiei pentru a fi singură cu gândurile ei, iar acum stătea și îi spiona pe bărbații care îngenuncheaseră și jucau zaruri pe puntea de dedesubt. Max veni lângă ea la balustradă, iar Ash tocmai își sărută pumnul cu zaruri ca să-i aducă noroc, după care le azvârli pe scândurile erodate. Din jurul lui se înălță un geamăt colectiv, provenit de la marinarii adunați lângă el. Ash își mătură câștigul cu o mână, apoi le mai îndulci dezamăgirea oferindu-le un surâs cordial și o gură din plosca cu rom pe care o scosese din buzunarul interior al hainei. Încă nu-i venea să creadă că îi căzuse în plasă, iar acum călătorea în Anglia pentru a asista la nunta lor. Oare plănuia să vină și de Crăciun sau de Florii, poate și la botezul copiilor lor? Oare avea să-și facă apariția în mod subit doar ca să își plimbe nepoțelele și nepoții dulci pe umeri și să-i vrăjească cu povești despre cum a salvat-o el odată pe mama lor din ghearele unui sultan rapace? Gândul o făcu să se simtă ușor isterică.

– Dacă nu-s atenți, o să-i lase fără plata pe-o săptămână la o singură aruncare, zise Max.

– Sper că au fost suficienți de inteligenți cât să nu-l lase să joace cu zarul lui.

Clarinda îl scrută pe Max cu o privire critică.

– Doar nu vrei să sugerezi că frățiorul tău s-ar coborî într-atât să trișeze?

Max pufni.

– Când ne jucam jocul acela cu bricegele când eram copii, tot timpul zicea că cine nu trișează înseamnă că nu încearcă, zise el, după care schimbă subiectul Ash cu o ușurință de care Clarinda n-ar fi fost niciodată capabilă. Ți-am adus șalul. N-ai avut timp să te obișnuiești cu schimbarea de climă. Mi-era frică să nu răcești.

Max îi puse șalul de caşmir pe umeri, iar Clarinda se abținu cu greu să nu și-l smulgă de acolo din cauza greutății de nesuportat. Aerul revigorant de mare constituia fără doar și poate un șoc pentru organismul ei după lunile în care trăise sub soarele necruțător al deşertului, dar se săturase să fie tratată ca un invalid. Oriunde se ducea, Max era și el acolo – înmânându-i o ceaşcă de ceai cald, oferindu-se să-i aducă un manșon de blană sau o pereche sănătoasă de mănuși, încurajând-o să se ducă să tragă un pui de somn după-amiaza. Începuse să se simtă de parcă ar fi fost salvată dintr-un spital, nu dintr-un harem.

– Eşti prea bun, zise ea, schițând un zâmbet. N-avea cum să-l strângă de gât cu șalul doar pentru că era prea îngrijorat de soarta ei. Nu-mi vine să cred că este deja întâi noiembrie. În El Jadida parcă timpul stă pe loc. Uneori îmi era imposibil să-mi aduc aminte în ce secol trăiesc.

În haremul lui Farouk timpul parcă stătea pe loc, dar acum se scurgea ca prora lucioasă a unei goelete care tăia creasta valurilor. Anglia – și casa – se aflau chiar după linia înceţoşată și gri a orizontului. Răcoarea umedă îi pătrunse în oase, iar Clarinda își strânse șalul mai bine, recunoscătoare până la urmă pentru faldurile sale protectoare.

– Sper că înțelegi, zise bățos Max, de ce nu am putut să vin chiar eu.

Clarinda trebui să-și instruiască trăsăturile să-și ascundă surprinderea. În ciuda zilelor și nopților lungi pe care le petrecuseră pe mare, era prima dată când Max deschidea acest subiect. Era ca și cum ar fi stabilit o înțelegere tacită să nu aducă vorba despre perioada petrecută la harem, lucru deloc greu având în vedere că fiecare avea motivele lui să nu vorbească despre asta.

– Sigur că înțeleg, îl asigură ea. Ai o responsabilitate pe umeri în cadrul companiei. A trebuit să le protejezi interesele în regiune.

El o trase ca să se uite spre el, iar ochii lui reci îi cercetară chipul cu o căldură neașteptată.

– Tu eşti singura mea responsabilitate, singurul meu interes. N-aș fi putut da buzna în palatul sultanului cu focuri de armă fără să-ți pun viața în pericol. Dacă aș fi avut altă soluție – orice altă soluție – crezi că l-aș mai fi trimis pe el?

Clarinda își înălță privirea spre chipul lui, citindu-i imediat angoasa. Era un chip drag ei, unul pe care învățase să se bazeze în urmă cu mulți ani. Era totodată și un chip devastator de frumos, unul pe care orice femeie s-ar fi considerat norocoasă că îl iubește.

Își ridică mâna înmănușată și îl atinse ușor pe obraz.

– Întotdeauna ai făcut exact ce trebuia făcut. Nu contează ce faci, contează cine ești.

El își coborî privirea în treacăt, punând un paravan în fața adâncimilor întunecate din ochi.

– Că veni vorba de treburi care trebuie făcute, m-am gândit că cel mai bine ar fi să ne căsătorim de îndată ce ajungem la moșia tatălui tău.

– Așa de repede? abia șopti ea. Crezuse că va avea mai mult timp.

– Dacă îmi vei fi deja soție când ne întoarcem la Londra, atunci bârfele despre lunile petrecute în captivitate se vor mai atenua.

De asemenea, mai dovedea și întregii Anglii că el încă o considera demnă de a-i fi soție.

Simțindu-i parcă incertitudinea, îi ridică cu delicatețe bărbia cu un deget.

– Uiți cât de mult te-am așteptat. Îi oferi unul dintre puținele lui zâmbete, iar ochii se cutară într-o expresie de învingător. Să nu stai prea mult în frig. În curând va suna clopoțelul care ne cheamă la cină.

Clarinda suspină în timp ce auzi boncăluitul cizmelor lui stingându-se pe puntea din scânduri de lemn.

Max îi fusese cel mai drag prieten și campion de nădejde pentru o lungă perioadă de timp. Dacă nu ar fi fost el, atunci n-ar fi supraviețuit când Ash plecase prima dată. Dar când o atingea, nu simțea nici măcar o urmă palidă a dorinței mistuitoare pe care o simțea când fratele lui se uita doar la ea cu privirea aceea de tigru.

De când Max venise cu oamenii lui ca să o ia pe sus, Ash o tratase cu o amabilitatea rece a unui viitor cumnat. Ea însă era încă bântuită de confesiunea sa plină de pasiune pe care i-o făcuse la oază.

La urma urmei, nu o abandonase toți anii aceea. Chiar o iubise. O iubise suficient de mult cât să-și lase la o parte mândria și toate ambițiile ca să se întoarcă la ea.

În schimb își petrecuse ultimii nouă ani crezând-o la fel de necredincioasă pe cât îl crezuse și ea pe el. Crezuse că toate cuvintele ei tandre și promisiunile pline de pasiune nu fuseseră decât flecăreala unei copile capricioase care s-a îndrăgostit pentru prima oară.

Dacă îl lasă să iasă acum din viața ei fără să-și sacrifice mândria ca să-i spună adevărul, atunci el n-avea să mai afle niciodată cât de tare se înșelase.

Se întinse și mai aruncă o privire fugitivă peste balustradă. Jocul de zaruri se spărsese, dar pe puntea de sub ea se mai afla cineva care o privea, iar vârful țigării lui licărea din umbre.

Capitolul 31

Cumva Ash știa cu exactitate unde o poate găsi pe Clarinda în dimineața zilei nunții ei.

Ultima dată când fusese aici, pajiștea fusese învelită în verdele crud al primăverii, peste care plutise o broderie de ceață. Păsările trezite din somn umpleau aerul cu cântece. Când se rostogolise cu Clarinda în faldurile mantiei ei, frunzele verzi se burzuluiseră pe crengile stejarului și formaseră o boltă protectoare deasupra capetelor lor, iar ei striviseră trifoiul proaspăt răsărit de sub ei, eliberându-i parfumul îmbătător.

Acum era prima ninsoare din an, iar cerul era plumburiu. Pământul era tare, iar firele de iarbă ieșeau răzleț de sub zăpadă și erau maro și casante. Vântul de toamnă dezbrăcase complet stejarul, iar în loc de cântec de păsărele, singurul sunet care acompania pașii lui Ash era șoapta omătului care cădea.

Clarinda stătea în genunchi lângă copac, iar gluga de culoarea vinului burgund a pelerinei cu borduri de hermină era presărată cu fulgi de nea. Pelerina semăna cu cea pe care o aruncase în grabă peste cămașa de noapte în dimineața în care dăduse fuga

pe pajiște în încercarea de a-l împiedica să plece. Chiar dacă zâmbea, lui Ash i se pusese un nod în gât. Așa era ea, își adusese aminte să-și pună pelerina, dar uitase să se încalțe.

Astăzi venise doar să-și ia rămas-bun. Crezuse că va putea sta să vadă cum devine soția altui bărbat, dar se înșelase. Nu putea șopti urări de bine, nu era în stare să o îmbrățișeze frățește, nu avea cum să-i ofere binecuvântarea lui.

Era mult mai înțelept decât ultima dată când fusese pe pajiște. Acum știa că nu exista loc pe pământul ăsta unde ar fi putut să scape de ea. Avea să-i bântuie toate gândurile – și toate visele – până în clipa în care avea să moară tot cu numele ei pe buze. Chiar dacă stătea în continuare cu privirea pironită în jos, Ash știa că îi simțise prezența, la fel cum și el i-o intuise întotdeauna pe a ei. Nu era nevoie să o vadă sau să o audă ca să știe că se află la câțiva kilometri de el. Era pur și simplu... acolo.

Se sprijini într-un umăr de trunchiul stejarului și-și încrucișă gleznele. Clarinda își roti capul să se uite la el, iar ochii îi erau uscați, deși frumosul ei chip era la fel de palid ca zăpada. Doar în ochi i se citea promisiunea primăverii.

Yasmin îi spusese că este o prințesă de gheață, dar Ash știa ce inimă caldă și pasională bătea în spatele exteriorului rece, știa cum carnea ei tremurândă putea arde febril ca răspuns la atingerea iubitoare a mâinilor lui.

– Dacă ești hotărât să pleci, de data asta nu-mi voi irosi timpul ca să te implor să rămâi, zise ea încet. Înainte de a pleca însă, trebuie să știi ceva. Au fost prea multe secrete și prea multe minciuni, și nu toate au provenit de pe buzele tale. Se ridică și se sprijini de cealaltă parte a copacului. Se uită spre pajiște, iar fulgii de zăpadă se prinseră de genele ei ca niște lacrimi înghețate. La două luni după ce ai plecat, mi-am dat seama că eram însărcinată. Ash simți că i se scurge tot sângele din vene și chipul îi devine la fel de palid ca al ei.

Clarinda își lăsă ochii în jos și își continuă mărturisirea rușinoasă.

– Tatăl meu a fost devastat, nu atât pentru el, cât pentru mine. Dacă se afla, știa prea bine ce ar fi spus toată lumea – și că toate bogățiile din lume n-ar fi putut schimba faptul că fiica lui nu era decât o povară care se lăsase sedusă de fiul unui nobil.

Ash își strânse pumnii. Ar fi vrut să se întoarcă în timp și să îl snopească pe toți care ar fi îndrăznit să o trateze în modul acesta. Își aminti însă că el era principalul vinovat. Obținuse ce dorise, după care plecase și o lăsase să suporte singură consecințele neghibzuinței lui.

– De ce nu mi-ai trimis vorbă? o întrebă el pe un ton jos. Eram pe mare mai tot timpul, dar totuși cineva ar fi dat de mine... tata... fratele meu... cineva.

Se întoarse spre el să îl confrunte, cu degetele înmănușate înfipte în scoarța copacului de parcă i-ar fi depins viața de el.

– Și cam ce-ar fi trebuit să fac? Să-ți cer să te întorci? Să te oblig să te căsătorești cu mine pentru că-ți purtam copilul în pântece? Să-mi petrec toată viața întrebându-mă dacă chiar mă iubiseși sau te însuraseși cu mine doar dintr-un oarecare simț al datoriei?

Ash închise ochii în fața unui val de mustrări de conștiință și regret. Era evident că nu era genul ei să facă așa ceva. Era o fire mult prea mândră.

Când își redeschise ochii, privirea ei revenise la pajiștea înghețată.

– Tata a vrut să mă trimită undeva câteva luni de ochii lumii, pretinzând că am plecat să-mi vizitez o mătușă în căsuța ei izolată de lângă mare, în Yarmouth. Planul lui era să-mi dau copilul din brațe imediat după ce îl născeam unei familii drăguțe care să mi-l crească, familie care ar fi fost compensată în mod generos pentru deranj... și pentru a păstra tăcerea. Apoi trebuia să mă întorc și să-mi reiau viața ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Vocea lui Ash păru a unui străin, chiar și pentru urechile lui.

– Tatăl tău s-a comportat de multe ori ca fratele meu. A crezut că cea mai bună soluție, indiferent de problemă, este scrierea unui cec gras.

– Așa este. Dar eu nu am vrut să accept așa ceva. Îmi doream copilul – copilul tău – și nimeni nu putea să-l ia vreodată de lângă mine. Știi și tu cât de încăpățânată am putut fi atunci.

– Atunci? îl luă pe el gura pe dinainte.

Clarinda îi aruncă o privire plină de reproș.

– Atunci a intervenit Max.

–Max? Ash începea să se întrebe dacă inima îi mai putea suporta multe şocuri. Dacă nu s-ar fi rezemat de trunchiul solid al stejarului, nu era sigur că s-ar mai fi putut ţine pe picioare.

–Nu m-am putut încrede în nici o prietenă de la şcoală, nici măcar în draga de Poppy. Tatăl ei este doar un moşier umil de ţară, dar niciodată nu i-ar fi permis să se asocieze cu o femeie cu un caracter moral de joasă speţă.

Ash era năpădit din nou de furie.

–Max ştia deja care îmi erau sentimentele pentru tine, aşa că nu mi-a fost foarte greu să-i spun şi restul. S-a oferit imediat să se căsătorească cu mine şi să susţină că este copilul lui.

–Ăsta e frati-miu, zise Ash, incapabil să-şi mascheze tonul amar. Erou până în măduva oaselor. Păi şi de ce nu eşti deja contesă de Dravenwood?

Îşi scutură gluga mantiei de pe păr, apoi îi întâlni cu îndrăzneală privirea.

–Pentru că l-am refuzat. Eram în stare de orice ca să-mi păstrez copilul, dar unul dintre lucrurile pe care nu le puteam face era să mă mărit cu fratele tău. Max a făcut totul ca să mă facă să mă răzgândesc, dar când s-a lămurit că mă hotărâsem deja, a discutat cu tata şi amândoi au fost de acord să-mi salveze reputaţia măritându-mă cât mai repede cu putinţă cu vicontele Darby. Dewey mă ceruse deja cel puţin de vreo şase ori. Era atât de dulce, dar nu prea isteţ, iar Max s-a gândit că o să fie foarte simplu să-l conving că bebeluşul a fost conceput în noaptea nunţii şi că s-a născut prematur. Oftă. Când mă gândesc la ce-a fost, mi se pare că am pus la cale o farsă incredibil de crudă, dar toţi eram îngrozitor de disperaţi. Iar Dewey mă adora, aşa că mi-am spus că mă voi revanşa fiindu-i o nevastă exemplară, zise ea şi-şi clătină cu mâhnire capul. Cred că doar ideea în sine ca eu să fiu o nevastă exemplară te faci să râzi.

Ultimul lucru de care îi ardea lui Ash în clipa aceea era să râdă.

–Mi-am petrecut întreaga zi interminabilă dinaintea nunţii spunându-mi că nu era prea târziu. Că nu era totul pierdut încă şi că vei veni călare să salvezi toată situaţia.

Lui Ash nu-i venea să creadă cât de aproape fusese. În schimb o abandonase încă o dată, crezând că s-a aruncat în brațele altui bărbat.

– După apus, mi-am dat seama că nu mă pot băga în patul lui Dewey și să-l las să-și pună mâinile pe mine cât eu visam tot la tine. Am decis că ar fi mai bine să renunț la toate pretențiile averii tatălui meu și la bunăvoința societății și să trăiesc într-o căsuță modestă unde să-l cresc pe copilul nostru, în loc să-mi trăiesc toată viața într-o minciună.

Inima lui Ash începu să bată mai repede la gândul că chiar avea un copil pe undeva.

– Așa că am trimis un valet la hanul unde stătea Dewey cu un bilet în care îi spuneam că îmi pare rău, dar nu mă pot căsători cu el. Imediat s-a surescitat și a încălecat imediat ca să vină la moșia tatălui meu să încerce să mă facă să-mi revizuiesc alegerea. În loc să gonească pe drum, a luat-o pe o scurtătură prin pădure. Era o noapte fără lună și nu cunoștea terenul, ca să nu mai zic că nu era un călăreț de talia ta sau a lui Max. A încercat să sară peste un obstacol prea dificil, iar calul s-a opintit pe loc. În cădere și-a frânt gâtul. Se întoarse spre el cu ochii plini de lacrimi care topeau fulgii de zăpadă de pe gene. L-am omorât. Era un suflet cumsecade și bun, iar eu i-am frânt inima, după care l-am omorât.

– Nu tu l-ai omorât, zise sumbru Ash. Eu l-am omorât.

– Când Max mi-a dat vestea, durerea și vina m-au doborât. Am simțit o durere teribilă în burtă, chiar mai rea decât cea din suflet. Am scos un țipăt, după are m-am prăbușit în holul de la intrare. Max m-a dus în brațe pe scări și a chemat doctorul.

Ash nu putea face nimic în clipa aceea pentru a o stăvili din vorbit. Ar fi luat-o bucuros în brațe s-o sărute fără să se mai oprească vreodată, doar să-i oprească vorbele care aveau să-i curgă de pe buze.

– Dewey nu a fost singurul care a murit în noaptea aceea, zise ea încet. Am zăcut săptămâni în șir în pat. Toată lumea era convinsă că jeleam pierderea logodnicului meu, iar eu cred că plângeam pentru că moartea lui fusese în zadar. Doar tatăl meu, Maximilian și o mână de servitori loiali știau adevărul. Max a refuzat să plece de la căpătâiul meu. Era întotdeauna acolo – îmi dădea supă

cu lingura, mă învelea cu pătura și mă purta pe brațe până la scaunul de la fereastră, insistând să trăiesc, când eu nu-mi doream decât să mor.

Fu prima dată când Ash înțelese pe deplin profunzimile devotamentului Clarindei pentru fratele lui. Deși pricepea tot acum, era cotropit de un val imens de regrete. Era la fel ca atunci când Farouk o salvase din ghearele negustorilor de sclavi. De ce nu fusese el acolo? De ce nu fuseseră mâinile lui cele care îi mângâiaseră părul ciufulit sau care să-i usuce lacrimile când plângea? Mai avea un pic și i le ștergea acum, dar Clarinda i-o luă mainte.

– Când Max m-a urcat în brațe scările acelea, eram o copilă. Când le-am coborât singură după două luni, eram femeie. Max insista în continuare să mă mărit cu el, dar dacă tot nu te mai aveam nici pe tine, nici copilul, n-am mai văzut nici un rost în căsătorie. Îmi era foarte bine singură.

– Copilul? șopti Ash, neputând îngăima nici un alt cuvânt din cauza nodului din gât.

Clarinda îngenunche din nou pe faldurile strânse ale pelerinei. Atunci observă și Ash că îngenunchease în fața unei pietre micuțe care nu fusese acolo data trecută când vizitase pajiștea. Era acoperită de un strat subțire de zăpadă.

– Tata a vrut să arunce copilul ca pe gunoi, ca să poată pretinde că nici n-a existat vreodată. Eu am plâns și am țipat și l-am implorat să nu-l ia de lângă mine, iar el m-a ignorat și m-a tratat ca pe o fată înnebunită de durere și isterică. Max a intervenit și a insistat ca dorința să-mi fie respectată. S-a oferit să facă rost de un loc în cripta familiei Burke, spuse ea cu un zâmbet trist pe buze. Eu însă știam unde îi era locul.

Mătură cu gingășie zăpada de pe piatra funerară simplă, pe care era gravat un singur cuvânt.

CHARLIE.

Nu CHARLES sau CHARLES CLARENCE BURKE, nici o dată care să îi marcheze data decesului, doar CHARLIE.

Fiul lor se odihnea exact în același loc în care fusese conceput într-un moment de pasiune sălbatică și nesăbuită de doi tineri îndrăgostiți care-și lăsaseră inimile să preia controlul asupra rațiunii.

Dacă Charlie ar fi trăit, ar fi putut zburda chiar acum pe pajişte, strigând de fericire în timp ce ar fi pescuit fulgii de nea cu limba. Dar nu, avea să doarmă somnul veşnic sub crengile protectoare ale stejarului măreţ, care îi cânta cântece de leagăn pe voci schimbătoare în funcţie de anotimp şi sub şoapta vântului purtat prin frunzele lui.

Clarinda se ridică şi-şi trase gluga la loc pe cap.

– Înainte să pleci, mai vreau să ştii că dacă mi-ai fi trimis o singură vorbă de încurajare după moartea lui Charlie – o scrisoare, un mesaj, orice obiect nesemnificativ plin de afecţiune, ceva, absolut orice – te-aş fi aşteptat la nesfârşit.

Ash încremeni locului când ea îl sărută discret pe obraz cu buze calde ca o zi de vară, după care se întoarse cu spatele şi plecă.

Aşteptă până o văzu dispărând după o movilă de zăpadă, iar apoi se lăsă în genunchi în acelaşi loc în care îngenunchease şi ea. Îşi plimbă agale degetele peste piatra funerară, iar lacrimile lui căzură şi topiră zăpada.

Nu ştia cât stătuse în genunchi lângă mormântul în miniatură să-şi ia adio de la fiul pe care nu-l cunoscuse niciodată. Un fiu care ar fi avut o căpiţă de păr blond-argintiu şi ochi de culoarea trifoiului.

Când se ridică, ninsoarea încetase. Soarele palid încerca curajos să îşi facă simţită prezenţa din spatele norilor joşi, iar razele lui oblice transformaseră priveliştea acoperită de zăpadă într-un tărâm strălucitor.

Dacă îşi mijea ochii, aproape vedea globul de foc revărsându-se peste întinderea de nisip auriu; Clarinda în curtea palatului lui Farouk, arătând de parcă s-ar fi pogorât direct din unul dintre visele lui cele mai toride; Clarinda odihnindu-se pe un pat de mătase roşie ca focul, cu un zâmbet primitor şi ochii verzi licărind de dorinţă.

Concluzia pe care o putea trage după această zi era că o făcuse destul să sufere. Dacă mai avea măcar o brumă de decenţă, trebuia să-i accepte sărutul fără a-l interpreta – un sărut de adio – şi să plece pentru totdeauna de aici.

În braţele fratelui lui găsise ceva ce nu putea găsi niciodată în braţele lui – pace, securitate, stabilitate. Max nu alergase

niciodată după un vis, când singura femeie care ar fi putut să-l facă să simtă, să viseze se afla chiar în fața lui.

De la bun început pasiunea dintre el și Clarinda fusese mistuitoare. Dacă ar fi rămas împreună, viitorul le-ar fi fost mereu încărcat de pericole. Ar fi avut parte de izbucniri temperamentale, confruntări ale ego-urilor, ciocniri epopeice ale spiritelor care s-ar fi purtat doar în dormitor, nu și în salon. Nici unul din ei nu ar mai fi avut parte vreodată de un moment de liniște.

Într-adevăr ceva ieșit din cale-afară de straşnic, însăși ideea de rai pe pământ al lui Ash.

Pe față îi înflori încet un rânjet.

Mândria și încăpățânarea fiecăruia dintre ei îi jecmănise deja de ani prețioși pe care i-ar fi putut petrece unul în brațele celuilalt. Al naibii să fi fost dacă mai lăsa doar o secundă să se irosească.

Mai aruncă încă o privire nostalgică asupra pietrei de mormânt, după care străbătu pajiștea, sperând că fiul său ar fi de acord cu ceea ce intenționa să facă.

Clarinda se privea în oglinda înaltă aflată în colțul dormitorului ei.

Nu avusese timp să viziteze o croitoreasă și să comande o rochie de mireasă la modă, așa că își alesese rochia din tafta de mătase de culoarea bronzului, care îi scotea în mod particular ochii verzi în evidență. Rochia era cea cu care se îmbrăcase mereu în fanteziile ei în momentul în care l-ar fi ignorat pe Ash atât de evident, încât acesta nu ar mai fi cutezat să apară a doua oară la ușa ei.

Cercetă chipul femeii din oglindă ca și cum ar fi fost al unei străine, dar indiferent de cât de mult căută, nu putu găsi nici o trăsătură comună fetei pasionale și puternice care odinioară îl iubise pe Ashton Burke cu toată ființa ei.

Creatura care stătea în fața ei cu părul frumos aranjat și expresia senină era femeia rece și stăpânită în care se transformase fata aceea în lipsa lui. Femeia care își asumase rolul mamei sale și găzduise zeci de cine și serate pentru prietenii influenți ai tatălui ei. Femeia care deschidea ușile lumii bune și le trecea pragul la brațul lui Poppy. Femeia care fusese de acord să devină soția unui conte și viitoare ducesă.

În uşă ciocăni cineva.

– Domnişoară? se auzi vocea timidă a servitoarei ei. E timpul.

Clarinda îşi înălţă bărbia. Slujnica avea dreptate. Venise timpul să-şi ia adio pentru totdeauna de la fata aceea şi de la visele ei.

Maximilian o aştepta în altarul improvizat care fusese instalat în faţa şemineului de marmură din salonul elegant de pe proprietatea tatălui ei. Cumva lăsa senzaţia că o aşteptase dintotdeauna, la fel de neclintit şi neabătut ca şi stejarul bătrân de pe pajişte. Părul lui des şi negru era aranjat cu migală, vârfurile ajungând chiar deasupra gulerului. Fracul lui scurt gri şi vesta cu dungi erau la fel de conservatoare ca şi el. Maxilarul îi era proaspăt bărbierit, fără nici o urmă de barbă ţepoasă care să-i mai ascundă trăsăturile dure. O privi venind prin naos spre el, iar privirea din ochii lui sinceri ar fi tăiat răsuflarea oricărei alte mirese. Întotdeauna fusese mai uşor să se bazeze pe înfăţişarea lui plăcută decât să fie distrată de frumuseţea masculină mult mai neconvenţională a lui Ash.

Şase scaune fuseseră aranjate în grabă pentru ca invitaţii să ia loc. Tatăl Clarindei se sprijinea într-un baston cu mâner de bronz în formă de leu. Plânsese ca un copil la întoarcerea ei, dar acum chipul lui rumen era încununat de un surâs radios. Întotdeauna sperase ca fetiţa lui să îşi găsească un bărbat ca Maximilian.

Părinţii mirelui se grupaseră în partea cealaltă a naosului, părând mai mult decât copleşiţi de eveniment. Clarinda era aproape convinsă că lacrimile mamei lui Max stoarse în batista cu monogramă nu erau lacrimi de bucurie. Ducele şi ducesa îşi doriseră întotdeauna ca iubitul lor fiu mai mare să se căsătorească cu cineva de acelaşi rang, nu cu o moştenitoare banală al cărei tată îşi făcuse averea din negoţ. Când n-o bătea pe umăr pe soţia sa ca s-o îmbărbăteze, ducele îşi verifica ceasul de aur cu lanţ din buzunar ca să se asigure poate că Luca nu i-l şterpelise.

Ţinând cont de faptul că el era ţigan, iar ea o fostă concubină, transformarea lui Luca şi Yasmin era chiar demnă de apreciat. Clarinda se văzuse obligată să o lase pe Yasmin să-şi aleagă ceva din garderoba ei pentru a evita ca aceasta să-şi facă apariţia înveşmântată în nişte voaluri subţiri şi încălţată în sandale. Sigur că Yasmin alesese o rochie de bal decoltată nepotrivită

dimineața și cu trei măsuri mai mici. Acum își tot trăgea corsetul în jos, iar Clarinda se temea că la un moment dat sânii îi vor da pe-afară înainte de începerea ceremoniei, teamă împărtășită și de vicarul cumpătat care acum mai avea puțin și făcea un atac de apoplexie.

Clarinda o prinsese deja pe Yasmin făcându-i ochi dulci tatălui ei. O trecu un fior când își imagină cum ar fi ca această femeie să-i fie mamă vitregă. Tentativele ostentative ale lui Yasmin de a pune mâna pe un soț bogat nu îl deranjau pe Luca, care la rândul lui îi făcea cu ochiul servitoarei minione și drăguțe care-și făcea de lucru într-un colț. Stilul lui neobrăzat de a flirta o făcu pe biata fată să-și acopere obrajii pistruiați cu o roșeață naturală.

Un singur scaun din încăpere era în mod evident fără ocupant.

Nici acum Clarinda nu era sigură dacă sclipirea din ochii lui Maximilian se datora bucuriei că nunta lor avea în sfârșit loc sau ușurării că fratele lui năbădăios decisese în cele din urmă să dea dovadă de caracter și să iasă din scenă în loc să intre.

Clarinda trase adânc aer în piept, sarcină deloc ușoară prin corsetul strâns bine pe corp. Pentru că vremea se schimbase atât de drastic și venise iarna, nu se putuse încropi un buchet ca lumea de flori. Unul dintre grădinari reușise să încropească un buchețel din panseluțe violete pentru ea. Era mirată că mâinile îi erau atât de ferme. Începuse să se întrebe dacă nu cumva asta avea să simtă tot restul vieții – absolut nimic.

Îl iubise cu adevărat pe Max și îi era recunoscătoare pentru tot ce făcuse pentru ea. Problema era că nu era îndrăgostită de el. Poate că dacă nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Ash n-ar fi știut să facă diferența. Ar fi putut să își trăiască viața într-o mulțumire liniștită în care se complăceau multe dintre femeile pe care le cunoștea. Din ce observase, nici una dintre ele nu era mistuită de o mare pasiune pentru soțul ei.

Fără să știe de ce, în minte îi răsări chipul vesel a lui Poppy și simți un junghi în inimă.

Poate că era mai bine dacă se complăcea în amorțeala care o învăluise de când îl lăsase pe Ash la mormântului fiului lor. Nu era mai bine așa decât ca pulsul să i-o ia razna de fiecare dată când îl vedea intrând undeva, decât să tânjească cu disperare după ceva

din care abia gustase şi de care nu se mai putea atinge? Nu era mai bine să nu simtă nimic decât să riscă să piardă totul?

Ajunsese în faţa altarului. Îşi luă locul lângă Max, îl apucă de mână şi îi oferi un zâmbet solemn.

Vicarul deschise cartea de rugăciuni şi îşi drese vocea. Tocmai îşi căscase gura să zică ceva, când uşile duble din spatele încăperii se deschiseră larg, iar Ashton Burke păşi în salon.

Capitolul 32

Degetele lui Max zvâcniră şi o strânseră destul de tare de mână, iar amorţeala binecuvântată în care se afundase Clarinda dispăru într-o clipă. Inima îi sări din piept, apoi începu să bată nebuneşte. Îşi presă mâna cu buchetul sub sâni, dorindu-şi să-i fi poruncit slujnicei să îi strângă corsetul atât de tare încât să se poată evapora prin taftaua de mătase de culoarea bronzului. Prin faţa ochilor începură să-i danseze puncte negre, iar preţ de o clipă iar avu senzaţia că va avea o reacţie cât se poate de ridicolă şi va leşina.

Haina lui Ash era descheiată, iar cămaşa era desfăcută la gât, dezvăluindu-i gâtul lat şi bronzat. Cu siguranţă avea nevoie urgentă de un bărbierit şi-un tuns. Arăta de parcă tocmai ar fi descins ţanţoş de pe puntea unei corabii de piraţi.

Tatăl Clarindei se sculă în picioare şi-şi flutură bastonul.

– Ce naiba caută el aici?

– Exact asta aş vrea şi eu să aflu, zise Max calm în timp ce Ash se opri în mijlocul naosului, la jumătatea distanţei faţă de altar.

– Nu vă învinovăţesc că sunteţi supărat, domnule, zise Ash, ridicând o mână conciliantă către tatăl Clarindei. După câtă suferinţă i-am provocat fiicei dumneavoastră, sunt convins că nimic nu v-ar face mai multă plăcere decât să vă chemaţi paznicul să mă împuşte. În locul dumneavoastră aş simţi exact acelaşi lucru. Pe cuvânt, şi eu cred că aş împuşca pe oricine care ar îndrăzni

să o atingă şi cu un deget pe Charlotte a mea înainte să împlinească douăzeci şi cinci... ba nu, hai să zic treizeci şi cinci.

– Cine-i Charlotte? întrebă debusolat Luca.

– Fiica mea, răspunse Ash. Fiica noastră. Fetiţa pe care eu o s-o am cu Clarinda după ce ne căsătorim.

– Nu se căsătoreşte cu tine, zise Max, cu o mutră care sugera că l-ar împuşca bucuros cu mâna lui. Cu mine se căsătoreşte.

– Aşa e, zise Clarinda şi îşi îndreptă cât putu de bine spatele şi simultan îi aruncă cea mai trufaşă privire. Nu mă mărit cu tine. Mă mărit cu el.

– Am fost atât de nebun că nu am încercat să te opresc data trecută când aproape te-ai căsătorit. Dacă tu crezi că o să stau deoparte cât te măriţi cu fratele meu, atunci eşti şi mai nebună decât am fost eu.

De data asta fu rândul ducelui să sară în picioare.

– Încetează imediat cu aiurelile astea, Ashton. Te faci de râs! Faci toată familia de râs! spuse el şi scutură dezgustat din cap. Nu că ar fi prima dată când faci asta.

Ash îşi confruntă tatăl.

– Îmi pare rău, Alteţa Voastră. Ştiu că s-ar putea să te şocheze, dar de data asta chiar încerc să fac un lucru onorabil. Mă tem că domnişoara Cardew nu are de ales. Deja am compromis-o. De două ori. Mă rog, de fapt de patru ori dacă punem la socoteală şi noaptea petrecută în deşert. Se roti spre Clarinda şi îi zâmbi cu indolenţă, ceea ce îi făcu degetele de la picioare să i se încovoieze în încălţări. Sau or fi fost patru jumătate?

Icnetul ducesei răsună în toată încăperea.

– Oh, ziua bună, mamă, zise Ash ca un caraghios. Arăţi foarte bine împopoţonată aşa.

– Zău, tu... începu Max cu un mârâit.

Clarinda îl înhăţă de braţ şi se ţinu cu toată forţa de el, obligându-l fie să se oprească, fie să o tragă după el prin naos.

Cu greu îl recunoştea pe acest Max. Faţa lui chipeşă avea trăsături sălbatice, buza de sus se curbase într-un mârâit sălbatic.

– Nouă ani mi-au trebuit ca să o câştig. Să o conving că merită o casă, un soţ, nişte copii. Crezi că poţi pica aşa, pur şi simplu, şi distruge tot? La fel cum aproape ai distrus-o pe ea?

– Îmi pare rău, Max, spuse Ash, fără nici o urmă de batjocură pe chip sau în voce. Nu am vrut niciodată să o rănesc. Şi nici pe tine. Poţi să mă crezi sau nu, dar vă iubesc pe amândoi.

Max îşi trecu mâna prin păr, apoi răbufni într-un hohot de râs exasperat.

– Cred că este doar vina mea. Eram disperat şi suficient de naiv să cred că aş putea să te reintroduc în viaţa ei fără a o face ţăndări. Uneori îmi doresc mai mult ca orice ca nava să se fi scufundat după ce te-ai întors prima dată!

Ash înmărmuri, semn care nu prevestea nimic bun, iar Clarinda simţi cum inima îi amorţeşte din nou. Îşi retrase palmele de pe braţul lui Max.

Max se pricepea de minune să păstreze secrete.

„Întotdeauna ai făcut exact ce trebuia făcut. Nu contează ce faci, ci cine eşti."

Secrete şi minciuni. Clarinda îi spusese lui Ash că fuseseră prea multe. Doar că nu realizase cât de multe.

– M-ai văzut în acea zi? Cu o zi înainte ca Clarinda să se mărite cu Darby? Ştiai că m-am întors pentru ea şi n-ai făcut nimic? N-ai spus nimic? Ash clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Pe cuvânt, ai un suflet de gheaţă şi eşti un...

Se avântă cu pumnii strânşi înspre Max.

Înainte de a ajunge la fratele lui, Clarinda îşi luă elan şi-l plesni cu toată forţa peste faţă pe Max. Sunetul răsună ca o împuşcătură în liniştea împietrită.

Max îşi ridică încet capul şi-şi atinse amprenta vie pe care i-o lăsase pe obraz.

– Cum ai putut? şopti ea, tremurând de revoltă şi angoasă retrăind într-o clipă toţi anii pierduţi. Ştiai ce însemna el pentru mine. Erai singurul care ştia tot adevărul.

Max îşi ridică o mână vrând să îi atingă părul, dar o coborî încet la loc. Ochii lui spălăciţi erau umbriţi de o durere care nu avea nici o legătură cu ieşirea ei.

– Am făcut-o pentru că te iubeam. Pentru că te-am iubit cu mult înaintea lui. Dacă te-ar fi meritat, atunci s-ar fi căsătorit cu tine înainte să se culce cu tine. Eu aşa aş fi făcut. Chiar dacă nu te puteai mărita cu mine pentru că n-aş fi făcut decât să-ţi aduc

aminte de el, am fost convins că ți-ar fi fost mai bine cu Dewey decât cu el.

– Dar nu era alegerea ta! strigă ea. Era a mea!

– Acum îmi dau seama. Mi-am dat seama și atunci la un moment dat. Când mi-am revenit în simțiri însă era prea târziu. Ash plecase, iar Dewey și copilul erau morți. Știam că nu ți-aș putea mărturisi niciodată ce am făcut pentru că m-ai fi disprețuit. Mi-am petrecut toată viața încercând să fac lucrul corect, dar într-o singură clipă de gelozie orbitoare am făcut un lucru atât de îngrozitor încât mă bântuie de atunci.

– De aceea mi-ai întors spatele când m-am întors de la Eton? întrebă Ash, cu răsuflarea încă întretăiată. Pentru că erai gelos?

Zâmbetul lui Max era plin de amărăciune.

– Ironic, nu-i așa? Eu dețineam titlul și eu eram favoritul tatei, dar când v-am văzut împreună, am știut că doar tu vei avea parte de singurul lucru pe care mi-l dorisem cu adevărat – dragostea Clarindei. Max se uită îndelung la ea, apoi se întoarse cu încetinitorul, fiecare mișcare mustind de regret. În ciuda înfrângerii evidente, tot nu se putu abține să nu-i arunce o privire revoltată fratelui lui. Niciodată nu vei fi capabil să te ridici la nasul ei, să știi de la mine.

– Dumnezeu nu-ți dă întotdeauna ce meriți, zise încet Ash. Uneori îți dă ceva fără de care n-ai putea trăi.

Cuvintele lui Ash îi săltară în inimă precum cântecul păsărelelor primăvara, drept pentru care își șterse o lacrimă de pe obraz.

Gentleman indiferent de amarul situației, Max făcu o plecăciune înțepată în fața tuturor, după care se întoarse să iasă din naos. Deși probabil nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decât să trântească zdravăn ușa în urma lui, se limită să o închidă încet. După ce așteptă rezonabil câteva momente, Yasmin se furișă după el, sperând negreșit că poate va avea nevoie de un umăr, poate chiar și de o pereche de sâni pompoși, pe care să plângă.

Ash își plimbă privirea prin salon.

– Ei bine, se pare că avem un vicar, invitați și o mireasă. Tot ce mai lipsește e un mire.

– Te oferi voluntar pentru ocuparea acestui post, căpitane? întrebă afectat Clarinda. Se zvonește că de curând ai rămas fără serviciu.

Ash se apropie de ea și ridică nepăsător un umăr.

– Cred că e singura șansă să te prind între doi logodnici. Și în afară de asta, unde găsesc eu un sodomit corpolent la fel de drăguț ca tine?

Clarinda își semeți bărbia. Se aflau în fața câtorva martori. Era îmbrăcată cu cea mai frumoasă rochie din tafta de mătase de culoarea bronzului, cea care îi făcea ochii să strălucească precum smaraldele. Asta era ocazia perfectă să îl ignore. Să îi spună să se ducă învârtindu-se și să i-o spună serios.

– Dacă mă mărit cu tine, zise ea în schimb, nu o să fiu niciodată o lady, să știi.

– Din fericire pentru tine, mie îmi plac ștrengărițele burgheze.

Cu această declarație tandră a iubirii lui veșnice, Ash o înșfăcă în brațe și o sărută de parcă era primul și ultimul lor sărut. Sărutul se prelungi la nesfârșit, iar vicarul începu să-și dreagă nervos vocea, temându-se sincer ca Ash să nu o compromită a cincea oară chiar în fața tuturor.

Conform ziarelor de scandal, după ce faimosul aventurier și căpitan Sir Ashton Burke o salvase pe bogata moștenitoare a afacerii cu flota comercială, Clarinda Cardem, dintr-un harem din Maroc unde se petreceau acte teribile de depravare, refuzase averea extravagantă oferită cu insistență de tatăl ei, susținând cu obstinație că singura recompensă pe care o va accepta va fi mâna ei. Nu se căsătoriseră în salonul din conacul tatălui ei, ci pe o pajiște cernută cu zăpadă, sub bolta mărinimoasă a unui stejar bătrân. Viitoarea doamnă Burke purtase o rochie de tafta din mătase și o pelerină cu bordura din blană de hermină, iar căpitanul, cel mai mare rânjet purtat în viața lui.

Prima lor fetiță a fost numită Charlotte.

Maximilian Burke fusese un om foarte rău.

Privi rotocoalele de fum care se ridicau din țeava pistolului pe care îl ținea în mână, încercând să-și dea seama cu exactitate când anume îmbrățișase rolul de ticălos în parodia de viață pe care

o ducea acum. Fusese întotdeauna fratele onorabil, cel pe care se putea pune bază, cel care își alegea cu cea mai mare grijă următorul pas pentru a evita până și să se împiedice. Își petrecuse întreaga viață străduindu-se din răsputeri să fie fiul pe care orice tată ar fi fost mândru să-l aibă, bărbatul pe care orice mamă și l-ar fi dorit pentru fiica ei.

Cel puțin așa crezuse toată lumea.

Fratele lui mai mic, Ashton, fusese cel care se încăiera întotdeauna, care provoca guralivi beți la duel și din când în când mai ajungea în fața unui pluton de execuție. Acum însă Ash stătea confortabil în casa lor străveche de la Dryden Hall împreună cu adorabila lui soție și cu ghemotocul guraliv care era fetița lor. O fetiță care avea părul bălai și ochii verzi zâmbitori ai mamei ei.

Maximilian își închise repede ochii, sperând să își alunge imaginea aceasta din minte.

În timp ce Ash se bucura de traiul domestic care ar fi trebuit fi al lui Max, cu femeia pe care Max o iubise cel mai mult, Max stătea pe o pajiște răcoroasă din Hyde Park la orele dimineții, cu bocancii plini de iarbă udă și cu bărbatul pe care tocmai îl împușcase zăcând întins pe pământ și gemând la douăzeci de pași distanță.

Nu avea nici un dubiu că Ash ar fi râs de situația penibilă în care se afla, chiar dacă motivul apariției ei fusese o privire dezaprobatoare a unui beț la adresa reputației cumnatei lui Max.

Max nu se comporta ca și cum apărarea onoarei Clarindei nu mai era îndatorirea lui.

Când își deschise ochii gri, aceștia sticleau ca niște gloanțe.

– Ridică-te și potolește-te cu văicăreala, prostule! îi spuse el bărbatului care se zvârcolea pe jos. Rana nu este mortală. De-abia ți-am atins umărul.

Tânărul își strânse brațul cu degetele pătate de sânge și îi aruncă o privire reprobatoare lui Max, iar bufnitura lui sonoră îl făcu pe Max să se teamă că mai avea puțin și-l pocnea plânsul.

– Nu trebuie să fii atât de hain, milord. Tot doare ca dracu'.

Max oftă nerăbdător și înmână pistolul locotenentului Companiei Indiilor de Est pe care îl obligase să îi fie secund și traversă

distanța până la bărbatul rănit pentru a-l ajuta să se ridice în picioare, fiind foarte atent să îl susțină cu mare grijă.

–O să te doară mai mult dacă zaci acolo și scâncești până la sosirea unui polițist care ne va arunca pe amândoi în Newgate pentru infracțiunea de provocare la duel. Probabil vei putrezi în împuțiciunea aia și-ți vei pierde brațul de tot.

Max răsuflă extrem de ușurat când îl predă pe individul rănit secundului lui, la fel de tras la față ca el, și chirurgului care dădea târcoale. Rămase cu mâinile în șold și se uită cum cei doi îl urcă pe flăcău în trăsură.

Trebuia să mărturisească că se simțea aproape eliberat de povara mantiei de erou pe care o purtase până atunci. Când ești ticălos, nimeni nu te privește întrebător dacă bei prea mult sau dacă nu faci o fundă perfectă eșarfei de la gât. Nimeni nu șușotește și nu-și dă coate dacă nu te-ai mai bărbierit de trei zile. Max își mângâie cu obidă falca țepoasă, aducându-și aminte de vremurile când și-ar fi concediat valetul dacă l-ar fi lăsat să iasă în public într-o asemenea stare dezonorantă.

De când demisionase din comitetul director al Companiei Indiilor de Est, nu se mai văzuse obligat să poarte discuții îngrozitor de politicoase cu cei care căutau să-i intre pe sub piele. Nu mai era obligat să îi suporte cu stoicism pe nărozi sau chiar să le zâmbească forțat. Acum toată lumea se ferea din calea lui pentru a-i evita ascuțimea caustică a limbii și disprețul care îi mocnea îi ochii fumurii. Ei nu aveau de unde ști că disprețul nu le era lor adresat, ci bărbatului care devenise, bărbatului care fusese dintotdeauna fără să știe nimeni.

Dacă n-ar fi fost atât de amețit de băutură când îl auzise fără să vrea pe nefericitul oponent de duel spunând în gura mare prietenului său că legendarul aventurier Ashton Burke se însurase cu târfa unui sultan, nu l-ar fi provocat în veci pe păduchele ăla prost la duel. Băiatului i-ar fi trebuit o chelfăneală zdravănă înainte de a fi trimis la culcare fără să mănânce nimic.

Scuturându-și capul dezgustat, Max se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre trăsura lui. Trebuia să ajungă în Londra înainte de a ucide pe cineva. Foarte probabil pe el însuși.

Locotenentul se grăbi să caute pistolul prin iarbă și-l puse în cutia lui de mahon, după care veni fuguța după el.

– Mi-mi-milord? întrebă el, bâlbâindu-se din cauza nervozității. Unde vă duceți?

– Probabil că în iad, se răsti Max fără să se oprească. Mai rămâne de văzut cât îmi ia să ajung acolo.